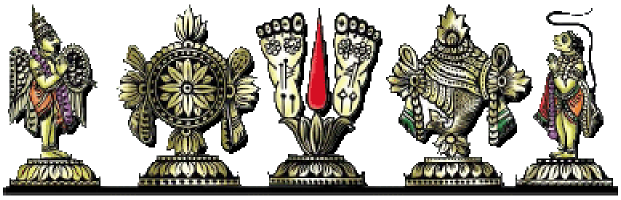
ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஶ்ரீமல் லோககுரவே நம:
ஶ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:

பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஶ்ரீவசநபூஷணம்

தனியன்

லோகாசார்யகுரவேக்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸூநவே।
ஸம்ஸாரபோகிஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம:॥

லோககுரும் குருபிஸ்ஸஹபூர்வை: கூரகுலோத்தமதாஸமுதாரம்।
ஶ்ரீநகபத்யபிராமவரேஶௌ தீப்ரஶயம் வரயோகிநமீடே॥

ஶ்ரீஶைலேஶ தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்।
யதீந்த்ர ப்ரவணம்வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாதயாமுந மத்யமாம்।
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்॥

யோநித்யமச்யுத பதாம்புஜ யுக்மருக்ம
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணாயமேநே।
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்யசரணௌ ஶரணம்ப்ரபத்யே.

மாதாபிதாயுவதயஸ் தநயாவிபூதி:
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்।
ஆத்யஸ்ய ந:குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஶ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமிமூர்த்நா॥

பூதம்ஸரஸ்ய மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஶ்ரீபக்திஸார குலஶேகர யோகிவாஹாந்।
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரமிஶ்ராந்
ஶ்ரீமத் பராங்குஶமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்॥

ரஹஸ்யார்த்த ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையின் ஒட்டுத் தனியன்கள்

லோகGுரும் Gுருபிஸ்ஸஹபூர்வை: கூரகுலோத்தம DாஸமுDாரம்।
ஸ்ரீநGபத்யபிராமவரேசெள Dீப்ரஶயம் வரயோGிநமீDே॥

லோகாசார்யாயGுரவே க்ருஷ்ணபாDஸ்ய ஸூநவே।
ஸம்ஸாரபோGி ஸந்Dஷ்ட ஜீவஜீவாதவேநம:॥

லோகாசார்ய க்ருபாபாத்ரம் கௌண்டிந்ய குலBூஷணம்।
ஸமஸ்தாத்மGுணவாஸம் வந்Dேகூரகுலோத்தமம்॥

நமஶ்ரீஶைலநாதாய குந்தீநGரஜந்மநே।
ப்ரஸாDலப்Dபரம ப்ராப்ய கைங்கர்யஶாலிநே॥

லோகாசார்யபDாம்போஜ ராஜஹம்ஸாயிதாந்தரம்।
ஜ்ஞாநவைராGியஜலதிம் வந்Dே ஸௌம்யவரம்Gுரும்॥

ஸ்ரீஜிஹ்வாவDயீஶDாஸமமல மஶேஷஶாஸ்திரவிDம்।
ஸுந்Dரவரகுருகருணாகந்Dளித ஜ்ஞாநமந்Dிரம் கலயே॥

ஸ்ரீவசநபூஷணத்துக்கே உரிய தனியன்கள்

புருஷகாரவைBவஞ்ச ஸாதநஸ்ய Gௌரவம்
தDதிகாரிக்ருத்ய மஸ்ய ஸDGுருபஸேவநம்।
ஹரிDயாமஹைதுகீம் Gுரோருபாயதாஞ்ச யோ
வசநBூஷணேவDஜ் ஜGDGுருமதமாஶ்ரயே॥

ஸாங்Gாவிலத்ராவிட ஸம்ஸ்க்ருதரூப வேD
ஸாரார்த ஸங்Gிரஹ மஹாரஸ வாக்யஜாதம்|
ஸர்வஜ்ஞலோகGுருநிர்மித மார்யBோGியம்
வந்Dேஸதா வசநBூஷண Dிவ்யஶாஸ்த்ரம்॥

அகண்டரேத்கண்ட வைகுண்டப்ரியாணும் கண்டBூஷணம்।
Gுருணாஜகதாமுக்தம் வ்யாப்தம்வசநBூஷணம்॥

(1)பேறுதருவிக்குமவள்தன் பெருமை (2)யாறு(3)பெறுவான்முறை(4)யவன்
கூறுகுருவைப்பனுவல் (5)கொள்வதிலையாகிய குளிர்ந்த வருள்தான்,
(6)மாறில்புகழ்நற்குருவின் வண்மையோடெலாம் வசனபூடணமதில்,
தேறிட நமக்கருள் முடும்பையிறைவன் கழல்கள் சேரென்மனனே.

(1)திருமாமகள்தன்சீரருளேற்றமுந் (2)திருமால்திருவடி சேர்வழிநன்மையையும்
(3)அவ்வழியொழிந்தனவனைத்தின்புன்மையும்(4)மெய்வழியூன்றியமிக்கோர்பெருமையும்
(5)ஆரணம் வல்லவரமரு நன்னெறியையும் (6)நாரணன்றுள்தரு நற்குருநீதியும்
(7)சோதிவானருள் தூயமாகுருவின் பாதமாமலர் பணிபவர்தன்மையும்
(8)தீதில்வானவர் தேவனுயிர்களை ஏதுமின்றி யெடுக்கும்படியையும்
(9)மன்னியவின்பமு மாகதியுங்குரு வென்னுநிலைபெறு மின்பொருடன்னையும்
அசைவிலாவேத மதனுளனைத்தையும் வசனபூடண வழியாலருளிய

மறையவர்சிகாமணி வண்புகழ்முடும்பை யிறையவனெங்கோனேருலகாரியன்
தேன்மலர்ச்சேவடி சிந்தைசெய்பவர் மாநிலத்தின்பமதெய்திவாழ்பவரே.

லோகாசார்யக்ருதே லோகஹிதே வசநஹூஷணே।
தத்வார்ய உர்ஶிநோலோகே தந்நிஷ்ஂாஶ்ச ஸுஉுர்லஹாஃ॥

ஜஹஉாசார்யரசிதே ஸ்ரீமஉ்வசநஹூஷணே।
தத்வஜ்ஞாநஞ்ச தந்நிஷ்ஂாம் உஹிநாய யதீந்உ்ர மே॥

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்க்யாநாவதாரிகை

ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தில், பதத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப் படுகிற ஆகாரத்ரயமும் ஸர்வாத்ம ஸாதாரணமாகையாலே, *யதீஊஸீஷயஃ வீஊஉஜாயெ வூஊாணாஃ* என்கிற நித்யஸூரிகளோபாதி, சுத்த ஸத்வமான பரமபதத்திலே நித்யாஸங்குசிதஜ்ஞாநராய்க் கொண்டு, நிரந்தர பகவதநுபவஜநித நிரதிசயாநந்த த்ருப்தராயிருக்கைக்கு யோக்யதை யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், *ஃநாஷிஊயயா ஸூவீதஃ* என்கிறபடியே திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத் துர்விவேசத்ரிகுணதுரத்ய யாநாதி பகவந்மாயாதிரோஹித ஸ்வப்ரகாசராய், அநாத்யவித்யாஸஞ்சிதாநந்த புண்யாபுண்ய கர்மாநுகுணமாக ஸுர நர திர்யக் ஸ்தாவர யோநிகள் தோறும் *மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து (திருவாய்மொழி 2-6-9), பிறந்த பிறந்த ஜன்மங்கள் தோறும் தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்யசேஷத்வமுமாகிற படுகுழிகளிலே விழுந்து, தத்ததநுகுண ஸாத்ய ஸாதநங்களிலே மண்டி *யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை (திருவிருத்தம் 95) ஏறிட்டுக்கொண்டு ப்ராப்த சேஷியாய் பரமப்ராப்ய ப்ராபகபூதனுனவன் பக்கல் அத்யந்தவிமுகராய், கர்ப்ப ஜந்ம பால்ய யௌவந வார்த்தக மரண நரகங்களாகிற அவஸ்தாஸப்தகத்திலே நிரந்தரவிதத விவித நிரவதிக துக்கங்களை யநுபவித்துத் திரிகிறவிஸ் ஸம்ஸாரி சேதநரிலே, ஆரேனும் சிலர்க்கு, ஜாயமாநகால பகவத் கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் தலைமடிந்து, ஸத்வம் தலையெடுத்து, மோக்ஷருசியுண்டானலும், தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை உள்ளபடி அறிந்தே உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுகையாலும், அவை தன்னை சாஸ்திர முகத்தாலே அறியப்பார்க்குமளவில், சாஸ்த்ரங்களில் தலையான வேதமானது *ஃநநீதாவவெஉாஃ* என்கிறபடியே அநந்தமாய், ஸ்வார்த்த நிர்ணயத்தில் ஸர்வசாகா ப்ரத்யய ந்யாயாதி ஸாபேக்ஷமாயிருக்கையாலே அல்பமதிகளுக்கு அவகாஹித்து அர்த்தநிஶ்சயம் பண்ணவரிதாகையாலும், அநந்த வேதபாரகராய் ஸ்வயோகமஹிம ஸாக்ஷாத்க்ருத பராவர தத்வ விபாகரான வ்யாஸாதி பரமர்ஷிகளாலே, ப்ரணீதங்களாய் வேதோபப்ர்ஹ்மணங்களான ஸ்ம்ருதீதிகாஸ புராணங்களிலும் ஸாராஸாரவிவேக சதுரர்க்கொழிய தாத்பர்யாம்சம் தெரியாமையாலும் அவை போலன்றிக்கே ஸம்ஸாரி சேதநோஜ்ஜீவநகாமனுன ஸர்வேச்வரன், தானே ஆசார்யனுய் வெளிப்படுத்தின ஸகல வேத ஸாரமான ரஹஸ்யத்ரயமும் அதிஸங்க்ரஹதயா அதிகூடார்த்தங்களாகையாலும், பகவதாகஸ்மிக கடாக்ஷவிசேஷத்தாலே, மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்று ஸகலவேத சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் கரதலாமலகமாக ஸாக்ஷாத்கரித்த பராங்குச பரகாலாதிகளான ஆழ்வார்களருளிச்செய்த த்ராவிடவேத ததங்கோபாங்கங்களான திவ்யப்ரபந்தங்களும் அளவிலிகளால் அர்த்ததர்சனம் பண்ண போகாமையாலும், ருசிபிறந்த சேதநரிழந்து போம்படி யிருக்கையாலே ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுக

கடாக்ஷலப்த திவ்ய ஜ்ஞாநரான நாதமுனிகள் தொடக்கமாக ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தராய் ஸகல சாஸ்த்ர நிபுணராய் பரமதயாளுக்களான பூர்வாசார்யர்கள் அந்த வேதாதிகளிலர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து மந்தமதிகளுக்கும் ஸுக்ரஹமாம்படி ப்ரபந்தீகரித்து முபதேசித்தும் போந்தார்கள். அப்படியே ஸம்ஸாரிசேதன ரிழவு ஸஹிக்கமாட்டாத பரம க்ருபையாலே தநுஜ்ஜீவநார்த்தமாகத் தாமும் பலப்ரபந்தங்களருளிச்செய்த பிள்ளைலோகாசார்யர் ஆசார்யபரம்பரா ப்ராப்தங்களான வர்த்தங்களில் அவர்கள் தாங்கள் கௌரவாதிசயத்தாலே ரஹஸ்யமாக வுபதேசித்துப் போந்தவையாய் அருமை பெருமைகளைப்பற்ற இதுக்கு முன்பு தாமும் ப்ரகாசிப்பியாம லடக்கிக்கொண்டு போந்தவையுமான அர்த்தவிசேஷங்க ளெல்லாத்தையும், பின்புள்ளாரு மிழக்கவொண்ணுதென்கிற தம்முடைய க்ருபாதிசயத்துக்கு மேலே, பெருமாளும் ஸ்வப்நத்திலே திருவுள்ளமா யருளுகையாலே ஸ்ரீவசநபூஷணமாகிற இப்ப்ரபந்தமுகேந வெளியிட்டருளுகிறுர்.

முன்பே பேரருளாளப்பெருமாள், தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே மணற்பாக்கத்திலே இருப்பாரொரு நம்பியாரை விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணியருளி, தஞ்சமாயிருப்பன சில வர்த்த விசேஷங்களைத் தாமேயவர்க்கு ஸ்வப்நமுகேந வருளிச் செய்து, நீர்போய் இரண்டாற்றுக்கும் நடுவே வர்த்தியும், இன்ன மும‌க்கிவ் வர்த்தங்களெல்லாம் விசதமாக நாமங்கே சொல்லுகிறோமென்று திருவுள்ளமா யருளுகையாலே, அவரிங்கேவந்து பெரியபெருமாளை ஸேவித்துக்கொண்டு, தமக்கு முன்பு அங்கருளிச் செய்தவர்த்தங்களையும் அசலறியாதபடி அநுஸந்தித்துக் கொண்டு, ஏகாந்தமானதொரு கோயிலிலே வர்த்தியாநிற்கச்செய்தே, தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்துக் கந்தரங்கரான முதலிகளும் தாமுமாக பிள்ளை ஒரு நாள் அந்த கோயிலிலே யாத்ருச்சிகமாக வெழுந்தருளி அவ்விட மேகாந்தமாயிருக்கையாலே ரஹஸ்யார்த்தங்களை அவர்களுக்கருளிச் செய்துகொண் டெழுந்தருளியிராநிற்க, அவை, தமக்குப் பேரருளாளப்பெருமாளருளிச் செய்த வர்த்தவிசேஷங்களா யிருக்கையாலே அவர் போரவித்தராய் உள்ளினின்றும் புறப்பட்டுவந்து பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே விழுந்து, அவரோ நீரென்ன, ஆவதேதென்று பிள்ளைகேட்டருள, பேரருளாளப் பெருமாள் தமக்கிவ்வர்த்தங்களை ப்ரஸாதித்தருளினபடியையும், இத்தேசத்திலே போரவிட்டருளினபடியையும் விண்ணப்பஞ்செய்யக்கேட்டு மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய் அவரையுமபிமாநித்தருள, அவருமங்குத்தைக்கு அந்தரங்கராய் வர்த்திக்கிற நாளிலே, பெருமாள் அவர்க்கு ஸ்வப்நத்திலே இவ்வர்த்தங்கள் மறந்துபோகாதபடி இவற்றையொரு ப்ரபந்தஸ்தமாக்கச் சொன்னேமென்று நீர் பிள்ளைக்குச் சொல்லுமென்று திருவுள்ளமாக, அவரிப்படி பெருமாள் திருவுள்ளமாயருளினுரென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஆனுல் அப்படி செய்வோமென்று திருவுள்ளம் பற்றி அநந்தரமிப்ரபந்த மிட்டருளினுரென்று ப்ரஸித்தமிறே. ரத்னப்ரசுரமான பூஷணத்துக்கு ரத்நபூஷணமென்று பேராமாப்போலே, பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநப்ரசுரமாய் அநுஸந்தாதாக்களுக்கு ஔஜ்ஜ்வல்யகரமா யிருக்கையாலே இதுக்கு வசநபூஷணமென்று திருநாமமாயிற்று.

மூலத்தின் ப்ரகரணவிபாக ப்ரகாரம்
ஆறுப்ரகரணமாய் ஆறர்த்த ப்ரதிபாதகமான க்ரமம்

இப்ப்ரபந்தத்தில் *வேதார்த்த மறுதியிடுவது* என்று தொடங்கி *அத்தாலேயது முற்பட்டது* என்னுமளவாக, வக்ஷ்யமாணார்த்த நிர்ணயக ப்ரமாண நிர்த்தேசம் பண்ணுகிறதாகையாலே **ப்ரபந்தோபோத்காதம்**. (ஸூ. 1-4)

இதிஹாஸச்ரேஷ்ட்டம் என்று தொடங்கி *ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்று மிவளுக்காக* என்னுமளவும் ஸாபராத சேதநருடைய ஸர்வாபராதங்களையும் ஸர்வேச்வரனை ஸஹிப்பித்து ரக்ஷிப்பிக்கையே ஸ்வரூபமான 1) **புருஷகாரவைபவமும்,** அந்த புருஷகாரமும் மிகையாம்படியான **உபாயவைபவமும்** சொல்லுகிறது. (ஸூ. 5-22)

ப்ரபத்திக்கு என்று தொடங்கி *ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்ய:* என்னுமளவு மிவ்வுபாய வரணரூப ப்ரபத்தியினுடைய தேசகாலாதி நியமாபாவம், விஷயநியமம், ஆச்ரய விசேஷம், இத்தை ஸாதநமாக்கில் வருமவத்யம், இதின் ஸ்வரூபாங்கங்கள் முதலானவற்றைச் சேரச் சொல்லி ப்ரபத்தவ்யனே உபாயமென்று ஸாதிக்கையாலே பூர்வோக்தோபாயசேஷமாகையால் 2) **உபாயப்ரகரணம்**. (ஸூ. 23-79)

இதில் *ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே* என்னுமளவும் ப்ரதாந ப்ரமேயம்; (ஸூ. 23-70) மேல் ப்ராஸங்கிகம். (ஸூ. 71-79).

உபாயத்துக்கு என்று தொடங்கி *உபேயவிரோதிகளுமா யிருக்கும்* என்னுமளவும், இவ்வுபாயத்தைக்கொண்டு உபேயத்தைப் பெறுவானொரு சேதநனுக்கு உபாயோபேயாதிகார ப்ரதாநா பேக்ஷிதங்களையும், உபாயாந்தர த்யாக ஹேதுக்களையும், மற்றும் த்யாஜ்யோபாதேயங்களா யுள்ளவற்றையும் விஸ்தரேண சொல்லுகையாலே 3) **அதிகாரிநிஷ்டாக்ரமஞ்** சொல்லுகிறது. (ஸூ. 80-307)

தான்ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது என்று தொடங்கி *உகப்பு முபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்* என்னுமளவாக ஹிதோபதேசஸமயத்தில் ஸ்வாசார்ய பாரதந்த்ர்யாதிகளான ஸதாசார்ய லக்ஷணம், ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம், ததுபயர் பரிமாற்றம், தீமனங்கெடுத்த ஸ்வாசார்யவிஷயத்தில் சிஷ்யனுபகார ஸ்ம்ருதி க்ரமம் இவற்றைச் சொல்லுகையாலே, ஸித்தோபாயநிஷ்டனுன வதிகாரியினுடைய 4) **ஸ்வாசார்யாநுவர்த்தந க்ரமஞ்** சொல்லுகிறது. (ஸூ. 308-365)

ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது என்று தொடங்கி *நிவர்த்தக ஜ்ஞாநமபயஹேது* என்னுமளவாக இவ்வதிகாரிக்கு அத்வேஷம் தொடங்கி ப்ராப்தி பலமான கைங்கர்யபர்யந்தமாக வுண்டான பேறுகளுக்கெல்லாம் ஹேதுவாய், ஸ்வகர்மபயநிவர்த்தகமான 5) **பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவஞ்** சொல்லுகிறது. (ஸூ. 366-406)

ஸ்வதந்த்ரனை உபாயமாகத் தான் பற்றினபோதிறே என்று தொடங்கி மேலெல்லாம் மிக்கவேதியர் வேதத்தி னுட்பொருளான 6) **சரமபர்வநிஷ்டை**யை வெளியாகச் சொல்லுகிறது. (ஸூ. 407-463)

வேதார்த்தமறுதியிடுவது என்று தொடங்கி இவ்வர்த்தத்திலே தலைக்கட்டுகையாலே, இப்ப்ரபந்தத்தில் சரமப்ரகரண ப்ரதிபாத்யமானவர்த்தம் வேததாத்பர்யமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். ஸ்ரீகீதைக்கு சரமச்லோகம் போலேயிறே இப்ப்ரபந்தத்துக்கு சரமப்ரகரணம். அங்கு, ஸாத்யோபாயங்களை யுபதேசித்துக் கொண்டுபோந்து, ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யா பீதனானவனுக்கு அவற்றைத்தள்ளி ஸித்தோபாயம் காட்டப்பட்டது. இங்கு, ஸித்தோபாயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு போந்து, ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்துக் கஞ்சினவனுக்கு ப்ரதமபர்வத்தைத் தள்ளி சரமபர்வம் காட்டப்பட்டது. ஆக இப்படி ஆறுப்ரகரணமாய், ஆறர்த்தப்ரதிபாதகமா யிருக்கும்.

ஒன்பது ப்ரகரணமாய் ஒன்பதர்த்த ப்ரதிபாதகமான க்ரமம்

ஒன்பது ப்ரகரணமாய், ஒன்பதர்த்த ப்ரதிபாதகமா யிருக்கு மென்னவுமாம்:-

அந்த பக்ஷத்திலும் **1) ப்ரதமப்ரகரணம்** பூர்வவத். (ஸூ. 5-22)

மேல் *ப்ரபத்திக்கு* என்று தொடங்கி *பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி சேரும்* என்னுமளவும், பூர்வப்ரகரணோக்தோபாய சேஷமாகையால் **2) உபாயப்ரகரணம்.** (ஸூ. 23-114)

ப்ரபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும் என்று தொடங்கி *ஆகையாலே ஸுகரூபமாயிருக்கும்* என்னுமளவும் 3) **உபாயாந்தரதோஷ ப்ரகரணம்.** இப்ப்ரகரணத்தில் ப்ரபத்த்யுபாயவைலக்ஷண்யகதநம் ப்ராஸங்கிகம். (ஸூ.115-141)

இவனவனைப் பெற நினைக்கும்போது என்று தொடங்கி *இடைச்சியாய்ப் பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்* என்னுமளவும் 4) **ஸித்தோபாயநிஷ்டருடைய வைபவப்ரகரணம்.** (ஸூ. 142-242)

இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் என்று தொடங்கி *உபேய விரோதிகளுமா யிருக்கும்* என்னுமளவும் **5) ப்ரபந்ந திநசர்யா ப்ரகரணம்.** (ஸூ. 243-307)

தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது என்று தொடங்கி *சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே* என்னுமளவும் 6) **ஸதாசார்ய லக்ஷணப்ரகரணம்.** (ஸூ. 308-320)

சிஷ்யனென்பது என்று தொடங்கி *உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்* என்னுமளவும் **7) ஸச்சிஷ்யலக்ஷண ப்ரகரணம்.** (ஸூ. 321-365)

ஸ்வதோஷாநுஸந்தானம் என்று தொடங்கி *நிவர்த்தகஜ்ஞாநம் அபயஹேது* என்னுமளவும் 8) **பகவந் நிர்ஹேதுகவிஷயீகார ப்ரகரணம்.** (ஸூ. 366-406)

ஸ்வதந்த்ரனை என்று தொடங்கி மேலடங்க **9) சரமப்ராப்ய ப்ராபக ப்ரகரணம்.** (ஸூ. 407-463)

இவ்விரண்டு க்ரமத்தையும் பற்றவிறே “பேறுதருவிக்குமவள் தன் பெருமை” “திருமாமகள்தன்” என்கிற தனியன்களிரண்டு மவதரித்தது. ஆகையாலே இரண்டு ப்ரகாரமு மநுஸந்திக்கக் குறையில்லை.

இப்ப்ரபந்தந்தான் தீர்க்கசரணுகதியான திருவாய்மொழி போலே த்வய விவரணமாயிருக்கும். எங்ஙனேயென்னில், திருவாய்மொழியில் முதல் மூன்று பத்தாலே உத்தரகண்டார்த்தத்தையும், மேல் மூன்றுபத்தாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தையுஞ் சொல்லி, மேல் நாலுபத்தாலும் அவ்வுபாயோபயோகியான குணங்களையும், ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடியையும், அவனேடு தமக்குண்டான நிருபாதிகபந்தத்தையும், தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே பெற்றபடியையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, ததநுரூபார்த்தங்களைச் சொல்லித் தலைக்கட்டினுப்போலே, இதிலும், ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்தையும், அநந்தரமுபாயத்தையும், அநந்தரம் ஏத்துபாயாதிகாரி நிஷ்டையையும் சொல்லுகையாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தையும்; அவ்வதிகாரி நிஷ்டை சொல்லுகிறவளவில், உபேயாதிகாராபேக்ஷிதங்களைச் சொல்லுகிற இதுக்குள்ளே உத்தரகண்டார்த்தத்தையுஞ் சொல்லி, மேல் ப்ரபந்த சேஷத்தாலும் ததுபதேஷ்டாவான ஆசார்யனளவில் இவனுக்குண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபத்த்யநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களையும், இவனுக்கு மஹா விச்வாஸஹேதுவான பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபா ப்ரபாவத்தையும், வாக்ய த்வயோக்தோபாயோபேய சரமாவதியையுஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலே.

ஒன்பதர்த்த ப்ரதிபாதகமான பக்ஷத்திலும், பூர்வவாக்யத்தில் க்ரியா பதோக்தமான ஸ்வீகாரம் உபாயாந்தரபரித்யாக பூர்வகமாயல்லதிராமையாலும், திநசர்யையும் அப்பதத்தில் சொல்லப்படுகிற வதிகாரிக்கே யுள்ளதாகையாலும், ஸதாசார்யலக்ஷணம் த்வயோபதேஷ்டாவான வாசார்யன்படி சொல்லுகிறதாகை யாலும் த்வய விவரணமாக நிர்வஹிக்கக் குறையில்லை.

இப்படி த்வயவிவரணமான விதிலே, த்வயந்தன்னிற்போலே மற்றை ரஹஸ்ய த்வயார்த்தங்களும் ஸங்க்ரஹோக்தங்களாயிருக்கும், எங்ஙனேயென்னில் -

அஹமர்த்தத்துக்கு என்று தொடங்கி *அடியானென்றிறே* என்னுமளவாகவும், *ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதாநம்* என்றும், ப்ரணவார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. (ஸூ. 73-77)

ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி இத்யாதியாலும், *தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது* என்று தொடங்கி *இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்* என்கிறதற்குக் கீழிலுள்ளத்தாலும் நமச்சப்தார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. (ஸூ. 71-180)

பரப்ரயோஜந ப்ரவ்ருத்தி இத்யாதியாலும் *உபேயத்துக்கிளையபெருமாளையும்* இத்யாதியாலும் *கைங்கர்யந்தான் பக்தி மூலமல்லாதபோது* இத்யாதியாலும் த்ருதீயபதார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. (ஸூ. 72-281)

அஜ்ஞாநத்தாலே இத்யாதியாலும், *ப்ராபகந்தர பரித்யாகத்துக்கும்* இத்யாதியாலும் உபாயாந்தர த்யாகத்தை ஸஹேதுகமாகச் சொல்லுகையாலே தத்த்யாஜ்யதயையும் த்யாகப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகிற பதத்வயார்த்தமுஞ் சொல்லப்பட்டது. (ஸூ. 43-115)

இதுதனக்கு ஸ்வரூபம் இத்யாதியாலும் *ப்ராப்திக்குபாயமவன் நினைவு* இத்யாதியாலும் *மாமேகம் சரணம்* என்கிற பதங்களி லர்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. (ஸூ. 55-66)

ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இத்யாதியாலே *வ்ரஜ* என்கிற ஸ்வீகார வைலக்ஷண்யஞ் சொல்லப்பட்டது. (ஸூ. 134)

அவனிவனை என்று தொடங்கி *ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே வரும் பாரதந்த்ர்யம் ப்ரபலம்* என்னுமளவும், ஸர்வபாபங்களையுந் தள்ளி அங்கீகரிக்கு மீச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும், *க்ருபாபலமு மநுபவித்தேயறவேணும்* என்று, பலஸித்தியில் கண்ணழிவில்லாமையுஞ் சொல்லுகையாலே உத்தரார்த்தத்திலர்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. (ஸூ. 143-148-402)

வ்யாக்யாநாவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸர்வஜ்ஞரான பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீவசனபூஷணம்.

1) வேஊாீயமறுதியிடுவது ஸ்ஜூதீதிஹாஸபுராணங்களாலே.

ஸ்ரீமத்மணவாளமாமுனிகளின் வ்யாக்க்யாநாரம்பம்

(வேதார்த்தமித்யாதி) ப்ரமாதாவானவன் ப்ரமாணத்தைக் கொண்டிறே ப்ரமேயத்தை நிச்சயிப்பது. அந்த ப்ரமாணந்தான், ப்ரத்யக்ஷாதி ரூபேண அஷ்ட விதமாகச் சொல்லுவர்கள்.

அதில் "ஶ்ரதீயகீஷஃகூஜூஉாரீவாகாஃ" இத்யாதியில் சொல்லுகிற பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளைப் போலன்றிக்கே ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாகமங்கள் மூன்றையும் ப்ரமாணதயா அங்கீகரித்து, உபமாநாதி பஞ்சகத்தையும் [உபமாநம், அர்த்தாபத்தி, அபாவம், ஸம்பவம் மற்றும் ஐதிஹ்யம்] அவற்றிலே யதாயோக மந்தர்ப்பவித்து, அவற்றில் ப்ரத்யக்ஷம் இந்த்ரியக்ரஹணயோக்யங்களிலும், அநுமானம் ப்ரத்யக்ஷஸித்த வ்யாப்திக்ரஹணுநுரூபமாக கதிபய பரோக்ஷார்த்தங்களிலும் ப்ரமாணமாகவும், அதீந்த்ரியார்த்தத்தில் சாஸ்த்ரமே ப்ரமாணமாகவும் நிஷ்கர்ஷித்து, அதுதன்னிலும் "வேஊெ கூரீதீராஜீயஹாவாஜீஙஜவதி ஹி நயஸெஃதீவஜுவெ நீயஜாநெ தநீஜூஜதீவநெ ஜாநஂ தஜிதாஊவிஜஂ ஜாயத" (ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவம் உத்தர சதகம்-14) என்கிறபடியே ஸ்வப்ரமாண்யத்துக்கு மூலஸாபேக்ஷமான பௌருஷேய சாஸ்த்ரத்தைப்பற்ற, ஸ்வத: ப்ராமாண்யமுடைய வேதமே ப்ரபலப்ரமாணமாகவும் அறுதியிட்டிருக்கும் பரமவைதிகராகையாலே, இப்ப்ரபந்தத்தில் தாமருளிச்செய்கிற அர்த்தங்களெல்லாம் வேதப்ரதிபாத்ய மென்னுமிடம் தோற்ற முதலிலே வேதத்தை ப்ரமாணமாக வங்கீகரித்துக் கொண்டு ததர்த்தநிர்ணயம் பண்ணும் க்ரமத்தை இவ்வாக்யத்தாலே யருளிச்செய்கிறுர்.

அகிலஹேய ப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதாநத்வங்களாலே ஈச்வரன் அகில ப்ரமேய விலக்ஷணனு யிருக்குமாபோலேயிறே அபௌருஷேயத்வ நித்யத்வங்களாலே வேதம் அகில ப்ரமாணவிலக்ஷணமாயிருக்கும்படி; வேதத்தினுடைய அபௌருஷேயத்வம் "வாஉா விரூவெ நிதீயயா" இத்யாதிச்ருதியாலும், "அநாதி நிதநாஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா, ஆதௌ வேதமயீ திவ்யா யதஸ்

ஸர்வா: ப்ரஸூதய:" இத்யாதி ஸ்ம்ருதியாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படா நின்றதிறே. இந்த ச்ருதிஸ்ம்ருதிகள் வேதநித்யத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே ததபௌருஷேயத்வமும் ஸித்தமிறே. அதஏவ ப்ரமவிப்ரலம்ப ப்ரமாதாசக்திரூபதோஷ சதுஷ்டய ஸம்பாவநாகந்த ரஹிதமாயிருக்கும். பௌருஷேயத்வமிறே அவை வருகைக்கு மூலம். இப்படி யிருக்கையாலே இதுக்கு மேற்பட்டதொரு சாஸ்த்ரமில்லை. ஆகையாலேயிறே "ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ் ஸத்யமுத்த்ருத்ய புஜமுச்யதே, வேதாத் சாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி ந தைவம் கேசவாத் பரம்" என்று ஐதிஹாஸிகராலும் பௌராணிகராலும் ஏககண்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. இதனேற்றமெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றியிறே "சுடர்மிகு சுருதி" யென்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்தது. அவரைப் பின் செல்லுமவராய் அபியுக்தாக்ரேஸரரான பட்டரும் "ஆதௌ வேதா: ப்ரமாணம்" (ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவம் 2-19) என்றுரிறே.

இத்தை வேதமென்கிறது "வேதயதீதி வேத:" என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே புபுத்ஸுக்களாய் ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்த ப்ரகாசமாயிருக்கையாலே. இப்படியிருந்துள்ள வேதந்தான், ப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷத்தாலே பாகத்வயாத்மக மாயிருக்கும். அத்தை இவ்விடத்தில் உபயபாகஸாமாந்யவாசியான வேதசப்தத்தாலே ஸாகல்யேந சொல்லுகிறது. அர்த்தமென்று பூர்வபாகப்ரதிபாத்யமான கர்மத்தையும், உத்தரபாகப்ரதிபாத்யமான ப்ரஹ்மத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. பூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகளில் "அதாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றும் "அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றுமிறே உபக்ரமித்தது; ஆகையாலே, பாகத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம் ஆராதநரூபமான கர்மமும் ஆராத்யவஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமிறே. கர்மத்தினுடைய பகவதாராதநத்வம் "ஸ ஆத்மா, அங்காந்யந்யா தேவதா:" என்று அக்நீந்த்ராதி ஸகல தேவதைகளும் பகவத் சரீரபூதராக சாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகையாலே ஸித்தமிறே. இவ்வாகாரத்தை யறிந்து அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமி சமாராதனமாக அனுஷ்டிக்கு மவர்களிடத்தில், இதினுடைய பகவதாராதனத்வம் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கும்; இவ்வாகாரமறியாதார் அவ்வோ தேவதாமாத்ரங்களை யுத்தேசித்துப் பண்ணும் கர்மமும், வஸ்கத்யா பகவதாராதநமாய்த் தலைக்கட்டும். *யே யஜந்தி பித்ரூந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாசநாந், ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணு மேவ யஜந்தி தே" என்னக்கடவதிறே. "யேப்யந்யதேவதாபக்தா யஜந்தே சரத்தயாந்விதா:, தேபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதி பூர்வகம்" (கீதை 9-23) என்று தானே யருளிச்செய்தானிறே. ஆகையாலே எல்லாப்படியாலும் கர்மத்துக்கு பகவதாராதநத்வம் ஸித்தமிறே. இப்படி ஆராதநரூபமான கர்மமும் ஆராத்ய வஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமாகிற அர்த்த த்வயத்தையுமறியவே, த்யாஜ்யோபாயதேயரூப ஸகலார்த்தங்களையுமறியலா யிருக்கையாலே, பாகத்வய ப்ரதிபாத்யம் கர்ம ப்ரஹ்மங்களென்கிறது. எங்ஙனேயென்னில், கர்மந்தான் புபுக்ஷுக்களுக்கு ஐச்வர்ய ஸாதநமாய் முமுக்ஷுக்களில் பக்திநிஷ்ட்டர்க்கு உபாஸநாங்கமாய், ப்ரபந்நர்க்கு கைங்கர்யரூபமாயிறே யிருப்பது.

இப்படியிருந்துள்ள கர்மத்தின் வேஷத்தை உள்ளபடியறியவே, அநந்த ஸ்திரபல ப்ரஹ்மப்ராப்திகாமரான ஸாதகர்க்கு இது உபாஸநாங்கத்வேந உபாதேயம், ஐச்வர்யார்த்திகளுக்குபாதேயமான வாகாரத்தால் த்யாஜ்யம் என்றறியலாம்.

அநந்யஸாதநர்க்கு இது கொண்டு ஸாதிக்கவேண்டுவதொன்றில்லாமையாலே கைங்கர்யரூபேஞேபாதேயம், உபாஸகர்க்கு உபாதேயமான ஆகாரத்தாலே த்யாஜ்யம் என்றறியலாம். ப்ரஹ்மத்தை யறியும்போது, தத்ஸ்வரூபரூப குண விபூதிகளை யெல்லா மறியவேண்டுகையாலே விபூதிபூத சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூப மறியலாம். அதில் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமான சேதநஸ்வரூப வைலக்ஷண்ய மடியாக வருகிறதாகையாலே கைவல்யத்தின் வேஷமுமறியலாம். ப்ரஹ்மத்தினுடைய சேஷித்வப்ராப்யத்வங்களை யறியவே தததநுபவாதிகள் புருஷார்த்தமென்றறியலாம். ததுபாஸ்யத்வ சரண்யத்வங்களை யறியவே தத்ப்ராப்தி ஸாதநவிசேஷங்களை யறியலாம். ப்ரஹ்மத்தினுடைய நிரதிசயபோக்யதையையும் அநந்ய ஸாத்யத்வத்தையும் தத்ப்ரகாரதயா பரதந்த்ரமான ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் தர்சிக்கவே ஸாத்யாந்தர ஸாதநாந்தரங்களுடைய த்யாஜ்யத்வத்தையும் ஸுஸ்பஷ்டமாக வறியலாம். ஆக இப்படி யிருக்கையாலே பாகத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம் ஆராதந ஸ்வரூபமான கர்மமும் ஆராத்ய வஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமென்னக் குறையில்லை. *த்வதர்ச்சாவிதி முபரி பரிக்ஷீயதே பூர்வபாக:, ஊர்த்வோ பாகஸ் த்வதீஹா குணவிபவபரிஜ்ஞாபநைஸ் த்வத்பதாப்தௌ* என்றிறே பட்டரருளிச் செய்தது. இப்படி பாகத்வய ப்ரதிபாத்யங்களான இவ்வர்த்தங்களை அறுதி யிடுகையாவது, கர்மத்தினுடைய ஸ்வரூபாங்கபலாதிகளையும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூத்யாதிகளையும் ஸம்சய விபர்யயமற நிர்ணயிக்கை. அதுதான் செய்யும்போது ஸகலசாகாப்ரத்யய ந்யாயத்தாலும், ஸகல வேதாந்தப்ரத்யயந்யாயத்தாலும் செய்யவேணும். அதில் ஸகல சாகாப்ரத்யயந்யாயமாவது – ஒரு வாக்யத்திலே ஓரர்த்தத்தைச் சொன்னல், அதினுடைய அங்கோபாங்காதிகளை நேராகவறிகைக்காக, சாகாந்தரங்க ளெல்லாவற்றிலும் ஸஞ்சரித்து அவற்றில் சொல்லுகிறவர்த்தங்களிலும் ஜ்ஞாநம் பிறந்து, அவ்வர்த்தங்களுக்கு அந்யோந்ய விரோதங்களையும் ஸமிப்பித்து, தனக்கபிமதமான அங்கியோடே சேருமவற்றைச் சேர்க்கை. ஸகலவேதாந்தப்ரத்யய ந்யாயமாவது – ஒரு வேதாந்தத்திலே ஒருவாக்யம் ஓரர்த்தத்தைச் சொன்னல், அல்லாத வேதாந்தங்களிலும் ஸஞ்சரித்து, அவற்றில் சொல்லுகிறவர்த்தங்களுக்கு அந்யோந்ய விரோதம் பிறவாதபடி விஷயவிபாகம் பண்ணி, தனக்கபிமதமான வர்த்தங்களோடே சேருமவற்றைச் சேர்க்கை. இதுதான் மஹாமதிகளான மஹர்ஷிகளுக்கொழிய, அல்லாதார்க்குச் செய்யப்போகாமையாலே, உபப்ருஹ்மணங்கள் கொண்டே நிர்ணயிக்க வேணும். ஆகையாலே, தந்நிர்ணயகங்களை யருளிச்செய்கிருர். *ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே* என்று. ஸ்ம்ருதிகளாவன - ஆப்தரான மந்வத்ரி விஷ்ணு ஹாரீத யாஜ்ஞவல்க்யாதிகளாலே அபிஹிதங்களான தர்ம சாஸ்திரங்கள். இதிஹாஸங்களாவன:- புராவ்ருத்த ப்ரதிபாதகங்களான ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதாதிகள். புராணங்களாவன - ஸாகாதி பஞ்சலக்ஷணே பேதங்களான ப்ராஹ்மபாத்ம வைஷ்ணவாதிகள். வேதார்த்தமறுதியி டுவது இவற்ருலே யென்று இப்படி நியமேநவருளிச்செய்தது, இவற்றையொழிய ஸ்வபுத்யா நிர்ணயிக்குமளவில், அல்ப ச்ருதனுனவனுக்கு விப்ரதிபத்தி வருமாகையாலே வேதகாலுஷ்ய ஹேதுவாமென்று நினைத்து. இந்நியமந்தான் *இதிகாஸ புராணுப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத். பிபேத்யல்பச்ருதாத் வேதோ

மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி* என்று பார்ஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதியிலும் மஹாபாரதத்திலும் சொல்லப்பட்டதிறே. இவ்வுபக்ரமவாக்ய ப்ரக்ரியையாலே, புருஷகாரவைபவம் தொடங்கி ஆசார்யாபிமாந பர்யந்தமாக இப்ப்ரபந்தத்தி லிவரருளிச்செய்கிற வேதார்த்தங்களெல்லாம் உபப்ர்ம்ஹணங்கள் கொண்டே நிஶ்சயித்தருளிச்செய்கிறு ரென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. அதுதான் தத்ததர்த்தங்க ளருளிச்செய்கிற ஸ்தலங்களிலே ஸம்ப்ரதிபந்நம். ஆக இவ்வாக்யத்தால், ஸகல ப்ரமாணங்களிலும் வேதமே ப்ரபலப்ரமாணமென்னுமிடமும், ததர்த்தநிர்ணயம் பண்ணும் க்ரமமுஞ் சொல்லிற்றுய்த்து.

(அவ) இவற்றிலெத்தாலே எந்தபாகத்திலர்த்தம் அறுதியிடக்கடவதென்ன வருளிச் செய்கிறுர் *ஸ்ம்ருதியாலே யென்று தொடங்கி.

2) ஸீஜூதியாலே பூர்வஹாமத்திலர்ய மறுதியிடக்கடவது; மற்றை யிரண்டாலும் உத்தர ஹாமத்திலர்ய மறுதியிடக்கடவது.

(வ்யா) உபப்ரும்ஹ்யமான வேதத்துக்கு, ப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷத்தாலேயிறே பாகபேதமுண்டாய்த்து, அப்படியே உபப்ர்ம்ஹணங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்ய விசேஷத்தாலே பேதமுண்டிறே. அதில் ஸ்ம்ருதிகள் பூர்வபாகோப ப்ர்ம்ஹணங்களாகவும் இதிஹாஸாதிகள் உத்தரபாகோப ப்ர்ம்ஹணங்களாகவும் நிர்மிதங்களாகையாலே, ததுபப்ர்ம்ஹணங்களைக் கொண்டே தத்தத்பாகார்த்த நிச்சயம் பண்ணவேண்டியிறேயிருப்பது. அத்தைப்பற்ற ஆசார வ்யவஹார ப்ராயச்சித்தாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகங்களான இதிஹாஸபுராணங்களாகிற மற்றையிரண்டாலும், ப்ரஹ்மப்ரதிபாதகமான உத்தரபாகத்தி லர்த்தநிச்சயம் பண்ணக்கடவதென்கிறுர். இப்படி உபயவிதமான உபப்ர்ம்ஹணங்களாலே உபயபாகார்த்தத்தையும் அறுதியிடுகையாவது - அநதீதசாகாந்தரார்த்தங்களுக்கும் ப்ரதிபாதகங்களான விவற்றுலே, அதீதசாகார்த்தங்களை அபேக்ஷித விசேஷங்களோடேகூட நிச்சயிக்கை. ஸ்ம்ருதிகள் தன்னிலே ப்ரஹ்மப்ரதிபாதநமும், இதிஹாஸாதிகளிலே கர்மப்ரதிபாதநமுமுண்டாயிருந்ததே யாகிலும், ஸ்ம்ருதிகளில் ப்ரஹ்மப்ரதிபாதநம் கர்மங்களினுடைய ததாராதந ரூபத்வ ஜ்ஞாபநார்த்தமாகவும், இதிஹாஸபுராணங்களில் கர்மப்ரதிபாதநம் கர்மங்களினுடைய உபாஸநாங்கத்வ ஜ்ஞாபநார்த்தமாகவுமாகையாலே இப்படி வகையிட்டுச் சொல்லக் குறையில்லை. *ப்ராயேண பூர்வபாகர்த்த பூரணம் தர்மசாஸ்த்ரத:, இதிஹாஸபுராணுப்யாம் வேதந்தார்த்த: ப்ரகாச்யதே* என்னக்கடவதிறே.

(அவ) உத்தரபாகோபப்ர்ம்ஹண த்வ்யத்துக்கும் தாரதம்யமுண்டோ, தன்னிலொக்குமோ வென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறுர் மேல். அன்றிக்கே ஏகபாக விஷயமான விரண்டு உபப்ர்ஹ்மணங்களிலும் இன்னதுக்கு ப்ராபல்ய மென்னுமத்தையும் தர்சிப்பிக்கவேணுமென்று தாமே திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறுராகவுமாம்.

3) இவை யிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு இதிஹாஸம் ப்ரபலம்.

(வ்யா) *இவை இரண்டிலுமென்று தொடங்கி, அதாவது ச்ரேஷ்டபாகோப ப்ர்ம்ஹணதயா வந்த சேர்த்தியை யுடைத்தான விவை யிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு, ப்ராமாண்யத்தில் வந்தால் புராணத்திலும் இதிஹாஸத்துக்கு ப்ராபல்ய முண்டென்கை. புராணத்திற்காட்டில் இதிஹாஸத்துக்கு ப்ராபல்யம் பரிக்ரஹாதிஸயம் மத்யஸ்த்ததை கர்த்துராப்ததமத்வம் ஆகிறவிவற்ருலே. இவற்றில் பரிக்ரஹமாவது, சாஸ்த்ரபரிக்ரஹம். “வேதவேத்யே பரேபும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேத: ப்ராசேதஸா தாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணுத்மநா* *மதிமந்தாநமாவித்ய யேநாஸௌ ச்ருதிஸாகராத், ஜகத்திதாய ஜநிதோ மஹாபாரதசந்த்ரமா:* *வ்யாஸவாக்ய ஜலௌகேந குதர்மதருஹாரிணு, வேதசைலா வதீர்ணேந நீரஜஸ்கா மஹீ க்ருதா. *பிபேதி கஹநாச்சாஸ்த்ராந் நரஸ தீவ்ராதிவௌஷதாத், பாரதச் சாஸ்த்ர ஸாரோயம் அத: காவ்யாத்மநா க்ருத:* விஷ்ணௌ வேதேஷு வித்வத்ஸு குருஷு ப்ராஹ்மணேஷுச, பக்திர்பவதிகல்யாணி பாரதாதேவ தீமதாம்* இத்யாதிகளாலே புராண விசேஷங்களிலே இதிஹாசம் ச்லாகிக்கபடா நின்றதிறே.

மத்யஸ்த்ததையாவது – *யஸ்மிந் கல்பேது யத்ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணுபுரா, தஸ்யதஸ்யது மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே* என்று ஸர்வபுராணத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகன் ப்ரஹ்மாவாய், அவனுக்கு யாதொரு கல்பத்திலே குணத்ரயத்தில் யாதொரு குணம் விஞ்சியிருந்தது, அந்த குணுநுகுண தேவதையினுடைய மாஹாத்ம்யத்தை புராணத்திலே சொல்லுகையாலே, பக்ஷபாதிகளாயிருக்கும் புராணங்கள் போலன்றிக்கே, லௌகிக வைதிக ஸகலார்த்த நிர்ணயத்திலே அதிக்ருதங்களாகையாலே ஒரு விஷயத்திலும் பக்ஷபாதமின்றிக்கே யிருக்கை.

*கர்த்துராப்ததமத்வமாவது – ப்ரபந்தகர்த்தாவானவன் யாதா(ர்த்த) தர்சந ஸாமர்த்யத்தையும், யதாத்ருஷ்டார்த்தவாதித்வத்தையும் மிகவுமுடையவனு யிருக்கை. *அதேதிஹாஸ புராணயோ ரிதிஹாஸா பலீயாம்ஸ: குத: தேஷாம் பரிக்ரஹாதிரேகாத், ஸாவதர மாத்யஸத்யேந பூதார்த்த ப்ரதீதே:, வசநஸௌஷ்ட்வேந, காத்துராப்த தமத்வாவகதேசச* என்று தொடங்கி பரிக்ரஹாதிசயத்தாலே புராணுதிதிகாஹாஸ ப்ராபல்யம் ஸாமாந்யேந தத்வநிர்ணயத்திலே உய்யக்கொண்டாராலும், *மகாபாரதம் ஹி பரிக்ரஹவிசேஷா வஸிதம்* என்று தொடங்கி, *தர்மேசார்த்தேச காமேச மோக்ஷே ச பரதர்ஷப. யதிஹாஸதி ததந்யத்ர யந் நேஹாஸ்தே ந தத் க்வசித்* இதி லௌகிக வைதிக ஸகலார்த்த நிர்ணயாதி க்ருதத்வேன, க்வசிதபி அபக்ஷபாதித்வாச்ச புராணேப்யோ பலவத்தரம்* என்னுமதளவாக, பரிக்ரஹாதிசயத்தாலும் மத்யஸ்த்தையாலும் புராணங்களிற்காட்டி லிதிஹாஸ விசேஷமான மஹாபாரதத்துக்குண்டான ப்ராபல்யம் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலே பட்டராலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதிறே.

(அவ) அதின் ப்ராபல்யத்தை இசைவிக்கிருர் – (அத்தாலே என்று தொடங்கி.)

4) அத்தாலே யது முற்பட்டது.

(வ்யா) அந்த ப்ராபல்யத்தாலே, *இதிஹாஸ புராணம் பஞ்சமம்* என்றும், *இதிஹாஸ புராணுப்யாம்* என்றும் ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலே இரண்டையும் சேரச் சொல்லுகிற வளவில், இதிஹாஸமானது புராணத்துக்கு முன்னே சொல்லப்பட்ட தென்கை. த்வந்த்வ ஸமாஸத்தில் அல்பாச்தரமாதல் அப்யர்ஹிதமாதலிறே முற்படுவது. அதில் அல்பாச்தரமன்றியிலேயிருக்க, அது முற்பட்டது அப்யர்ஹிதத்வத்தாலேயிறே; இந்த அப்யர்ஹிதத்வத்துக்கு மூலம் அதின் ப்ராபல்யமென்று கருத்து.

அதவா (ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே) என்று பாகத்வயோப ப்ர்ம்ஹணங்களையும் ஸமஸ்தமாகச் சொல்லுகிறவிடத்தில், *இதிஹாஸாச்ச புராணுநிச இதிஹாசபுராணுநி, ஸம்ர்தயச்ச இதிஹாஸ புராணுநிச ஸ்ம்ர்தீதிஹாஸ புராணுநி* என்றிப்படி இவர்க்கு ஸமாஸவிவக்ஷை யாகையாலே, அல்பாச்தரமான புராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸத்தை யருளிச்செய்ததின் கருத்தை (இவை யிரண்டிலும்) இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிருராகவுமாம். இந்த யோஜனையில் (அத்தாலேயது முற்பட்டது) என்கிற விதுக்கு அந்தப்ராபல்யத்தாலே (இதிஹாஸ புராணங்களாலே) யென்கிற விடத்தில் புராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸஞ் சொல்லப்பட்டதென்று பொருளாகக் கடவது.

ஆக வேதார்த்த நிர்ணயம் பண்ணுமளவில், ததுபப்ரும்ஹணங்களாலே பண்ணவேணுமென்றும், அதில் பூர்வோத்தரபாகோபப்ர்ம்ஹணங்கள் இன்னதென்றும், உத்தரபா கோபப்ர்ம்ஹணங்களான இதிஹாஸ புராணங்களில் இதிகாஸம் ப்ரபலமென்றும் அருளிச்செய்கையாலே, மேல் தாமருளிச் செய்யப்புகுகிற வர்த்தங்களுக்கு ப்ரமாண மொருங்கவிட்டருளினுராய்த்து.

ப்ரதம ப்ரகரணம்

புருஷகார வைஊபவம்

(அவ) முதலிலே (வேதார்த்தம்) இத்யாதியாலே வேததத்ர்த்த ததுபப்ர்ம்ஹணங்களை ஸாகல்யேந உபாதாநம் பண்ணி, அந்த வேதத்தினுடைய பாக விபாக ததுபப்ர்ம்ஹண விபாகங்களையும் பண்ணிருரேயாகிலும் சேதநருடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கபேக்ஷி தார்த்தங்களை யருளிச்செய்ய இழிந்தவராகையாலும், அதுதான் பூர்வபாக வேத்ய மன்றிக்கே உத்தரபாகவேத்ய மாகையாலும், பூர்வபாகத்தில் முமுக்ஷுவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யாம்சமுள்ளதும், உத்தரபாகார்த்தங்களான ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த ப்ரதிபாதந ஸ்தலங்களிலே தத் ததநுகுண த்யாஜ்யோபாதேய கதந முகேந ஜ்ஞாபிக்கலா யிருக்கையாலும், உத்தரபாகார்த்த நிர்ணயத்திலே ப்ரவர்த்தராய், அதுதன்னிலும் பகவத்ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளையும் பகவதுபாஸநாதிகளையும், பரக்கநின்று ப்ரதிபாதிக்கிற விடங்களில், ஸாராஸார விவேகபூர்வகமாக தாத்பர்யார்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து, ஸம்சய விபர்யயமற சேதனர்க்கு ப்ரதிபத்தி விஷயமாம்படி யருளிச்செய்து செல்லுகிருர்மேல். அதில், ப்ரதமத்திலே உத்தரபாகோபப்ர்ம்ஹண த்வயத்தில் ப்ரபலமாகச்சொன்ன இதிஹாஸங்களில் வைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீராமாயணத்தினுடைய ப்ராபல்யத்தை ப்ரகாசிப்பியா நின்றுகொண்டு, தத் ப்ரதிபாத்யவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிருர் (இதிஹாஸ ச்ரேஷ்ட்டமென்று தொடங்கி)

5) இதிஹாச ஶரேஷ்ஂமான ஸ்ரீராமாயணத்தால் சிறையிருந்தவளேற்றஞ் சொல்லுகிறது. மஹாஊரதத்தால் தூதுபோனவனேற்றஞ் சொல்லுகிறது.

(வ்யா) ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு இதிஹாஸ ச்ரேஷ்ட்டத்வமாவது, *வால்மீகயே மஹர்ஷயே ஸந்தி தேச ஆஸநம்தத:, ப்ரஹ்மணு ஸமநுஜ்ஞாதஸ் ஸோப்யுபாவிசதாஸநே* என்று ஸகலலோகபிதாமஹானுன ப்ரஹ்மாவாலே ஸம்பாவிதனுன ஸ்ரீவால்மீகிபகவானுலே ப்ரணீதமாகையாலும், *ந தே வாகந்ருதா காவ்யே காசிதத்ர பவிஷ்யதி* என்று ப்ரஹ்மாவநுக்ரஹிக்கையாலே இதில்சொன்ன வர்த்தங்களெல்லாம் மெய்யாகக் கடவதாகையாலும், *தாவத் ராமாயணகதா லோகேஷு ப்ரசரிஷ்யதி* என்று ஸகலலோகபரிக்ரஹமுண்டாகையாலும், இதிஹாஸாந்தரங்களைப் பற்ற ப்ரபலப்ரமாணமாயிருக்கை. இதுதன்னை நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் தத்த்வத்ரய ப்ரபந்தத்தில் ப்ரமாணுதிகாரத்திலே யருளிச்செய்தாரிறே. இன்னமும் *வேதவேத்யே பரே பும்ஸி* இத்யாதிப்படியே ஸர்வஸ்மாத்பரனுன ஸர்வேச்வரன் ஸம்சாரிசேதநரக்ஷணுர்த்தமாக இதர ஸஜாதீயனுய்வந்து அவதரித்தாப்போலே, ஸர்வப்ரமாணுேத்க்ருஷ்டமான வேதமும், ததவதார குணசேஷ்டித ப்ரதிபாதநமுகேந ததாச்ரயணருசியை

ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டாக்கி ரக்ஷிக்கைகாக ஸ்ரீராமாயணரூபேண அவதரித்ததென்று சொல்லப்படுகையாலும் இதினுடையவேற்றம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

பிராட்டியென்னுதே (சிறையிருந்தவள்) என்றருளிச் செய்தது, அவளுடைய தயாதிசயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக; தேவதேவ திவ்யமஹிஷியான தன் பெருமையையும் சிறையிருப்பின் தண்மையையும் பாராதே, தேவஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறையிருந்தது தயாபரவசையாயிறே. பிரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால் ஒக்கக்குதித்தெடுக்கும் மாதாவைப்போலே, இச்சேதநர் விழுந்த ஸம்ஸாரத்திலே தானுமொக்கவந்து பிறந்து, இவர்கள் பட்டதைத் தானும்பட்டு ரக்ஷிக்கையாலே, நிருபாதிக மாத்ருத்வஸம்பந்தத்தால் வந்த நிரதிசய வாத்ஸல்யத்துக்கும் ப்ரகாசகமிறேயிது. இந்த குணாதிக்யத்தை வெளியிடுகைக்காகவிறே பரமாசார்யரான நம்மாழ்வார் *தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற கிளிமொழியாள்* (திருவாய்மொழி 4-8-5) என்றருளிச்செய்தது. அவருடைய திவ்யஸூக்தியிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்கைக்கு மூலம். சிறையிருப்பு தண்மையாவது கர்ம நிபந்தநமாகிலிறே. ஆச்ரிதரான தேவர்களுடைய ஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காக, தன்னநுக்ரஹத்தாலே தானே வலியச் செய்ததாகையாலே, ஏற்றத்துக்குடலாமித்தனையிறேயிது; ஸம்ஸாரிகளோடொக்க கர்ப்பவாஸம் பண்ணிப் பிறக்கிறவிது, *பலபிறப்பாயொளிவரும்* (திருவாய்மொழி 1-3-2) என்னும்படி ஸர்வேச்வரனுக்கு தேஜஸ்கரமாகிறது, கர்மநிபந்தநமன்றிக்கே அநுக்ரஹநிபந்தநமாகையிறே. ஆனபின்பு, இதுவும் அநுக்ரஹ நிபந்தநமாகையாலே இவளுக்கு தேஜஸ்கரமாமித்தனை. இத்தை ராவணபலாத்காரத்தாலே வந்ததாக நினைப்பார் இவள் சக்திவிசேஷமறியாத க்ஷுத்ரரிறே. *சீதோ பவ* என்றவள் *நஷ்டோ பவ* என்னமாட்டாளன்றே. ஆகையால் இது தன்னநுக்ரஹத்தாலே பர ரக்ஷணார்த்தமாகச் செய்த செயலாகையாலே, இதுவே இவள் தயாதிகுணங்களுக்கு ப்ரகாசகமென்று திருவுள்ளம்பற்றியாய்த்து இவர் (சிறையிருந்தவள்) என்று அருளிச் செய்தது. ஸ்ரீராமாயணமெல்லா மிவளுடைய வேற்றஞ்சொல்லுகிற தென்னுமிடம் *காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஸீதாயாச் சரிதம் மஹத்* என்று ஸ்ரீவால்மீகி பகவாந் தானே வாயோலையிட்டு வைத்தானிறே. *ஸ்ரீமத் ராமாயணமபி பரம் ப்ராணிதி த்வச் சரித்ரே* என்றருளிச்செய்தாரிறே பட்டர்.

அநந்தரம் மஹாபாரத ப்ரதிபாத்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (மஹாபாரதத்தால் என்று தொடங்கி.) *க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும் கோஹ்யந்யோ புவி மைத்ரேய மஹாபாரதக்ருத் பவேத்* *ஏவம் விதம் பாரதந்து ப்ரோக்தம் யேந மஹாத்மநா ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மகாமுநி:* என்று பகவதாவேசாவதாரமாய் *ஸஹோவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:* என்று ஆப்ததமனாக ப்ரஸித்தனாயிருந்துள்ள ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவானாலே *வேதாந் அத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமாந்* என்கிறபடியே பஞ்சமவேதமாகப் ப்ரணீதமாய், அநேக புராண ப்ரசஸ்தமா யிருந்துள்ள மஹாபாரதமும் ஸ்ரீராமாயணத்தோபாதி ப்ரபல ப்ரமாணம். இதுவும் நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளைபட்டர்

தாமேயருளிச் செய்தார். பெரிய பட்டரும் ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யோபோத் காதத்திலே, *ஸ்ரீராமாயணவந் மஹாபாரதம் சரணம்* என்றருளிச் செய்தாரிறே.

ஸர்வேச்வரனென்னுதே (தூதுபோனவன்) என்றது அவனுடைய ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக; தேவதேவனுன தன் பெருமையையும் செய்கிற தொழிலின் தண்மையையும் பாராதே, பாண்டவர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலை கட்டித் தூது போய்த்தது, ப்ரணத பாரதந்த்ர்ய ருசி பரவசனுயிறே. இதுதான் இவனுடைய ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகமான நீர்மைக்குடலாயிருந்துள்ள வாத்ஸல்யாதிகளுக்கெல்லாம் ப்ரகாசமாயிருப்ப தொன்றிறே. இந்த குணதிக்யத்திலே ஈடுபட்டிறே *இன்னர் தூதனென நின்றன்* (பெரியதிருமொழி 2-2-3) என்றும் *குடை மன்னரிடை நடந்த தூதா* (பெரியதிருமொழி 6-2-9) என்றும் திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செய்தது. அந்த திவ்ய ஸூக்தியிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்கைக்கு மூலம். *பேசிற்றே பேசுகையிறே இவர்களுக்கேற்றம். தூதுபோனது – தண்மையாவது, கர்மவச்யதை யடியாக வரிலிறே. இச்சமாக ஆச்ரித விஷயத்திற் செய்கிற தாழ்ச்சியெல்லாம் ஏற்றத்துக்குடலாயிறே யிருப்பது *ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:* என்று பரார்த்தமாகப் பிறக்கையாலே நிறம்பெறுமென்று ச்ருதிசொன்னவிது பரார்த்தமாகத் தன்னிச்சையாலே செய்யுமவையெல்லாம் இவனுக்கு தேஜஸ்கரமென்னுமதுக் குபலக்ஷணமிறே. இவன் செய்த தூத்யத்தை மாந்த்ய ஹேதுவாக நினைப்பார் அறிவுகேடரில் தலையானவர்களித்தனை. அறிவில் தலைநின்றவர்கள் *எத்திறம்* என்று மோஹிக்கும்படியாயிறே யிருப்பது. இப்படி யிருந்துள்ள இந்நீர்மையிலேற்றத்தை வெளியிடுகைக்காக வாய்த்து இவர் (தூது போனவன்) என்றருளிச் செய்தது. மஹாபாரதமெல்லாம் இவனுடைய வேற்றஞ் சொல்லுகையிலே தத்பரமாகையாலேயிறே, மஹா பாரத கதை சொல்லத் தொடங்குகிறவன் *நாராயணகதாமிமாம்* என்றது. ஆக ப்ரபந்தத்வயத்துக்கும் ப்ரதாநப்ரதிபாத்யங்களின்ன தென்னுமிடம் ப்ரகாசிக்கப்பட்டது.

(அவ) உபப்ர்ம்ஹணமுகேந வேதாந்த தாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து உஜ்ஜீவநத்துக் குடலானவற்றைச் சொல்லுவதாகவிறே உபக்ரமித்தது. அதிலிப்போது சொன்னவிவற்றுல் வேதாந்தத்தி லெவ்வர்த்தங்கள் சொல்லிற்றுய்த் தென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறுர் இவை என்று தொடங்கி.

6) இவை யிரண்டாலும் புருஷகார வை஭வமும் உபாய வை஭பவமும் சொல்லிற்றுய்த்து.

(வ்யா) அதாவது (சிறையிருந்தவளேற்றம், தூதுபோனவனேற்றம்) என்றவிவை யிரண்டாலும், அபராத பூயிஷ்டரான சேதநர்க்கு ஆச்ரயணீயையாமளவில் அகில ஜகந்மாதாவான ஸம்பத்தாலும் க்ருபாதிகளாலும் நடுவொரு புருஷகாரம் வேண்டாதபடிவந்து ஆச்ரயிக்கலாம்படியாய் அபராதங்களைப் பார்த்துச்சீறி *க்ஷிபாமி* *நக்ஷமாமி* என்னுமீச்வர ஹ்ருதயத்தைத் திருத்தி அவர்களை யங்கீகரிப்பிக்கும் புருஷகார பூதையானவள் வைபவமும், அங்கீகரித்தால் பின்னையவள்தானே சிதகுரைக்கிலும் *என்னடியாரது செய்யார்* என்று மறுதலைத்துத் தான் திண்ணியனுய்

நின்று ரக்ஷிக்கும் உபாயபூதனுனவன் வைபவமும் சொல்லிற்றுய்த்தென்கை. (புருஷகாரம்) என்றும் (உபாயம்) என்றும் இவற்றை நிரூபகமாக வருளிச்செய்தது, பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும் ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வமும் அஸாதாரணமென்று தோற்றுகைக்காக. இதுதன்னை *மத் ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத: லஷ்மீ புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி: மமாபிசமதம்ஹ்யதேத் நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத்* என்றும், *அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோவை ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மீபதிஸ் ஸ்வயம், லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண வல்லபா ப்ராப்தி யோகிநீ, ஏதஸ்யாச்ச விசேஷோயம் நிகமாந்தேஷு சப்த்யதே* என்றும், *ஆகிஞ்சந்யைக சரணு: கேசித்ப்பாக்யாதிகா: புன:। மத்பதாம்போருஹத்வந்த்வம் ப்ரபத்யப்ரீதமானஸா:॥ லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண வ்ர்தவந்தோவரானன। மத்க்ஷமாம் ப்ராப்யஸேநேச ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவ மாம்॥ லப்த்வாக்ர்தார்த்தா ப்ராப்ஸ்யந்தே மாமேவானன்யமானஸா:* என்று பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே தானே யருளிச் செய்தானிறே. மற்றைப்பிராட்டிமார்க்கும் ஸூரிகள் முதலான ததீயர்க்கும், இவள் ஸம்பந்தமடியாக வருகிற புருஷகாரத்வமிறே யுள்ளது; இவளைப்போலே ஸ்வதஸ்ஸித்தமன்றே; ஆகையிறே “ஏதத்ஸாபேக்ஷஸம்பந்தா தன்யேஷா மமலாத்மனும்। தேவீஸூரிகுரூணும்ச கடகத்வம் நது ஸ்வத:” என்று தீப ஸங்க்ரஹத்திலே ஜீயரருளிச்செய்தது. உபாயத்வமும் *க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்* என்று ஸநாதந தர்மமாகச் சொல்லப்படுகிற அவனுக்கே ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய் ததீயர்க்கு ததாஸத்தியடியாக வருகிறதிறே யுள்ளது. ஆகையாலே பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும், ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வமும் நிரூபகமாகத் தட்டில்லை. இவ்வர்த்தத்தை வெளியிடுகைக்காக வாய்த்து இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. இப்படி உபப்ரும்ஹணமான ப்ரபந்த த்வயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற புருஷகாரத்வமு முபாயத்வமும் உபப்ரும்ஹ்யமான வேதாந்தத்திலுக்தமான ஸ்தல மேதென்னில், கடவல்ல்யுபநிஷத் ஸித்தமான த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்திலே உபயமும் சேர உக்தமிறே. இச்சேதநனுக்கு இருவரோடும் ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க ஈச்வர ஸமாச்ரயணத்துக்கிவள் புருஷகாரமாக வேண்டுகிற தென்னென்னில், மாத்ருத்வ ப்ரயுக்தமான வாத்ஸல்யாதிரேகத்தாலும், அவனைப்போலே காடிந்யமார்தவங்கள் கலந்திருக்கை யன்றிக்கே, கேவல மார்தவமேயாய், பிறர் கண்குழிவு காணமாட்டாத ப்ரகிருதியாகையாலும், விமுகரையு மபிமுகராக்குகைக்கு க்ருஷிபண்ணு மவளாகையாலும், குற்றவாளர்க்குங் கூசாமல் வந்து காலிலே விழலாம்படி யிருப்பாளாய், பும்ஸ்த்வ ப்ரயுக்தமான காடிந்யத்தோடே பித்ருத்வ ப்ரயுக்தமான ஹிதபரதையையு முடையவனுய், குற்றங்களை பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு க்ரூரதண்டங்களைப் பண்ணுகையாலே, குற்றவாளர்க்கு முன்செல்லக் குடல்கரிக்கும்படி யிருக்கு மீச்வரனை உசிதோபாயங்களாலே குற்றங்களையடைய மறப்பித்துக் கூட்டிவிடுமவளுமா யிருக்கையாலே அபராதமே வடிவான இச்சேதநன் அவனை யாச்ரயிக்குமளவில் இவள் புருஷகாரமாக வேணும். ஆகையிறே அவனை உபாயமாகவரிக்க இழிகிறவளவில் இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிடுகிறது.

(அவ) அநந்தரம் புருஷகாரத்தின்படிகளை விஸ்தரேண உபபாதிக்கக்கோலி, ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்வத்துக்கு அவச்யாபேக்ஷித குணங்களை யருளிச்செய்கிறார் (புருஷகாரமாம்போது) என்று தொடங்கி.

7) புருஷகாரமாம்போது க்ருபையும் பாரதந்த்ர்யமும் அநந்யார்ஹத்வமும் வேணும்.

(வ்யா) (புருஷகாரமாம்போது) என்றது – புருஷகாரமாமிடத்தி லென்றபடி. க்ருபையாவது – பரது:க்காஸஹிஷ்ணுத்வம். பாரதந்த்ர்யமாவது – பராதீநத்வம். அநந்யார்ஹத்வமாவது – தத்வ்யதிரிக்த விஷயாநர்ஹத்வம். இவை புருஷகாரத்துக் கவச்யாபேக்ஷிதமானபடி யென்னென்னில், சேதநர் ஸம்ஸாரத்தில் படுகிற து:க்கங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல், ஈச்வரனோடே இவர்களைச் சேர்க்கைக்குடலான யத்நம் பண்ணுகைக்கு க்ருபைவேணும்; ஸ்வதந்த்ரனை வசீகரிக்கும்போது அநுவர்த்தநத்தாலே வசீகரிக்க வேண்டுகையாலே பாரதந்த்ர்யம் வேணும்; நம்மை யொழிந்ததொரு விஷயத்துக்கு அர்ஹமன்றியே நமக்கே அதிசயகரமாயிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே நங்கார்யமன்றோ சொல்லுகிறது என்று, சொன்னபடி யவன்செய்கைக் குறுப்பாகையாலே அநந்யார்ஹத்வம் வேணும். ஆகையாலிவை மூன்றும் புருஷகாரத்துக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமிறே. ஈச்வர க்ருபையிற் காட்டில் இவள் க்ருபைக்கு விசேஷமென்னென்னில், ஈச்வரனுவான் நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனாய், நிக்ரஹாநுக்ரஹங்க ளிரண்டுக்கும் கடவனாய், சேதனகர்மங்களை நிறுத்தறுத்துத் தீத்துமவனாகையாலே அவனுடைய க்ருபை ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே அமுக்குண்டு கிடந்து, ஒரோதசைகளிலே தலையெடுக்கக் கடவதாயிருக்கும். இவள் அநுக்ரஹைக சீலையாகையாலே யிவளுடைய க்ருபைக்கு வேறொன்றால் ஓர் அபிபவ மில்லாமையாலே எப்போது மொருபடிப்பட்டிருக்கும். ஆகையா லிவளுடைய க்ருபை கரையழிந்திருக்கும். ஸம்பந்தத்தில் வ்யாவ்ருத்திபோலேயாய்த்து க்ருபையில் வ்யாவ்ருத்தியும். இப்படியிருக்கையாலேயிறே இவளை ஆச்ரயிப்பார்க்கு வேறொரு புருஷகாரம் தேடவேண்டாதொழிகிறது. ஈச்வர விஷயத்தி லிவளுடைய பாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்களும் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான மாத்ரமன்றிக்கே *ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ* என்றும் *விஷ்ணுபத்நீ* என்றும் சொல்லுகிற பத்நீத்வ ப்ரயுக்தமாயும், *அஹந்தா ப்ரஹ்மணஸ் தஸ்ய ஸாஸமஸ்மி ஸநாதநீ* என்றும் *ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீ:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூப நிரூபகத்வாதி ஸித்தமான அநந்யத்வ ப்ரயுக்தமாயுமிருக்கும். இப்படியிருக்கையாலேயிறே அல்லாதார்க்கடைய மிதுநசேஷத்வமும், இவளொருத்திக்கும் ததேகசேஷத்வமு மாய்த்து. இந்த அவயவதாநேந வுண்டான ஸம்பந்தத்தாலேயிறே இவளுக்கு ஈச்வரனை வசீகரிக்குமளவில் புருஷகாரம் வேண்டாதொழிகிறது. இம் மூன்று குணத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, க்ருபையானது, *ச்ரிங்-ஸேவாயாம்* என்கிற தாதுவிலே நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீசப்தத்தில் *ஸ்ரீயதே* என்கிற கர்மணிவ்யுத்பத்தியிலும் பாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்களிரண்டும், *ச்ரயதே* என்கிற கர்த்தரிவ்யுத்பத்தியிலும் நித்யயோக வாசியான மதுப்பிலும் ஸித்தமிறே.

(அவ) இந்த க்ருபாதித்ரயத்தையும் எல்லாருமறியும்படி தானே வெளியிட்டருளின வைபவத்தை ஸ்ரீராமாயணத்தி லிவளுக்குச் சொல்லப்பட்ட விச்லேஷ த்ரயத்தாலும் தர்சிப்பிக்கிறுர் மேல் (பிராட்டி) என்று தொடங்கி வாக்யத்ரயத்தாலே.

8) பிராட்டி முற்படப் பிரிந்தது தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிடுகைக்காக; நடுவிற் பிரிந்தது பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிடுகைக்காக, அநந்தரம் பிரிந்தது அநந்யார்ஹத்வத்தை வெளியிடுகைக்காக.

(வ்யா) (பிராட்டி யித்யாதி) *தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வேச மாநுஷீ, விஷ்ணோர் தேஹாநு ரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ் தநும்* என்கிறபடியே, நாயகனுன ஸர்வேச்வரனுடைய தத்ததவதார ஸஜாதீயமான விக்ரஹ பரிக்ரஹம் பண்ணி வந்தவதரிக்குமவளாகையாலே, *ராகவத்வேபவத் ஸீதா* என்கிறபடியே, அவன் சக்ரவர்த்தி திருமகனுனவாறே ததநுரூபமாக தானும் ஜநகராஜன் திருமகளான பிராட்டி, தண்டகாரண்யத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, ராவணன் பிரித்தானென்ருெரு வ்யாஜத்தாலே ப்ரதமம் பெருமாளைப்பிரிந்து லங்கைக் கெழுந்தருளிற்று, *தேவ்யா காருண்யா ரூபயா* என்று *தத்குண ஸாரத்வத்தாலே காருன்யந் தானுகச் சொல்லும்படியான தன்னுடைய பரமக்ருபையை ப்ரகாசிப்பைக்காக வென்கை. எங்ஙனேயென்னில், தேவஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறை யிருக்கையாலும், அவ் விருப்பிலே தன்னை அல்லும் பகலும் தர்ஜநபர்த்ஸநம்பண்ணி யருவித்தின்ற க்ரூரராக்ஷஸிகள், ராவணன் பராஜிதனுகவும் பெருமாள் விஜயிகளாகவும் த்ரிஜடை ஸ்வப்நங் கண்டத்தாலே பீதபீதைகளாய் நடுங்குகிறதசையிலே *பவேயம் சரணம் ஹி வ:* என்று நீங்கள் நோவுபடுகிற ஸமயத்துக்கு நானிருந்தேனே, நீங்களஞ்ச வேண்டாவென்று அபயப்ரதாநம் பண்ணுகையாலும், அது உக்திமாத்ரமாய்ப் போகாமே, ராவணவதாநந்தரம் தனக்கு சோபநஞ் சொல்லவந்த திருவடி அவர்களை சித்ரவதம் பண்ணும்படி காட்டித்தரவேணுமென்ன, அவனேடே மன்ருடி *ராஜ ஸம்ச்ரய வச்யாநாம்* இத்யாதியாலே அவர்கள் குற்றத்தை குணமாக உபபாதித்தும், *மர்ஷயாமீஹ துர்பலா* என்று பிறர்நோவுகண்டு பொறுத்திருக்கத்தக்க நெஞ்சுரம் தனக்கில்லாமையை முன்னிட்டும், *கார்யம் கருண மார்யேண ந கச்சிந்நாபராத்யதி* என்று அவனுக்கும் இரங்கியல்லது நிற்கவொண்ணுதபடி யுபதேசித்தும், இப்படி யொருநிலைநின்று தானடியிற்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞாநுகுணமாக ஆர்த்ராபராதைக ளானவர்களை ரக்ஷிக்கையாலும் தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிட்டாளிறே.

(நடுவிலித்யாதி) நடுவிற்பிரிவாவது மீண்டு பெருமாளுடனே கூடித் திருவயோத்யையிலே யெழுந்தருளித் திருவயிறு வாய்த்திருக்கிற காலத்திலே *அபத்யலாபோ வைதேஹி மமாயம் ஸமுபஸ்தித: கிமிச்சஸி ஸகாமா த்வம் ப்ரூஹி ஸர்வம் வராநநே* என்று உனக்கபேக்ஷை யேதென்று கேட்டருள, *தபோவநாநி புண்யாநி த்ரஷ்டுமிச்சாமி ராகவ, கங்காதீர நிவிஷ்டாநி ருஷீணும் புண்யகர்மணும், பலமூலாசிநாம் வீர பாதமூலேஷு வர்த்திதும் ஏஷமே பரம:காமோ யந்மூலபலபோஜிஷு அப்யேகராத்ரம் காகுத்ஸ்த! வஸேயம் புண்ய கீர்த்திஷு* என்று

தனக்குண்டான வநவாஸ வாஞ்சையை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அத்தைப்பற்றப் போக விடுவாரைப்போலே லோகாபவாத பரிஹாரார்த்தமாகப் பெருமாள் காட்டிலே போகவிடப் போனது. இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜநம் பெருமாள் கட்டிலேவைத்தபோதோடு காட்டிலே விட்ட போதோடு வாசியற, அவருடைய நினைவையே பின்செல்லவேண்டும்படியான தன்னுடைய பத்நீத்வப்ரயுக்தமான பாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கை. கங்கைக் கரையேறின வநந்தரம் இளையபெருமாள் கனக்க க்லேசப்பட்டுக்கொண்டு, பெருமாள் திருவுள்ளமாய்விட்ட கார்யத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அத்தைக்கேட்டு மிகவும் ப்ரலாபித்து *ந கல்வத்யைவ ஸௌமித்ரே! ஜீவிதம் ஜாஹ்நவீஜலே, த்யஜேயம் ராகவம் வம்சே பர்துர்மாபரிஹாஸ்யதி* என்றுளிறே; இத்தாலாற்றுமையின் கனத்தாலே முடிந்து பிழைக்கை தேட்டமாகா நிற்கச்செய்தேயும் அது செய்யமாட்டாதே பெருமாள் நினைவைப் பின்சென்று தன்ப்ராணனை நோக்கிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்படியான பாரதந்த்ர்யத்தையிறே ப்ரகாசிப்பித்தது. பிறர்க்காக ஜீவிக்கவேண்டும் பரதந்த்ரர்க்கு முடிவுதேட்டமானாலும் முடியப் போகாதே! *மாயும் வகையறியேன் வல்வினையே பெண் பிறந்தே* (திருவாய்மொழி 5-4-3) என்றுரிறே யாழ்வார். ப்ரதமவிச்லேஷத்தில் பத்துமாஸத்துக்குள்ளே படுவதெல்லாம் பட்டவள், *பதிர்ஹி தைவதம் நார்யா: பதிர்பந்து: பதிர்கதி: ப்ராணைரபி ப்ரியம்தஸ்மாத் பர்த்து: கார்யம் விசேஷத:* என்று தானருளிச் செய்தபடியே, பதிசித்தாநுவிதாநமே நமக்கு ஸ்வரூபமென்னும் பாரதந்த்ர்ய புத்தியாலேயிறே அநேக ஸம்வத்ஸரம் பாடாற்றியிருந்தது. ஆக இப்படி இப்பிரிவிலே தன்னுடைய பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிட்டாளிறே.

(அநந்தரமித்யாதி.) அநந்தரத்தில் பிரிவாவது, மீண்டு பெருமாள் ஸன்னிதியிலே வந்திருக்கச் செய்தே, பிரிந்து பிறந்தகத்திலே புக்குவிட்டது. இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜநம், *அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா* *அநந்யாஹி மயா ஸீதா* என்று உபயஸம்மதமான தன்னுடைய அநந்யத்வ ப்ரயுக்தமான அநந்யார்ஹத்வத்தை ஸர்வ ஸம்மதமாம்படி ப்ரகாசிப்பிக்கை. எங்ஙனேயென்னில், பெருமாள் அச்வமேதம் பண்ணியருளா நிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீவால்மீகி பகவானுடைய நியோகத்தாலே குசலவர்கள் வந்து ஸ்ரீ ராமாயணத்தைப் பாடிக்கொண்டு திரியாநிற்க, அத்தைப் பெருமாள் திருச்செவி சாத்தி ஸந்நிதியிலே யவர்களை யழைத்து விசேஷ ஜ்ஞரெல்லாரையுங் கூட்டி யவர்கள் பாட்டுக் கேளாநிற்கிற நாளிலே, அவர்களைப் பிராட்டி யினுடைய பிள்ளைகளென்றறிந்த வநந்தரம், பிராட்டியளவிலே திருவுள்ளஞ் சென்று தனக்கேற சுத்தையாகில் கடுக இத்திரளிலே நாளைவந்து ப்ரத்யயமுகத்தாலே தன் சுத்தியை ப்ரகாசிப்பாளாகவென்று தூதமுகேந பெருமாள் மஹர்ஷிக்கும் பிராட்டிக்கும் அறிவித்துவிட, அப்படியே ஸ்ரீவால்மீகிபகவானை முன்னிட்டுக்கொண்டு அந்த மஹாபரிஷத்திலே பெருமாள் ஸந்நிதியிலே வந்து ஒடுங்கி நிற்கச் செய்தே, ஸ்ரீ வால்மீகி பகவாந் இவள் சுத்தையென்னுமிடத்தை பலமுகத்தாலுஞ் சொல்ல, பெருமாளு மிவள் சுத்தை யென்னுமிடம் நானுமறிவன், மஹர்ஷி சொன்னதுவே போரும், ஆனாலும் லோகாபவாத பரிஹாரார்த்தமாக ஒரு ப்ரத்யய மித்திரளிலே பண்ணவேணுமென்று திருவுள்ளமானபடியாலே, *ஸர்வாந் ஸமாகதாந் த்ருஷ்ட்வா

ஸீதாகாஷாய வாஸிநீ। அப்ரவீத் ப்ராஞ்சலிர்வாக்ய மதோத்ர்ஷ்டி ரவாங்முகீ॥” என்கிறபடியே கையுமஞ்சலியுமாய்க் கவிழ்தலேயிட்டுக் கொண்டுநின்று, *யதாஹம் ராகவாதந்யம் மநஸாபி ந சிந்தயே, ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாது மர்ஹதி; மநஸா கர்மணு வாசா யதா ராமம் ஸமர்த்தயே, ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி யதைதத் ஸத்ய முக்தம் மே வேத்மி ராமாத் பரம் நச – ததாமே மாதவீதேவீ விவரம்தாதுமர்ஹதி* என்று சபதம் பண்ண *ததா சபந்த்யாம் வைதேஹ்யாம் ப்ராதுராஸீந் மஹாத்புதம் – பூதலா துத்திதம் திவ்யம் ஸிம்ஹாஸந மநுத்தமம். த்ரியமாணம் சிரோபிஸ்து நாகை ரமிதவிக்ரமை:, திவ்யம் திவ்யேந வபுஷா ஸர்வரத்ந விபூஷிதம், தஸ்மிமஸ்து தரணீதேவீ பாஸுப்யாம் க்ருஹ்ய மைதிலீம், ஸ்வாகதே நாபிநந்த்யைநா மாஸநே சோபவேசயத்; தாமாஸநகதாம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரவிசந்தீம் ரஸாதலம் – புஷ்ப வ்ருஷ்டிரவிச்சிந்நா திவ்யா ஸீதாமவாகிரத்* என்று அவ்வளவிலே பூமியில் நின்றும் ஒரு திவ்யஸிம்ஹாஸநம் வந்துதோன்ற, அதிலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி இவளை ஸ்வாகதப்ரச்ந பூர்வகமாக இரண்டு கையாலு மெடுத்துக்கொண்டுபோய் வைக்க, ஆஸநகதையாய்க்கொண்டு ரஸாதலத்தை ப்ரவேசியா நிற்கிற விவளைக் கண்டு திவ்ய புஷ்ப வ்ருஷ்டி இடைவிடாமல் இவள்மேலே விழுந்த்தென்கையாலே இப்பிரிவிலே தன்னுடைய அநந்யார்ஹத்வத்தை ப்ரகாசிப்பித்தாளிறே.

ஆக இவ்வவதாரத்திலிவளுக்குச் சொல்லப்பட்ட விச்லேஷத்ரயத்துக்கும் ஹேது, இக்குணங்களை இப்படி வெளியிடுகையாய்த்து. இங்கனன்றுகில் அநபாயிநியாய் அகர்மவச்யையா யிருக்கிற விவளுக்கு, கர்மவச்யர்க்குப்போலே, இப்படி பிரிவு வருகைக்கு யோக்யதையில்லையிறே. தன்னுடைய புருஷகாரத் வோபயோகியான குணங்களையும் புருஷகாரத்வத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக வந்த அவதாரமிறேயிது; ஆகையிறே *யதுதாந்யதுதாஹரந்தி ஸீதாவதார முகமேத தமுஷ்ய யோக்யா* என்று பட்டரருளிச் செய்தது. இப்படி சேதநர்பக்க லநுக்ரஹத்துக்குடலான க்ருபையையும் ஈச்வரன் பக்கலணுகி வசீகரிக்கைக்குடலான பாரதந்த்ர்யாதிகளையும் தானே வெளியிட்டது, சாஸ்த்ரங்களில் கேட்கிற மாத்ரமன்றிக்கே அநுஷ்டாநபர்யந்தமாகக் காண்கையாலே தன்னைப் புருஷகாரமாகப் பற்றுவார்க்கு ருசி விச்வாசங்க ளுறைக்கைக்குறுப்பாக.

(அவ) ஏவம்பூதகுண விஶிஷ்டையான விவளுடைய புருஷகாரத்வம் தோற்றுவதெங்கே யென்ன வருளிச்செய்கிறுர் மேல். ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்க ளென்று தொடங்கி.

9) ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்க ளிரண்டிலும் புருஷகாரத்வம் தோற்றும்.

(வ்யா) புருஷகாரத்வமாவது – கடகத்வம்; அது இவளுக்கு அவனோடு கூடியிருக்குந் தசையிலும் நீங்கியிருக்குந் தசையிலும் ப்ரகாசிக்குமென்கை. ஸம்ச்லேஷ தசையிலே, இளையபெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது பெருமாள் நிறுத்திப் போவதாகத் தேடினவளவிலே என்னைக் கூடக்கொண்டு போகவேணுமென்று *ஸ ப்ராதுச் சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந: ஸீதாமுவாசாதியசா: ராகவஞ்ச

மஹாவ்ரதம்* என்கிறபடியே சரணம்புகுகிறவளவிலும்; பஞ்ச வடியிலே யெழுந்தருளினபோது நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதேசத்தைப் பார்த்துப் பர்ணசாலையைச் சமையுமென்று பெருமாளருளிச் செய்ய, நந்தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்த போதே பெருமாள் நம்மைக் கைவிட்டாரென்று விக்ருதராய் *ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யுதாஞ்சலி:। ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த்த மிதம் வசநமப்ரவீத்॥ பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்த்திதே। ஸ்வயந்து ருசிரேதேசே க்ரியதாமிதி மாம்வத॥* என்கிறபடியே தம்முடைய பாரதந்த்ர்யத்தை பெறுகைக்காக கையுமஞ்சலியுமாய் நின்றபேக்ஷிக்கிற வளவிலும் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டுத் தம்மபேக்ஷிதம் பெறுகையாலும், ஆஸுர ப்ரக்ருதியான ஜயந்தன் காகரூபத்தைக் கொண்டு வந்து ஜநநி பக்கலிலே அக்ருத்ய ப்ரவ்ருத்தனுக *க: க்ரீடதி ஸரோஷேண பஞ்சவக்த்ரேண போகிநா* என்று பெருமாள் அவன்மேலே சீறித் தலையை அறுப்பதாக ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகிக்க, *ஸபித்ராச பரித்யக்தஸ் ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி:। த்ரீந்லோகான் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரண்ங்கத:* என்கிறபடியே எங்கும் சுற்றித் திரிந்தவிடத்திலும் ஒருபுகலிடமில்லாமையாலே போக்கற்று சரணம்புக *ஸதம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச்சரணுகதம்। வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்॥ என்றும் *புரத: பதிதம்தேவீ தரண்யாம் வாயஸம்ததா। தச்ச்சிர: பாதயோஸ்தஸ்ய யோஜயாமாஸ ஜாநகீ॥ தமுத்த்தாப்ய கரேணுத க்ருபாபீய்யூஷஸாகர:। ரரக்ஷ ராமோ குணவான் வாயஸம் தயயைக்ஷத॥* என்றும் ஸ்ரீராமாயண பாத்மபுராணங்களில் சொல்லுகிறபடியே இவள் புருஷகாரமாக பெருமாள் ரக்ஷிக்கையாலும், விச்லேஷ தசையிலே "இஹஸந்தோ நவாஸந்தி ஸதோவா நானுவர்தஸே। ததாஹிவிபரீதாதே புத்தி ராசாரவர்ஜிதா" இத்யாதியாலே விபரீதபுத்தியான ராவணனை பெருமாள் திருவடிகளிலே சேர்க்கைக்கு விரகு பார்க்கையாலும், ராவணவதாநந்தரம் ராக்ஷஸிகளை சித்ரவதம் பண்ணுவதாக உத்யுக்தனுய் நிற்கிற திருவடியைக் குறித்து "பாபானும்வாசுபானும்வா வதார்ஹாணும் ப்லவங்கம। கார்யம் கருணமார்யேண நகச்சிந்நாபராத்யதி" என்று அவனிரங்கத்தக்க வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவர்களபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலு முபய தசையிலு மிவள் புருஷகாரத்வம் தோற்ற நின்றதிறே. திருவடி ராக்ஷஸிகளை அபராதாநுகுணம் தண்டிக்கும்படி காட்டித்தரவேணுமென்றவளவில் பிராட்டி யவனுடனேமன்ருடி ரக்ஷித்தவித்தனையன்றே "மாதர்மைதிலி ராக்ஷஸீஸ்த்வயிததை வார்த்ராபராதாஸ் த்வயா ரக்ஷந்த்யா பவனுத்மஜால் லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்டீ க்ருதா। காகம்தம்ச விபீஷணம் சரணமித்யுக்தி க்ஷமௌரக்ஷதஸ் ஸாநஸ்ஸாந்த்ர மஹாகஸஸ் ஸுகயது க்ஷாந்திஸ்தவாகஸ்மிகீ" என்று பவனுத்மஜந் நிமித்தமாக ரக்ஷித்தாளென்றன்றே பட்டரருளிச்செய்தது; அவ்விடத்தில் புருஷீகரித்தமை எங்ஙனேயென்னில், பலாத்காரத்தா லன்றிக்கே அநுஸாரத்தாலே அபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கையாலே புருஷகாரத்வமென்கிறது; *திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்லவேண்டாவிறே* என்று திருவடி விஷயமாகவும் புருஷீகரித்தமையை யருளிச்செய்தாரிறே இவர்தாமே. ஆகையா லிரண்டு தசையிலும்

இவள் புருஷகாரத்வம் தோற்றுமென்கிற மாத்ரத்தைச் சொல்லுகிற விவ்வாக்யத்திலிதுவும் கூட்டக்குறையில்லை.

(அவ) இவ்வுபய தசையிலும் இவள் புருஷீகரிக்கும் ப்ரகாரமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறுர். (ஸம்ச்லேஷதசையிலென்று தொடங்கி).

10) ஸம்ஶ்லேஷ உஶையிலீஶ்வரனைத் திருத்தும்; விஶ்லேஷஉசையில் சேதநனைத் திருத்தும்.

(வ்யா) ஈச்வரனைத் திருத்துகையாவது – அபராதத்தையே பார்த்து *க்ஷிபாமி* *ந க்ஷமாமி* என்றிருக்குமிருப்பைக் குலைத்து, அங்கீகார உந்முகனுக்குகை; சேதனனைத் திருத்துகையாவது – அக்ருத்ய கரணுதிசீலனுய் பகவத் விமுகனுய்த் திரிகிற ஆகாரத்தைக் குலைத்து, ஆச்ரயணுேந்முகனுக்குகை. ஸம்ச்லேஷ தசையில், இளைய பெருமாளுக்காக ஈச்வர விஷயத்திலும், விச்லேஷ தசையில் ராக்ஷஸிகளுக்காகத் திருவடி விஷயத்திலும் புருஷீகரித்தமை உபயதசையிலும் புருஷகாரத்வம் தோற்றுமென்கிற மாத்ரத்துக்கு கூட்டிக்கொள்ளலா யிருந்ததேயாகிலும், ப்ராகரணிகமான வர்த்தம் ஸம்ஸாரிசேதநனையு மீச்வரனையும் சேரவிடுகை யாகையாலே, இவ்வாக்யத்துக் கிப்படியே அர்த்தமாகக் கடவது. ஆகையால் ஈச்வரனேடு தான் கூடியிருக்கும் தசையில், சேதநன் ஆச்ரயணுேந்முகனுய் வந்திருக்கச்செய்தே, பூர்வாபராதத்தைப் பார்த்து ஈச்வர னங்கீகரியாதிருக்குமளவில், அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தவிர்த்து க்ருபாதி குணங்களைக் கிளப்பி இவனை யங்கீகரிக்கும்படியாக்குகையும்; பிரிந்திருக்கும் தசையில், ஈச்வரனங்கீகார உந்முகனுய் வந்திருக்கச் செய்தே, இச் சேதநன் கர்மாநுகுணமாக விமுகனுயிருக்கு மளவில் இவன் வைமுக்க்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைப்பித்து ஆச்ரயணுேந்முக னுக்குகையும் இவளிரண்டு தலையையும் திருத்துகையாவது. ஆகவிப்படி, அங்கீகார விரோதியான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை மாற்றி, அங்கீகாரத்துக்குடலான க்ருபாதிகளை உத்பவிக்கையாலும், ஆச்ராயண விரோதியான வைமுக்க்யத்தை மாற்றி, ஆச்ரயண ருச்யாதிகளை ஜநிப்பிக்கையாலும், *ச்ரு-ஹிம்சாயாம்* என்கிற தாதுவிலும், *ச்ரு-விஸ்தாரே* என்கிற தாதுவிலும் நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீசப்தத்தில் *ச்ருணுதி* *ச்ரூணுதி* என்கிற வ்யுத்பத்தி த்வயார்த்தமும் இவ்விடத்திலே தோற்றுகிறது. *ச்ருணுதி நிகிலாந் தோஷாந் ச்ரூணுதிச குணைர் ஜகத்* என்று இவ்யுத்பத்தி த்வ்யமும் சேதநபரமாகத் தோற்றிற்றேயாகிலும், (ஈச்வரனைத் திருத்தும்) என்கிற விடத்திலும் இந்த ந்யாயம் தோற்றுகையாலே இப்படி சொல்லக் குறையில்லை.

(அவ) இருவரையும் திருத்துவது எவ்வழியாலே யென்னுமாகாங்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறுர்.

11) இருவரையும் திருத்துவதும் உபஉஶெத்தாலே.

(வ்யா) ஈச்வரனைத் திருத்துவது – இச்சேதநனுடைய அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு நீரிப்படித் தள்ளிக் கதவடைத்தால் இவனுக்கு வேறெரு புகலுண்டோ, உமக்கு

மிவனுக்கு முண்டான பந்தவிசேஷத்தைப் பார்த்தால் *உறவேல் நமக்கிங்கொழிக்க வொழியாது* என்கிறபடியே குடநீர் வழித்தாலும் போகாத்தொன்றன்றே, ஸ்வம்மான விவனை லபிக்கை ஸ்வாமியான வும்முடைய பேருயன்றோவிருப்பது, எதிர்சூழல்புக்குத் திரிகிற வுமக்கு நான் சொல்லவேணுமோ, ரக்ஷணஸாபேக்ஷனாய் வந்தவிவனை ரக்ஷியாதபோது உம்முடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் விகலமாகாதோ? அநாதிகாலம் நம்முடைய ஆஜ்ஞாதிலங்கநம்பண்ணி நம்முடைய சீற்றத்துக்கிலக்காய்ப் போந்த விவனை அபராதோசித தண்டம் பண்ணுதே அத்தைப்பொறுத்து அங்கீகரித்தால் சாஸ்த்ர மர்யாதை குலையாதோ வென்றன்றே திருவுள்ளத்திலோடுகிறது; இவனை ரக்ஷியாதே அபராதாநுகுணமாக நியமித்தால் உம்முடைய க்ருபாதி குணங்கள் ஜீவிக்கும்படியென்? அவை ஜீவித்ததாவது இவனை ரக்ஷித்தாலன்றே, நியமியாதபோது சாஸ்த்ரம் ஜீவியாது, ரக்ஷியாதபோது க்ருபாதிகள் ஜீவியாது, என்செய்வோமென்ன வேண்டா, சாஸ்த்ரத்தை விமுகர் விஷயமாக்கி க்ருபாதிகளை அபிமுகர் விஷயமாக்கினுல் இரண்டும் ஜீவிக்கும்; ஆனபின்பிவனை ரக்ஷித்தருளீரென்னு முபதேசத்தாலே. இவ்வுபதேச க்ரமம் இவர் தாமருளிச்செய்த பரந்தபடியிலும், ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த பரந்த ரஹஸ்யத்திலும் விஸ்தரேண காணலாம். *பிதேவ த்வத்ப்ரேயாந் ஜநநி பரிபூர்ணுகஸி ஜனே ஹிதஸ்ரோதோ வ்ர்த்யா பவதிச சுதாசித் கலுஷதீ:। கிமேதந் நிர்தோஷ: க இஹ ஜகதீதி த்வமுசிதை ரூபாயைர் விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா ததஸிந:॥ என்றபராதபரிபூர்ணசேதந விஷயமாக ஹிதபரனை ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளம் சீறும்படியையும், அத்தசையில் இச்சீற்றத்துக்கடியென்னென்பது:- இவன் தீரக்கழியச் செய்தவபராத மென்றவன் சொன்னுல், மணற்சோற்றிலே கல்லாராய்வாருண்டோ? இந்தஜகத்தில் அபராதம் அற்றிருப்பாரார்? என்பதாய், உசிதோபாயங்களாலே அபராதங்களை மறப்பித்து, பிராட்டி சேர்த்தருளும்படியையும் அருளிச் செய்கையாலே, உபதேசத்தாலே ஈச்வரனைத் திருத்தும்படியை ஸங்க்ரஹேண பட்டரும் அருளிச்செய்தாரிறே. அவதார தசையிலேயும் *ப்ராணஸம்சயமாபந்நம் த்ருஷ்ட்வா ஸீதாத வாயஸம், த்ராஹித்ராஹீதி பார்த்தாரமுவாச தய்யாவிபும்* என்று வாசாமகோசரமான மஹாபராதத்தைப் பண்ணினகாகத்தை தலையறுப்பதாகவிட்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு ஒரு கண்ணழிவுகற்பித்து பெருமாள் ரக்ஷித்தருளிற்றும் இவளுபதேசத்தாலே யென்னுமிடம், பாத்ம புராணத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே. இனி சேதநனைத் திருத்துவது, உன்னபராதத்தின் கனத்தைப் பார்த்தால் உனக்கோரிடத்தில் காலூன்ற விடமில்லை. ஈச்வரனுவான் நிரந்குச ஸ்வதந்த்ரனுகையாலே அபராதங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு அறுத்தறுத்துத் தீத்தாநிற்கும். இவ்வநர்த்தத்தைத் தப்பவேண்டில் அவன் திருவடிகளிலே தலைசாய்க்கையொழிய வேறொரு வழியில்லை, அபராத பரிபூர்ணனை வென்னை யவனங்கீகரிக்குமோ தண்டியானேவென்று அஞ்சவேண்டா. ஆபிமுக்க்யமாத்ரத்திலே அகிலாபராதங்களையும் பொறுக்கைக்கும் போக்யமாகக் கொள்ளுகைக்கும் ஈடான குணங்களாலே புஷ்கலனென்று லோகப்ரஸித்தனு யிருப்பானெருவன், ஆனபின்பு நீ ஸுகமேயிருக்க வேணுமாகி லவனை ஆச்ரயிக்கப் பார் - என்னும் பரமஹிதோபதேசத்தாலே; அப்படி எங்கே கண்டோமென்னில், பாபிஷ்டனாய் வழிகெட நடந்து திரிகிற ராவணனைக் குறித்து

மித்ர மௌபயிகம் கர்த்தும் ராம:ஸ்த்தானம் பரீப்ஸதா। வதஞ்சாநிச்சதாகோரம் த்வயாஸௌபுருஷர்ஷப:॥ விதிதஸ்ஸஹிதர்மஜ்ஞச்சரணாகதவத்சல:। தேனமைத்ரீ பவது தே யதிஜீவிதுமிச்சஸி என்று பெருமாளோடே உறவுபண்ணுகைகாணுனக்கு ப்ராப்தம், அது செய்யப் பார்த்திலையாகில் வழியடிப்பார்க்கும் தரையில் கால்பாவி நின்று வழியடிக்கவேணுமே, உனக்கோரிருப்பிடம் வேண்டி யிருந்தாயாகிலும் அவரைப் பற்றவேணும். அவரல்லாததொரு ஸ்தலமில்லைகாண், எளிமையாக எதிரிகாலிலே குனிந்து இவ்விருப் பிருப்பதிற்காட்டில் பட்டுப்போக வமையுமென்றிருந்தாயோ, உன்னை சித்ரவதம் பண்ணுமல் நற்கொலையாகக் கொல்லும்போது மவரைப்பற்ற வேணுங்காண், நான் பண்ணின அபராதத்துக்கு என்னையவர் கைக்கொள்வரோ வென்றிருக்கவேண்டா, ஆபிமுக்க்யம் பண்ணினுல் முன்பு செய்த வபராதத்தைப் பார்த்துச் சீருமந்த புன்மை யவர்பக்கலில்லைகாண், அவர் புருஷோத்தமர்காண், சரணுகதி பரமதர்மமென்றறி யுமவராய் சரணுகததோஷம் பாராத வத்ஸலராகவெல்லாரும் அறியும்படிகாண் பெருமாளிருப்பது, நீ ஜீவிக்கவேணுமென்று இச்சித்தாயாகில் அவரோடுனக்குறவு உண்டாகவேணுமென்று இப்படி யச்சமுறுத்தி யுபதேசித்தாளிறே; அவன் திருந்தாதொழிந்தது இவளுடைய உபதேசக்குறையன்றே; அவனுடைய பாபப்ராசுர்யமிறே. இப்படி உபயரையு முபதேசத்தாலே திருத்து மென்கையாலே *ச்ரு – ச்ரவணே* என்கிற தாதுவிலே நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீசப்தத்தில் *ச்ருணோதி* *ச்ராவயதி* என்கிற வ்யுத்பத்திகளில் வைத்துக்கொண்டு *ச்ராவயதி* என்கிற வ்யுத்பத்த்யர்த்தம் சொல்லப்பட்டது; *ச்ராவயதி* என்கிறவிது ஈச்வரவிஷயமாகவே பூர்வர்கள் க்ரந்தங்களில் பலவற்றிலும் காணப்பட்டதாகிலும் *அதவா விமுகாநாமபி பகவதாச்ரயணோபதேச: ச்ராவயிதர்த்வம், *விதிதஸ் ஸஹி தர்ஜ்ஞச் சரணாகத வத்ஸல: தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி* *இதி ராவணம் ப்ரத்யுபதேசாத்* என்று தத்வதீபத்திலே சேதந விஷயமாகவும் (வாதிகேஸரி அழகியமணவாள) ஜீயரருளிச் செய்கையாலே, இவ்விடத்திலும் சேதந விஷயமாகவும் சொல்லக் குறையில்லை.

(ச்ருணோதி – கேட்கிருள்; ச்ராவயதி – கேட்கும்படி செய்கிருள் – இருவரையும்)

(அவ) இவ்வுபதேசத்தா லிரண்டு தலையிலும் பலிக்குமதேதென்ன வருளிச் செய்கிருர் (உபதேசத்தாலே என்று தொடங்கி).

12) உபஃஸேத்தாலே யிருவருடையவும் கர்ம பாரதந்த்ர்யங் குலையும்.

(வ்யா) அதாவது – எப்படி இரண்டு தலைக்கும் தத்ததநுகுணமாக விவள்பண்ணு முபதேசத்தாலே புண்யபாபங்களின் வசத்திலே இழுப்புண்டு பகவத் விமுகனுய்த் திரிகையாகிற சேதநனுடைய கர்ம பாரதந்த்ர்யமும், இவன் பண்ணின கர்மத்தை ப்ரதாநமாக்கி அதுக்கீடாகவே செய்வனித்தனையென்று இவனுடைய ரக்ஷணத்தில் விமுகனுயிருக்கையாகிற ஈச்வரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யமும் நிவ்ருத்தமாமென்கை. சேதநனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யம் அநாத் யசித்ஸம்பந்த கார்யமான அவித்யா நிபந்தநம், ஈச்வரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யம் நிரங்குச ஸ்வாதந்த்ர்ய கார்யமான ஸ்வஸங்கல்ப நிபந்தநம்; இவை இரண்டும் அநாதிஸித்தமாய்ப் போந்ததேயாகிலும்,

மாத்ருத்வ ஸம்பந்தத்தாலே சேதநனுக் காப்தையாய், மஹிஷீத்வ ஸம்பந்தத்தாலே ஈச்வரனுக்கபிமதையுமான விவள், இரண்டு தலையும் நெஞ்சிளகி ஆச்ரயணுங்கீகா ராபிமுகமாம்படியாகப் பண்ணு முபதேசத்தாலே நிவ்ருத்தமாகத் தட்டில்லை.

(அவ) இவ்வுபதேசத்தால் இவர்கள் மீளாதபோது இவள் செய்வதென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (உபதேசத்தாலே மீளாதபோது) என்று தொடங்கி.

13) உபதேசத்தாலே மீளாதபோது சேதநனை யருளாலே திருத்தும்; ஈஶ்வரனை யழகாலே திருத்தும்.

(வ்யா) சேதநன் மீளாமைக்கடி – அநாதிகாலம் *யாதானும் பற்றி நீங்கும்* (திருவிருத்தம் – 95) என்கிறபடியே பகவத்விமுகனுய் விஷயாந்தர ப்ரவணனுய்ப் போருகையால் வந்த துர்வாஸநாதிகள்; ஈச்வரன் மீளாமைக்கடி – அபாராதாநுகுண மிவனை சிக்ஷிக்கவேணுமென்னும் அபிஸந்தியாலே நின்ற நிலை இளகாமல் நிற்கைக்குடலான நிரந்குசஸ்வாதந்த்ர்யம். இவ்வோ ஹேதுக்களாலே இரண்டு தலையும் தன்னுடைய உபதேசத்தால் ஸ்வஸ்வகர்மபாரதந்த்ர்யத்தில் நின்றும் மீளாத வளவில்.

(சேதநனை யருளாலே திருத்துகையாவது) – ஐயோ இவனுடைய துர்ப்புத்தி நீங்கி அநுகூல புத்தியுண்டாகவேணுமென்று அவன் திறத்தில் தான் பண்ணுகிற *பங்கயத்தாள் திருவருள்* (பெரிய திருமொழி 9-2-1) என்கிற பரமக்ருபையாலே அவன் பாபபுத்தி குலைந்து பகவதபிமுகனும்படி பண்ணுகை.

(ஈச்வரனை யழகாலே திருத்துகையாவது) – 'ஒங்காண்போ, உனக்குப் பணியன்றோ விது' என்று உபதேசத்தையுதறினவாறே, கண்ணைப் புரட்டுதல் கச்சை நெகிழ்த்துதல் செய்து தன்னழகாலே யவனைப் பிச்சேற்றி தான் சொன்னபடி செய்தல்லது நிற்கமாட்டாதபடி பண்ணி அங்கீகாரோந்முகனுக்குகை.

ஆக (புருஷகாரமாம்போது) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக புருஷகாரத் வோபயோகிகளான குணவிசேஷங்களையும், அவைதன்னைத் தானே வெளியிட்டபடியை யும், ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களிரண்டிலும் புருஷீகரிக்கையையும் தத்ப்ரகார விசேஷங்களையுஞ் சொல்லிற்றுய்த்து.

உபாய வை஭வம்

(அவ) க்ருபாதிகளை வெளியிட்டமை சொன்னபோதே ஶ்ரீராமாயணத்தில் புருஷகார வைபவமுக்தமானபடியை யுபபாதித்தாராய், மஹாபாரதத்தில் உபாய வைபவமுக்த மானமையை யுபபாதிக்கிறார்மேல். (அறியாத என்று தொடங்கி).

14) அறியாத வர்த்தங்களையடைய வறிவித்து, ஆசார்யக்ருத்யத்தையும் புருஷகார க்ருத்யத்தையும் உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே யேறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாभாரதத்தி லுபாய வைभவமும் சொல்லிற்றுய்த்து.

(வ்யா) அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் ஆசார்ய க்ருத்யமிறே, சரண்ய க்ருத்யமன்றே, ஆகையிறே *என்னைப் பெற்றவத் தாயாய்த் தந்தையாய்* (திருவாய்மொழி 2-3-2) என்று ப்ரியகரத்வ ஹிதகரத்வங்களாகிற மாதா பித்ரு க்ருத்யங்களை ஸ்வயமேவ தமக்குச் செய்த உபகாரத்தை யருளிச்செய்தவநந்தரம் ஆசார்யன் செய்யும் விசேஷோபகாரத்தையும் தானே தமக்குச் செய்தமையை யருளிச்செய்கிற வாழ்வார் *அறியாதன வறிவித்த* என்றருளிச்செய்தது; இவ்விடத்தில் இவரருளிச் செய்கிற வாக்யந்தான் அந்த திவ்யஸூக்திக்கு ஸூசகமாயிறே யிருக்கிறது.

(அறியாத வர்த்தங்களை யடைய அறிவிக்கையாவது):- தத்வ விவேகந் தொடங்கி ப்ரபத்திபர்யந்தமாக அர்ஜுநனுக்கு முன்பு அஜ்ஞாதமாயிருந்த வர்த்தங்களையெல்லா மறிவிக்கை, தேஹாத்மாபிமாநியாய் தேஹாநுபந்திகளான பந்துக்கள் பக்கலிலே அஸ்தாநே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி நிற்கிறவிவனை ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகாதிகளாலே தெளிவிக்க வேண்டுகையாலே, *நத்வே வாஹம் ஜாது நாஸம் நத்வம் நேமே ஜநாதிபா: - நசைவ நபவிஷ்யாமஸ் ஸர்வே வயமத: பரம்; தேஹிநோஸ்மிந் யதா தேஹே கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா – ததா தேஹாந்தர ப்ராப்திர் தீரஸ் தத்ர ந முஹ்யதி* இத்யாதிகளாலே ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம், ஆத்மபரமாத்மவிவேகமாகிற தத்த்வ விவேகத்தையும், *அந்தவந்த இமே தேஹா நித்யஸ்யோக்தா சசரீரிண: அநாசிநோ ப்ரேமயஸ்ய தஸ்மாத் யுத்யஸ்வ பாரத, நஜாயதே ம்ரியதேவா கதாசிந்நாயம் பூத்வா பவிதாவா நபூய:| அஜோநித்யச் சாச்வதோயம் புராணோ நஹந்யதே ஹந்யமாநேசரீரே॥ வாஸாம்ஸி ஜீர்ணனி யதாவிஹாய நவானிக்ருஹ்ணதி நரோபராணி। ததாசரீராணி விஹாய ஜீர்ணன் யன்யானி ஸம்யாதி நவானிதேஹீ* இத்யாதிகளாலே ஆத்மநித்யத்வ தேஹாநித்யத்வங்களையும் ப்ரதம்முபதேசித்து, அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யப்ரமத்தைத் தவிர்க்கைக்காக “பூமிராபோநலோவாயு: கம்மனோபுத்திரேவச। அஹங்கார இதீயம்மே பின்னப்ரக்ர்திரஷ்டதா॥ அபேரேயமிதஸ்த்வன்யாம் ப்ரக்ர்திம் வித்திமேபராம்। ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதந்தார்யதேஜகத்” என்கிறபடியே சேதநாசேதந சரீரியாய், “ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ர்தி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ர்திர் ஜ்ஞாந மபோஹநஞ்ச” என்றும் “ஈஸ்வரஸ்ஸர்வபூதானும் ஹ்ருத் தேசேர்ஜுந திஷ்டதி – ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராரூடாநிமாயயா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜந ஹ்ருதயஸ்த்தனாய் நின்று, ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் பண்ணுவிக்கையாகிற தன்னுடைய நியந்த்ருவத்தையும்; அப்படி ஸர்வநியந்தாவாய்க் கொண்டு ஸர்வஸ்மாத்பரனு யிருக்குமளவன்றிக்கே “பரித்ராணய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம்। தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே” என்றவதார ப்ரயுக்தமான தன்னுடைய ஸௌலப்யத்தையும்; “ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு நமே த்வேஷ்யோஸ்தி நப்ரிய:” என்று தன்னுடைய வாச்ரயணீயத்வே ஸாம்யத்தையும்; “ப்ரக்ருதே க்ரியமாணனி குணை கர்மாணிஸர்வச:। அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே” என்றஹங்கார தோஷத்தையும்; “யததோஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்யவிபச்சித:। இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீனி ஹரந்திப்ரஸபம்மந:” என்றிந்த்ரிய ப்ராபல்யத்தையும்; “அஸம்சயம் மஹாபாஹோ மனோதுர்நிக்ரகஞ்சலம்” என்றந்த ப்ராபல்யத்தில் மற்றையிந்த்ரியங்களைப்பற்ற மனஸ்ஸினுடைய ப்ராதாந்யத்தையும்

தர்சிப்பிக்கையாலே ஆச்ரயண விரோதிகளேயும்; “தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத் மத்பர:। வசேஹியஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்யப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா” என்றும் “யதோயதோ நிஶ்சரதி மனச் சஞ்சலமஸ்த்திரம்। ததஸ்ததோ நியம்யை ததாத் மந்யேவவசம்நயேத்” என்ருச்ரயணோபகரணங்களான பாஹ்யாப்ப்யந்தர கரணங்களே ஸ்வாதீநமாக நியமிக்கும் ப்ரகாரத்தையும்; “சதுர்விதாபஜந்தேமாம் ஜநாஸ்ஸுக்ருதிநோர்ஜுன। ஆர்த்தோஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீச பரதர்ஷப” என்ருச்ரயிக்கு மதிகாரிகளுடைய சாதுர்வித்யத்தையும்; “த்வௌபூதஸர்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவாஸுர ஏவச। தைவீ ஸம்பத்விமோக்ஷாய நிபந்த்யாஸுரீமதா” என்று தன்னுடைய வாஜ்ஞாநுவர்த்தநபரரானவர்கள் தேவர்கள், தததிவர்த்தந பரரானவர்கள் அசுரர்களென்று தேவாஸுரவிபாகத்தையும்; “ஹந்ததேக தயிஷ்யாமி விபூதீராத்மநச்சுபா:। ப்ராதாந்யத: குருச்ரேஷ்ட்ட நாஸ்த்யந்தோவிஸ்தரஸ்யமே” என்று தொடங்கி இவ்விபூதியில் ஸமஸ்த பதார்த்தங்களுக்கும் வாசகமான சப்தங்கள் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி இவற்றையடைய ஸ்வப்ரகாரமாகக் கொண்டு வ்யாபித்துநிற்கும்படியையும்; “திவ்யம்ததாமி தே சக்ஷு: பச்ய மே யோகமைச்வரம்” என்று திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து, “பச்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவதேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிசேஷஸங்காந்। ப்ரஹ்மாண மீசம் கமலா ஸநஸ்த்தம் ருஷீம்ச்ச ஸர்வாநுரகாம்ச்ச தீப்தாந்” இத்யாதியாலே தன்னுடைய விச்வரூபத்தைக் கண்டு பேசும்படி பண்ணுகையாலே, தானுகந்தார்க்கு திவ்யஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து தன்படிகளே தர்சிப்பிக்குமென்னுமத்தையும்; “மந்மநாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு। மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவ மாத்மாநம் மத்பராயண:” என்றிப்படி யிருந்துள்ள பரதவஸௌலப்யயுக்தனை தந்திருவடிகளே ப்ராபிக்கையாகிற பரமபுருஷார்த்தத்துக்கு உபாயமாயிருந்துள்ள கர்மஜ்ஞாநரூபாங்க ஸஹிதையான பக்தியையும்; “மாமேவயே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாந் தரந்திதே॥ தமேவசாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே॥ தமேவ சரணங்கச்ச ஸர்வபாவேநபாரத” என்றந்தபக்த்யங்கமான ப்ரபத்தியையும்; சரமச்லோகத்தாலே அந்த பக்த்யுபாயத்தின் துஷ்கரத்வாதிகளே யுணர்ந்து சோகிப்பார்க்கு, ஸுகரமுமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமான வுபாயம் ப்ரபத்தியென்னு மத்தையுந் தானே யறிவித்தருளினுனிறே; ஆகவிப்படி அறியாதவர்த்தங்களேயெல்லா மறிவிக்கையாலே ஆசார்யக்ருத்யத்தை தானேறிட்டுக்கொண்டானென்கிறது.

இனி புருஷகார க்ருத்யமும் சரண்யனுன தன்னதன்றே; பிராட்டி க்ருத்யமிறே. “மத்ப்ராப்திம் ப்ரதிஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத:। லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டாபரமர்ஷிபி:॥ மமாபிசமதம் ஹ்யேதந் நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத்” இத்யாதிகளாலே இது தன்னே பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே தானேயருளிச்செய்தானிறே. இவனுக்கு தத்வஜ்ஞாநாதிகளே யுண்டாக்கிக்கொள்ள வேண்டுகையாலே ஆசார்யக்ருத்யத்தை யேறிட்டுக்கொண்டானு கிருன். புருஷகார க்ருத்யமேறிட்டுக் கொள்ளவேண்டுவானென்? அங்கீகரித்து விடவமையாதோ வென்னில், அங்கீகாரத்துக்கு இதுவும் அவச்யாபேக்ஷித மாகையாலே; எங்ஙனே யென்னில், இவ்வுபாயத்துக்கு புருஷ ஸாபேக்ஷயோபாதி புருஷகார ஸாபேக்ஷதையு முண்டிறே. இவ்வுபயஸாபேக்ஷதையும் உபாயவரணரூபமான பூர்வவாக்யத்தில்

ப்ரதமசரமபதங்களிலே காணலாம். ஸ்ரீசப்தத்தாலே புருஷகாரத்தையும், உத்தமனுலே அதிகாரியையுமிறே சொல்லுகிறது; ஆகையாலே சேதநர் தன்னை உபாயமாகப் பற்றுமிடத்தில் ஸ்வாபராத பயத்தாலே பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட, அவள் இவனபராத நிபந்தநமான தன் திருவுள்ளத்தில் சீற்றத்தை யாற்றிச் சேரவிட, கைக்கொள்ளுகை முறையாயிருக்க, அங்ஙனன்றிக்கே இவன் அபராத நிபந்தநமான தன் திருவுள்ளத்தின் கலக்கைத்தையும் தானே தணித்துக்கொண்டு இவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகையாலும், அதுதான் செய்கிறவளவில் அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாகச் செய்கையாலும் புருஷகார க்ருத்யத்தையும் தானே யேறிட்டுக் கொண்டானென்கிறது. இனி உபாய க்ருத்யம் தன்னதாயிருக்க அத்தையும் தானே யேறிட்டுக் கொண்டானென்கிறது, *த்வமேவோபாய பூதா மே பவ* என்றிவ னர்த்தித்தால் கார்யஞ்செய்ய அமைந்திருக்க, நாமே இவனுக்கு உபாயமாய் அநிஷ்டநிவ்ருத்யாதிகளைப் பண்ணக்கடவோமென்று தானே யேன்றுகொண்டு *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ, ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்கையாலே; அல்லது *உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்த்வம் நதுகுணௌ* என்கிற வஸ்துவுக்கு உபாயக்ருத்யம் வந்தேறியன்றிறே; உபயலிங்கவிசிஷ்டத்வத்தாலே உபாயோ பேயத்வங்களிரண்டும் ஸ்வதஸ் ஸித்தமாயிறே யிருப்பது. அன்றிக்கே உபேயமான தன்னை உபாயமாக்குகையாலே உபாயக்ருத்யத்தை யேறிட்டுக்கொண்டானென்கிற தென்பாருமுண்டு. அது பால்மருந்தாமாப்போலே இவனுபாயமாமிடமெங்கு முளதொன்றுகையாலே, அர்ஜுநனுக்கிப்போது அஸாதாராணமாகச் செய்ததொன் றல்லாமையாலும், ‘உபாயம்’ என்றே வஸ்துவை நிர்தேசித்து தத்வைபவஞ் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலும் இவ்விடத்துக்கு உசிதமன்று. ஆனபின்பு கீழ்ச்சொன்னபடியே பொருளாக வேணும். ஆசார்யக்ருத்யமேறிட்டுக் கொள்ளுகிற வளவில் *கார்ப்பண்ய தோஷோபஹதஸ்வபாவ: ப்ருச்சாமி த்வாம் தர்மஸம்மூட சேதா:। யச்ச்ரேயஸ் ஸ்யாந்நிச்சிதம் ப்ரூஹிதந்மே சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதிமாம் த்வாம்ப்ரபந்நம்” என்றிவ னர்த்தித்வமுண்டாகையாலே அந்யக்ருத்யத்தை தானேறிட்டுக்கொண்டமாத்ரமே விவக்ஷிதமாகையாலும், புருஷகார க்ருத்ய மேறிட்டுக் கொள்ளுகிறவளவில் அந்யக்ருத்யத்தை யேறிட்டுக்கொண்டமையும், அதுதன்னை அர்த்தித்வநிரபேக்ஷமாக ஏறிட்டுக்கொண்டமையும் விவக்ஷித மாகையாலும், ஸ்வக்ருத்யமேறிட்டுக் கொள்ளுகிறவளவில் அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாகச் செய்தவளவே விவக்ஷிதமாகையாலும், (தானே யேறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே) என்கிறவிது க்ருத்யத்ரயத்திலும் யதாயோகம் அந்வயிக்கக் கடவது, ஆசார்யன் அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம்பண்ண, பிராட்டி புருஷீகரிக்க, வந்து தன்னை உபாயமாகப் பற்றினவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்யாதிகளைப் பண்ணிக் கொடுக்க வமைந்திருக்க, இவையெல்லாவற்றையும் தானே யேறிட்டுக்கொண்டது வைபவமிறே. (ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தி லுபாயவைபவஞ் சொல்லிற்றுய்த்து) என்றது, ஏறிட்டுக்கொண்டமையை ப்ரதிபாதிக்கையாலே சொல்லிற்றுய்த் தென்றபடி.

உபய ஸாதாரண வைபவம்

(அவ) ஆக, புருஷகாரோபாயங்க ளிரண்டுக்கும் அஸாதாரண வைபவத்தை யருளிச்செய்தார் கீழ். உபய ஸாதாரண வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறுர் மேல். (புருஷகாரத்துக்கு மென்று தொடங்கி)

15) புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும் வைஷவமாவது - தோஷத்தையும் ஞுணஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே அங்ஙீகாரத்துக்கு அவை தன்னேயே பச்சையாக்குகை.

(வ்யா) தத்ததஸாதாரண வைபவஞ்சொல்லுகையாலே புருஷகாரத்தையு முபாயத்தையும் தனித்தனியே உபாதாநம் பண்ணி யருளிச்செய்தார் கீழ்; இது உபயத்துக்கும் ஸாதாரண வைபவகதன மாகையாலே (புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும்) என்று தந்த்ரே ணோபாதாநம் பண்ணியருளிச்செய்கிறுர், உபயத்துக்கும் அஸாதாரண வைபவம் சொல்லுகிற விடங்களில் (இருவரையுந் திருத்துவது) இத்யாதியாலே சாப்தமாக புருஷகார ஸ்வரூபமும், (உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே) என்கையாலே ஆர்த்தமாக உபாய ஸ்வரூபமுஞ் சொல்லப்பட்டது. இங்கு உபயஸ்வரூப கதநபூர்வகமாக வைபவத்தை யருளிச் செய்கிறுர்.

(தோஷத்தையும் குணஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாத வளவன்றிக்கே, அங்கீகாரத்துக்கு அவைதன்னேயே பச்சையாக்குகை) என்று. தோஷமாவது - அக்ருத்யகரணுதி நிஷித்தாநுஷ்டாநம், குணஹாநியாவது – விஹிதாகரணம்; இவை இரண்டையும் *மநோவாக்காயை:* இத்யாதி சூர்ணேயாலே எம்பெருமானுர் அருளிச்செய்தாரிறே. *இதம் குரு* *இதம் மாகார்ஷீ:* என்று விதி நிஷேதாத்மகமான சாஸ்த்ரந்தான் பகவதாஜ்ஞா ரூபமாயிறே யிருப்பது. *ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமை வாஜ்ஞா* என்றுதானே யருளிச் செய்தானிறே. ஏவம்பூத சாஸ்த்ரத்தில் நிஷித்தத்தைச் செய்கையும், விஹிதத்தைச் செய்யாமையுமிறே அநாதிகாலம் *க்ஷிபாமி* *நக்ஷமாமி* என்னும் பகவந் நிக்ரஹத்துக் கிலக்காய்ப் போருகைக்குக் காரணம். (இவை இரண்டையும் பார்த்து உபேக்ஷியாத வளவன்றிக்கே) என்றது - ஆச்ரயணேந்முக சேதநகதங்களான இவற்றை தர்சித்து இவனே வேண்டோமென்று கைவிடாதே அங்கீகரிக்கும் மாத்ரமன்றிக்கே என்றபடி.

(அங்கீகாரத்துக் கவைதன்னேயே பச்சையாக்குகை) யாவது அப்படிப்பட்ட தோஷகுணஹாநிகள்தன்னேயே முகமலர்ந்து அங்கீகரிக்கைக்குறுப்பான உபஹாரமாகக் கொள்ளுகை. உபேக்ஷியாமைக்கு ஹேது - தயா க்ஷாந்திகள் பச்சையாகக் கொள்ளுகைக்கு ஹேது வாத்ஸல்யம் சுவடுபட்ட தரையில் புற்கவ்வாத பசு தன் கடையில்நின்றும் விழுந்த கன்றினுடம்பில் வழும்பை போக்யமாக விரும்புமாப்போலே யிருப்ப தொன்றிறேயிது. இக்குணத்துக் தொப்பதொரு குணமில்லே யிறே. ஆகையாலேயிறே *நிகரில் புகழாய்* என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தது. உடையவரும் *அபார காருண்ய ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்ய* என்று குணந்தரங்களோ

டொக்க வருளிச்செய்திருக்கச் செய்தே, இதின் வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற மீளவும் *ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே* என்ற்ரிறே. இவ்வாத்ஸல்யந்தான் மாத்ருத்வ ஸம்பந்தத்தாலே, ஈச்வரனிலும் பிராட்டிக்கு அதிசயித்திறே யிருப்பது. ஆகையாலே இருவரும் தாந்தாமங்கீகரிக்கும் தசையில், இச்சேதநனுடைய தோஷகுண ஹாநிகளைப் பச்சையாகக் கொண்டு அங்கீகரிப்பர்க ளென்கை.

(அவ) இப்படி புருஷகாரமும் உபாயமும் தோஷ குணஹாநிகள் குலைவதற்கு முன்னே யங்கீகரிக்கிறதென்? அவைகுலைந்தே யங்கீகரிக்கக்கடவோ மென்றிருந்தால் வருவதென் னென்ன வருளிச் செய்கிருர் (இரண்டு மென்று தொடங்கி)

16) இரண்டு மிரண்டுங்குலைய வேணுமென்றிருக்கில் இரண்டுக்கு மிரண்டும் உண்டாயிற்றதாம்.

(வ்யா) இரண்டு மென்கிறது – புருஷகாரோபாயங்களை (இரண்டுங் குலையவேணுமென் றிருக்கையாவது) – இவனை யங்கீகரிக்கும் போதைக்கு, இவனுடைய தோஷ குண ஹாநிகளிரண்டும் போய்க் கொள்ளவேணுமென்று நினைத்து, ஆச்ரயணோந்முகனை இவனை யங்கீகரியாதிருக்கை. இப்படியிருக்கில் (இரண்டுக்கு மிரண்டு முண்டாகை யாவது) – புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும் தோஷ குணஹாநிக ளிரண்டும் வருகை, எங்ஙனேயென்னில், தோஷம் வருகையாவது *த்வம்மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா* *அகிலஜகந் மாதரம்* *பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய* என்கிறபடியே – ஸகல சேதநர்க்கும் நிருபாதிகமான தாயுந் தமப்பனுமாகையாலே இச்சேதநனுடைய நன்மைதீமைக ளிரண்டும் தங்களதாம்படியான உறவுண்டா யிருக்க, இச்சேதநனுடைய தோஷாதிகளைப் பார்த்து அங்கீகரியாமையாலே, தாத்ருச ஸம்பந்தத்துக்குக் கொத்தை விளைகை. குணஹாநி வருகையாவது – இவனுடைய துக்கங் கண்டிரங்காமையாலும், இவனுடைய தோஷத்தை போக்யமாகக் கொள் ளாமையாலும் க்ருபா வாத்ஸல்யங்களுக்கு ஹாநிவருகை. அதவா (இரண்டு முண்டாயித்ததாம்) என்கிறவிடத்திலும், தோஷ குணஹாநிகளாவன - அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணங்களாகவுமாம்; புருஷகாரத்துக்கு அக்ருத்யகரணமாவது - ஈச்வரனையுமுட்பட தோஷங் காணவொட்டாத தான், தோஷாதிகள் குலைந்தன்றி யங்கீகரியேன் என்றிருக்கை; க்ருத்யாகரணமாவது -இவனுடைய தோஷாதிகள் பாராதே கைக்கொண்டு ஈச்வரனோடே சேர்ப்பிக்கையாகிற ஸ்வக்ருத்யத்தைச் செய்யாமை; ஈச்வரனுக்கு அக்ருத்யகரணமாவது - ஸம்ஸாரி சேதநருடைய தண்மையைப் பார்த்துக் கைவிடாதே, அத்வேஷமே தொடங்கி யுண்டாக்குகைக்கு *எதிர் சூழல்புக்குத் திரிகிற ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான தான், இச்சேதநனை யங்கீகரிக்குமளவில் இவன் தோஷாதிகள் குலைந்தாலொழிய அங்கீகரியேன் என்றிருக்கை; க்ருத்யாகரணமாவது - இவனுடைய தோஷாதிகளைப் பாராதே கைக்கொண்டு ஸ்வக்ருத்யமான அநிஷ்ட நிவ்ருத்த்யாதிகளைப் பண்ணுமை; இதுதான் சேதநனுக்குச் சொன்ன அக்ருத்யகரணுதிகளைப் போலே சாஸ்த்ரத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறதன்றே! இவர்கள் ஸ்வபாவத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறவவை யித்தனையிறே! விமுகரையுமுட்பட தோஷ குணஹாநிகள் பச்சையாக மேல்விழுந் தங்கீகரிக்கும் ஸ்வபாவரான இவர்களுக்கு, அபிமுக சேதநர்களை யங்கீகரிக்குமளவில் தோஷாதிகள் குலையவேணுமென்றிருக்கைதான் முதலிலே கூடாமையாலே இவர்களுக்கிவை வருகைக்கு அவகாசமில்லையிறே! ஆயிருக்கச் செய்தே இப்படியருளிச் செய்தது – இவ்வர்த்த தத்வமறியாதவர்களுக்கு

ஆச்ரயணேந்முக சேதநகதங்களான தோஷகுணஹாநிகள் குலையவேணுமென்றிராமல் அவற்றுடனே யங்கீகரிக்கை இவர்களுக்கு அவசய்கரணீயமென்று அறிவிக்கைக்காக.
(அவ) இப்படி தோஷாதிகள் குலைந்தாலொழிய அங்கீகரியோ மென்றிருக்கில் அத்தலைக்கு அவையிரண்டும் வருமென்னுமிடம் சொல்லி, தோஷாதிகள் குலையபட்டன்றோ நம்மை அங்கீகரித்த தென்றிருக்கில் இத்தலைக்கவை யிரண்டும் வருமென்கிறார் மேல் (இரண்டுங் குலைந்ததென்று தொடங்கி)

17) இரண்டுங் குலைந்ததென்றிருக்கில் இத்தலைக்கிரண்டும் உண்டாயிற்றதாம்.

(வ்யா) (இரண்டுங் குலைந்ததென் றிருக்கையாவது) - இத்தனை நாளும் நம்மை யங்கீகரியா திருந்தவர்கள் இன்றங்கீகரித்தது - நம் தோஷாதிகள் குலையப்பட்டன்றோ! ஆகையால் நமக்கவை குலைந்த்தென்றநுஸந்தித்திருக்கை. இப்படியிருக்கில் (இத்தலைக்கு இரண்டுமுண்டாகையாவது) – அக்ருத்யகரணமும் க்ருத்யாகரணமும் வருகை. எங்ஙனேயென்னில், இவ்வதிகாரிக்கு, அநாதிகால மங்கீகரியாதவர்கள் இன்று நம்மை யங்கீகரித்தது நம்முடைய தோஷகுணஹாநிக ளிரண்டுங்குலைந்தவாறே யன்றோ! என்றநுஸந்திக்கை அக்ருத்யமாயிருக்க, அத்தைச் செய்கையாலும்; *நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்* (திருவாய்மொழி 3-3-4) *அமர்யாத* *புத்தவாச நோச* *அதிக்ராமந்நாஜ்ஞாம்* இத்யாதிப்படியே - நம்முடைய தோஷ குணஹாநிகளிப்போ தளவாக வொன்றுங் குலைந்ததில்லை யென்றும், இப்படி யிருக்கச்செய்தே தோஷாதிகளே பச்சையாக நம்மை யவனங்கீகரித்தருளுவதே! என்றுமநுஸந்திக்கை க்ருத்யமாயிருக்க அத்தைச் செய்யாமையாலும் இரண்டும் வருமிறே.

(அவ) இப்படி புருஷகாரமு முபாயமும் தோஷாதிகள் பச்சையாக அங்கீகரித்த விடமுண்டோவென்னு மபேக்ஷையிலே, தத்ததங்கீகாரம்பெற்ற ராக்ஷஸிகளுடையவும் அர்ஜுனனுடையவும் தோஷங்களை தர்சிப்பிக்கவே அது ஸித்திக்குமென்று நினைத்து, ப்ரதமம் ராக்ஷஸிகள் தோஷங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் (ராக்ஷஸிகள்) என்று தொடங்கி.

18) ராஷஸிகள் உரோஷம் ப்ரஸிதீயம்.

(வ்யா) ஏகாக்ஷீ ஏககர்ணீ முதலான எழுநூறு ராக்ஷஸிகளும் பரஹிம்ஸை பண்ணப் பெறில் உண்ணுதே தடிக்கும்படி ப்ரக்ருத்யா பாபசீலைகளாய், பத்துமாஸ மொருபடிப் பட தர்ஜநபர்த்ஸநம் பண்ணி நலிந்துபோந்தவர்களிறே, (இவர்கள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்) என்றது - ஸ்ரீராமாயணம் நடையாடும் தேசத்தி லறியாதாரில்லை யென்றபடி. ஏவம்பூதைகளானவர்களைக் குறித்து, *ராஜ ஸம்ச்ரய வச்யாநாம்* *பாபாநாம்வா சுபாநாம்வா* என்று குற்றத்தை குணமாக உபபாதித்து திருவடியோடே மன்றுடி ரக்ஷிக்கையாலே, தோஷமே பச்சையாக வங்கீகரித்தமை ப்ரஸித்தமென்று கருத்து.

குணஹாநி சொல்லா தொழிந்தது, தோஷம் பச்சையாமிடத்தில் குணஹாநி பச்சையாமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே என்று இவர்கள் தங்களுக்கு குணஹாநியாவது - இடைவிடாமல் நலிந்து போருகிறவிடத்தில், இவளும்

நம்மோபாதி யொரு பெண்பிறந்தவளன்றே! என்ருகிலும் மறந்தும் அல்பம் நெஞ்சிரக்க முண்டாதல் *பவேயம் சரணம் ஹி வ:* என்றதற்குப் பின்பு நலிகிற விடத்தில், ஐயோ! இப்படி சொன்னவளன்றே! என்று சற்றும் நெஞ்சுளுக்குதல் செய்யாமை முதலானவை.

(அவ) இப்படி தோஷப்ரஸித்தி அர்ஜுனன் பக்கலில்லாமையாலும், குண ப்ரதையுண்டாகையாலும் இவனுக்கு தோஷமேதென்கிற சங்கையை யநுவதித்துக் கொண்டு தத்தோஷங்களை தர்சிப்பிக்கிருர் (ஜிதேந்த்ரியரி லென்று தொடங்கி)

19) ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவனுய் ஆஸ்திகாக்ரேஸரனுய் *கேஶவஸ்யாத்மா* என்று க்ருஷ்ணனுக்கு யாரகனுயிருக்கிற அர்ஜுனனுக்கு உஷேஷமேதென்னில், ஬ந்஧ுக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும், காருண்யமும், வயஶீதியும்.

(வ்யா) (ஜிதேந்திரியரில்தலைவன்) என்றது *ஆபரணஸ்யாபரணம் ப்ரஸாதநவிதே: ப்ரஸாதனவிசேஷ:। உபமானஸ்யாபி ஸகேப்ரத்யுபமானம் வபுஸ்தஸ்யா:* என்றும் வைலக்ஷண்யமுடைய ஊர்வசி வந்து மேல்விழ, முறை கூறி நமஸ்கரித்துக் கடக்க நின்றவனுகையாலே, இந்த்ரியஜயம் பண்ணிஞரில் தனக்கு மேற்பட்டா ரில்லாதவனென்கை.

(ஆஸ்திகாக்ரேஸரன்) என்றது – தர்மாதர்ம பரலோக சேதநேச்வராதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்ய புத்தியுடையவர்களுக்கு முன்நடக்குமவ னென்கை.

(*கேசவஸ்யாத்மா* என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனுயிருக்கிற) என்றது *அர்ஜுந: கேசவஸ்யாத்மா க்ருஷ்ணச் சாத்மா கிரீடிந:* என்று அந்யோந்யம் ப்ராணபூதரா யிருப்பர்களென்கையாலே, இவனைப் பிரியில் க்ருஷ்ணன் தரிக்க மாட்டானென்னும்படி அபிமத விஷயமா யிருக்குமவ னென்கை.

இப்படி யிருக்கிற (அர்ஜுநனுக்கு தோஷமேது) என்று சங்கை. (என்னில்) என்றது – அநுவாதம்.

தோஷங்கள் தன்னைச் சொல்லுகிறது (பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் வதபீதியும்) என்று இவற்றில் ஸ்நேஹ காருண்யங்கள் தோஷங்க ளாகிறது - அஸ்தாநே க்ருதங்களாகையாலே; வதபீதி தோஷமாகிறது – ஸ்வ தர்மத்தில் அதர்மபுத்த்யா வந்ததாகையாலே. *அஸ்தாந ஸ்நேஹ காருண்ய தர்மாதர்ம தியாகுலம்* என்றிறே ஆளவந்தாரருளிச் செய்தது. *தர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ:* என்கிறபடியே - யுத்தேச்சையாலே இரண்டு தலையும் வந்தணைந்து நின்ற பின்பு யுத்தமே கர்த்தவ்யமாயிருக்க, அத்தசையிலே, *நகாங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண நச ராஜ்யம் ஸுகாநிச। கிம் நோ ராஜ்யேந கோவிந்த கிம் போகைர் ஜீவதேநவா॥ ஏஷாமர்த்தே காங்க்ஷிதந்நோ ராஜ்யம்போகாஸ் ஸுகாநிச। தஇமே வஸ்த்திதாயுத்தே ப்ராணும்ஸ்த்யக்த்வா வாதநாநிச* இத்யாதிப்படியே இவர்களைக் கொன்று நான் ஜீவிப்பதொரு ஜீவனமுண்டோ என்று பந்துக்கள் பக்கல் பண்ணின ஸ்நேஹம் ஸ்வவர்ணவிருத்தமாகையாலே நிஷித்தமிறே. *தான் ஸமீக்ஷ்ய ஸகௌந்தேயஸ் ஸர்வாந்பந்தூநவஸ்த்திதாந்। க்ருபயாபரயா விஷ்டோ விஷீதந்நித மப்ரவீத்॥* என்னும்படி அத்தசையில் பண்ணின காருண்யமும்

பச்வாலம்பநத்தில் காருண்யம்போலே நிஷித்தமிறே. *கதந்நஜ்ஞேய மஸ்மாபி: பாபாதஸ்மாந் நிவர்த்திதும்। குலக்ஷய க்ருதம்தோஷம் ப்ரபச்யத்பிர் ஜநார்தன॥ என்று தொடங்கி, *அஹோபத மஹத்பாபம் கர்த்தும் வ்யவஸிதாவயம்। யத்ராஜ்ய ஸுகலோபேன ஹந்தும் ஸ்வஜனமுத்யதா:॥ என்னுமளவும் ஸ்வவர்ண தர்மமான வதத்திலே அதர்மபுத்த்யா பண்ணின பீதியு மப்படியேயிறே.

(அவ) இவையெல்லாம் அப்ரதாநம் இன்னமும் ப்ரதாந தோஷம் வேறே யென்கிறுர். (த்ரௌபதீ யென்று தொடங்கி)

20) ஜீரௌபஜீபரிஹவங் கண்டிருந்தது - க்ருஷ்ணுஹிப்ராயத்தாலே ப்ரயாந தோஷம்.

(வ்யா) முன்பு த்ரௌபதியை துர்யோதநாதிகள் பரிபவிக்கிறபடியைக் கண்டிருக்கச் செய்தே, சூதிலே தோற்றமையை நினைத்து தர்மபீதியாலே பொறுத்திருந்தாலும், *கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் சரணுகதாம்* என்று க்ருஷ்ணனை சரணம் புகுந்த பின்பு பரிபவிக்கிறவளவில், பகவதாச்ரிதரைப் பிறர் பரிபவிக்கக் கண்டால் சக்தனுகில் விலக்கவேணும், அசக்தனுகில் இழவோட அவ்வருகே போகவேணும் என்னும் விசேஷ சாஸ்த்ர மர்யாதையைப் பார்த்தாதல், தன்னளவில் க்ருஷ்ணனுக்குண்டான ஸ்நேஹ பக்ஷபாதங்களை நினைத்து அவனை சரணம் புகுந்தவள் பரிபவிப்படப் பார்த்திருந்தால் அவன் முகத்தில் நாளை விழிக்கும்படி என்! என்றுதல், சடக்கென வெழுந்திருந்து விலக்கவிறே யடுப்பது; அத்தைச் செய்யாதே முன்புத்தையிற் காட்டில் ஒரு விசேஷமறவிருந்தானிறே. இதுவேயாய்த்து இவன் தோஷங்களெல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநமாக க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளத்திலே பட்டுக் கிடப்பது. அத்தைப்பற்ற (க்ருஷ்ணுபிப்ராயத்தாலே ப்ரதாநதோஷம்) என்கிறது. தோஷத்துக்கு ப்ராதாந்யம் க்ரௌர்யத்தாலேயிறே. அல்லாதவை போலன்றிக்கே *நக்ஷமாமி* என்னும்படியான தோஷமிறேயிது.

(அவ) இத்தோஷத்தின் கொடுமையை யுபபாதிக்கிறுர் மேல். (பாண்டவர்களையு மென்று தொடங்கி)

21) பாண்ஃவர்களையும் நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, வைத்தது ஜீரௌபஜீயுடைய மங்மளஸூத்ரத்துக்காக.

(வ்யா) அன்றிக்கே, இத்தோஷம் ஐவர்க்கு மொவ்வாதோ, ஆனபின்பு இத்தலையையும் நிரஸித்துப் பொகடாமல் வைத்ததென்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச் செய்கிரு ராகவுமாம். முற்பட்ட ஸங்கதிக்கு அர்ஜுநனை யென்னுதே (பாண்டவர்களையும்) என்றது - இத்தோஷம் ஐவர்க்கு மொக்குமென்று தோற்றுகைக்காக வென்று யோஜிக்கக் கடவது; அநந்தர ஸங்கதிக்குத் தானே தன்னடையே சேருமிறே. பரிபவித்த துர்யோதநாதிகளோபாதி பரிபவங் கண்டிருந்தவிவர்களும் நிரஸநீயரென்கிறது – சசப்தத்தாலே. (நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க வைத்தது) என்றது – இவர்கள் செய்த கொடுமைக்குத் தலையையறுத்துப் பொகடவேண்டியிருக்க ப்ராணனோடே யிருக்கும்படி வைத்தென்றபடி. (த்ரௌபதியுடைய மங்கள ஸூத்ரத்துக்காக) என்றது – அவளுக்

கபிமதமான மங்கள ஸூத்ரம் போகாமைக்காக வென்றபடி. விரித்ததலே காண மாட்டாதவன் வெறுங்கழுத்துக் காணமாட்டானிறே. இத்தால் – ஆச்ரிதரைப் பரிபவித்தாரோபாதி அதுகண்டிருந்தாரும் நிரஸநீயராவ ரென்னுமிடமும், அவர்கள் தாங்களே ஆச்ரிதர்க்கு விடவொண்ணுததொரு பந்தமுடையராகில் அவர்களுக்காக அவனுலே ரக்ஷிக்கப்படுவ ரென்னுமிடமும் ப்ரகடிதமாய்த்து.

(அவ) ஆனுல், இப்படி நிரஸநீயனுனவனுக்கு இழிதொழில்செய்ததும் பரம ரஹஸ்யத்தை யுபதேசித்ததும் என்செய்யவென்ன வருளிச்செய்கிறுர். (அர்ஜுனனுக் கித்யாதியால்).

22) அர்ஜுனனுக்கு ஊத்ய சாரயீயங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்தி உபஉேஸம் பண்ணிற்றும்
இவளுக்காக.

(வ்யா) தூதுபோய்த்தது *பொய் சுற்றம் பேசிச்சென்று பேதம்செய்து பூசல் விளைக்கைக்காக; (ஸாரத்த்யம் பண்ணிற்று) – ஆயுதமெடுக்கவொண்ணு தென்கையாலே *கொல்லாமாக்கோல் கொலேசெய்து பாரதப்போ ரெல்லாச்சேனேயு மிருநிலத்தவிக்கைக்காக; (திருவாய்மொழி 3-2-3) (ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்று) *ந யோத்ஸ்யாமி* என்றிருந்தவனே *கரிஷ்யே வசநம் தவ* என்னப்பண்ணி யுத்தே ப்ரவ்ருத்தனுக்குகைக்காக. இவை யெல்லாஞ் செய்தது – சரணுகதையான விவள் ஸங்கல்பத்தின்படியே துர்யோதநாதிகளே யழியச்செய்து இவள்குழலே முடிப்பிக்கைக்காகவிறே. ஆக, அர்ஜுனன் திறத்தில் செய்த தூத்யாதித்ரயமும் இவளுக்காகச் செய்தானென்கிறது.

(பாண்டவர்களேயும்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும், கீழ்ச் சொன்ன ப்ரதாந தோஷ க்ரௌர்ய முபபாதிதமாய்த்து. ஆக இப்படி அஸ்தாந ஸ்நேஹாதிகளும் சரணுகதை பரிபவங் கண்டிருந்த மஹாதோஷமு மிவனுக்குண்டாயிருக்க *ஸர்வ குஹ்யதமம் பூய: ச்ருணுமே பரமம் வச:, இஷ்டோஸி மே த்ருட இதி ததோ வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம்* *மந்மநாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மமே வைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோஸி மே* என்று இவனளவி லுகப்புத்தோற்ற வருளிச்செய்கையாலே, இவன் தோஷங்களேப் பச்சையாகக் கொண்டு அங்கீகரித்தமை ப்ரஸித்த மென்று கருத்து. குணஹாநி சொல்லாதொழிந்தது, தோஷம் பச்சையாமிடத்தில் குணஹாநி பச்சையாமென்னுமிடம் கிம்புநர் ந்யாய ஸித்தமாகையாலே. இவன் றனக்கு குணஹாநிகளாவன – *தஸ்மாத் யுத்யஸ்வ பாரத* என்றருளிச் செய்தபோதே *கரிஷ்யே வசநம் தவ* என்றெழுந்திருந்து ஸ்வ க்ருத்யமான யுத்தத்தைப் பண்ணுமையும், க்ருஷ்ணனே சரணம்புகுந்தவளேப் பரிபவிக்கவிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோமே! என்னுமநுதாபலேசமும் நெஞ்சிலில்லாமையும் தொடக்கமானவை. தூத்ய ஸாரத்த்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்று மிவளுக்காகவாகில் இவன் தோஷத்தைப் பச்சையாகக்கொண்டு அங்கீகரித்தானென்னுமது கூடாதீ யென்னில்; அதுக்குக் குறையில்லே; இவள் கார்யார்த்தமாக விவனேக்குறித்து இவை யெல்லாஞ் செய்கிற

விடத்தில் இவன் தோஷங்களைப் பார்த்து முகம் சுளியாமல் உகப்போடே செய்கையாலே, அர்ஜுநனைக் குறித்து ஆசார்யக்ருத்யாதிகளை யேறிட்டுக் கொள்ளுகிறவளவில் அவன் தோஷத்தைப் பச்சையாகக் கொண்டும் ஸாரதியாய்ப் புரையறக்கலந்து நின்றும் செய்கை முதலானவை யுண்டாகையால். (அறியாத வர்த்தங்களை) இத்யாதியாலே – ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகங்களான வாத்ஸல்யாதி குணங்கள் ஸூசிதம். இங்கே, (தூத்ய ஸாரத்த்யங்கள் பண்ணிற்றும்) என்கிற வித்தாலே – *அஸ்மாந்வேத்த்த பராந் வேத்த்த வேத்த்தார்த்த்தம் வேத்த்த பாஷிதும்। யத்யதஸ்மத்த்திதம் க்ருஷ்ண தத்தத்வாச்யஸ்ஸுயோதந:* என்கிறபடியே, கார்யாகார்யஜ்ஞுன தான்போனுலல்லது கார்யஸித்தியுண்டாகாதென்று இத்தலையை ரக்ஷிக்கைகாகத் தான் தூதுபோனமையும், ஆயுதமெடுக்க வொண்ணுதென்கையாலே ஸாரத்த்யத்திலே ப்ரவ்ருத்தனுய்க்கொண்டு தேர்க்காலாலே ப்ரதிபக்ஷத்தை யழியச் செய்தமையும் தோற்றுகையாலே ஆச்ரித கார்யாபாதகங்களான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகள் ஸூசிதம். இன்னமும், (ப்ரபத்த் யுபதேசம் பண்ணிற்றும்) என்கையாலும் – சரம ச்லோகத்தில் *மாம்* *அஹம்* என்கிற பதங்களால் சொல்லப்படுகிற உபயவித குணமும் ஸூசிதமிறே. ஆகையால், புருஷகார வைபவஞ் சொல்லுகிற விடத்திலே ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் ப்ரகடிதமானவோபாதி, உபாயவைபவஞ் சொல்லுகிற விடத்திலே நாராயண பதார்த்தம் ப்ரகடிதம். உபாயத்வம் சொல்லுகையாலே *சரணௌ சரணம்* என்றதுவும் ஸூசிதம். ஆக (இதிஹாஸச்ரேஷ்டம்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதோக்தங்களான புருஷகாரோபாய வைபவங்கள் தத்தத் ஸ்வரூபங்களோடே விசதமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

(அவ) கீழுக்தமான உபாயத்தினுடைய ஸ்வீகாரரூபையாய் (ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும்) என்று ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய படியை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கிருர் மேல். அதில் ப்ரதமத்தில், அர்ஜுநனுக்கு ப்ரபத்த் யுபதேசம் பண்ணுகிறவளவில் யுத்த பூமியிலே ஒருகால விசேஷம் பாராமல் ஸ்நாநாதிகளு மின்றிக்கே யிருக்க உபதேசிப்பானென்? இதுக்கு தேசாதி நியமங்க ளில்லையோ? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிருர் (ப்ரபத்திக்கென்று தொடங்கி).

23) ப்ரபத்திக்கு உஸெநியமமும் காலநியமமும் ப்ரகாரநியமமும் அயிகாரிநியமமும் ஸலநியமுமில்லை.

(வ்யா) ப்ரபத்தியாவது – பகவச்சரண வரணம். தேசநியம்மாவது – புண்யதேசங்களிலே செய்யவேணும். அந்யதேசங்களிலாகா தென்னுமது. காலநியமமாவது – வஸந்தாதி காலங்களிலே செய்யவேணும். அந்யகாலங்களிலாகாதென்னுமது, ப்ரகாரநியமமாவது – ஸ்நாந பாதப்ரக்ஷாளநாதி பூர்வகமாகச் செய்யவேணும், ப்ரகாராந்தரத்தாலே செய்யவொண்ணு தென்னுமது. அதிகாரி நியம்மாவது – த்ரைவர்ணிகராக வேணும், அத்ரைவர்ணிகராக வொண்ணுதென்னுமது. பல நியமமாவது – த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட பலங்களி லின்னபலத்துக் கிது ஸாதநம். அந்யபலத்துக்கு ஸாதநமன்றென்னுமது. தேசகால ஸாத்குண்ய வைகுண்யங்களடியாக வரும் அதிசயாநதிசயங்களை

யுடைத்தாவ தொன்றல்லாமையாலும், தீர்த்தத்திலே யவகாஹிக்குமளவில் சுத்தா சுத்த விபாகமற அவகாஹிக்கலா யிருக்குமாப்போலே ஸ்வயமேவ பவித்ரமாய் சுத்தா சுத்த விபாகமறத் தன்னுடைநவயிக்கலாம்படி யிருக்கையாலும், வர்ணத்யநுரூபமா யிருப்பதொன்றன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருப்ப தொன்ருகையாலும், சேதநருடைய ருச்யநுகுணமான பல விசேஷங்களுக்கு ஸாதநமாவ தொன்ருகையாலும், இந்நியமங்களொன்று மிதுக்கில்லே யென்கிறது. *நஜாதி பேதம் நகுலம் நலிங்கம் நகுணக்ரியா:। நதேசகாலௌ நாவஸ்தாம் யோகோ ஹ்யயமபேக்ஷதே॥ ப்ரஹ்ம க்ஷத்ர விசச்சூத்ரா: ஸ்த்ரியச்சாந்தரஜாதய:। ஸர்வ ஏவ ப்ரபத்யேரந் ஸர்வதாதாரமச்யுதம்॥* என்று – ப்ரபத்திக்கு தேசகால ப்ரகாராதிகாரி நியமாபாவம் பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையிலும் *ப்ரபத்தே: க்வசிதப்யேவம் பராபேக்ஷா ந வித்யதே। ஸாஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாமபலப்ரதா॥* என்று – பலநியமாபாவம் ஸநத்குமார ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதிறே.

(அவ) இவை இல்லையாகில் மற்றும் சில நியமங்கள்தான் இதுக்குண்டோ வென்ன,
அருளிச் செய்கிருர் (விஷயநியமமே யுள்ளதென்று).

24) விஷய நியமமே யுள்ளது.

(வ்யா) அதாவது – இன்ன விஷயத்திலே செய்யவேணும் என்கிற நியமமே யிதுக்குள்ளதென்றபடி. இவையெல்லாம் தாமே மேலே உபபாதித்தருளுகிருரிறே.

(அவ) இதுக்கிவை யொன்றுமில்லையாகில் பின்னே யெதுக்குத்தான் இவை யெல்லா முள்ளதென்ன, அருளிச் செய்கிருர் (கர்மத்துக்தென்று தொடங்கி).

25) கர்மத்துக்குப் புண்யக்ஷேத்ரம் வஸந்தாதிகாலம் சாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத் ப்ரகாரங்கள் த்ரைவர்ணிகர் என்றிவையெல்லாம் வ்யவஸ்திதங்களாயிருக்கும்.

(வ்யா) கர்மமாவது – ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள். புண்ய க்ஷேத்ரங்களாவன – சாஸ்த்ரங்களில் பாவநதயா அபிஹிதங்களான தேசங்கள். (வஸந்தாதி) என்கிறவிடத்தில், ஆதிசப்தத்தாலே – க்ரீஷ்ம சரச்சுக்ல க்ருஷ்ணபக்ஷ பூர்வாஹ்நாபராஹ்நாதி காலங்களைச் சொல்லுகிறது; *வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத* இத்யாதிகளாலே – கால நியமம் சொல்லப்படாநின்றதிறே.
(சாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத் ப்ரகாரங்களாவன) – சௌசாமந ஸ்நான வ்ரத ஜபாதி ரூபேண அவ்வவ கர்மங்களுக்கு அநுகுணமாக சாஸ்த்ரவிஹிதங்களான அவ்வவ ப்ரகாரங்கள். (த்ரைவர்ணிகர்) என்றது – உபநயந ஸம்ஸ்கார பூர்வகமாக வேதாதிகாரிகளானவர்களுக்கே வைதிக கர்மாதிகாரமுள்ளதாகையாலே,
இதுதான் க்ருஹமேதித்வ க்ருஷ்ண கேசித்வ வேத வேதாங்கயுக்த த்வாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம். (வ்யவஸ்திதங்களா யிருக்கும்) என்றது – நியதங்களாயிருக்கு மென்றபடி.

(அவ) ப்ரபத்திக்கிவை யொன்றுமில்லை என்று கீழ்ப்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை

உபபாதிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராய், ப்ரதமம் தேசகாலநியம ராஹித்யத்தை யுபபாதிக்கிருர் *ஸ ஏஷ:* என்று தொடங்கி.

26) "ஸ ஏஷ உஶ: காலஃ" என்கையாலே இதுக்கு உஶகால நியமமில்லே.

(வ்யா) *பத்த வைராச்ச பாபாச்ச ராக்ஷஸேந்த்ராத் விபீஷண:, அதேசகால ஸம்ப்ராப்தஸ் ஸர்வதா சங்க்யதா மயம்* என்று முன்பு ஸ்ரீஜாம்பவான் மஹாராஜர் பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்த பக்ஷத்தைதூஷிக்கிற திருவடி, *அதேச காலே ஸம்ப்ராப்த இத்யயம் ஸவிபீஷண:, விவக்ஷாசாத்ர மேஸ்தீயம் தாந்நிபோத யதாமதி; *ஸஏஷதேச: காலச்ச பவதீஹ யதா ததா, புருஷாத் புருஷம் ப்ராப்ய ததா தோஷ குணவபி; தௌராத்மயம் ராவணே த்ருஷ்ட்வா விக்ரமஞ்ச ததா த்வயி, யுக்தமாகமநம் தஸ்ய ஸத்ருசம் தஸ்ய புத்தித:* என்று ராவணனுலே அவமாநிதனுய் ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணம் என்று வந்த ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான், அதேசத்திலே அகாலத்திலே வந்தானென்று தேவரீருடைய மந்த்ரிகளாலே யாதொன்று சொல்லப்பட்டது, இந்த பக்ஷத்தில் விசேஷித்து எனக்கிந்த விவக்ஷை யுண்டாகா நின்றது, அவன் வருகிறவளவில் யாதொரு தேசத்திலே யாதொரு காலத்திலே வந்தான், அவன் வரவுக்கு அந்த இதுவே தேசமும் அந்த இதுவே காலமும் யாதொருபடி, அப்படிப்பட்ட விவக்ஷையை நானறிந்தவளவு விண்ணப்பஞ் செய்யக் கேட்டருளவேணும், எங்ஙனேயென்னில், தம: ப்ரக்ருதியாகையாலே பரஹிம்ஸையே யாத்ரையான ராவணனிற் காட்டில் ஸத்வோத்தரராகையாலே பரரக்ஷணமே யாத்ரையா யிருக்கிற தேவரீரை ப்ராப்யராக புத்தி பண்ணி, அப்படியே யவனே விட்டுப் போராதொழிந்தால் அவனுடைய அக்ருத்யத்துக்கு ஸஹகாரியாய் அந்த ப்ராதிகூல்யத்தோடே முடிந்து போகையாகிற தோஷத்தையும், தார்மிகரான தேவரீருடனே கூடப்பெற்ருல் தத் பலமாக தேவரீர் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை லபித்துவாழுகையாகிற நன்மையையும் புத்திபண்ணி, அப்படியே தேவரீர் திருவுள்ளத்திலே புண்படும்படி குற்றத்தைத் தீரக்கழியச்செய்து நிற்கிற ராவணன் தௌராத்ம்யத்தையும், துராத்மாக்களே அநாயாஸேந அழிக்கவல்ல தேவராண் பிள்ளேத்தனத்தையுங் கண்டால், விசேஷஜ்ஞனவனுக்கு இவ்வரவு ப்ராப்தம், ந்யாயத்திலே ஸஞ்சரிக்குமவனுடைய புத்திக்கு மிதுஸத்ருசம் என்ருனிறே. ஆக இப்படி பாவசுத்தியையுடையனை ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான் சரணம் என்று வந்த தேசகாலங்களில் குறைபார்க்கக் கடவதல்ல, அவன் வந்ததுவே தேசமும் காலமும் என்று, சரணுகதி தர்மஜ்ஞனை திருவடி நிர்ணயிக்கையாலே ப்ரபத்திக்கு தேசகால நியம்மில்லே யென்கை.

(அவ) இதுதான் ப்ரபத்த்யநுஷ்டாந ரூபமான த்வயத்தில் ப்ரதமபதத்திலே காணலா மென்கிருர் (இவ்வர்த்தமென்று தொடங்கி).

27) இவ்வர்யம் மந்த்ரரத்நத்தில் ப்ரயமபடித்திலே ஸுஸ்பஷ்டம்.

(வ்யா) ஸகலோபநிஷத்ஸாரமாய் ஸர்வாதிகாரமாய் அவிளம்ப்ய பலப்ரதமாய் ஸர்வேச்வரனுக்கு அத்யந்தாபிமதமாயிருக்கையாலே ஸர்வமந்த்ரார்த்த

உத்க்ருஷ்டதயா *த்வயேந மந்த்ர ரத்நேந* என்கிறபடியே – மந்த்ர ரத்நாக்க்யமாயிறே த்வயமிருப்பது; அந்த வைபவந் தோற்றுகைக்காக, த்வயமென்னுதே (மந்த்ரரத்நம்) என்கிறுர்; அதில் ப்ரதம பதத்தில் மதுபர்த்தமான புருஷகாரோபாய நித்யயோகத்துக்கு ப்ரயோஜநம் – ஏதேனுமொரு தேசத்திலே ஏதேனுமொரு காலத்திலே யொரு ஸம்ஸாரி சேதநனுக்கு பகவத்ஸமாச்ரயண ருசி விளைந்தால், *சஞ்சலம் ஹி மந:* *நின்றவா நில்லா நெஞ்சு* (பெரியதிருமொழி 1-1-4) என்கிறபடியே – சூறுவளிக் காற்றுப் போலே சுழன்று வருகிற நெஞ்சு தளமாக அங்குரித்து *க்ஷணபங்குரையான ருசி தீருவதுக்கு முன்னே, ததுத்பத்திக்ஷணத்திலே யாச்ரயிக்கலா யிருக்கையிறே, ஆகையாலே ப்ரபத்தியினுடைய தேசகால நியமராஹித்யம் அந்த பதத்திலே நன்ருகத் தோற்று மென்கிறுர்.

(அவ) ப்ரகாரநியம ராஹித்யத்தை தர்சிப்பிக்கிறுர்மேல் (ப்ரகாரநியதி) என்று தொடங்கி.

28) ப்ரகாரநியதியில்லை யென்னுமிடம் எங்கும் காணலாம்.

(வ்யா) (எங்குங் காணலாம்) என்றது – இத்தை யநுஷ்டிப்பார் ச்ரவிப்பார் எல்லார் பக்கலிலுங்காணலா மென்றபடி.

(அவ) அதெங்கே கண்டதென்ன; பூர்வ ப்ரக்ருத விஷயங்களிலே தர்சிப்பிக்கிறுர்.

29) த்ரௌபதி ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று; அர்ஜுனன் நீசர் நடுவேயிறே இவ்வர்த்தங்கேட்டது.

(வ்யா) (த்ரௌபதி) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. (ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று) என்றது – துச்சாஸநாக்ருஷ்டையாய் ஸபையிலே வருகிறபோது *ரஜஸ்வலைக வஸ்த்ராஹம் நது மாம் நேது மர்ஹஸி – குரூணஞ்ச புரஸ்ஸ்தாதும் ஸபாயாம் நாஹமுத்ஸஹே* என்னும்படி அசுத்த்தையாயிருக்கிறவள் ஸ்நாநம் பண்ணியன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்றென்றபடி; இத்தால் – ப்ரபத்திபண்ணுவார் ப்ரயதராய்ப் பண்ணவேணுமென்னும் நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது. (நீசர்நடுவேயிறே யிவ்வர்த்தங் கேட்டது) என்றவிடத்தில் (நீசர்) என்கிறது *நெடுந்தகையை நினையாதார் நீசர்* (பெரியதிருமொழி 11-6-8) என்ருழ்வாரருளிச் செய்த ஸௌரிசிந்தாவிமுகரான ஹேயரை. *விஷ்ணுபக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:* *விப்ராத் த்விஷட்குணயுதாதரவிந்த நாபபாதாரவிந்த விமுகாச் ச்வபசம் வரிஷ்ட்டம்* என்று பகவத்விமுகரை ச்வபசாதமராகச் சொல்லிற்றிறே; அதுக்குமேல் சரணுகதையை பரிபவித்தும் சரணுகதரான பாண்டவர்கள் திறத்திலே தீங்குகளைச் செய்தும் போருகையாலே, *ஸத்யச் சண்டாலதாம் வ்ரஜேத்* என்கிற கர்மசண்டாளரிறே கைகலந்து நிற்கிறது. (நீசர்நடுவே) என்கையாலே நீசஸ்ப்ருஷ்டியாலிவனுக்குண்டான வசுத்தியும் நீசஸகாசத்திலே யென்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. இத்தால் - ப்ரபத்திச்ரவணம் பண்ணும்போது நீசமத்யத்திலாகா தென்னும் நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது.

(அவ) இத்தால் பலித்தத்தைச் சொல்லா நின்றுகொண்டு இவ்வர்த்தத்தை நிகமிக்கிருர் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

30) ஆகையால் ஶுத்யஶுத்திகளிரண்டும் தேடவேண்டா; இருந்தபடியே அயிகாரியாமித்தனை.

(ஆகையால்) என்றது – அநுஷ்டாந தசையிலும் ச்ரவண தசையிலும் இவர்களிருவரு மிப்படி செய்கையாலென்றபடி. (சுத்த்யசுத்திக ளிரண்டும் தேட வேண்டா) வென்றது – ப்ரபத்தியி லந்வயிக்குமளவில் அசுத்தனுயிருக்குமவனுக்கு சுத்தி ஸம்பாதிக்கவேண்டா, சுத்தனுயிருக்கு மவனுக்கு அசுத்தி ஸம்பாதிக்க வேண்டாவென்றபடி. அசுத்தி தேடவேண்டா வென்றது – கீழ்ச்சொன்னவர்க ளிருவரும் அசுத்தரான தசையிலே ப்ரபத்தியிலந்வயித்தமை சொல்லுகையாலே அசுத்திதானிதுக்குவேணுமோ வென்று சங்கியாமைக்காக. (இருந்தபடியே யதிகாரி யாமித்தனை) என்றது – ப்ரபதநகாலத்தில் அசுத்தனுயாதல் சுத்தனுயாதல் யாதொருபடி யிருந்தான், இருந்ததொரு ப்ரகாரத்திலே யிதுக்கதிகாரியாமித்தனை யென்றபடி. த்ரௌபதியும் அர்ஜுநனும் ப்ரபத்த்யநுஷ்ட்டாந தச்ச்ரவண தசைகளில் ததங்கமாக சுத்தி ஸம்பாதியாத வோபாதி அசுத்தியும் ஸம்பாதித்துக் கொண்டமையில்லையிறே, இருந்தபடியே யதிகாரிகளான வித்தனையிறே.

(அவ) இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆப்தவசநத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிருர் மேல் (இவ்விடத்திலே) என்று தொடங்கி.

31) இவ்விடத்திலே வேல்வெட்டிப்பிள்ளைக்குப் பிள்ளை அருளிசெய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அதாவது – வேல்வெட்டிப்பிள்ளை, “பெருமாள் கடலை சரணம் புகுகிறவிடத்தில் ப்ராங்முகத்வாதி நியமோபேதராய் சரணம் புகுருகையாலே, இதரோபாயங்க ளோபாதி ப்ரபத்திக்கும் சில நியமங்கள் வேண்டியிருக்கிறதோ?” என்று நம்பிள்ளையைக் கேட்க; “பெருமாள் பக்கல் கண்ட நியமம் இவ்வுபாயத்துக்குடன் வந்தியா யிருப்பதொன்றன்று, உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினவருடைய ஸ்வபாவத்தாலே வந்ததித்தனை, பெருமாள் தமக்கு *ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி* என்றுபதேசித்தான் ஸ்ரீவிபீஷணழ்வானிறே, அவன்ருன் பெருமாளை சரணம் புகுகிறவிடத்தில் கடலிலேயொரு முழுக்கிட்டு வந்தானென்றில்லையே, இத்தால் சொல்லிற்ருய்த்து – பெருமாள் இக்ஷ்வாகு வம்ச்யராய் ஆசார ப்ரதாநராயிருக்கையாலே தம்முடைய நியமங்களோடே சரணம் புக்கார், இவன் ராக்ஷஸஜாதீயனுகையாலே நின்றநிலையிலே சரணம் புக்கான், ஆகையாலே யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா, அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா, நின்ற நின்ற நிலைகளிலே யதிகாரிகளாமித்தனை யென்னுமது” என்றருளிச்செய்த வார்த்தை.

(அவ) அநந்தரம் அதிகாரி நியமா பாவத்தை யுபபாதிப்பதாக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸுு ப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறுர் (அதிகாரி நியம்மின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில்) என்று. அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறுர் (தர்மபுத்ராதிகளும்) என்று தொடங்கி.

32) அயிகாரி நியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில், யர்ம புத்ராஜிகளும் ஜ்ரௌபஜியும் காகமும் காளியனும் ஸ்ரீமஜேந்ஜ்ராழ்வானும் ஸ்ரீவிஜீஷணுழ்வானும் பெருமாளும் இளைய பெருமாளும் தொடக்கமானவர்கள் ஶரணம் புகுருகையாலே அயிகாரிநியமமில்லை.

(வ்யா) அதாவது – *த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நமச் சக்ருர் ஜநார்தநம்* என்று க்ஷத்ரியரான தர்மபுத்ராதிகளும்; *சங்க சக்ர கதாபாணே த்வாரகா நிலயாச்யுத, கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் சரணுகதாம்* என்று ஸ்த்ரீயான த்ரௌபதியும், *ஸ பித்ராச பரித்யக்தஸ் ஸுுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி:, த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரண்ங்கத:* என்று தேவரூபத்தை மறைத்து வந்து மஹாபராதத்தைப் பண்ணின காகமும்; *ஸோஹந்தே தேவ தேவேச நார்ச்சநாதௌ ஸதுதௌ நச, ஸாமர்த்த்யவாந் க்ருபாமாத்ர மநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத மே* என்று திர்யக்யோநிஜனுய் ப்ரதிகூலனுமான காளியனும், *பரமாபதமாபந்நோ மநஸாசிந்தயத்ஹரிம், ஸது நாகவரச் ச்ரீமாந் நாராயணபராயண:* என்று திர்யக்ஜந்மாவாய் அநுகூலனுமாயிருக்கிற ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானும், *ஸோஹம் பருஷிதஸ் தேந தாஸவச்சாவமாநித:, த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணம்கத:* என்று ராக்ஷஸ ஜாதீயனை ஸ்ரீ விபீஷணுழ்வானும்; *பாஹுும் புஜக போகாப முபதாயாரி ஸுூதந:, அஞ்சலிம் பராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததே:* என்று ஸர்வசரண்யரான பெருமாளும்; *ஸப்ராதுச்சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந:। ஸீதா முவாசாதியசாராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்* என்று அக்கரையராய் தொடர்ந் தடிமை செய்யவந்த இளையபெருமாளும், (தொடக்கமா னவர்கள்) என்கையாலே – ஸோஹம்த்வாம் சரணமபார மப்ரமேயம் ஸம்ப்ராப்த: பரமபதம் யதோ ந கிஞ்சித்। ஸம்ஸார ச்ரம பரிதாப தப்தசேதா நிர்வாணே பரிணததாம்நி ஸாபிலாஷ:॥* என்ற முசுகுந்தனும்; மூடோயமல்பமதிரல்பவிசேஷ்டி தோயம் க்லிஷ்டம் மநோஸ்யவிஷயைர்நமயிப்ரஸங்கீ। இத்த்தம் க்ருபாம் குரு மயிப்ரணதேகிலேச த்வாம்ஸ்தோதுமம்புஜ பவோபிஹி தேவநேச:* என்று க்ஷத்த்ரபந்துவும்; *பகவந்தம் ப்ரபந்நா ஸா பகவந்தமவாபஹா* என்று மாதவியும்; *தம் ப்ரபிந்நசிரோக்ரீவமாஸ்யேப்ய: ஸ்ருதசோணிதம்। விலோக்ய சரணம் ஜக்முஸ் தத்பத்ந்யோ மதுஸுூதநம்* என்று காளியபத்நிகளும்; *ப்ரணுமப்ரவணு நாததைத்ய ஸைந்யபராஜிதா:। சரணம் த்வாமநுப்ராப்தாஸ் ஸமஸ்தா தேவதாகணு:* என்று இந்த்ராதி தேவர்களும்; *ராக்ஷஸைஸ்வத்த்யமாநாநாம் வாநராணும் மகாசமூ:। சரண்யம் சரணம் யாதா ராமம் தசரதாத்மஜம்* என்று ஸ்ரீவாநரஸேநையும் முதலாயுள்ளவர்களெல்லாரும் சரணம்புகுருகையாலே ப்ரபத்திக்கு இன்னுரதிகாரிக ளென்றெரு நியதியில்லை; ருசியுடையாரெல்லாருமதிகாரிகளென்கை.

(அவ) அநந்தரம், பல நியமாபாவப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிருர் (பல நியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில்) என்று. அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிருர் (தர்மபுத்ராதிகளுக்கு பலம்) என்று தொடங்கி.

33) ஃபல நியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில்; ய௱ர்மபுத்ராஃதிகளுக்குப் ஃபலம் ராஜ்யம்; ஃத்ரௌபஃதிக்கு ஃபலம் வஸ்த்ரம்; காகத்துக்கும் காளியனுக்கும் பலம் ப்ராணம்; ஸ்ரீமஃஜேந்ஃத்ராழ்வானுக்கு ஃபலம் கைங்கர்யம்; ஸ்ரீவிஃபீஷணாழ்வானுக்கு ஃபலம் ராமப்ராப்தி; பெருமாளுக்கு ஃபலம் ஸமுஃத்ரதரணம்; இஃளயபெருமாளுக்கு ஃபலம் ராமாநுவ்ருத்தி.

(வ்யா) இத்தால் – கீழ் அதிகாரி நியமாபாவத்துக் குடலாகக் காட்டப்பட்ட “தர்மபுத்ராதிகள் தொடக்கமான ப்ரபத்தாக்களானவர்கள், ராஜ்யார்த்தமாகவும், வஸ்த்ரார்த்தமாகவும், ப்ராணுர்த்தமாகவும், கைங்கர்யார்த்தமாகவும், ராமப்ராப்த் யர்த்தமாகவும்; ஸமுத்ரதரணுர்த்தமாகவும், ராமாநுவ்ருத்த்யர்த்தமாகவும் ப்ரபத்தி பண்ணுகையாலே ப்ரபத்திக்கு பலநியமமில்லை யென்றதாய்த்து.

(அவ) ஆக, ப்ரபத்திக்கு தேசகாலாதி நியமாபேக்ஷையில்லை யென்ற ப்ரதிஜ்ஞையை யுபபாதித்தார் கீழ். (விஷயநியமமேயுள்ளது) என்ற ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கிருர் மேல் (விஷய நியமமாவது) என்று தொடங்கி.

34) விஷயநியமமாவது ஃகுணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை; பூர்த்தியுள்ளதும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

(வ்யா) (குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை) என்றது – பரத்வாதிக ஊந்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஸௌலப்யாதி குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை யென்றபடி. அந்த குணபூர்த்திதா னுள்ளதெங்கேயென்ன. (பூர்த்தியுள்ளது மர்ச்சாவதாரத்திலே) என்கிருர். *அர்ச்சாவதார விஷயே மயாப் யுத்தேசதஸ்ததா। உக்தாகுணு நசக்யந்தே வக்தும் வர்ஷசதைரபி॥* என்று ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனுனதானே சொல்லப்புக்காலும் சொல்லித் தலைக்கட்ட வரிதாம்படியிறே அர்ச்சாவதார குணபூர்த்தி யிருப்பது.

(அவ) இக்குண பூர்த்தியுள்ள அர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்கடைத்த விஷயமென்னுமத்தை, ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தருடைய அநுஷ்டாநத்தாலும் ப்ரகாசிப்பிக்கிருர்மேல் (ஆழ்வார்கள்) என்று தொடங்கி.

35) ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்றும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

(வ்யா) *மயர்வறமதிநலமருளப் பெறுகையாலே பரத்வாதிகளையெல்லாம்* கரதலா மலகமாகக் கண்டிருக்கிறவர்களிறே ஆழ்வார்கள். இப்படி யிருக்கிறவர்கள் ப்ராப்ய த்வராதிசயத்தாலே பலகாலும் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவளவில் பல விடங்களிலும் அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று. ஸ்தலாந்தரத்தில் காதாசித்க மித்தனையிறே. எங்ஙனேயென்னில் ஆழ்வார்களுக்கெல்லாம் தலைவரான நம்மாழ்வார்,

“ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணகத் தந்தொழிந்தாய்* *கழல்களவையே சரணகக் கொண்ட* *நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்* *உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்று இப்படி பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்று அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே; *பிறந்தவாறு ஒன்றிலுமிறே அவதாரத்திலே சரணம்புக்கது. – திருமங்கையாழ்வாரும், *வந்துன் திருவடி யடைந்தேன் நைமிசாரனியத்து ளெந்தாய்* *விரையார் திருவேங்கடவா நாயேன் வந்தடைந்தேன்* *காவளம்பாடி மேய கண்ணனே களைகணீயே* *ஆழிவண்ண! நின்னடியிணை யடைந்தே னணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே* என்று இப்படி அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்று. – மற்றையாழ்வார்களுக்கு மிப்படி தத்தத் ப்ரபந்தங்களிலே கண்டு கொள்வது. (ப்ரபத்தி பண்ணிற்றும்) என்கிற விந்த ச சப்தத்தாலே – (பூர்த்தி யுள்ளதும்) என்று கீழ்ச் சொன்னத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது.

(அவ) இப்படி இவ்வாழ்வார்கள் ப்ரபத்தி பண்ணுமிடங்களில் பரத்வாதிகளெல்லா மிருக்க அர்ச்சாவதாரத்திலே பண்ணுகைக்கடி – இதின் குணபூர்த்தியிறே; அந்த குணபூர்த்தி தன்னை ஸப்ரமாணமாக வருளிச் செய்கிறார் மேல் (பூர்ணம்) என்று தொடங்கி.

36) “பூர்ணம்” என்கையாலே யெல்லாகுணங்களும் புஷ்கலங்கள்.

(வ்யா) (பூர்ணமென்கையாலே) என்றது *பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவா வசிஷ்யதே – ஸர்வம் பூர்ணம் ஸஹோம்* என்று ச்ருதிசொல்லுகையாலே யென்றபடி. (எல்லா குணங்களும் புஷ்கலங்கள்) என்றது – ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகங்களான குணங்களோடு கார்யாபாதகங்களான குணங்களோடு வாசியற ஸகல கல்யாண குணங்களுமிவ் விஷயத்திலே ஸம்பூர்ண மென்றபடி.

(அவ) ஆனால், *வாஸு தேவோஸி பூர்ண:* என்கிற பரத்வத்திற் காட்டில் இங்குத்தைக் கேற்றமென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ப்ரபத்திக்கு) என்று தொடங்கி.

37) ப்ரபத்திக்கபேக்ஷிதங்களான ஸௌலப்யாதிகள் இருட்டறையில் விளக்குப் போலே ப்ரகாசிப்பதிங்கே.

(வ்யா) (ப்ரபத்திக் கபேக்ஷிதங்களான) என்றது – உபாயமாகப் பற்றுமிடத்தில் வேண்டுமவையான வென்றபடி. (ஸௌலப்யாதிகளாவன) – கண்டு பற்றுகைக் குறுப்பான ஸௌலப்யமும், மேன்மை கண்டகலாமைக்குறுப்பான ஸௌசீல்யமும், கார்யஞ் செய்யுமென்று விச்வஸிக்கைக் குறுப்பான ஸ்வாமித்வமும், குற்றங்கண்டு வெருவாமைக் குறுப்பான வாத்ஸல்யமும். *நிகரில் புகழாய்* இத்யாதியாலே – இந் நாலு குணத்தையுமிறே ஆழ்வா ரருளிச்செய்தது.

(இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ப்ரகாசிப்பதிங்கே) என்றது – பரத்வத்தில் இக்குணங்களெல்லா முண்டா யிருக்கச் செய்தே, பரமஸாம்யாபந்நர்க்கு முகங்கொடுத்திருக்கிற விடமாகையாலே பகல்விளக்குப்போலே ப்ரகாசமற்றிருக்கும்; அர்ச்சாவதாரமான விடத்தில் தண்மைக் கெல்லைநிலமான ஸம்ஸாரிகளுக்கு

முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கையாலே, அந்தகாரத்தில் தீபம்போலே அத்யுஜ்வலமாய்த் தோற்றுமென்றபடி. விஷயமுள்ள விடத்தேயிறே குணங்கள் ப்ரகாசிப்பது; அங்குள்ளாரும் சீலாதி குணநுபவம் பண்ணுகைக்கு வருவதிங்கேயிறே. ஸௌலப்யம் முன்னாக வருளிச்செய்தது – கண்டுபற்றுகைக் குறுப்பான ஸௌலப்யமே ப்ரபத்திக்கு ப்ரதாநாபேக்ஷிதமென்று தோற்றுகைக்காக.

(அவ) "இக்குணங்கள் ப்ரகாசிப்பதிங்கே" என்றத்தை யுபபாதிக்கிறார் (பூர்த்தியையும்) என்று தொடங்கி.

38) பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் குலைத்துக்கொண்டு தன்னை அநாதரிக்கிறவர்களைத் தானாதரித்து நிற்கிறவிடம்.

(வ்யா) (பூர்த்தியாவது) – அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வம்; அத்தைக் குலைத்துக் கொள்ளுகையாவது - இவனிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனாக வேண்டும்படி ஸாபேக்ஷனாயிருக்கை. (ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது) *ஸ்வாதீந ஸ்வரூபாதிமத்த்வம்; அத்தைக் குலைத்துக்கொள்ளுகையாவது – ஆச்ரிதாதீந ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகளை யுடையனாகை. *ததிச்சயா மஹாதேஜா புங்க்தேவை பக்தவத்ஸல:। ஸ்நாநம் பாநம் ததா யாத்ராம் குருதேவை ஜகத்பதி:॥ ஸ்வதந்த்ரஸ் ஸஜகந்நாதோப்ய ஸ்வதந்த்ரோ யதாததா। ஸர்வசக்திர் ஜகத்த்தாதாப்யசக்த இவ சேஷ்டதே" என்னக்கடவதிறே.
"அர்ச்சகபராதீநாகிலாத்மஸ்த்திதி:" என்றருளிச்செய்தாரிறே பட்டர்; தன்னிச்சை யொழிய இவற்றைக்குலைக்கைக்கு ஹேதுவில்லாமையாலே (குலைத்துக்கொண்டு) என்கிறார்; (தன்னையநாதரிக்கிறவர்களைத் தானாதரித்து நிற்கிறவிடம்) என்றது – தானிப்படி ஸுலபனாய் வந்துநின்றால் அரியவனெளியவனாய் நிற்கப்பெற்றோமென்று விரும்பி மேல் விழுகையன்றிக்கே; அவ்வெளிமைதானே ஹேதுவாக உபேக்ஷிக்கிற ஸம்ஸாரிகளை தான்விடமாட்டாத வளவன்றிக்கே, அவர்களை யொழியச் செல்லாமை தோற்றும்படி நிற்கிற ஸ்த்தலம் அர்ச்சாவதாரமென்கை. பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் குலைத்துக்கொண்டு நிற்கையாலே – ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யங்களும், தன்னை யநாதரிக்கிறவர்களைத் தானாதரித்து நிற்கையாலே – ஸ்வாமித்வ வாத்ஸல்யங்களுமிங்கே தோற்றா நின்றதிறே.

அன்றிக்கே, (பூர்த்தியையும்) என்று தொடங்கி இவ்வாக்யமெல்லாவற்றாலும் குணசதுஷ்டயத்திலும் ப்ரதாநமான ஸௌலப்யத்தையே யோடவைத்தாராகவுமாம்; அப்போது, இவ்விஷயத்தினுடைய ஸௌலப்யாதிசயத்தை தர்சிப்பிகிறாரென்று வாக்ய ஸங்கதியாகக்கடவது. கண்ணுக்கு விஷயமாம்படி நித்ய ஸந்நிதிபண்ணுகிற வளவன்றிக்கே, ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனாய் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற தன்னை ஸாபேக்ஷனும் பரதந்த்ரனுமாக்கிக் கொண்டு, தன்னை யநாதரிக்கிற ஸம்ஸாரிகளைத் தானாதரித்து நிற்கைக்கு மேற்பட்ட ஸௌலப்யமில்லையிறே; *ஏவம் பஞ்சப்ரகாரோஹ மாத்மநாம் பத்தாமத:। பூர்வஸ்மாதபி பூர்வஸ்மாஜ் ஜ்யாயாம்ச்சைவோத்தரோத்தர:॥ ஸௌலப்ப்யதோ ஜகத்ஸ்வாமீ ஸுலபோஹ்யுத்தரோத்தர:* என்று பரத்வாதிக ளைந்திலும் ஸௌலப்யமுண்டா யிருக்கச்செய்தே, பூர்வபூர்வத்தைக்காட்டில்

உத்தரோத்தரத்துக்கு ஸௌலப்யமதிசயித்திருக்குமென்று தானே யருளிச் செய்கையாலே ஸௌலப்யத்துக்கெல்லைநிலம் அர்ச்சாவதாரமிறே.

(அவ) பரத்வாதிகளுடைய தௌர்லப்யத்தையும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தையும் த்ருஷ்டாந்தமுகேந தர்சிப்பிக்கிறார்மேல் (பூகதஜலம்) என்று தொடங்கி.

39) ஶூமதஜலம்போலே அந்தர்யாமித்வம், ஆவரணஜலம் போலே பரத்வம்; பாற்கடல்போலே வ்யூஹம்; பெருக்காறுபோலே விஶவங்கள், அதில் தேங்கின மடுக்கள்போலே அர்ச்சாவதாரம்.

(வ்யா) த்ருஷ்ணார்த்தனுக்கு தேசாந்தரத்திற் போகவேண்டாதபடி நிற்கிற விடந் தன்னிலே யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், கொட்டும் குந்தாலியுங் கொண்டு கல்லினாலல்லது குடிக்கக் கிடையாத பூகத ஜலம்போலே யாய்த்து – கண்டு பற்றவேணு மென்றாசைப்பட்டவனுக்கு ஹ்ருதயத்திலே யிருக்கச்செய்தேயும் *கட்கிலீ* என்கிறபடியே கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே, அஷ்டாங்கயோகரூப யத்நத்தாலே காண வேண்டும்படியான அந்தர்யாமித்வம். அவனுக்கு, அண்டத்துக்குப் புறம்பே பெருகிக் கிடக்கிற ஆவரணஜலம்போலேயாய்த்து இவனுக்கும் *அப்பால் முதலாய்நின்ற வளப்பரிய வாரமுது* என்கிறபடியே லீலாவிபூதிக்கப்பால்பட்டிருக்கிற பரத்வம். அப்படி அதிவிப்ரக்ருஷ்டமன்றியே அண்டாந்தர்ப்பூதமாயிருக்கச் செய்தேயும், அவனுக்கு துஷ்ப்ராபமான பாற்கடல் போலேயாய்த்து இவனுக்கும் *பாலாழிநீ கிடக்கும் பண்பை யாங்கேட்டேயும்* என்கிறபடியே, கேட்டிருக்குமத்தனையல்லது, சென்றுகாண வரிதாம்படியிருக்கிற வ்யூஹம். ப்ரத்யாஸந்நமாயும் தாத்காலிகர்க்கு உபஜீவ்யமாய் பாச்சாத்யனானவனுக்கு துர்லபமான பெருக்காறு போலேயாய்த்து *மண்மீதுழல்வாய்* என்கிறபடியே பூமியிலே யவதரித்து ஸஞ்சரித்தும், தத்கால வர்த்திகளுக்கு ஆச்ரயணீயமாய்ப் பிற்காலத்திலுளனான விவனுக்குக் கிட்டாத படியான விபவம். முன்பு சொன்னவைபோ லன்றிக்கே, அவனுக்கு விடாய் கெடப் பருகலாம்படி பெருக்காற்றிலே தேங்கின மடுக்கள் போலேயாய்த்து இவனுக்கும் தேச கால கரண விப்ரக்ருஷ்டமன்றிக்கே, கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் என்றுமொக்க எல்லார்க்கும் கண்ணுக்கிலக்காம்படி நிற்கிற *பின்னானார் வணங்குஞ் சோதியான அர்ச்சாவதாரம்.

பௌமதிகேதநேஷ்வபி குடீகுஞ்ஜேஷு என்கிறபடியே - பலவிடங்களிலும் ஸந்நிதிபண்ணி நிற்கும்படியை நினைத்திறே (மடுக்கள் போலே) என்ற பஹு வசநத்தாலே யருளிச்செய்தது. அவதார குணங்களெல்லாம் அர்ச்சா ஸ்தலங்களிலே பரிபூர்ணமாயிருக்கையாலும், அவதார விக்ரஹங்களை அர்ச்சாரூபேண பல விடங்களிலும் பரிக்ரஹித்துக் கொண்டிருக்கையாலும் (அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே) என்கிறது.

(அவ) இப்படி ஆச்ரயண ருசிபிறந்தார்க்கு ஆச்ரயணீயத்வே ஸுலபமாயிருக்குமளவே யன்று, ருசிஜநகத்வாதிகளும் இவ்வர்ச்சாவதாரத்துக் குண்டென்று இதின் வைபவத்தை யருளிச் செய்கிறார் மேல் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

40) இதுதான் ஶாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணுதே விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விழுவராய்ப்போரும் சேதநர்க்கு வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கக் கடவதாய் ருசிபிறந்தா லுபாயமாய், உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினுல் ஹோக்யமுமாயிருக்கும்.

(வ்யா) ப்ரக்ருதமான ஸௌலப்யாதி குணயோகத்தை யுட்கொண்டு (இதுதான்) என்று பராமர்சிக்கிருர். (சாஸ்த்ரங்களால் திருத்த வொண்ணுமையாவது – ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணுகிற ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி சாஸ்த்ரங்களானவை அருசி பிறக்கும்படி இதர விஷயங்களினுடைய தோஷாதிக்யத்தையும், ருசி பிறக்கும்படி பகவத் விஷயத்தினுடைய குணுதிக்யத்தையும் உபதேசித்தாலும், அவற்ருல் இதர விஷயங்களை விட்டு இவ்விஷயத்தைப் பற்றும்படி பண்ணப்போகாமை துர்வாஸநா பலம் உபதேசத்தை நிரர்த்தகமாக்கி விடுமிறே, *ஜந்மாந்தர ஸகஸ்ரேஷு யா புத்திர் பாவிதா ந்ருணும், தாமேவ பஜதே ஜந்து ருபதேசோ நிரர்த்தக:* என்னக்கடவதிறே.

(விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விழுகராய்ப் போருகையாவது) – *சிலம்படி யுருவிற் கருநெடுங் கண்ணர் திறத்தனுயறத்தையே மறந்து – புலம்படிந்துண்ணும் போகமே பெருக்கி* என்றும், *சுரிகுழல் மடந்தையர் திறத்துக் காதலே மிகுத்துக் கண்டவா திரிந்த* என்றும், *மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுட்பட்டழுந்துவேனை* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இதர விஷயங்களிலே அத்யபிநிவிஷ்டராய், *யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு, பகவத் விஷயத்தில் முகம்வைக்க விசையாதே வர்த்திக்கை. இப்படி போரும் சேதனர்க்கு (வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கையாவது) – *போதரேயென்று சொல்லிப் புந்தியில் புகுந்து தன் பலாதரம் பெருகவைத்த வழகன்* என்கிறபடியே – ஸ்வஸௌந்தர்யாதிகளாலே சித்தாபஹாரம் பண்ணி, தன்னைக் காணவேண்டோ மென்றிருக்கு மிருப்பைக் குலைத்து, கண்ட கண் மாறவைக்க மாட்டாதபடி பண்ணுகை. (ருசிபிறந்தா லுபாயமாகையாவது) – இப்படி தன் வைலக்ஷண்ய தர்சநத்தாலே தன்னை நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறவேணு மென்னும் ருசி பிறந்தவநந்தரம், *ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணுகத் தந்தொழிந்தாய்* என்கிறபடியே ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்விகையான ஸ்வப்ராப்திக்குத் தானே ஸாதநமாகை. (உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினுல் போக்யமுமா யிருக்கையாவது) – தன்னை யுபாயமாகப் பரிக்ரஹித்தால், உபேயஸித்திக் கொரு தேச விசேஷத்திலே போமளவும் பார்த்திருக்க வேண்டாதே *அணியரங்க னென்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றென்றினைக் காணுவே* என்றும், *எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே திருமாலிருஞ் சோலைக்கோனே* என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே நிரதிசய போக்யமாயிருக்கையாலே தானே உபேயமுமா யிருக்கை.

ஆக, ப்ரபத்திக்கு குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாக வேணுமென்றும், அதுதானுள்ளது அர்ச்சாவதாரத்திலே யென்றும், அத்தைப் பற்ற ஆழ்வார்க ளெல்லோரும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்று இவ்விஷயத்திலே யென்றும், இவ்விஷயத்திலே யெல்லாகுணங்களும் புஷ்கலங்களென்றும், விசேஷித்து ப்ரபத்திக்கபேக்ஷித குணங்கள் விசதமாக ப்ரகாசிப்பதிங்கேயென்றும், இது தான் தன்னுடைய

நைரபேக்ஷ்யாதிகளை யழியமாறி தன்னை யநாதரிப்பாரை யாதரித்துக்கொண்டு நிற்கிற ஸ்தலமென்றும், பரத்வாதிகள் ஒரொரு ப்ரகாரத்தாலே துர்லபம், இது ஸர்வப்ரகார ஸுலபமென்றும், இவ்வளவேயன்று இவ்விஷயம் ருசிஜநகமுமாய் உபாயோபேயமுமா யிருக்குமென்றும் சொல்லப்பட்டது.

இத்தால் – உபாயோபேயங்க ளிரண்டும் தானேயாய், ஸ்வேதர விஷய விரக்தி பூர்வகமாக ஸ்வவிஷயருசியை ஜநிப்பிக்குமதாய், ஸர்வ ஸுலபமாய், தன் படிகளை யழியமாறிக்கொண்டு தன்னை யநாதரிப்பாரையு மாதரிக்குமதாய், ப்ரபத்யபேக்ஷித குணோஜ்ஜ்வலமாய், ஸமஸ்தகுண ஸம்பூர்ணமாய், ப்ரபந்நஜந கூடஸ்த்தர்க்கு உபாயவரண விஷயமாயிருந்துள்ள அர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்கு நியத விஷயமென்ற தாய்த்து.

(அவ) (ப்ரபத்திக்கு தேச நியமம் ஸூ-23) என்று தொடங்கி இவ்வளவும் – உபாய வரணாத்மிகையான ப்ரபத்தியினுடைய தேச காலாதி நியமாபாவமும் விஷய நியமும் தர்சிப்பிக்கப்பட்டது; இப்படி விஷய விசேஷத்தை தர்சிப்பித்த வநந்தரம் பகவச்சாஸ்த்ராதி ஸித்தமான அதிகாரி விசேஷங்களையும் ப்ரகாசிப்பிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அதிகாரி விசேஷத்தை யருளிச் செய்கிறார் (இதில் ப்ரபத்தி பண்ணு மதிகாரிகள் மூவர்) என்று.

41) இதில் ப்ரபத்திபண்ணு மயிகாரிகள் மூவர்.

(வ்யா) அதாவது – ஸௌலப்யாதி குணபூர்த்தியாலே ப்ரபத்திக்கு நியத விஷயமான இவ்வர்ச்சாவதாரத்தில் ப்ரபத்தி பண்ணு மதிகாரிகள் ப்ரபதந ஹேது பேதத்தாலே மூன்று வகைப்பட்டிருப்பர்களென்கை.

(அவ) அவர்களாரென்னு மபேக்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் (அஜ்ஞரும்) என்று தொடங்கி.

42) அஜ்ஞரும், ஜ்ஞாநாயிகரும், ஹக்திபரவஶரும்.

(வ்யா) (அஜ்ஞராகிறார்) – பகவல்லாபத்துக்கு உறுப்பாக ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகைக்கீடான ஜ்ஞாந மில்லாதவர்கள். அஜ்ஞாநம் அசக்திக்கு முபலக்ஷணம். (ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கு மஜ்ஞாநாசக்திகளன்று) என்று மேலே யிவர் தாமே யருளிச் செய்கிறாரிறே. (ஸூ. 115) (ஜ்ஞாநாதிகராகிறார்) ஜ்ஞாந சக்திகள் உண்டா யிருக்கச் செய்தேயும், பகவ தத்யந்த பரதந்த்ரமான ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய தர்சநத்தாலே, உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிருத்தமென்று பரித்யஜிக்கைக் கீடான ஜ்ஞாந பூர்த்தியுடையவர்கள். (பக்தி பரவசராகிறார்) – ஒன்றையு மடைவுபட வநுஷ்டிக்க க்ஷமரல்லாதபடி பகவத் ப்ரேமாதிசயத்தாலே சிதிலகரணரா யிருக்குமவர்கள்.

(அவ) இப்படி யிவ்வஜ்ஞாநாதிக ளடியாக ப்ரபத்தி பண்ணினவர்க ளின்னுரென்னுமிடம் காணலா மிடமுண்டோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறுர் (அஜ்ஞாநத்தாலே) என்று தொடங்கி.

43) அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர் அஸ்மதாதிகள், ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர் பூர்வாசார்யர்கள், பக்தி பாரவஶ்யத்தாலே ப்ரபந்நர் ஆழ்வார்கள்.

(வ்யா) (அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றது – இதரோபாயாநுஷ்டாநத்தி லிழிகைக்கீடான ஜ்ஞாநாதிகள் முதலிலே யில்லாமையாலே, அநந்யகதிகளாய்க் கொண்டு பகவத் விஷயத்திலே பரந்யாஸம் பண்ணினவர்களென்றபடி. (அஸ்மதாதிகள்) என்று ஸ்வநைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே மந்தாதிகாரிகளோடே தம்மையும் கூட்டி யருளிச்செய்கிறுர். (ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றது – உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபநாசக மென்று நடுங்கும்படியான ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய தர்சநத்தாலே வந்த ஜ்ஞாந பூர்த்தியாலே அநந்ய கதிகளாய்க் கொண்டு, ஸ்வரூபாநுரூபமாக பகவதி ந்யஸ்தபரரானவர்களென்றபடி. (பூர்வாசார்யர்களாகிறுர்) நாத யாமுந யதிவராதிகள். (பக்தி பாரவச்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றது – பகவத்ப்ரேம பௌஷ்கல்யத்தாலே, *காலாழும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலும்* (பெரிய திருவந்தாதி - 34) என்றும், *இட்டகா லிட்டகை* (திருவாய்மொழி 7-2-4) என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே – சிதிலகரணராயிருக்கையாலே, ஸாதநாநுஷ்டாநத்துக்கு ஆளன்றிக்கே அநந்யகதிகளாய்க்கொண்டு அவன் பக்கலிலே பரஸமர்ப்பணம் பண்ணினவர்களென்றபடி. பக்தி பரவசர்க்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணப் போகாதென்னுமிடம் *உன்னைக் காணுமவாவில் வீழ்ந்து நானெங்குற்றேனு மல்லேன்* (திருவாய்மொழி 5-7-2) என்றும், *என் கொள்வன்* (திருவாய்மொழி 5-1-4) என்கிற பாட்டிலும் ஆழ்வார் ஸுஸ்பஷ்டமாக வருளிச் செய்தாரிறே.

(அவ) இப்படி அஜ்ஞாநாதிகளோரொன்றே யிவர்களுக்கு ப்ரபதந ஹேதுவாகச் சொல்லுகைக்கு மூலமின்னதென்கிறுர் (இப்படி என்று தொடங்கி).

44) இப்படி சொல்லுகிறதும் ஊற்றத்தைப்பற்ற.

(வ்யா) அதாவது – அஜ்ஞாநாசக்திகளும் ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநமும் பகவத்பக்தியுமாகிற விவை மூன்றிலும், மூவர்க்கு மந்வய முண்டாயிருக்கச் செய்தே, ஒரொன்றே யிவர்களுக்கு ப்ரபதந ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதும் இவற்றில் ஒரொன்றே இவ்வதிகாரிகள்பக்க லுறைத்திருக்கையாலே யென்கை.

இத்தால் – முற்பட்டவர்கள் பக்கல் ஜ்ஞாந பக்திகளிரண்டும் குறைந்து அஜ்ஞாநமே விஞ்சியிருக்கும். நடுவிலவர்கள் பக்கல், அஜ்ஞாந மல்பமாய் பக்தியும ளவுபட்டு ஜ்ஞாநமே விஞ்சியிருக்கும். பிற்பட்டவர்கள் பக்கல், அஜ்ஞாநம் அத்யல்பமாய் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமுங் குறைவற்றிருக்கச் செய்தே, ப்ரேமமே கரைபுரண்டிருக்கும்; ஆகையால், எல்லா மெல்லார் பக்கலிலுமுண்டேயாகிலும் அல்பங்களானவை கிடக்கச் செய்தே அதிகமானதுவே அவ்வவர்க்கு ப்ரபதந ஹேதுவாமென்றதாய்த்து. இந்த யோஜநைக்கொரு குறையுண்டு. மயர்வற மதிநலம்

பெற்ற ஆழ்வார்களுக்கும் அஜ்ஞாநம் சிறிது கிடக்கிறதுண்டென்று கொள்ள வேண்டி வருகையாலே. ஆனுல் செய்வதென்னென்னில், (ஊற்றத்தைப் பற்ற) என்கிறவித்தை அநுஸந்தாநபரமாக்கி யோஜிக்குமளவி லிவ்விரோதமில்லை. அப்போது (இப்படி) இத்யாதிக்கு – அஜ்ஞாநாசக்திகளும் ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநமும் பகவத் பக்தியுமாகிற இம்மூன்றினுடையவு மநுஸந்தாநம் மூவர்க்கு மேதேனுமொருபடி யுண்டாயிருக்கச் செய்தே ஒரொன்றே யிவர்களுக்கு ப்ரபதந ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதும் இவற்றிலோரொன்றிலே யிவ்வதிகாரிகளுக் கூற்றமாகையாலே யென்று பொருளாகக் கடவது. அதாவது – அநந்யகதிகளாய் ப்ரபந்நராகைக்குடலான அஜ்ஞாநாதி த்ரயாநுஸந்தாநமும் மூவர்க்கு முண்டாறுலும், மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரசுரமானதே தந்தாமுக் கநந்யகதிகளாய் ப்ரபத்தியி லிழிகைக்கு ஹேதுவாக வநுஸந்தித்திருக்கையாலே யென்றபடி. இதில் ப்ரதமாதிகாரிகளுக்கு அஜ்ஞாநாநுஸந்தாநம் ஸ்வரஸம்; நடுவு சொன்னவர்களுக்கும், ப்ராமாணிக ராகையாலே அஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸவாஸந நிவ்ருத்தி கூடாமையால், அஜ்ஞா நாநுஸந்தாநம் கூடும்; பிற்பட்டவர்கள் மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களாகையாலே அஜ்ஞாநாநுஸந்தாநம் நைச்ய நிபந்தநமா மித்தனே.

(அவ) இவ்வஜ்ஞாநாதி த்ரயத்துக்கும் காரணமின்னதென்கிருர் (இம்மூன்றும்) என்று தொடங்கி.

45) இம்மூன்றும் மூன்று தத்வத்தையும் பற்றிவரும்.

(வ்யா) (மூன்று தத்வத்தையும் பற்றிவரும்) என்றது – ஸாதநாநுஷ்டாநத்தில் அஜ்ஞாநா சக்திகளுக்கு மூலம் கர்ம நிபந்தநமான அசித் ஸம்பந்தமாகையாலே, அஜ்ஞாநம் அசித்தத்வத்தைப் பற்றிவரும், இதர ஸாதநங்கள் ஸ்வரூப விருத்தமென்று பரித்யஜிக்கைக் குடலான ஜ்ஞாந பூர்த்திக்கடி மத்யம பதத்தில் சொல்லுகிற ஆத்ம ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய தர்சநமாகையாலே, ஜ்ஞாநாதிக்யம் ஆத்ம தத்வத்தைப்பற்றி வரும்; ஒன்றையுமடைவுபட அநுஷ்டிக்கமாட்டாதபடி கரணசைதில்யத்தைப் பண்ணும் பக்திவிவ்ருத்திக்குக் காரணம் *காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி * (திருவாய்மொழி 5-3-4) என்னும் பகவத் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமா கையாலே பக்தி பாரவச்யம் பகவத்தத்வத்தைப் பற்றிவரு மென்றபடி.

(அவ) அதிகாரி த்ரயத்துக்கும் அஜ்ஞாநாதி த்ரயத்திலுமந்வய முண்டாயிருக்க, ஒரொன்றே ப்ரபதந ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறது (ஊற்றத்தைப் பற்ற) என்றிறே சொல்லிற்று, இப்படி ஏகாதிகாரி பக்கலிலே இம்மூன்று முண்டென்னு மிடங் காணலாமிட முண்டோவென்ன வருளிச் செய்கிருர் (என்னுன்) என்று தொடங்கி.

46) *என்னுன் செய்கேன்* என்கிறவிடத்தில் இம்மூன்றுமுண்டு.

(வ்யா) அதாவது – எம்பெருமான் தம்முடைய ஆர்த்தி கண்டிரங்கக் காணுமையாலே, தன்னைப் பெறுமிடத்தில் சில ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணவேணுமென்றிருந்தானுகக் கொண்டு, உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யதை யில்லாதபடி அஜ்ஞனை நான்

என் செய்கேன், ஜ்ஞானம் தந்தோமே என்னில், நீ தந்த ஜ்ஞானத்தாலே ஸ்வரூப பாரதந்த்ர்யத்தை யுணர்ந்து ஸாதநாநுஷ்டாநம் அப்ராப்த மென்றிருக்கிற நானென் செய்கேன், ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதாகிலும் உன்னைப் பெறலாமாகில் அது தன்னை அநுஷ்டிக்கலாய்த்திறே ஜ்ஞாந மாத்ரத்தைத் தந்தாயாகில், பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தைத் தருகையாலே ஒன்றையுமடைவுபட அநுஷ்டிக்க க்ஷமனல்லாதபடி பக்தி பரவசனான நானென்செய்கேன் என்று இம்மூன்று மாழ்வார்க்கு விவக்ஷித மாகையாலே அவ்விடத்திலே இம்மூன்று முண்டென்கை. ஆகையால் இவ்விடத்திலே காணலாமென்று கருத்து.

(அவ) ஆனா லிம்மூன்றும் அவ்விடத்தில் ப்ரபத்தி காரணமாகிறதோ வென்ன?
(அங்கொன்றைப் பற்றி யிருக்கும்) என்கிறார்.

47) அங்கு ஒன்றைப்பற்றி யிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – அவ்விடத்தில் ப்ரபத்தியானது மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு ஊன்றி யிருக்கிற பக்திபாரவச்யத்தையே தனக்கு ஹேதுவாகப் பற்றி யிருக்கு மென்றபடி.

(அவ) இந்த ஹேதுத்ரய மடியாக வரும் ப்ரபத்திகளில் முக்க்யமேதென்ன?
(முக்க்யமதுவே) என்கிறார்.

48) முக்ஷ்யமதுவே.

(வ்யா) அதாவது – பக்தி பாரவச்யமடியாக ப்ரபத்தி பண்ணுமிடத்தில் ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற வுண்டாகையாலே அதுவே முக்க்ய மென்றபடி.

(அவ) இவ்வதிகாரித்ரயத்துக்கும் ப்ரமாணமுண்டோ வென்ன? ப்ரதமம் பட்டரருளிச் செய்த்தொரு ச்லோகத்தை யுதாஹரிக்கிறார் (அவித்யாத:) என்று தொடங்கி.

49) "அவிஜ்யாதஃ" என்கிற ஶ்லோகத்திலே இம்மூன்றும் சொல்லிற்று.

(வ்யா) *அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயாவா விதிதயா ஸ்வபக்தேர்பூம்நா வா ஜகதி கதிமந்யா மவிதுஷாம்। கதிர்கம்யச்சாஸௌ ஹரிரித ஜிதந்தாஹ்வய மநோரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸ கலு பகவாந் சௌநகமுநி:* இச்ச்லோகார்த்தம், ஜிதந்தா வ்யாக்யாநோபோத்காதத்திலே, "ப்ரபத்திக் கதிகாரிகள் அஜ்ஞரும் ஸர்வஜ்ஞரும் பக்தி பரவசருமென்று த்ரிவிதமாக பட்ட ரருளிச் செய்தாரிறே" என்று தொடங்கி, *அஜ்ஞனாகிறான் - பகவல்லாபத்துக்குத் தன்பக்கலிலே ஜ்ஞாந சக்திகளில்லாதவன்; ஸர்வஜ்ஞனாகிறான் - தேசகாலவஸ்துக்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத வைபவத்தை யுடையவ னீச்வரனென்றிருக்கையாலே அநந்யஸாத்யனென் றிருக்குமவன்; பக்தி பரவசனாகிறான் - ஜ்ஞாநசக்திகளுண்டாயிருக்கச் செய்தே அடைவுபட அநுஷ்டிக்க மாட்டாதவன். இவர்கள் மூவரும், பகவத்விஷயமொழிய வேறு உபாயமுண்டென் றறியாதவர்கள்; இவர்களுக்கு ப்ராபகனுமாய், ப்ராப்யனுமாயிருக்கும் ஸர்வேச்வரன்"

என்று, ஜிதந்தையென்று பேரையுடைத்தான மந்த்ர ரஹஸ்யத்தை, ஸர்வஜ்ஞுன ஸ்ரீசௌனகபகவான் வ்யாக்க்யாநம் பண்ணப் பெறுவதே! என்கிறுர்" என்று ஆச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்தார்.

(ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றவிடத்தில், ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநம் ப்ரபதந ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று; இந்த ச்லோகத்தில், பகவதநந்ய ஸாத்யத்வ ஜ்ஞாநம் ப்ரபதநஹேதுவாகச் சொல்லிற்று; ஆகையால், இரண்டும் ஜ்ஞாநாதிகர்க்கு அநந்யகதித்வ பூர்வகமான ப்ரபதநத்துக்கு ஹேதுவாமென்று கொள்ள வேணும்.
கீழுமிதுதானே அர்த்தமானுலோவென்னில், ஒண்ணுது, (இம்மூன்றும் மூன்று தத்வத்தையும் பற்றிவரும்) என்றத்தோடு சேராமையாலே.

(அவ) அநந்தரம், இவ்வர்த்த விஷயமாக, அகிலஜகந்மாதாவாய் ஆப்ததமையான பிராட்டி லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தி லருளிச்செய்த வசநத்தை யுபாதாநம் பண்ணுகிறுர் (இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்) என்று.

50) "இ஦ம் ஶரணமஜ்ஞாநாம்."

(வ்யா) *இதம் சரணமஜ்ஞாநாமிதமேவ விஜாநதாம்। இதம் திதீர்ஷதாம் பாரமித மாநந்த்ய மிச்ச்சதாம்* இந்த ச்லோகத்தில் "இதம்" என்று பராமர்சிக்கிறது கீழ்ச் சொன்ன சரணுகதியை; *அபாயோபாய நிர்முக்தா மத்த்யமாம் ஸ்த்திதிமாஸ்த்திதா। சரணுகதிரக்ர்யைஷா ஸம்ஸாரார்ணவதாரிணீ* என்றிறே கீழ்ச்சொல்லி நின்றது; {இயம்} என்று ஸ்திரீலிங்க நிர்த்தேசமன்றிக்கே, *இதம்* என்ற நபும்ஸக லிங்க வ்யத்யயம் சரணசப்த விவக்ஷையாலே. இதில் அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞர்களை ஸ்புடமாகச் சொல்லுகையாலே, மேல் பக்திபரவசரைச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணும்.
இதம் திதீர்ஷதாம் பாரம் என்றது - சடக்கென அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பிறக்கவேணு மென்னும் த்வரையை யுடையார்க்கென்றபடி. *ஆநந்த்ய மிச்சதாம்* என்றது ஸ்வரூப ப்ராப்த பரிபூர்ண பகவதநுபவத்தைப் பெற்றுலல்லது தரிக்கமாட்டாதார்க்கென்றபடி. இவையிரண்டும் பக்தியினுடைய பூமாவாலே வருமவையிறே. பக்திபாரவச்யம் உபாயாந்தரானுஷ்டாநத்தில் அசக்திக்கு முறுப்பாய், அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியிலு மிஷ்ட ப்ராப்தியிலுமுண்டான விளம்பாக்ஷமதைக்கு முடலாயிறே யிருப்பது; அதில், விளம்பா க்ஷமதைக் குடலான ஆகாரத்தை இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லுகிறது. ஆனுல், கீழ் அசக்திக்குடலாக வன்றோ சொல்லிப்போந்தது, அதுக்கிது ப்ரமாணமாமோவென்னில்; அதிகாரி த்ரைவித்யம் தர்சிப்பிக்கிற இவ்வளவே இவ்விடத்திலபேக்ஷிதமாகையாலே இது ப்ரமாணமாகச் சொல்லத் தட்டில்லை. *அவித்யாத:* என்கிற ச்லோகத்தில், ஜ்ஞாநாதிக்யத்துக் குடலாகச் சொன்னதும் கீழ்ச்சொல்லிவந்ததும் பிந்நமாயிருக்கச் செய்தே, அதிகாரி த்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணமாக வத்தைச் சொன்னுப்போலே.

(அவ) ஆக, ப்ரபத்தியதிகாரி த்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டினுராய் நின்றுர்கீழ்; இந்த த்ரிவிதப்ரபத்தியிலும் பக்திபாரவச்ய ப்ரபத்தியே முக்க்யமென்றிறே கீழ்ச் சொல்லிற்று. ஏவம்பூத ப்ரபத்தி நிஷ்டரானவர்கள் தந்நிஷ்டை குலைந்து பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்நத்திலே மூளுவது, அவன்வரக்கொள்ள அவனை

யுபேக்ஷிப்பதாகிற விவற்றுக்கு நிதாநமேதென்ன, அருளிச்செய்கிறுர் (பக்திதன்னிலே) என்று தொடங்கி.

51) ஹக்திதன்னிலே அவஸ்யாஹெம் பிறந்தவாறே இதுதான் குலேயக்கடவதா யிருக்கும்.

(வ்யா) (பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறக்கையாவது) – கரணசைதில்யத்தாலே ஸ்வயத்ந க்ஷமரன்றிக்கே அவனே யுபாயமாக அத்யவஸித்து, அவன் வரவு பார்த்திருக்கு மவஸ்தையளவன்றிக்கே கண்ணுஞ்சுழலேயிட்டு, ஏதேனுமொருபடியாலே யாகிலும் அவனே யிப்போதே பெறவேணும் என்னுமதிமாத்ர த்வராவஸ்தை விளைகை.
(இது) என்று – ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது. தாத்ருசாவஸ்தை பிறந்தால் ப்ரபத்தி குலேகையாவது *என்னுன் செய்கேன்* என்று ஸ்வப்ரவ்ருத்தியிலந்வயமற்று பகவதி ந்யஸ்தபரரா யிருக்கு மிருப்புக்குலேகை.

(அவ) இப்படி ப்ரபத்தி நிஷ்டை குலேயும்படி பிறந்த பக்தியும் அவஸ்தா பேதம் விளைக்குமத்தை யருளிச் செய்கிறுர் (தன்னே) என்று தொடங்கி.

52) தன்னேப் பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்.

(வ்யா) (தன்னேப் பேணப் பண்ணுகையாவது) – *காறைபூணும்* (பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-7-8) இத்யாதியிற்படியே அவன் வரவுக் குடலாகத் தன்னே யலங்கரிக்கும்படி பண்ணுகை. அதாவது – பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்னத்திலே மூட்டுமென்றபடி. இது, மடலெடுக்கை முதலானவற்றிலே மூட்டுமதுக்கு முபலக்ஷணம். (தரிக்கப் பண்ணுகையாவது) – அரைக்ஷண மவனேயொழிய தரிக்க மாட்டாமையாலே, அவன் வரவுக்குடலாக ஸ்வயத்னத்திலே மூளும்படி பண்ணின வதுதானே, அவன் வரக்கொள்ள விளம்ப ரோஷத்தாலே *போகு நம்பி* *கழகமேறேல் நம்பி* என்று அவனே யுபேக்ஷித்துத் தள்ளி தரித்திருக்கும்படி பண்ணுகை. ஆக, இவை யிரண்டாலும் – *என்னுன் செய்கேன்* என்றும், *தரியேனினி* என்று மிருக்கு மிருப்புக்கு ப்ரதிகோடியை விளைக்குமென்றபடி. ஆகையாலே, ப்ரபத்தி நிஷ்டை குலேந்து ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யாதிகளி லிழிகைக்கடி – பக்தியினுடைய அவஸ்தா பேதமென்று கருத்து.

(அவ) (தன்னேப் பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்) என்று – எம்பெருமான் வருகைக் குடலாக க்ருஷி பண்ணுகையும் அவன் வரக்கொள்ள அவனே யுபேக்ஷிக்கையுமாகிற பரஸ்பர விருத்த ஸ்வபாவங்களே விளைக்கும்படியையிறே சொல்லிற்று; இப்படி பக்தியானது ஸ்வாவஸ்தா விசேஷங்களாலே சேதனர்க்கு விளைக்கும் பரஸ்பர விருத்த ஸ்வபாவங்கள் தத்விஷய மாத்ரத்திலன்றிக்கே தத்ஸம் பந்தி வஸ்துக்கள் விஷயமாகவும் காணலா மென்கிறுர் மேல் (இந்த என்று தொடங்கி)

53) இந்த ஸ்வாஹாவவிஶஷெங்கள் கல்யாண஗ுணங்களிலும் திருச்சரங்களிலும் திருநாமங்களிலும் திருக்குழலோசையிலுங் காணலாம்.

(வ்யா) (இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்கள்) என்று – கீழ்ச் சொன்னவைதன்னையே சொல்லுகிறதன்று, இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவ விசேஷங்க ளென்றபடி. அவையாவன – அநுபாவ்ய விஷய மொருபடிப்பட்டிரா நிற்கச் செய்தே, அத்தை யநுபவிக்கிறவர் களுக்கு தாரகமாய்த் தோற்றுகையும், பாதகமாய்த் தோற்றுகையும். (கல்யாண குணங்கள்) இத்யாதி. *கோவிந்தன் குணம்பாடி யாவி காத்திருப்பேனே* (நாச்சியார் திருமொழி 8-3) என்று தாரகமாகவும் *வல்வினையேனை யீர்கின்ற குணங்களை யுடையாய்* (திருவாய்மொழி 8-1-8) என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே – கல்யாண குணவிஷயமாகவும்; *சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணனுக்கன்றி யென் மனந்தாழ்ந்து நில்லாதே* (பெரிய திருமொழி 7-3-4) என்று தாரகமாகவும், *சரங்களே கொடி தாயடுகின்ற* (பெரிய திருமொழி 10-2-9) என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே – திருச்சரவிஷயமாகவும், *திருமாலைப் பாடக் கேட்டு மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளே* (திருநெடுந்தாண்டகம் 14) என்று தாரகமாகவும், *கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர் (திருவாய்மொழி 9-5-8) என்று பாதகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே – திருநாம விஷயமாகவும், *எங்களுக்கே யொருநாள் வந்தூத வுன் குழலின்னிசை போதராதே* (பெருமாள் திருமொழி 6-9) என்று தாரகமாகவும், *அவனுடைத் தீங்குழ லீருமாலோ* (திருவாய்மொழி 9-8-5) என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே திருக்குழலோசை விஷயமாகவும் காணலா மென்றபடி.

என்றுமொக்க போக்யங்களாயிருந்துள்ள கல்யாண குணாதிகள் தாரகமாய்த் தோற்றுவது, பாதகமாய்த் தோற்றுவதாகிறது – அநுபோக்தாக்களான விவர்களுடைய ப்ரேம ஸ்வாபவ விசேஷங்களாலேயிறே, அல்லது, குணாதிகளின் ஸ்வரூப பேதத்தாலன்றே. ஆகையால், பக்த்யவஸ்தாபேத ஜநிதங்களான ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் இவ்வோ வஸ்துக்கள் விஷயமாகவுங் காணலா மென்கிறது. குணாதிகள் தாரகங்களாகவும் பாதகங்களாகவும் பேசுகிற விடத்தில் இரண்டு மொருவர் பேச்சன்றிக்கே யிருந்ததேயாகிலும், ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஏக ப்ரக்ருதிகளாகை யாலும், எல்லாருடைய பக்தியும் பகவத் ப்ரஸாத லப்தையான பரபக்தியாகையாலும், அந்த பக்தி ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் காட்டுகிற மாத்ரமே யிவ்விடத்தி லபேக்ஷிதமாகையாலே விரோதமில்லை. *சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற* என்கிறவிது பராஜித ராக்ஷஸர் பாசுரமன்றோ, அத்தை *சரங்களாண்ட* என்கைக்கு ப்ரதிகோடியாகச் சொல்லாமோ வென்னில்; ராமவிஜயம் தனக்கிஷ்டமாகையாலே, அந்த விஜயத்துக்கிலக்காய், தோற்ற ராக்ஷஸர் தசைபிறந்து, பிராட்டிமார் தசை பிறந்து பேசுமாப் போலே தாமான தன்மை தோற்றுதே தோற்றராக்ஷஸர் பாசுரத்தாலே விஜயத்தைப் பேசி யநுபவிக்கிறு ரென்றிறே இத்திருமொழிக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணி யருளுகிற வாசார்யர்க ளருளிச்செய்வது. ஆகையால், தம்முடைய ப்ரேம ஸ்வபாவத் தாலே ததவஸ்தாபந்நமான பின்பு திருச்சரங்கள் பாதகமாய்த்ததும் தமக்கேயாய்த் தோற்றிப் பேசுகையாலே அப்படிச் சொல்லக் குறையில்லை.

அதவா, (தன்னைப் பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்) என்ற விவை யிரண்டாலும் – அவன்தானே வருமளவும் தரியாமல் வரவுக்குடலாக யத்நிக்கப் பண்ணுவது, வரக்கொள்ள ப்ரணயரோஷத்தாலே தள்ளித் தரித்திருக்கப்

பண்ணுவதாம் படியையிறே சொல்லிற்று. இப்படி விருத்த ஸ்வபாவங்களை யொன்று தானே விளக்கு மென்னுமிது வேறு சில விஷயங்களிலுங் காணலாமோ வெனன் வருளிச் செய்கிறார் (இந்த) என்று தொடங்கி. அதாவது – இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவ விசேஷங்கள், *கோவிந்தன் குணம்பாடி* என்று தொடங்கி, கீழ்ச்சொன்னபடியே ஒரு தசையிலே தாரகமாகப் பேசுவது, ஒரு தசையிலே பாதகமாகப் பேசுவதாம்படி, இவர்களுக்கு தரிப்பும் பாதையுமாகிற விருத்த ஸ்வபாவங்களை விளக்கிற கல்யாண குணுதிகளிலேயுங் காணலாமென்கை.

ஆக, (ப்ரபத்திக்கு. ஸூ–37) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக – ப்ரபத்தி வைபவத்தையும்; தத்விஷய வைபவத்தையும், ததததிகாரி த்ரைவித்யத்தையும், த்ரிவித ப்ரபத்தியிலும் பக்திபாரவச்ய ஹேதுக ப்ரபத்தியினுடைய முக்க்யதையையும், அது தனக்கு ஸ்வ ஹேதுபூத பக்த்யவஸ்தா பேதத்தால் வரும் குலைதலையும், அந்த பக்த்யவஸ்தா பேதஞ் செய்விக்கு மம்சங்களையு மருளிச்செய்தார்.

(அவ) இப்ப்ரபத்தி தனக்கு (தர்மபுத்ராதிகளும்) என்று தொடங்கி கீழுக்தரான வதிகாரிகள் பக்கலிலே ஸாதநதயா அநுஷ்டாநம் காண்கையாலும், கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி ப்ரபத்திகளென்று உபாயங்களோடே ஸஹபடிதமாய்ப் போருகையாலும், *யத்யேந காமகாமேந ந ஸாத்த்யம் ஸாதநாந்தரை:। முமுக்ஷுணு யத் ஸாங்க்க்யேந யோகேந ந ச பக்தித:॥ ப்ராப்யதே பரமம் தாம யதோ நாவர்ததே புந:। தேந தேநாப்யதே தத்தந்ந்யாஸேநைவ மஹாமுநே। பரமாத்மா ச தேநைவ ஸாத்த்யதே புருஷோத்தம:* என்றும் *இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்* என்றும் இப்படியே சாஸ்த்ரங்களித்தை ஸாதநமாகச் சொல்லுகையாலும், உபாயத்வ ப்ரதிபத்தி யோக்யதை யுண்டாகையாலே, அத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக அதுக்குடலான பலவற்றையு மருளிச் செய்கிறார் மேல்; அதில் ப்ரதமத்திலே, இப்ப்ரபத்தியை யுபாயமாகக் கொண்டால் வருமவத்யத்தை தர்சிப்பிக்கிறார். (இது தன்னை) என்று தொடங்கி.

54) இது தன்னைப் பார்த்தால் பிதாவுக்குப் புத்ரனெழுத்து வாங்குமாபோலே யிருப்ப தொன்று.

(வ்யா) (இது தன்னைப் பார்த்தால்) என்றது – இச்சேதநனீச்வர விஷயத்தில் பண்ணுமிப் ப்ரபத்திதன்னை யுபாயமென்னப் பார்த்தா லென்றபடி. ஈச்வரன் தன்னை ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவாக விச்சேதநன் பண்ணும் ப்ரபத்தி தன்னை நிரூபித்தால் என்றிங்ஙனே அநத்த்யாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம்; அப்போதும் அர்த்த மொக்குமிறே.

(பிதாவுக்கு புத்ரனெழுத்து வாங்குமாப்போலே யிருப்பதொன்று) என்றது உத்பாதகனுகையாலே ஹிதைஷியாய் தானறியாத தசையிலும் தன்னை ரக்ஷித்துக் கொண்டுபோரும் தமப்பனுக்கு, புத்ரனுனவன், தானறிந்த தசையிலே என்னை நீ ரக்ஷிக்கவேணும் என்றெழுத்து வாங்கினுல், இரண்டு தலைக்கு முண்டான உறவுக்குக் கொத்தையாமாப்போலே, ஸத்தாகாரணபூதனுய் ஸர்வதசையிலும் ரக்ஷகனுய்க் கொண்டு போருகிற அகாரவாச்யனுன ஸர்வேச்வரனுக்கும் மகாரவாச்யனுன விவனுக்கு முண்டான ஸம்பந்தத்துக் கவத்யகர மென்றபடி. (எழுத்து வாங்குகையாவது) – ரஷகன் பேரைத் தன் மார்பிலே யெழுதிக்கொள்ளுகை.

(அவ) ஆனுல் இது தனக்கு ஸ்வரூபமேதென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (இது தனக்கு) என்று தொடங்கி.

55) இது தனக்கு ஸ்வரூபம் தன்னேப் பொருதொழிகை.

(வ்யா) (இது தனக்கு ஸ்வரூபம்) என்றது – இப்ப்ரபத்தி தனக்கு அஸாதாராணுகார மென்றபடி. (தன்னேப் பொருதொழிகையாவது) – உபாயவரணுத்மகமான தன்னே உபாயமென்ன ஸஹியாதபடியா யிருக்கை. அதாவது – ஆபாதப்ரதீதியி லொழிய உள்ளபடி நிரூபித்தால் ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வ ப்ரதிபத்திக்கு யோக்யமாகமாட்டாதபடி யிருக்கை யென்றபடி. அன்றிக்கே, (தன்னேப் பொருதொழிகை) என்கிறவிடத்தில், உபாயத்வேந ப்ரதீதமான தன்னேப் பொருதொழிகையென்று அநத்யாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம்; இப்படி சொன்னுலும், ஸ்வஸ்மிந் நுபாயத்வ ப்ரதிபத் யஸஹத்வமே பொருளாமிறே.

(அவ) சரமச்லோகத்தில் இத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கையாலே *யத்யத் ஸாங்கம், தத்தத் ஸாதநம்* என்கிற ந்யாயமிதுக்கும் வாராதோ வென்ன; அங்க ஸ்வரூபத்தை தர்சிப்பிக்கவே அந்த ந்யாயமிங்குவாராதென்று பார்த்து, அது தன்னே யருளிச் செய்கிறுர் (அங்கம்) என்று தொடங்கி.

56) அங்கம் தன்னே யொழிந்தவற்றைப் பொருதொழிகை.

(வ்யா) (தன்னே யொழிந்தவற்றைப் பொருதொழிகையாவது) – ஸ்வீகாரரூபமான தன்னே யொழிந்த சேதந ப்ரவ்ருத்திகளி லொன்றையும் ஸஹியாதபடி யிருக்கை. ஸாதநரூப ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளினுடையவும் ஸவாஸநத்யாகமிறே யிதுக்கங்கம். *யத்யத் ஸாங்கம்* என்கிறவிடத்தில், ப்ரவ்ருத்தி ரூபாங்க ஸஹிதமானவற்றையிறே ஸாதநமாகச் சொல்லுகிறது; அப்படியன்றிக்கே, இதினுடைய வங்கம் நிவ்ருத்தி ரூபமாகையாலே; இதுதானே யிதினுடைய வநுபாயத்வ ஸூசகமென்று கருத்து.

(அவ - 57,58,59) இதினுடைய வநுபாயத்வத்தை த்ருடீகரிக்கைக்காக ஸித்தஸாத் யோபாயங்களின் படிகளேச் சொல்லி, அவையிரண்டையும்பற்ற விதுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறுர் (உபாயம்) என்று தொடங்கி, (பொருது) என்னுமளவாக.

57) உபாயம் தன்னேப்பொறுக்கும்.

(வ்யா) (உபாயம் தன்னேப் பொறுக்கும்) என்றது – ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரன் இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்க ளிரண்டுக்கும் ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகனு கையாலே, தன்னே யுபாயமென்ருல் அதுக்குத் தகுதியாயிருக்கு மென்றபடி. *உபாயோபேயத்வ ததிஹ தவ தத்வம் நது குணெள* என்று உபேயத்வத்தோபாதி வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமாயிறே உபாயத்வமு மிருப்பது. *யேச வேதவிதோ விப்ரா யேசாத்யாதமவிதோ ஜநா:- தே வதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்*

சரண்யம் சரணஞ்ச த்வாமாஹுர் திவ்யா மஹர்ஷய:। அம்ருதம் ஸாதநம் ஸாத்த்யம் ஸம்பச்யந்தி மநீஷிண: என்னக்கடவதிறே. (தன்னைப்பொறுக்கும்) என்கிறவிவ்வளவே சொல்லிவிடுகையாலே, தன்னையொழிந்தவற்றைப் பொருமை அர்த்தாத்ஸித்தம்;
இந்த ஸித்தோபாயம் ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்காஸஹமாயிறே யிருப்பது; *இவ்வுபாய விசேஷம் ஸ்வவ்யதிரிக்தமா யிருப்பதொன்றை ஸஹியாமையாலேயிறே ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகளுக் குபாயங்கத்வமன்றிக்கே, அவகாத ஸ்வேதம் போலே ஸம்பாவித ஸ்வபாவத்வமுண்டாகிறது* என்று இவ்வர்த்தத்தை பரந்தபடியிலே இவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே.

58) உபாயாந்தரம் இரண்டையும் பொறுக்கும்.

(வ்யா) (உபாயாந்தர மிரண்டையும் பொறுக்கும்) என்றது – ஸித்தோபாயேதரமான ஸாத்யோபாயம், ஸ்வபாரதந்த்ர்ய ஜ்ஞாநரஹிதராய் ஸ்வயத்நபரரா யிருப்பார்க்கு மோக்ஷ ஸாதநதயா சாஸ்த்ரவிஹிதமாகையாலே ஸ்வஸ்மிந் உபாயத்வ ப்ரதிபத்தி ஸஹமுமாய் ஸ்வோத்பத்த்யாதிகளில் ப்ரவ்ருத்தி ரூபாங்க ஸாபேக்ஷமாகையாலே ஸ்வவ்யதிரிக்தங்களையும் ஸஹிக்குமதா யிருக்குமென்றபடி. *பக்த்யா லப்யஸ் த்வநந்யயா, *உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்யைகாந்தி காத்யந்திக பக்தியோகைக லப்ய:*, *ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ த்யாந ஸமாதிபி: – நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே* என்னக் கடவதிறே.

59) இது இரண்டையும் பொருது.

(வ்யா) (இதிரண்டையும் பொருது) என்றது – ஸித்தோபாய வரண ரூபமாய், நிவ்ருத்தி ஸாத்ய ரூபமாய், அதிகாரி விசேஷணமாய், ஸ்வரூபாநதிரேகியா யிருக்கிற விந்த ப்ரபத்தி உபயாஸஹமா யிருக்கு மென்றபடி. ஆகையால் ஸித்த ஸாத்யோபாய வ்யாவ்ருத்த வேஷையா யிருக்கிற விந்த ப்ரபத்திக் குபாயத்வ மஸம்பாவித மென்றதாய்த்து.

அன்றிக்கே, (இது தனக்கு ஸ்வரூபம்) இத்யாதிக்கு – ஆனால் ஸாங்கமாக சாஸ்த்ர விஹிதமான விந்த ப்ரபத்திக்கு ஸ்வரூபமேது, இதுக்குச் சொல்லுகிற அங்கந்தா னேதென்ன; அவையிரண்டையுமடைவே யருளிச்செய்கிறார் (இது தனக்கு) இத்யாதி வாக்யத்தாலே.

ஆனால் தன்னைப் பொறுப்ப தேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உபாயம்) இத்யாதி.

தன்னையும் தன்னையொழிந்தவற்றையும் பொறுக்குமதேதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (உபாயாந்தரம்) இத்யாதி.

இந்த ஸித்தஸாத்யோபாயங்க ளிரண்டிலும் இப்ப்ரபத்திக் குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை தர்சிப்பியா நின்றுகொண்டு உக்தார்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (இதிரண்டையும்) இத்யாதி – என்றிங்ஙனே ஸங்கதியாகவுமாம்.

அதவா, இதி னநுபாயத்வத்தை ஸாதிக்கைக்காக இதினுடைய ஸ்வரூபாங்கங்க ளிரண்டையும் தாமே யருளிச்செய்கிருர் (இது தனக்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

இதி னநுபாயத்வத்தை ஸ்புடமாக்குகைக்காக ஸித்தஸாத்யோபாயங்களின் படிகளை தர்சிப்பிப்போமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் ஸித்தோபாயத்தின்படியை யருளிச்செய்கிருர் (உபாயம்) இத்யாதியால்.

அநந்தரம், ஸாத்யோபாயத்தின் படியை யருளிச்செய்கிருர் (உபாயாந்தரம்) இத்யாதியால்,

இவை யிரண்டிலும் ப்ரபத்திக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை தர்சிப்பிக்கிருர் (இதிரண்டையும்) இத்யாதியால், என்றிங்ஙனே ஸங்கதியாகவுமாம். இவ்வுபய ஸங்கதிக்கும் வாக்யங்களுக்கர்த்தம் பூர்வவத்.

(அவ) இப்படி இப்ப்ரபத்தி யுபாயமல்லவாய் விட்டால், பலஸித்திக் கிவன் பக்கலிலும் சில வேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (பலத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

60) ஃபலத்துக்கு ஆத்மஜ்ஞாநமும் அப்ரதிஷேயமுமே வேண்டுவது.

(வ்யா) (பலத்துக்கு) என்றது – பல ஸித்திக் கென்றபடி. (ஆத்ம ஜ்ஞாநமாவது) – ஸ்வ ஸ்வரூபஜ்ஞாநம். அதாவது – ததேகசேஷத்வ ததேகரக்ஷ்யத்வங்களையறிகை.
(அப்ரதிஷேதமாவது) – நிருபாதிக சேஷியாய் நிருபாதிக ரக்ஷகனுன வவன்பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காமை. அதாவது – ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வய நிவ்ருத்தி.
அவதாரணத்தால் – இவை யிரண்டுமொழிய பின்னையொன்றும் வேண்டாவென்றபடி.
சரமபதத்தில் சொல்லுகிற பலத்துக்கு, ப்ரதமபதத்தில் சொல்லுகிற வாத்ம ஜ்ஞாநமும், மத்யமபதத்தில் சொல்லுகிற அப்ரதிஷேதமுமிறே வேண்டுவது.

(அவ) இப்படியன்றிக்கே, பலஸாதநமாகவிவனுஞ் சில செய்யவேணுமென்ருல் வரும் தீங்கென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அல்லாத) என்று தொடங்கி.

61) அல்லாதபோது ஸந்யத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாம்.

(வ்யா) (அல்லாதபோது) என்றது – இவ்வளவன்றிக்கே பல ஹேதுவாக விவன் சில செய்ய வேண்டும்போதென்றபடி. (பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாகையாவது) – இவனுடைய ரக்ஷணம் தன்பேறும்படியான வவனுடைய நிருபாதிக சேஷித்வத்துக்கும், இவனுடைய ப்ரவ்ருத்தியிலொன்றையும் அபேக்ஷியாத நிரபேக்ஷோ பாயத்வத்துக்கும் அவத்யமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கை.

(அவ) ஆனுலும் அநந்த க்லேச பாஜநமான ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் அழுந்திக் கிடந்தலைகிற தன்னுபத்தை யுணர்ந்தால், ஆபத்ஸகனுன வீச்வரனை ஸ்வப்ரபத்தி யாலே வசீகரித்து, தத்ப்ரஸாதத்தாலே இத்தைக் கழித்துக்கொள்ள வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (ஆபத்தை) என்று தொடங்கி,

62) ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறுேமென்று ஸ்ரமித்து அத்தை விளைத்துக்கொள்ளா தொழிகையே வேண்டுவது.

(வ்யா) அதாவது – ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணி ஸம்ஸாரமாகிற ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறுேமென்று, தான் பண்ணுகிற ப்ரபத்தியாலே தன்னுபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறுகை ப்ரமித்து, ததேகபாரதந்த்ர்யரூப ஸ்வரூபஹாநியாகிற ஆபத்தை விளைத்துக்கொள்ளா தொழிகையே தந்நிவ்ருத்திக்கு இவன் செய்யவேண்டுவதென்றபடி. ஓராபத்தைப் பரிஹரிக்கப்புக்கு ஓராபத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதே, இவன் ஸ்வயத்நத்தில் நிவ்ருத்தனுயிருக்கவே எம்பெருமான் தானே ரக்ஷிக்குமென்று கருத்து. (அத்தை) என்றது – ஆபத் ஸாமாந்யத்தைப் பற்ற, அல்லது ப்ரக்ருதாபத்து தன்னையே பராமர்சித்தபடி யன்று.

(அவ) ஆனுலும், *ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே* என்று – ரக்ஷகனுன ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷ்யபூதனுன விச்சேதநனுடைய வபேக்ஷையைப் பார்த்திருக்கு மென்கையாலே, அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இவனுடைய வபேக்ஷயும் வேண்டியன்றுே இருக்கிறதென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (ரக்ஷணத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

63) ரக்ஷணத்துக்கபேக்ஷிதம் ரக்ஷ்யத்வாநுமதியே.

(வ்யா) அதாவது – நிருபாதிக ரக்ஷகனுனவன்பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இச்சேதநன் பக்கல் வேண்டுவது, நீ எனக்கு ரக்ஷ்யமென்றுல் அல்லே னென்னுதே தன்னுடைய ரக்ஷ்யத்வத்தை யிசையு மிவ்வளவே என்கை. *ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம்* என்கிறவிடத்தில் சொல்லுகிற வபேக்ஷை, ரக்ஷ்யத்வாநுமதி த்யோதகமித்தனை என்று கருத்து. *யாசநா ப்ரபத்தி: ப்ரார்த்தநா மதி:* என்கிற ஸ்வீகாரத்தை அப்ரதிஷேத த்யோதக மென்றிறே இவர்தா மருளிச்செய்தது. (முமுக்ஷுப்படி-ஸூ-233).

(அவ) இப்படி அநுமதி ஸாபேக்ஷனுய் ரக்ஷிக்குமாகில் இவ்வநுமதிதான் ஸாதநமாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (எல்லாம்) என்று தொடங்கி.

64) எல்லா வுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாலும், சைதந்யகார்ய மாகையாலும், ப்ராப்தி உஸயெிலு மநுவர்த்திக்கையாலும், ஸ்வரூபாதிரேகி யல்லாமையாலும், அசித்வ்யாவ்ருத்த வேஷத்தை ஸாயநமாக்க வொண்ணுது.

(வ்யா) (எல்லா வுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாவது – போக மோக்ஷோபாயங்களி லேதேனு மொன்றிலே யதிகரிக்குமவனுக்கும், நீ யிவ்வுபாயத்தை யநுஷ்டி என்றுல், அப்படியே செய்கிறேன் என்னு மநுமதி பூர்வகமாக வதிலிழியவேண்டுகையாலே, ஸகலோபாய ஸாதாரணமாயிருக்கை. இத்தால் ஓரிடத்திலும் இவ்வநுமதிக்கு அதிகாரி விசேஷணத்வ மொழிய, பல ஸாதநத்வமில்லாமை காட்டப்பட்டது. (சைதந்ய கார்யமாகையாவது) ரக்ஷ்யத்வம் சேதநாசேதந ஸாதாரணமா யிருக்கச் செய்தே, ஜ்ஞாந சூந்யமாகையாலே அவ்வாகாரத்தை யறிகைக்கு யோக்யமல்லாத அசேதநம் போலன்றிக்கே, ஜ்ஞாநாச்ரய பூதனுகையாலே யத்தை யறிகைக்கு

யோக்யமல்லாத அசேதநம் போலன்றிக்கே, ஜ்ஞாநாச்ரய பூதனுகையாலே யத்தை யறிகைக்கு யோக்யனுயிருக்கிற விச்சேதநன் பக்கலுண்டான வநுமதி, இவனுடைய ஜ்ஞாந கார்யமாய்க் கொண்டு வந்ததா யிருக்கை. இத்தால் – இவ்வநுமதி சேதநனை வாசியைப்பற்ற வந்ததாகையாலே, ஸாதந கோடியில் அந்வயியா தென்றபடி. (ப்ராப்தி தசையிலு மநுவர்த்திகையாவது) உபாய தசையளவிலன்றிக்கே உபேய தசையிலும், அவன் வ்யாமோஹாநு குணமாகக் கொள்ளும் விநியோக விசேஷங்களில், திருவுள்ளமானபடி கொண்டருளவேணு மென்னு மநுமதி யிவனுக்கு நடந்து செல்லுகை. இத்தால் ஸாதநமாகில் பல ஸித்தியளவிலே மீள வேணுமென்று கருத்து. (ஸ்வரூபாதிரேகி யல்லாமையாவது) – சேஷிசெய்யுமதுக் குடன்பட்டிருக்கை. சேஷத்வ பாரதந்தர்ய கார்யமாகையாலே இவ்வநுமதி ஸ்வரூபத்துக்குப் புறம்பன்றிக்கே ஸ்வரூபமாயிருக்கை. இத்தால் ஸாதநமாகில் ஸ்வரூபாதிரேகியா யிருக்க வேணுமென்று கருத்து. (அசித் வ்யாவ்ருத்த வேஷமாவது) – ஜ்ஞாத்ருத்வத்தாலே ஜ்ஞாந சூந்யமான வசித்தில் வேறு பட்டிருக்கிற வாத்மாவினுடைய வாகாரம். இவ்விடத்தில் அவ்வாகாரமாவது ஜ்ஞாநகார்யமான வநுமதி. இத்தை (ஸாதநமாக்கவொண்ணுது) என்றது – இப்படி இதினுடைய அஸாதநத்வ ஹேதுக்கள் அநேகமுண்டாகையால் இத்தை ஸாதநமாகக் கற்பிக்கப்போகா தென்றபடி. (அசித் வ்யாவ்ருத்தி வேஷம்) என்று பாடமாகில், ஜ்ஞாந சூந்யமான வசித்திற் காட்டிலாத்மாவுக்குண்டான ஜ்ஞாத்ருத்வ ரூப வ்யாவ்ருத்தியின் வேஷமான வநுமதியை என்று சப்தார்த்தம்.

(அவ) ஆனுல் இவ்வசித் வ்யாவ்ருத்திதனக்கொரு ப்ரயோஜநம் வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (அசித் வ்யாவ்ருத்திக்கு) என்று தொடங்கி.

65) அசித் வ்யாவ்ருத்திக்கு ப்ரயோஜநம் உபாயத்தி லுபகாரஸ்ம்ருதியும் உபேயத்திலுகப்பும்.

(வ்யா) (உபாயத்திலுபகார ஸ்ம்ருதியாவது) *என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்* (திருவாய்மொழி 2-7-8), *மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்* (திருவாய்மொழி 2-7-7) என்கிறபடியே ஸித்தோபாயமான வெம்பெருமான் தன் திறத்தில் பண்ணின உபகாரங்களை யநுஸந்திக்கை. (உபேயத்தி லுகப்பாவது) அவன் திருவடிகளில் தான் பண்ணும் கைங்கர்யங்களில் *உகந்து பணி செய்து* (திருவாய்மொழி 10-8-10) என்கிற உகப்பும், அத்தா லவனுக்கு விளைகிற ப்ரீதியைக் கண்டு தனக்கு விளைகிற ப்ரீதியும்.

(அவ) இப்படி இவன்பக்கலுள்ளதொன்று முபாயமன்றுகில் இவனுக்கு தத் ப்ராப்த்யுபாயந்தா னேதென்ன வருளிச் செய்கிறுர் (உன் மனத்தால்) என்று தொடங்கி.

66) "உன்மனத்தா லென்னினைந் திருந்தாய்" என்கிறபடியே ப்ராப்திக்கு உபாயம் அவன் நினைவு.

(வ்யா) அதாவது – இத்தலையிலுள்ள தொன்றும் பேற்றுக் குபாயமல்லாமையாலே, *உன் மனத்தா லென்னினைந்திருந்தாய்* (பெரிய திருமொழி 2-7-1) என்று கை

கழிந்தவற்றுக்குமொரு போக்கடி பார்த்திருக்கக்கடவ உன் திருவுள்ளத்தால் நினைத்திருந்த தென்னென்று, ஹிதைஷியான அவன் நினைவே உபாயமென்று ஆழ்வாரநுஸந்தித்தபடியே, அவனை ப்ராபிக்கைக்குபாயம் – ஸர்வஜ்ஞனுய் ஸர்வ சக்தியாய் ப்ராப்தனுய் பரமதயாளுவாய் இருக்கிற அவனுடைய இச்சேதநோஜ்ஜீவ நார்த்தமான நினைவென்றபடி.

(அவ) அந்நினைவுதானவனுக் கெப்போதுண்டாவதென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அதுதானெப்போது முண்டு) என்று தொடங்கி.

67) அதுதா னெப்போது முண்டு.

(வ்யா) (எப்போதும்) என்றது – இவன் யாதானும்பற்றி நீங்கித் திரிகிற (திருவிருத்தம்-96) காலத்தோடு இன்ருேடு வாசியற ஸர்வ காலத்திலு மென்றபடி.

(அவ) ஆனுல் அது இந்நாள்வரை பலியாதிருப்பானென்னென்ன வருளிச் செய்கிருர் (அது பலிப்பது இவன் னினைவுமாறினுல்) என்று தொடங்கி.

68) அது ஃபலிப்பது இவன்னினைவு மாறினுல்.

(வ்யா) அதாவது - அவன் னினைவு இவனுக்குக் கார்யகரமாவது, இவனுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை மாறின காலத்தி லென்றபடி.

(அவ) இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஆப்த்யர்த்தமாக நஞ்சீயர் வார்த்தையை யருளிச் செய்கிருர் (அந்திம காலத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

69) "அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சம், இப்போது தஞ்சமென் என்கிற நினைவு குலைகை" என்று ஜீயரருளிச் செய்வர்.

(வ்யா) அதாவது – நஞ்சீயர், தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்திலே யுள்ளாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை நோவறிகைக்காகச் சென்றெழுந்தருளி யிருக்கிறவளவிலே, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர், *அடியேனுக்கு அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொன் றருளிச் செய்யவேணும்* என்ன, *அந்திம காலத்துக்கு தஞ்சம் – நமக்கிப்போது தஞ்சமென் என்கிற தன்னுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை குலைகைகாணும்* என்றருளிச் செய்த வார்த்தை. ஆகையாலே, ஈச்வரன் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக் குறுப்பாகப்பண்ணும் சிந்தை பலிப்பது இவனுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை மாறினு லென்றதாய்த்து.

(அவ) ப்ராபகன் ஈச்வரனுனுலும் ப்ராப்தாவும் ப்ராப்திக்குகப்பானும் இவனன்ருே, ஆனபின்பு இவன்னினைவை யிப்படி நேராகத் துடைக்கலாமோ வென்ன அருளிச் செய்கிருர் (ப்ராப்தாவும்) என்று தொடங்கி. அன்றிக்கே, இச்சேதநன் கையிலுள்ள வற்றில் உபாயத்வகந்தமறத் துடைத்து ஈச்வரனை உபாயமென்று நிஷ்கர்ஷித்தபோதே, ப்ராப்த்ருத்வமும் ப்ராப்தியில் வருமுகப்பும் இவனதன்றிக்கே, உபாயபூதனை

ஈச்வரனேதயதாய்ப் பலித்து விடுகையாலே (ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானுமவனே) என்று நிகமித்தருளுகிறு ராகவுமாம்.

70) ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே.

(வ்யா) ப்ராப்தா அவனுகையாவது - *ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்* என்கிற ஸ்வதஸ் ஸித்தமான ஸ்வஸ்வாமித்வ ஸம்பந்தமடியாக, உடைமையை ப்ராபிக்கு முடையவனைப்போலே இவ்வாத்மாவை ப்ராபிப்பான் தானுயிருக்கை. ப்ராபகன் அவனுகையாவது – தான் இவனை ப்ராபிக்கு மிடத்தில் ப்ராப்திக்கு உபாயமும், ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வாதி குணவிசிஷ்டனுய் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனுை தானுயிருக்கை. ப்ராப்திக்குகப்பான் அவனுகையாவது – ஸ்வத்தினுடைய லாபத்திலே தத் போக்தாவான ஸ்வாமி ஹ்ருஷ்டனுமாப்போலே, இவனை ப்ராபித்தால், ப்ராபிக்கப் பெற்ருேமே! என்று உகப்பானும் இவ்வாத்மாவுக்கு நித்யபோக்தாவான தானுயிருக்கை. இவை மூன்றும் (அவனே) என்கிற அவதாரணத்தாலே – இவற்றிலிவனேடு அந்வயிப்பதொன்றுமில்லை யென்கை.

இதில் (ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் அவனே) என்கையாலே – இவனுக்கு ஸ்வயத்நத்தில் அந்வயமில்லை யென்னுமிடமும், (ப்ராப்திக்கு உகப்பானுமவனே) என்கையாலே ஸ்வப்ரயோஜநத்தில் அந்வயமில்லை யென்னுமிடமும் ஸித்தமாய்த்து.

(அவ) ஆனுல், ஜ்ஞாத்ருத்வ கார்யமான கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களை யுடையவனுகையாலே ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜநங்களுக்கு அர்ஹனுயிருக்க, இவை யிரண்டினுடையவும் நிவ்ருத்தி இவனுக் கெவ்வழியாலே வருகிறதென்கிற சங்கையிலே அத்தை யருளிச்செய்கிருர் (ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

71) ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்ய ஃலம், ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தி ஶஷேத்வ ஃலம்.

(வ்யா) அதாவது - ஜ்ஞாத்ருவத்வ நிபந்தநமான கர்த்ருத்வ முண்டாயிருக்கச்செய்தே பகவத் ப்ராப்திக்கு தானெரு யத்நம்பண்ணுமை லிருக்கையாகிற இந்த ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி, பராதீந ஸ்வரூப ஸ்தித்யாதிமத்த்வமாகிற பாரதந்த்ர்யத்தின் கார்யம்; அப்படியே, போக்த்ருத்வ முண்டா யிருக்கச்செய்தே அத்தலையை ரஸிப்பிக்கும தொழிய தனக்கென்ன ஒன்றில் ரஸமின்றிக்கே யிருக்கையாகிற ஸ்வப்ரயோஜன நிவ்ருத்தி, பராதிசயாதாயகத்வமே வடிவாயிருக்கையாகிற சேஷத்வத்தின் கார்யம். இத்தால் – பாரதந்த்ர்ய சேஷத்வங்க ளிரண்டும் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, அவ்வாகாரங்களை யறியவே இவையிரண்டும் தன்னடையே வருமென்றதாய்த்து.

(அவ) ஆனுல் இப்படி ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜநங்களி லந்வயமற்றிருக்குமாகில், இவனுடைய ப்ரயத்நத்துக்கும் சைதந்யத்துக்கும் ப்ரயோஜந மென்னென்ன வருளிச் செய்கிருர் (பரப்ரயோஜந) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

72) பரப்ரயோஜந ப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நஃலம்; தஜ்விஷய ப்ரீதி சைதந்யஃலம்.

(வ்யா) அதாவது – *அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி* *வழுவிலா வடிமை செய்ய வேண்டும்* *உனக்கே நாமாட் செய்வோம்* என்கிறபடியே – பரனுக்கு ப்ரயோஜநமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யரூப ப்ரவ்ருத்தி இவனுடைய ப்ரவ்ருத்தயுத்யோகரூபமான ப்ரயத்நத்துக்கு ப்ரயோஜநம். *நித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி* என்கிறபடியே – அத்தலையி லுகப்புக் குறுப்பாகத் தான் பண்ணுகிற கைங்கர்யத்தாலே அத்யந்த ஹ்ருஷ்டனுயிருக்கிற அந்த பரனை விஷயமாக வுடைத்தான ப்ரீதி, இவனுடைய அசித்வ்யாவ்ருத்திரூபமான சைதந்யத்துக்கு ப்ரயோஜநமென்கை. *படியாய்க் கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே* என்னக்கடவதிறே. இத்தால் – பாரதந்த்ர்ய சேஷத்வங்களாலே பலித்த ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்திகளை யுடையனுன சேதநனுடைய ப்ரயத்ந சைதந்யங்களுக்கு, பாரதந்த்ர்ய சேஷத்வாநுகுணமாக ப்ரயோஜநங்கள் சொல்லிற்றுய்த்து.

(அவ) சேஷத்வாதிகளும் ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும் ஆத்ம தர்மங்களா யிருக்கச் செய்தே, சேஷத்வாதிகளை ப்ரதாநமாக்கி ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளை ததநுகுணமாக யோஜிக்கைக்கு நியாமகமேது? மற்றைப்படிதா னுனுலோ வென்ன வருளிச் செய்கிறுர் (அஹமர்த்தத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

73) அஹமர்யத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்ஊங்கள் தடஸ்யமென்னும்படி ஊஸ்யமிறே அந்தரங்க நிரூபகம்.

(வ்யா) (அஹமர்த்தமாவது) *ப்ரத்யக்த்வேந அஹம் புத்தி வ்யவஹாரார்ஹமான ஆத்ம வஸ்து; ஜ்ஞாநாநந்தங்களாவன – தத்கதமான ப்ரகாசத்வாநுகூலத்வங்கள், *ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ் த்வாத்மா* *ஸ்வரூபமணுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாநாநந்தைக லக்ஷணம்* என்று இவற்றையிட்டிறே வஸ்துவை நிரூபிப்பது. (தடஸ்த மென்னும்படி) என்றது – பஹிரங்க நிரூபகதயா புறவித ழென்னும்படி யென்றபடி. (தாஸ்யமாவது) – சேஷத்வம். இது (அந்தரங்க நிரூபகமாகையாவது) பகவத் ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகார தயா சேஷமாய்க் கொண்டு தன் ஸத்தையாம்படி யிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே, ப்ரதமம் சேஷத்வத்தையிட்டு நிரூபித்துக்கொண்டே மற்றுள்ள ஆகாரங்களையிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும்படி யிருக்கை. இத்தால் நிரூபகமாகையாவது – வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரத்திற் காட்டில் வ்யாவர்த்திப்பிக்குமதாகையாலே, தாஸ்யம் ஈச்வர வ்யாவர்த்தகமாய், ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் அசித்வ்யாவர்த்தகங்களாயிருக்கும்;
இப்படி நிரூபக த்வயமும் வஸ்துவுக்கு அபேக்ஷிதமா யிருக்கச்செய்தே பகவத் ப்ரகாரதயா லப்த ஸத்தாகமான வஸ்துவுக்கு அசித்திற் காட்டில் உண்டான வாசியை யறிவிக்கிற மாத்ரமான ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் புறவிதழாம்படி ப்ரகாரத்வ ப்ரயுக்தமான சேஷத்வமே அந்தரங்கநிரூபகமாயிருக்குமென்றதாய்த்து (இறே) – என்று – இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்தி. ப்ரதமம் சேஷத்வத்தையிட்டு வஸ்துவை நிரூபித்துக்கொண்டு, பின்னை ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமுமாய் ஜ்ஞாநகுணகமுமாய் அசித்வ்யாவ்ருத்தமுமாயிருக்கு மென்னுமிடத்தை த்ருதீயபதத்தாலே நிரூபிக்கிற ப்ரணவமும், ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரகாரமென்னுமத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற நாராயணபதமும், முதலானவை இதில் ப்ரமாணம். *தாஸபூதாஸ்

ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோக்ஷே ததைவச* இத்யாதிகளு முண்டிறே. *அடியே னுள்ளான்* என்ருரிறே ஆழ்வார். திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆறுமாஸம் ஆழ்வான் ஸேவித்து நின்று மஹாநிதியாகப் பெற்ற அர்த்தமிறேயிது. இப்படி சேஷத்வம் அந்தரங்க நிரூபகமாகையாலே நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணங்களான ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளேயே ததநுகுணமாக யோஜிக்கவேணுமென்று கருத்து.

(அவ) இது ஸ்வரூப நிரூபகமாகில் ஆத்மாவுள்ளவன்றே தொடங்கி யுண்டாய்ப் போரவேண்டாவோ, இதுக்கு முன்பின்றிக்கே இப்போதுண்டாகையாலும், லோகத்திலிதுதான் ஔபாதிகமாய் நடக்கக் காண்கையாலும், தாஸ்யமாத்மாவுக்கு வந்தேறியன்ரோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (இதுதான் வந்தேறி யன்று) என்று தொடங்கி.

74) இதுதான் வந்தேறியன்று.

(வ்யா) (இதுதான்) என்று ப்ரக்ருதமான தாஸ்யத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (வந்தேறி யாவது) – ஆகந்துகம். (அன்று) என்கையாலே – ஸ்வாபாவிக மென்றபடி. *ஸ்வோஜ் ஜிவநேச்சா யதி தே ஸ்வ ஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி, ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவஞ்ச ஸதா ஸ்மர* *நானு முனக்குப் பழவடியேன்* என்னக்கடவதிறே.

(அவ) ஆனல், வந்தேறியாக விவக்ஷிதங்க ளெவை என்ன? இதுக்கு விரோதி களானவையென் றருளிசெய்கிருர் (ஸ்வாதந்த்ர்யமும்) என்று தொடங்கி.

75) ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அந்யஶேஷத்வமும் வந்தேறி.

(வ்யா) ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது – நானெனக்குரிய னென்றிருக்கை. அந்ய சேஷத்வமாவது – பகவதந்யவிஷயங்களிலே தொண்டுபட்டிருக்கை. இவற்றை வந்தேறி யென்கிறது – இவனுடைய அவித்யாதிகளடியாக வந்தவையாகையாலே.

(அவ) இவை இதுக்கு விரோதிகளானமையை உபபாதிக்கிருர்மேல் (சேஷத்வ விரோதி) என்று தொடங்கி.

76) ஶேஷத்வவிரோயி ஸ்வாதந்த்ர்யம்; தச்஛ேஷத்வவிரோயி தஜிதர ஶேஷத்வம்.

(வ்யா) (சேஷத்வ விரோதி ஸ்வாதந்த்ர்யம்) என்றது – நானெனக்குரியே னென்றிருக்கு மளவில் ஒரு விஷயத்திலும் சேஷத்வமில்லாமையாலே ஸ்வாதந்த்ர்யம் சேஷத்வத்தை யுதிக்க வொட்டாதென்றபடி. (தச்சேஷத்வ விரோதி ததிதர சேஷத்வம்) என்றது ஸ்வாதந்த்ர்யங் குலைந்து சேஷத்வத்துக் கிசைந்தாலும் பகவத் வ்யதிரிக்த விஷயங்களிலே ஒன்றுக்குத் தன்னை சேஷமென்றிருக்குமது நிருபாதிக சேஷியான அவன்பக்கல் சேஷத்வத்தைத் தலையெடுக்க வொட்டா தென்றபடி.

(அவ) (இதுதான் வந்தேறியன்று) என்று தொடங்கி உபபாதித்த அர்த்தத்தை மூதலிக்கிறுர்மேல் (அஹங்காரம்) என்று தொடங்கி.

77) அஹங்காரமாகிற ஆர்ப்பைத் துடைத்தால் ஆத்மாவுக் கழியாதபேர் அடியானென்றிறே.

(வ்யா) அஹங்காரந்தான், தேஹாத்மாபிமாநரூபமாயும் ஸ்வாதந்த்ர்யரூபமாயும் இரண்டு வகைப்பட்டிறேயிருப்பது; அதில் இங்கு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஆர்ப்பு) என்கையாலே – அதினுடைய திரோதாயகத்வமும் ஆகந்துகத்வமும் தோற்றுகிறது. அத்தை (துடைக்கையாவது) ஸதாசார்யோபதேசாதிகளாலே ஸவாஸநமாகப் போக்குகை. (ஆத்மாவுக்கழியாதபேர் அடியான்) என்றது – ஔபாதிகமான வர்ஞச்ரமாதிகளாலே வந்து அழிந்துபோம் நாமங்கள் போலன்றிக்கே, யாவதாத்மாநுவர்த்தியான நாமம் தாஸனென்னுமதென்றபடி (இறே) என்று இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணபிரஸித்தி *தாஸபூதாஸ் ஸ்வத:* *ஆத்மதாஸ்யம்* இத்யாதிகள் இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதங்கள். ஆகையால், ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகள் ஔபாதிகம். தாஸ்யம் ஸ்வாபாவிக மென்னக் குறையில்லே யென்று கருத்து.

(அவ) அதுவென்? க்ராமகுலாதிகளால்வரும் வ்யபதேசமன்றே நடந்து போகுகிற தென்ன வருளிச் செய்கிறுர் (க்ராம) இத்யாதியால்.

78) ்ரிாமகுலாஜிகளால் வரும்பேர் அநர்யஹேது.

(வ்யா) அதாவது – க்ராமகுலாதி வ்யபதேசம் அஹங்காரஜநகமாகையாலே ஸ்வரூப ஹாநிரூபாநர்த்தகர மென்றபடி. ஆகையால், அவற்றுலிவன் வ்யபதேஷ்டவ்ய னல்லனென்று கருத்து.

(அவ) உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறுர் மேல் (ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்ய:) என்று.

79) “ஏகாந்தீ வ்யபஉஷெ்டவ்யஃ”

(வ்யா) “ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி:, விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ் டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி”. இத்தால் – பகவதேக பரனுயிருக்குமவன் க்ராம குலாதிஸம்பந்தங்களேயிட்டுச் சொல்லப்படுமவனல்லன், பகவத்ஸம்பந்தத்தை யிட்டுச் சொல்லப்படுமவன், அவனுக்கு அந்த க்ராமகுலாதிகளெல்லாம் பகவானே யென்கிறது. (ப்ராப்தாவும்) இத்யாதி வாக்யத்திலே இச்சேதநனுடைய ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்த்யாதிகள் தோற்றினபடியாலே இவற்றுக்கு நிதானமின்னதென்றும், ஏவம் பூதனுடைய ப்ரயத்நசைதந்யப்ரயோஜநமும் சேஷத்வாதிப்ராதாந்யஹேது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய தாஸ்யாந்தரங்க நிரூபகத்வமென்றும் இப்படியிருக்கிறவிது ஸ்வாபாவிகம், ஏதத் விரோதிகள் ஔபாதிகமென்றும், தந்நிவ்ருத்தியி லாத்மாவுக்கு தாஸ்யமே நித்ய நிரூபகமாயிருக்கு மென்கையாலே யிவ்வர்த்தத்தை மூதலித்தும்,

க்ராம குலாதிகளா லிவன் வ்யபதேஷ்டவ்ய னல்லனென்றும், உக்தார்த்தத்தில் ப்ரமாணமுஞ் சொல்லுகையாலே, (ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி) இத்யாதி வாக்யந் தொடங்கி யிவ்வளவும் ப்ராஸங்கிகம்.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் – ப்ரபத்திக்கு தேசாதிநியமங்களில்லை, விஷய நியமமேயுள்ளதென்னுமிடமும், அவ்விஷயந்தானின்ன தென்னுமிடமும் அவ்விஷயத்தி னுடைய வைலக்ஷண்யமும், அதில் ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரிகளுடைய த்ரை வித்யமும், ப்ரபத்தியை யுபாயமாக்கினுல் வருமவத்யமும், ப்ரபத்திதன்னுடைய ஸ்வரூபாதிகளும், ப்ரபத்தவ்யனே உபாயமென்னுமிடமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

(ஆறு ப்ரகரணங்களில் இரண்டாமதான)
உபாயவைபவப்ரகரணம் முற்றிற்று.

மூன்றும் பிரகரணம்

அதிகாரி நிஷ்டா க்ரமம்

(அவ) அநந்தரம், அதிகாரி சோதநம் பண்ணுகிறது. உபாயம் உபேயார்த்த மாகையாலும், (உபேயத்திலுகப்பும்) என்றும் (பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபலம் தத்விஷயப்ரீதி சைதந்யபலம்) என்றும் உபேயாதிகாரமும் கீழ் ப்ரஸக்தமாகையாலும், த்வயநிஷ்ட்டனுனவதிகாரிக்கு உபயமும் அபேக்ஷிதமாகையாலும், உபாயோபேயாதி காரங்களில் இச்சேதநனின்னபடி யிருக்கவேணு மென்னுமத்தை தத்தந்நிஷ்ட்டரை நிதர்சனமாக்கிக்கொண் டருளிச்செய்கிறுர் (உபாயத்துக்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

80) உபாயத்துக்கு பிராட்டியையும் ஜ்ரௌபதியையும் திருக்கண்ணமங்கை யாண்டானையும்போலே யிருக்கவேணும்; உபேயத்துக்கு, இளையபெருமாளையும் பெரியவுடையாரையும் பிள்ளைதிருநறையூரரையரையும் சிந்தயந்தியையும் போலே யிருக்கவேணும்.

(வ்யா) (உபாயத்துக்கு) என்றது – உபாயதுக்கதிகாரியாம்போதென்றபடி. உபாயாதிகாரிக் கென்னவுமாம். அப்படியே (உபேயத்துக்கு) என்றதுவும். (உபாயத்தில்) என்று பாடமானபோது, உபாயவிஷயத்தி லென்றபடி. இப்படியே மற்றையதுவும்.

(அவ) அவர்களைப்போலேயிருக்க வேணுமென்றதின் கருத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காக, அவர்கள்தங்கள்படிகளை யடைவேயருளிச்செய்கிறுர் மேல். அதில் பிராட்டியுடையவும் த்ரௌபதியுடையவும் படிகளையருளிச்செய்கைக் குடலாக ப்ரதமத்திலே உபயர்க்கும் வாசியை யருளிச்செய்கிறுர். (பிராட்டிக்கும்) என்று தொடங்கி.

81) பிராட்டிக்கும் ஜ்ரௌபதிக்கும் வாசி, ஶக்தியும் அஶக்தியும்.

(வ்யா) அதாவது - *தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்* என்றிருந்த பிராட்டிக்கும் *ரக்ஷமாம்* என்ற த்ரௌபதிக்கும் தம்மில்வாசி, *சீதோ பவ* என்று நெருப்பை நீராக் கினுப்போலே *தக்தோ பவ* என்று விரோதிவர்க்கத்தை பஸ்மமாக்கித் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவல்ல சக்தியுண்டாகையும், ஸ்வயத்நத்தாலே விரோதிகளைத் தள்ளித் தன்னை நோக்கிக்கொள்ளப் பார்த்தாலும் நோக்கிக்கொள்ளுகைக் கீடான சக்தி தனக்கில்லாமையுமென்கை.

(அவ) ஏவம்பூதரானவர்கள் செய்தவைதன்னை யருளிச் செய்கிறுர் (பிராட்டி ஸ்வசக்தியை விட்டாள்; த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்) என்று.

82) பிராட்டி ஸ்வஶக்தியை விட்டாள்; ஜ்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்; திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்.

(வ்யா) (ஸ்வசக்தியை விடுகையாவது) – நாயகரானபெருமாள் ரக்ஷிக்குமத்தனை யல்லது நம்முடைய சக்தியால் நம்மை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகை நம் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு நாசகமென்று ஸ்வசக்தியைக்கொண்டு கார்யம் கொள்ளா தொழிகை *அஸந்தேசாத்து ராமஸ்ய தபஸச் சாநுபாலநாத், ந த்வா குர்மி தசக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹதேஜஸா* என்றுளிறே. (லஜ்ஜையை விடுகையாவது) – துச்சாஸநன் ஸபாமத்யே துகிலை யுரிகிற வளவில் லஜ்ஜாவிஷ்டையாய்க்கொண்டு தானொருதலை யிடுக்குகை யன்றிக்கே இரண்டுகையும் விடுகை. பேரளவுடையாளாகையாலே பிராட்டிக்கு ‘பெருமாளே ரஷகர்’ என்று விச்வஸித்து ஸ்வசக்தியை விட்டிருக்கலாம், அத்தனையளவன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, மஹாபத்தசையிலே ‘இவ்வளவில் க்ருஷ்ணனேரக்ஷகன்’ என்று மஹாவிச்வாஸம்பண்ணி மஹாஸபாமத்யே இவள் லஜ்ஜையைவிட்டதிறே அரிது. (திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்) அதாவது – ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான ஸ்வவ்யாபாரங்களை விட்டானென்றபடி. ஒரு ஸேவகனுடைய நாயை ஒரு ஸேவகனடிக்க அவன் அது பொறுமல் அடித்தவனோடே எதிர்த்துப் பொருது அவனையுங்கொன்று தானும் குத்திக்கொள்வதாக விருக்கிறபடியைக் கண்டு, ஒரு க்ஷுத்ரசேதநன் தன்னபிமானத்திலே யொதுங்கின தென்னுமிவ்வளவுக்காகத் தன்னை யழியமாறினபடி கண்டால் பரமசேதநனபி மானத்திலே யொதுங்கினல் அவனென்படுமோ! என்று, ஸ்வரக்ஷணவ்யாபாரங்களை யடைய விட்டு அந்தநாயோபாதியாகத் தம்மை யநுஸந்தித்துக்கொண்டு அப்போதே வந்து திருக்கண்ணமங்கையில் பத்தராவிதிருவாசலில் கைப்புடையிலே புகுந்து கண்வளர்ந்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

(அவ) இனி உபயோதிகாரிகளில் ப்ரதாநரான இளைய பெருமாள் படியை விஸ்தரேண வருளிச் செய்கிறுர் (பசியர் என்று தொடங்கி.)

83) பசியராயிருப்பார் அட்டசோறு முண்ணவேணும் அடுகிறசோறு முண்ணவேணு மென்னுமாப்போலே காட்டுக்குப்போகிறபோது இளையபெருமாள் பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு, அடிமைசெய்யவேணும் எல்லா வடிமையும் செய்யவேணும் ஏவிக் கொள்ளவும் வேணும் என்றுர்; படைவீட்டில் புகுந்த பின்பு, காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம் பாகத்திலே வயிற்றைப்பெருக்கினபடியாலே, ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே, ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்கொற்றக் குடையையும், ஒரு திருக்கையாலே திரு வெண்சாமரத்தையும் தரித்து அடிமைசெய்தார்.

(வ்யா) அதாவது – பசியராயிருப்பார், தங்கள் பசியின் கனத்தாலே, இதுக்குமுன் பாக்கின சோறும் இப்போ தாக்குகிற சோறும் எல்லாம் நாமே யுண்ணவேணும் என்று மநோரதிக்குமாபோலே; பெருமாள் காட்டுக்கெழுந் தருளுகிறபோது, *பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தரான விளையபெருமாள், படைவீட்டில் நின்றும் புறப்படுவதற்கு முன்னே கூடப்போவதாக உத்யோகிக்கிற படியைக்கண்டு, நீர்நில்லும் என்று நிர்ப்பந்தித்தருள *குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்ம்யம் நேஹ வித்யதே, க்ருதார்த்தோஹம் பவிஷ்யாமி தவசார்த்த: ப்ரகல்பதே* என்றும், கங்கை

கடந்தேறினவன்று மீளவிடுகைக்குறுப்பாக அவர் அனேகமருளிச்செய்ய *ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா நசாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதௌ* என்றும் சொல்லுகையாலே பிரியில் தாமுளராக மாட்டாமையை முன்னிட்டு *குருஷ்வ மாம்* என்ற வநந்தரத்திலே, *தநுராதாய ஸகுணம் கநித்ர பிடகாதர:, அக்ரதஸ் தே கமிஷ்யாமி பந்தாந மநுதர்சயந் ஆஹரிஷ்யாமி தே நித்யம் மூலாநிச பலாநிச: வந்யாநி யாநி சாந்யாநி ஸ்வாஹாராணி தபஸ்விநாம்* என்கையாலே ஸ்வ சேஷத்வாநுகுணமாக அடிமை செய்யவேணுமென்றும், ததநந்தரத்திலே *பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே* என்கையாலே – அது தன்னிலுமின்ன வின்ன வடிமையென்று ஒரு நியதியின்றியே எல்லாவடிமையும் செய்யவேணுமென்றும், பஞ்சவடியிலே எழுந்தருளினபோது, நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதேசத்தைப் பார்த்துப் பர்ணசாலையைச் சமையும் என்ன, *ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யதாஞ்சலி:, ஸீதா ஸமக்ஷம் காகுத்ஸ் மிதம் வசந மப்ரவீத்* என்று – நந்தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்தபோதே பெருமாள் நம்மைக் கைவிட்டாரென்று விக்ருதராய், பிராட்டி முன்னிலையாகக் கையுமஞ்சலியுமாய் நின்று *பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்திதே, ஸ்வயந்து ருசிரே தேச க்ரியதாமிதி மாம் வத* என்கையாலே - அடிமை செய்யுமளவில் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற தோஷம் கலசாதபடி உசித கைங்கர்யங்களிலே யேவிக்கொள்ள வேணுமென்றும் ப்ரார்த்தித்தா ரென்கை. (படைவீட்டில்) இத்யாதி. திருப்படை வீட்டிலே எழுந்தருளிவந்து புகுந்து திருவபிஷேகம் பண்ணியருளினபோது, தம்மோடுகூட அடிமை செய்கைக் கொருவரு மில்லாத்தொரு தனிக்காட்டிலே தாமே யடிமைசெய்து கைங்கர் யாபிநிவேசத்தைப் பெருக்குகையாலே, ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப் பெருக்கினவன் ஒப்பூணுண்ண மாட்டாதாப்போலே, ஸ்ரீ பரதாழ்வான் தொடக்கமானவர்களோடொக்கத் தாமும் ஓரடிமைசெய்து நிற்கமாட்டாதே, திரு வெண்கொற்றக் குடையை யெடுக்கை திருவெண்சாமரம் பரிமாறுகையாகிற விரண்டடிமையை ஏககாலத்தில் செய்தாரென்கை. இந்த வ்ருத்தாந்தந்தான் ஸ்ரீராமா யணத்திலில்லை. *சத்ரசாமர பாணிஸ்து லக்ஷ்மணேநுஜகாமஹா* என்கிறது ஸ்ரீராமாயணமன்றோ வென்னில்; காட்டுக் கெழுந்தருளுவதற்கு முன்னே திருவபிஷே கார்த்தமாக வலங்கரித்து, தம்முடைய திவ்யந்த:புரத்தில் நின்றும் புறப்பட்டு, சக்ரவர்த்தி திருமாளிகையை நோக்கித் திருத்தேரிலே யேறிப் பெருமாளெழுந் தருளுகிறபோது, இளையபெருமாள் செய்த வ்ருத்தாந்தமாக திருவயோத்யா காண்டத்திலே சொல்லப்பட்டதாகையாலே, இவ்விடத்துக்கது சேராது. ஆனுல், இவர் என்கொண்டிப்படி யருளிச்செய்தா ரென்னில்; பாத்மபுராண ப்ரக்ரியையாலே யருளிச்செய்தார். *அத தஸ்மிந் திநே புண்யே சுப லக்நே சுந்விதே, ராகவஸ் யாபிஷேகார்த்தம் மங்களஞ்சக்ரிரே ஜநா:* என்று தொடங்கி பரக்கச்சொல்லிக் கொண்டு வந்து, *மந்த்ர பூதஜலைச் சுத்தைர் முநயஸ் ஸம்ச்ரிதவ்ரதா:। ஜபந்தோ வைஷ்ணவாந் ஸூக்தாந் சதுர்வேதமயாந் சுபாந்॥ அபிஷேகம் சுபம் சக்ரு: காகுத்ஸ்த்தம் ஜகதாம் பதிம்। தஸ்மிந் சுபதமே லக்நே தேவதுந்துபயோ திவி॥ நிநேது: புஷ்பவர்ஷாணி வவர்ஷுச்ச ஸமந்தத:। திவ்யாம்பரைர் பூஷணைச்ச

திவ்யகந்த்தாநுலேபநை:॥ புஷ்பைர் நாநாவிதைர் திவ்யைர் தேவ்யா ஸஹ ரகூத்வஹ:। அலங்க்ருதச்ச சுசுபே முநிபிர் வேதபாரகை:॥ சத்ரஞ்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந் லக்ஷ்மணஸ்ததா। பார்ச்வே பரதசத்ருக்க்நௌ தாலவ்ருந்தே விவேஜது:॥ தர்பணம் ப்ரததௌ ஸ்ரீமாந் ராக்ஷஸேந்த்ரோ விபீஷண:। ததார பூர்ணகலசம் ஸுக்ரீவோ வாநரேச்வர:॥ ஜாம்பவாம்ச்ச மஹாதேஜா: புஷ்பமாலாம் மநோஹராம்। வாலிபுத்ரஸ்து தாம்பூலம் ஸகர்பூரம் ததௌ ப்ரியாத்॥ ஹனுமாந் தீபிகாம் திவ்யாம் ஸுஷேணஸ்து த்வஜம் சுபம்। பரிவார்ய மஹாத்மாநம் மந்த்ரிணஸ்ஸமுபாஸிரே* என்று பாத்ம புராணத்தில் உத்தரகண்டத்தில் நாற்பத்தொன்பதா மத்யாயத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே, *சத்ரஞ்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந்* என்றது தோற்றவிறே (திருவெண்கொற்றக் குடையையும் திருவெண்சாமரத்தையும் தரித்து) என்றருளிச் செய்தது.

84) பெரிய வுடையாரும் பிள்ளை திருநறையூரரையரும் உடம்பை யுபேக்ஷித்தார்கள்; சிந்தயந்திக் குடம்பு தன்னடையே போயிற்று.

(வ்யா) (பெரியவுடையாரும் பிள்ளை திருநறையூரரையரும் உடம்பை யுபேக்ஷித்தார்கள்) ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜரை பெரியவுடையார் என்ருய்த்து நம் முதலிகளருளிச்செய்வது. இவர்தாம், பஞ்சவடியிலே பெருமாளெழுந்தருளி தம்மை யங்கீகரித்து *இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்தமேதேந பக்ஷிணா* என்றவன்று தொடங்கி திருவடிகளுக்கு மிகவும் பரிவராய், பெருமாளெழுந்தருளியிருக்கிற திவ்யாச்ரமத்துக் காஸந்நமாக வர்த்தியா நிற்கச்செய்தே, அசிந்திதமாக ராவணன் வந்து பிராட்டியைப் பிரித்துக்கொண்டு போக, அப்போது பிராட்டி இவரை யொரு வ்ருக்ஷத்தின்மேலே கண்டு *என்னை யிவனிப்படி யபஹரித்துக் கொண்டு போகா நின்ருன்* என்று இவர் பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிட, உறங்குகிறவிவர் அந்த ஆர்த்த த்வநியைக் கேட்டுணர்ந்து, ராவணன் கொண்டுபோகிறபடியைக் கண்டு *உனக்கிது தகாதுகாண்* என்று தர்மோபதேசம் பண்ணினவளவில் அவன் கேளாமையாலே, *நம்ப்ராணனோடே யிது கண்டிருக்கக் கடவோமல்லோம், யுத்தம்பண்ணி மீட்குதல், இல்லையாகில் முடிதல் செய்யக் கடவோம்* என்று அத்யவஸித்து, அதி பலபராக்ரமராகையாலே யவனோடே மஹாயுத்தத்தைப்பண்ணி, அவன் கையாலே யடிபட்டு விழுந்து தந்திருமேனியை விட்டாரிறே. பிள்ளை திருநறையூரரையர் ஸகுடும்பமாக திருநாராயணபுரத்தில் வேதநாராயணப் பெருமாளை ஸேவிக்கச் சென்று புகுந்தவளவிலே, பரஸமயிகள் அந்தக் கோயிலிலே அக்நி ப்ரக்ஷேபத்தைப் பண்ண, உள்ளு நின்றவர்களெல்லாரும் புறப்பட்டோடிப் போகச் செய்தே, அந்த வெம்பெருமான் திருமேனிக் கழிவு வருகிறபடியைக் கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாத ப்ரேமாதிசயத்தாலே தாமுமொக்க முடிவதாக வத்யவஸித்து இவர் நிற்கையாலே பிள்ளைகளும் இவரை விட்டுப் போகோம் என்று நிற்க, அவர்களும் தாமும் கூடவதுக்குள்ளே நின்று திருமேனியை விட்டாரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

(சிந்தயந்திக் குடம்பு தன்னடையே போயிற்று) அதாவது *காசித் ஆவஸதஸ் யாந்தே ஸ்தித்வா த்ருஷ்ட்வா பஹிர்குரும்। தந்மயத்வேந கோவிந்தம் தத்யௌ

மீலிதலோசநா॥ தச்சித்தவிமலாஹ்லாதாக்ஷீணபுண்யசயா ததா। ததப்ராப்தி மஹாது:க விலீநாசேஷபாதகா॥ சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூதிம் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபிணம்। நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா* என்கிறபடியே திருக்குரவை யினன்று திருக்குழலோசையைக் கேட்டு, ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்தேறப் போவதாக புறப்பட்ட வளவிலே, குருதர்சநத்தாலே போகமாட்டாமல் நின்று க்ருஷ்ணனை த்யாநம் பண்ணி, தத்கதசித்தை யாகையாலே வந்த நிர்மல ஸுகத்தாலும் தத்ப்ராப்தி நிபந்தநமான நிரவதிக து:கத்தாலும் ப்ரக்ஷீணசேஷ புண்யபாபையாய், தத்ஸ்மரணம் செல்லாநிற்க, தத்ப்ராப்த்யலாப க்லேசத்தாலே தரிக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்குகையாலே, இவளுக்குத் தானுபேக்ஷிக்க வேண்டாதபடி தேஹம் தன்னடையே விட்டுக்கொண்டு நின்ற தென்கை.

(அவ) ஆக இப்படி நிதர்சநபூதர்படிகளைச் சொல்லி, இனி யிவர்களைப்போலே யிருக்க வேணுமென்றதின் கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (உபாயத்துக்கு) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

85) உபாயத்துக்கு, ஶக்தியும் லஜ்ஜையும் யத்நமும் குலைய வேணும்; உபேயத்துக்கு ப்ரேமமும் தன்னைப் பேணாமையும் தரியாமையும் வேணும்.

(வ்யா) அதாவது – உபாயத்துக் கதிகாரியாம்போது, தன்னுடைய ரக்ஷணம் தானே பண்ணிக்கொள்ளுகைக் குறுப்பான சக்தியும், தான் பரிக்ரஹிக்கிற உபாயத்துக்கு விரோதிகளானவற்றை விடுமளவில் நாட்டார் சிரிக்குமதுக்குக் கூசும் லஜ்ஜையும், தன் பாரதந்த்ர்ய விரோதியான ஸ்வயத்நமும் கைவிடவேணும், உபேயத்துக் கதிகாரி யாம்போது, சேஷியைப் பிரியாதே நின்று எல்லாவடிமையு மவனேவினபடி செய்ய வேணுமென்னும் ப்ரேமமும், அத்தலைக்கொரு தீங்குவரில் அதுகண்டாற்றமாட்டாமல் தன்னுடம்பை யுபேக்ஷிக்கையும், தத்விக்ரஹாநுபவாலாபத்தில் தரித்திருக்க மாட்டாமல் மூச்சடங்கும்படியாகையும் வேணுமென்றபடி. ஆகையாலே, அவர்களைப் போலே யிருக்கையாவது – இவ்வதிகாரங்களை யுடையராகை யென்று கருத்து.

(அவ) *விஷ்ணோ: கார்யம் ஸமுததிச்ய தேஹ த்யாகோ யதா க்ருத: – ததா வைகுண்ட மாஸாத்ய முக்தோ பவதி மாநவ: என்று ஆக்நேய புராணத்திலும், *தேவகார்ய பரோ பூத்வா ஸ்வாம் தநும் ய: பரித்யஜேத் – ஸ யாதி விஷ்ணு ஸாயுஜ்ய மபி பாதக க்ருந்நர:* என்று வாயவ்யத்திலும் *ரங்கநாதம் ஸமாச்ரித்ய தேஹத்யாகம் கரோதிய:। தஸ்யவம்சே ம்ருதாஸ் ஸர்வே கச்சந்த்யாத்யந்திகம் லயம்* என்று வாமநீயத்திலும் சொல்லுகையாலும், விசேஷித்து ஆச்வமேதிக பர்வத்தில் வைஷ்ணவதர்மசாஸ்த்ரத்தில் பஞ்சமாத்யாயத்திலே *அக்நிப்ரவேசம் யச்சாபி குருதே மத்கதாத்மநா। ஸ யாத்யக்நி ப்ரகாசேந விமாநேந மமாலயம்॥ ப்ராணம் ஸ்த்யஜ்தி யோ மாத்யோ மாம் ப்ரபந்நோ பயநாசகம்। பாலஸூர்யப்ரகாசேந வ்ரஜேத் யாநேந் மத்க்ருஹம்* என்று பகவான்தானே யருளிச்செய்கையாலும்; இப்படி மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற பகவதர்த்தமான ஸ்வதேஹத்யாகம் அநந்ய

ஸாதநனுன விவனுக்கு த்யாஜ்யமன்றே, ப்ரபந்நரா யிருக்கிற பிள்ளைதிருநறையூரரைய ரித்தை யநுஷ்டிப்பா னென்னென்ன வருளிச் செய்கிறுர். (இவனுக்கு) என்று தொடங்கி.

86) இவனுக்கு வைதமாய் வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது, ராகப்ராப்தமாய் வருமது த்யஜிக்கவொண்ணுதிறே.

(வ்யா) அதாவது, *இதம் குர்யாத்* என்று ஒருவிதிப்ரயுக்தமாய் வருமதிறே ப்ராப்தா ப்ராப்த விவேகம் பண்ணி யிவனுக்குக் கைவிடலாவது; அங்ஙனன்றிக்கே தன் விரஹத்தி லாற்றப் போகாதபடி போக்யமுமாய் ப்ராப்தமுமான விஷயத்தில் ராக ப்ரயுக்தமாய் வருமது வருந்தியும் கைவிடப் போகாதிறே யென்கை.

(அவ) வைதமாய் வருமளவில் ஸுத்யஜமாய், ராகப்ராப்தமாய் வருமளவில் துஸ்த்ய ஜமாவானென் என்ன வருளிச்செய்கிறுர். (உபாயத்வ) இத்யாதியாலே.

87) உபாயத்வாநுஸந்தாநம் நிவர்த்தகம்; உபேயத்வாநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம்.

(வ்யா) (உபாயத்வாநுஸந்தாநம் நிவர்த்தகம்) என்றது – வைதமாய் வரும் தசையில் தேஹத்யாக ரூப ப்ரவ்ருத்தியி லுபாயத்வாநுஸந்தாநம் நடக்கையாலே, அவ்வநு ஸந்தாந மிவனை ஸாதநதயா ஸம்ப்ரதிபந்நமான இத்தேஹத்யாக ரூப ப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் மீளுவிக்குமென்றபடி. (உபேயத்வாநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம்) என்றது – ராக ப்ராப்தமாய் வரும் தசையில், இவ்விஷயத்துக்கு ஹாநிவரக் கண்டிருப்பதில் முடிகையே நல்லது என்று தேஹத்யாகந்தன்னை புருஷார்த்தமாக வநுஸந்திக்கை யாலே, அவ்வநுஸந்தாந மிவனை யதிலே மூளுவிக்கு மென்றபடி. அன்றிக்கே, வைதமாய் வரும்போது, பகவத் விஷயத்தி லுபாயத்வாநுஸந்தாநம் இதுக்கு நிவர்த்தகமாம்; ராக ப்ராப்தமாய் வரும்போது, அவ்விஷயத்தில் உபேயத்வாநு ஸந்தாநமிதுக்கு ப்ரவர்த்தகமா மென்னவுமாம்.

(அவ) இப்படியொரு ஸாதந புத்த்யா வன்றிக்கே, தத் விஷய ப்ரவண்யாதிசயத்தாலே ஸ்வதேஹத்தை விடும்படியான நிலை விளையக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (அப்ராப்த) இத்யாதியாலே.

88) அப்ராப்த விஷயங்களிலே ஸக்தனுனவன் அது லபிக்கவேணும் என்றிரா நின்றுல், ப்ராப்தவிஷயப்ரவணனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே.

(வ்யா) அதாவது – ஸ்வரூப ப்ராப்தமல்லாத ஹேயவிஷயங்களிலே ப்ரவணனுனவன், தன்னை யழியமாறி யாகிலும் அவ்விஷயத்தை லபிக்கவேணுமென்று ஸ்வதேஹ த்யாகத்திலே ப்ரவர்த்தியாநின்றுல், ஸ்வரூபப்ராப்தமான விலக்ஷணவிஷயத்திலே ப்ரவணனுனவனுக்கு, அவ்விஷயத்தைப் பற்றத் தன்னையழியமாறுகையாகிறவிது கூடுமென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்தமன்றே வென்கை. ஒரு வேச்யையளவிலே யொருவன் அதிஸக்தனுய்க்கொண்டு போருமவனுய், அவளுக்கு வ்யாதி கனக்க வந்த வளவிலே *இவள் ஆறியெழுந்தவாறே நான் என் தலையையரிந்து தருகிறேன்* என்றெரு

தேவதைக்கு ப்ரார்த்தித்து, பின்பு தலையையரிந்து கொடுப்பதும் செய்தானென்று ப்ரஸித்தமிறே.

(அவ) உபாயோபேயாதிகாரங்களுக்குடலாக மற்றுஞ் சொன்ன அநுஷ்டாநங்கள் போலன்றிக்கே, உபாயதயா சாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே, அநந்ய ஸாதநனுக்கு அநநுஷ்டாநமான விந்த தேஹத்யாகம் ராகப்ராப்தமாகையாலே துஸ்த்யஜமா யிருந்ததேயாகிலும், உபாய கோடியிலே யந்வயித்தன்றி நில்லாதே யென்ன வருளிச் செய்கிறுர் (அநுஷ்டாநமும்) என்று தொடங்கி.

89) அநுஷ்ாநமும் அநநுஷ்ாநமும் உபாயகோடியிலந்வயியாது.

(வ்யா) அதாவது - அநுஷ்டாநமாகச் சொன்ன ஸ்வசக்த்யாகாதிகளும் ப்ரேமாதிகளும் உபாயோபேயாதிகாராந்தர்பூதமாகையாலே உபாயகோடியிலந்வயியாதாப் போலே, அநநுஷ்டாநமாகச் சொன்ன ஸ்வதேஹத்யாகமும், உபாய புத்த்யா அநுஷ்டிதமன்றிக்கே ராகப்ராப்தமாகையாலே உபாயகோடியி லந்வயியாது. உபேயாதிகாரத்திலே யந்தர்பவிக்குமத்தனை என்கை. உபாயதயா சாஸ்த்ர ஸித்தமே யாகிலும், உபாயபுத்த்யா வநுஷ்டிதமானதுக்கேயிறே உபாயத்வமுள்ளது. அங்ஙனன்றுகில் ப்ரபந்நனுனவ னுபாயபுத்தியற உபேயபுத்த்யாபண்ணுகிற புண்யதேச வாஸாதிகளு முபாயகோடியிலே அந்வயிக்க வேணுமிறே.

(அவ) அன்றிக்கே, இந்த ப்ரவ்ருத்திதான் உபாயகோடியிலேயந்வயித்தாகிலும் அநந்யோபாயத்வத்துக்கு குலேதல் வருமித்தனையிறே, அது ப்ரேமபரவசர்க்கு அவத்யமன்றென்கைக்காக ப்ரேமபரவசர் ப்ரவ்ருத்திகளை தர்சிப்பிக்கிறுர் (அநந்யோபாயத்வமும்) என்று தொடங்கி.

90) அநந்யோபாயத்வமும் அநந்யோபேயத்வமும் அநந்யஉவெத்வமும் குலேயும் படியான ப்ரவ்ருத்தி காணுநின்றேமிறே.

(வ்யா) அநந்யோபாயத்வம் குலேயும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது *திருந்தவே நோற்கின்றேன்* *நோற்கின்ற நோன்பினைக் குறிக்கொள்* *குதிரியாய் மடலூர்தும்* *ஓதிநாமம்* *ஊராதொழியேன் நான் வாரார்பூம் பெண்ணைமடல்* *உலகறியவூர்வன் நான் = மன்னியபூம் பெண்ணைமடல்* என்று நோன்பு நோற்கை, மடலெடுக்கை முதலான வ்யாபாரங்களிலே யிழிகை. அநந்யோபேயத்வம் குலேயும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது – அத்தலைக் கதிசயத்தை விளைக்கையே புருஷார்த்தமென் றிருக்கை தவிர்ந்து, *நமக்கே நலமாதலில்* என்றும், தூமலர்தண்ணந்துழாய் மலர் கொண்டு சூடுவோம்* என்றும் – தனக் கதிசயம் தேடத்தொடங்குகை. அநந்ய தைவத்வம் குலேயும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது *காமதேவா வுன்னையுமும்பியையும் தொழுதேன்* *பேசுவதொன்றுண் டிங்கெம்பெருமான்* என்று காமன் பக்கலிலே தேவதா புத்தி பண்ணி யாராதிக்கை. (காணு நின்றேமிறே) என்றது – ப்ராப்ய வஸ்துவின் ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே பேரளவுடையவர்கள் பக்கலிலு முண்டாகக் காணுநின்றே

மிறே என்கை. முன்புசொன்ன ப்ரவ்ருத்திக்கு உபாயகோட்யந்வயம் வஸ்துகத்யா வருமென்று கொள்ளுகிற மாத்ரமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, நேரேயுபாயபுத்த்யா வநுஷ்டிதமானவையிறே யிவை, ஆகையால் ப்ரேமபரவசர்க்கிது அவத்யமன்றென்று கருத்து.

(அவ) இத்தனையும் கலக்கத்தாலே வந்தவையிறே, அஜ்ஞாநமூலமாய் வருமவை யொன்று மாதரணீயமன்றே என்ன வருளிச் செய்கிறுர். (ஜ்ஞாந) இத்யாதியாலே.

91) ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெறும்.

(வ்யா) (ஜ்ஞாந விபாகமாவது) – *ஞானங் கனிந்தநலம்* என்கிறபடியே – ஜ்ஞாநத்தினுடைய பரிபாக ரூபையான பக்தி. அதின் கார்யமான (அஜ்ஞாநமாவது) – அந்த பக்த்யதிசயத்தாலே வரும் ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகாபாவம்; அத்தாலே வரும் ப்ரவ்ருத்தி விசேஷங்களெல்லாம் (அடிக்கழஞ்சுபெறும்) என்றது – அதி ச்லாக்யங்களா யிருக்குமென்றபடி. கர்ம நிபந்தநமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையே ஹேயங்களென்று கருத்து.

(அவ) ஆனாலும், இவ்வதிப்ரவ்ருத்தி இத்தலையில் ப்ரவ்ருத்தியி லொன்றையும் ஸஹியாத ஸித்தோபாயத்தின் கார்யகரத்வத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (உபாய) இத்யாதியாலே.

92) உபாயஃபலமாய் உபேயாந்தர்ஃபூதமாயிருக்குமது உபாயப்ரதிபந்ஃகமாகாது.

(வ்யா) (உபாயபலம்) என்றது – ஸித்தோபாயமான வவன் பண்ணின க்ருஷிபல மென்றபடி. *மயர்வற மதிநல மருளினன்* *பேரமர் காதல் கடல்புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி நங் கண்ணன்* என்றும் – ஏவம்பூத ப்ரவ்ருத்தி ஹேதுவான பக்திக்கு உத்பாதகனும் வர்த்தகனு மவனேயிறே. ஆகையாலே, பக்திபாரவச்ய நிபந்தநமான இப்ப்ரவ்ருத்தியை யுபாயபல மென்கிறது. (உபேயாந்தர்பூதமா யிருக்குமது) என்றது – ப்ராப்ய த்வரையின் முறுகுதலாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு இத்தலைபடுகிற அலமாப்பெல்லாம் நம்மை யாசைப்பட்டிப்படி படப்பெறுவதே! என்று அவன் முகமலரு கைக்குறுப்பாகையாலே, மடலெடுக்கை தொடக்கமான விந்த ப்ரவ்ருத்திகள் அவன் முகமலர்த்திக்காகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்தோபாதியாய்க்கொண்டு உபேயத்திலே அந்தர்ப்பூதமாயிருக்கு மென்கை. (உபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது) என்றது – ஏவம்பூதமானது உபாயத்தினுடைய கார்யகரத்வத்துக்கு விலக்காகா தென்றபடி.

(அவ) இப்படி மடலெடுக்கை முதலானவை ஸித்தோபாய ப்ரதிபந்தகமாகா தென்னுமிடம் சொல்லி, அவை தனக்கு ஸித்தோபாய ஸாம்யத்தை விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறுர்மேல் (ஸாத்ய ஸமாநம்) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

93) ஸாத்யஸமாநம் விளம்பாஸஹமென்றிறே ஸாதநத்துக்கேற்றம்; ஸாத்ய ப்ராவண்யமடியாகவிறே ஸாதநத்திலிழிகிறது.

(வ்யா) அதாவது – ஸாத்ய வஸ்துவே ஸாதநமாகையாலே ஸாத்யத்துக்கு ஸமாந மென்றும், பல விளம்பத்தை ஸஹியாதே சீக்ரமாக கார்யம் செய்து கொடுக்கு மென்றுமிறே இதர ஸாதநங்களிற் காட்டில் ஸித்தஸாதநத்துக் கேற்றம்; ஸாத்யத்தில் ப்ராவண்யமடியாகவிறே இந்த ஸாதநபரிக்ரஹந்தன்னி லிழிகிறது; அவை இரண்டு மிவற்றுக்கு முண்டென்று கருத்து. எங்ஙனே யென்னில்; மடலெடுக்கை முதலான ப்ரவ்ருத்திகள் சேஷிக் கதிசயகரங்களாகையாலே கைங்கர்யரூப ஸாத்யத்துக்கு ஸமாநங்களா யிருக்கையாலும், மடலூருதல் நோன்பு நோற்குதல் செய்வனென்று துணிந்தபோதே ஸர்வேச்வரன் த்வரித்துக்கொண்டு வந்து இவர்கள் காலிலே விழும்படி பண்ணிக்கொடுக்கையாலே பலவிளம்பாஸஹங்களா யிருக்கையாலும், ஸித்தஸாதநம் போலே இதரஸாதநங்களிற் காட்டிலேற்றத்தையுடைத்தாய், ஸாத்ய ப்ராவண்யமடியாக இவற்றி லிழிகிற வாகாரமு மொத்திருக்கையாலே. இத்தால் – ஸித்தோபாயத்தை யொழியவு மிதுதானே கார்யம் செய்யவற்ருகையாலே தத் ப்ரதிபந்தக மென்னும் தூஷணமில்லை யென்று கருத்து. அன்றிக்கே, (உபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது) என்றத்தை யின்னமும் முகபேதத்தாலே யுபபாதிக்கிருர் (ஸாத்ய) இத்யாதி வாக்ய த்வ்யத்தாலே. அதாவது – பால் மருந்தாமாப்போலே ஸாத்ய வஸ்து தானே ஸாதநமாகையாலே ஸாரஸ்யத்தில் ஸாத்யத்தோ டொத்திருக்கு மென்றும், ஸாத்யத்தை ப்ராபிக்குமளவில் காலவிளம்பத்தைப் பொருது கடுக ப்ராபித்துவிடு மென்றுமன்ரே ஸாதநாந்தரத்திற் காட்டில் ஸித்த ஸாதநத்துக்கேற்றம்; இப்போதிது சொல்லுகிறது, இவ்வாகார த்வயமும் ஸாத்ய ப்ராவண்ய ஹேதுவாமென்று தோற்றுகைக்காக. இப்படியாகையாலே, தானடியாக விளைந்து க்ஷணகால விளம்பம் பொருமல் துடிக்கும்படி முறுகடியிடுகிற ஸாத்ய ப்ராவண்யமடியாகவிறே மடலெடுக்கை முதலான விஸ்ஸாதநத்தி லிழிகிறதென்கை. ஆகையாலே, ஏவம்பூத ப்ராவண்யத்தின் முறுகுதலாலே கண்ணுஞ்சுழலை யிட்டுச் செய்கிற விப்ப்ரவ்ருத்திகள் உபாயம் மேல்விழுந்து கார்யஞ்செய்கைக் குடலாமித்தனை யல்லது தத்ப்ரதிபந்தகமா காதென்று கருத்து.

ஆக, (இவனுக்கு வைதமாய் வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது; ஸூ. – 86) என்று தொடங்கி, இவ்வளவும் வர, பிள்ளை திருநறையூரரையர் ப்ரவ்ருத்தி வ்யாஜத்தாலே, பகவத் ப்ரபந்நனு யிருந்தானேயாகிலும் உபேயபரனுனவனுக்கு தத்விஷய ப்ராவண்யத்தால் வரும் ஸ்வதேஹ த்யாகம் துஸ்த்யஜம், உபாய புத்த்யாவநுஷ்டித மல்லாமையாலே அதுதானுபாய கோடியிலந்வயியாது, வஸ்துகத்யா அந்வயித்ததாகிலும் ப்ரேமபரவசர்க்கு தோஷாயவன்று. புத்தி பூர்வகமாக வநந்யோபாயத்வாதிகள் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்திகள் தெளியக் கண்டவர்கள் பக்கலிலும் காண்கையாலே; இவைதான் அஜ்ஞாந மூலமேயாகிலும் ப்ரேம கார்யமான வஜ்ஞாநத்தாலே வந்தவையாகையால் அதிச்லாக்யங்கள்; ஸித்தோபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது. அவ்வளவன்றிக்கே அத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படியன்ரே விவற்றின் பெருமையென்று சொல்லுகையாலே உபேயாதிகாரத்தில் (தன்னைப் பேணுமை) என்று சொன்னவிது அநந்ய ஸாதநத்வத்துக்குச் சேருமோவென்னு மதிசங்கா பரிஹாரம் பண்ணப்பட்டது.

(அவ) ஏவம்பூதமான ப்ராவண்யம் விஷய வைலக்ஷண்யாதீநமத்தனே யன்றே, சமதமாதி யாத்மகுணங்களன்றே அதிகாரத்தை மினுங்குவிப்பதென்ன; அவை தன்னையு மிதுதானே யுண்டாக்கு மென்கிறுர் மேல் (இவனுக்கு) என்று தொடங்கி.

94) இவனுக்குப் பிறக்குமாத்மகுணங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரயாநஹேது இந்த ப்ராவண்யம்.

(வ்யா) *சமதம நியதாத்மா* *அமாநித்வம்* இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே – இச் சேதநனுக் குண்டாகத்தக்க வாத்மகுணங்கள் தானனேக முண்டிறே; அவை யெல்லாவற்றுக்கும் இந்த ப்ராவண்யம் – (ப்ரதாந ஹேதுவாகையாவது) – அநுகூல ஸஹவாஸ சாஸ்த்ராப்யா ஸாசார்யோபதேசிகளான ஹேத்வந்தரங்களிற் காட்டில் முக்க்யஹேதுவாயிருக்கை.

(அவ) இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணேபாதாநம் பண்ணுகிறுர். (மாற்பால்) என்று தொடங்கி.

95) *மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப* *பரமாத்மநி யோரக்த:* *கண்டு கேட்டுற்றுமோந்து*

(வ்யா) *மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு – நூற்பால் மனம்வைக்க நொய்விதாம்* (மூன்றுந்திருவந்தாதி-13) என்று – ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே ஹ்ருதயம் ப்ரவணமாக, போக்யைகளான ஸ்திரீகளுடைய தோளோடே யணைகையில் நசையற்று, ப்ரமாணங்களிலே மநஸ்ஸை வைக்க வெளிதாமென்றும்; *பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோபரமாத்மநி* என்று – பரமாத்மாவின் பக்கலிலே ரக்தனுய் அத்தாலே பரமாத்மேதர விஷயத்தில் விரக்தனுனவனென்றும்; *ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்ட சதிர் கண்டு – கண்டு கேட்டுற்று மோந்துண்டுழலு மைங்கருவி கண்ட வின்பம் தெரிவரிய வளவில்லாச் சிற்றின்பம் ஒழிந்தேன்* (திருவாய்மொழி) என்று – பெரிய பிராட்டியாரும் தேவருமா யொரு தேசவிசேஷத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற சேர்த்தியைக்கண்டு அங்கே ப்ரவணனுய், ஐச்வர்ய கைவல்யங்களில் விரக்தனுனே னென்றும்; பகவத் ப்ராவண்ய மிதரவிஷய விரக்தி ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்டதிறே.

(அவ) பகவத்ப்ராவண்ய மாத்ம குணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாநஹேது வென்று ப்ரஸ்தாவித்து, இதரவிஷய விரக்தி ஹேதுத்வமாத்ரத்தில் ப்ரமாணங்களை தர்சிப்பிப்பானென்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறுர் (ஆத்ம குண்ங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்) என்று.

96) ஆத்ம ஶுணங்களில் ப்ரயாநம் ஶமமும் ஊமமும்.

(வ்யா) சமமாவது – அந்த: கரண நியமநம். தமமாவது – பாஹ்ய கரண நியமநம். *சமச் சித்த ப்ரசாந்திஸ் ஸ்யாத் தமச்சேந்த்ரிய நிக்ரஹ:* என்னக்கடவதிறே. *க்ஷமா ஸத்யம் தமச்சம:* என்கிற விடத்தில், *தமோ பாஹ்ய கரணுநா மநர்த்த விஷயேப்யோ நியமநம் – சமோந்த:கரணஸ்ய ததா நியமநம்* (கீதை 10–4) என்றிறே பாஷ்யகாரரு மருளிச்செய்தது. மாறிச் சொல்லுமிடமுமுண்டு. இந்த சம

தமங்களுண்டான விடத்தில் அல்லாத குணங்கள் தன்னடையே வருமாகையாலே ப்ரதானமான விவற்றுக்கு ஹேதுவென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டதென்று கருத்து. அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன விரக்தி ஹேதுத்வம், ஸகலாத்ம குணோபத்திக்கும் ஹேதுவென்னு மிடத்துக்கு உபலக்ஷணமாக்கி, இவ்வாத்ம குணங்களில் ப்ரதாந மேதென்கிற சங்கையிலே, (ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்) என்றருளிச் செய்தாராகவுமாம்.

(அவ) இந்த சமதமங்க ளுண்டானல் இவனுக் குண்டாகக்கடவ பலபரம்பரையை யருளிச் செய்கிறார் மேல் (இவையிரண்டும்) என்று தொடங்கி.

97) இந்த யிரண்டு முண்டானல் ஆசார்யன் கைபுகுரும்; ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுரும். திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈஶ்வரன் கைபுகுரும், ஈஶ்வரன் கைபுகுந்தவாறே, *வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே* என்கிறபடியே ப்ராப்ய஭ூமி கைபுகுரும்.

(வ்யா) பகவத்ப்ராவண்யமடியாகவரும் பரிபூர்ணமான சமதமங்களைக் கீழ்ச் சொல்லிற்றேயாகிலும், இவ்விடத்தில் ஆசார்யாங்கீகாரத்துக்குப் பூர்வபாவியான வளவிலே யொதுக்கிச் சொல்லுகிறது. இந்த சமதமங்க ளிரண்டுமுண்டானல் ஆசார்யன் கைபுகுருகையாவது – இவ்வாத்மகுணம் கண்டுகந்து ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை ஸார்த்தமாகவுபதேசிக்கும்படி யிவனுக்கு வச்யனாகை. *தஸ்மை ஸ வித்வாநுபஸந்நாய ஸம்யக் ப்ரசாந்த சித்தாய சமாந்விதாய – யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ரஹ்ம வித்யாம்* என்று சமதமோபேதனுய்க் கொண்டு உபஸந்நானவனுக்கிறே ப்ரஹ்ம வித்யையை தத்வத: உபதேசிக்கச் சொல்லிற்று. இந்த ச்ருதியில் ஆசார்யோபஸக்திக் குடலாகச் சொன்ன சமதமங்களுக்கு, *ஏதேந ச்ரவணோபயுக்த மவதாநம் விவக்ஷிதம் – நதூபாஸ நோபயுக்தாத்யந்தேந்த்ரிய ஜயாதி:* என்றிறே ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்று. (ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுருகை யாவது) – *தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணதீநம்* என்று – திருமந்த்ரம் ஆசார்யாதீநமாகை யாலே, உபதேஷ்டாவானவன் கைபுகுந்தவாறே, ததுபதேசமுகத்தாலே ஸார்த்தமாக விவன்நெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்டிதமாகை. *ப்ரஹ்மவித் ப்ராஹ்மணோ விது:* என்கையாலே *ப்ராஹ்மணதீநம்* என்கிறவிடத்தில் ப்ராஹ்மண சப்தத்தால் – ஆசார்யனைச் சொல்லுகிறது. (திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன் கைபுகுருகையாவது) – *மந்த்ராதீநஞ்ச தைவதம்* என்று – திருமந்த்ர மிட்டவழக்கா யிருக்குமவனுகை யாலே, அர்த்தஸஹிதமாக அது கைபுகுந்தவாறே, தத் ப்ரதிபாத்யனுன தானிவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வ கேஷ்டப்ராப்திக்கு ப்ராபகனுகை (ஈச்வரன் கை புகுந்தவாறே, *வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே* என்கிறபடியே – ப்ராப்ய பூமி கைபுகுருகையாவது) – *தைவாதீநம் ஜகத் ஸர்வம்* என்று உபய விபூதியுமீச்வரனிட்ட வழக்காகையாலே, அவன் ப்ராபகனுய் கைபுகுந்தவாறே, ப்ராப்ய பூமியான ஸ்ரீவைகுண்ட மிவனுக் கத்யந்த ஸுலபமாகை.

(அவ) இப்படி சமதமங்களுண்டாகவே உத்தரோத்தர மிவையெல்லாம் ஸித்திக்கும் ப்ரகாரத்தை ஆரோஹ க்ரமத்தாலே யருளிச்செய்து, இதில் யாதொன்றுக்கு யாதொன்று ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று அது நியதமென்னுமிடத்தை அவரோஹ க்ரமத்தாலே யருளிச் செய்கிருர் (ப்ராப்ய லாபம்) இத்யாதியாலே.

98) ப்ராப்யலாஊம் ப்ராபகத்தாலே; ப்ராபகலாஊம் திருமந்த்ரத்தாலே; திருமந்த்ரலாஊம் ஆசார்யனுலே, ஆசார்யலாஊம் ஆத்மகுணத்தாலே.

(வ்யா) இது தனக்கு ப்ரயோஜநம், இந்த ஹேதுபரம்பரையில் ப்ரதமஹேது சமதமங்க ளாகையாலே, அவச்யமிவை யிரண்டு மிவனுக்குண்டாகவேணு மென்கை. ஈச்வரனே ப்ராபகனுகையாலே, ப்ராப்யலாப மீச்வரனுலே என்கிற ஸ்தாநத்திலே (ப்ராபகத்தாலே) என்றருளிச் செய்தது.

(அவ) இந்த சமதமாதிகள்தான் போகமோக்ஷகாமரெல்லார்க்கும் வேணுமென்கிருர் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

99) இதுதான் ஐஶ்வர்யகாமர்க்கும் உபாஸகர்க்கும் ப்ரபந்நர்க்கும் வேணும்.

(வ்யா) ஐச்வர்யகாமர்க்கு சப்தாதி போகமே புருஷார்த்தமாகிலும், தத் ஸாதநாநுஷ் டாந தசையில் சமதமாதிகள் வேணும், *இந்த்ரியாணி புராஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா* *படிமன்னு பல்கலன் பற்ருேடறுத் தைம்புலன் வென்று* (திருவாய்மொழி 4-1-9) என்னக்கடவதிறே. *ஐம்புலன்வென்று* என்றது – மநோ நியமநத்துக்கு முபலக்ஷணம். உபாஸகர்க்கு வித்யாங்கதயா சமாதி வேணும், *தஸ்மாதேவம்விச் சாந்தோதாந்த உபரதஸ்திதிக்ஷுஸ்ஸமாஹிதோ பூத்வாத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யேத்* *புன்புல வழி யடைத்தரக்கிலச்சினே செய்து நன்புலவழிதிறந்து ஞானநற்சுடர்கொளீ* (திருச்சந்த விருத்தம் – 96) என்னக்கடவதிறே. ப்ரபந்நர்க் கதிகாரார்த்தமாக சமாதி வேணும்; *ஏகாந்தீது விநிச்சித்ய தேவதா விஷயாந்தரை: – பக்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ண ப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாதந:* *அடக்கரும்புலன்க ளைந்தடக்கி யாசையாமாவை – துடக்கறுத்து வந்து நின்தொழிற் கணின்ற வென்னை* (திருச்சந்தவிருத்தம் – 95) என்னக் கடவதிறே.

(அவ) இப்படி யதிகாரி த்ரயத்துக்கு மபேக்ஷிதமேயாகிலும், அதிகமாக வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக் கென்கிருர் (மூவரிலும்) என்று தொடங்கி.

100) மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கு.

(வ்யா) இவனுக்கிதிலாதிக்யம் சொல்லுகைக்காகவிறே அல்லாதவர்களை யிவ்விடத்தில் ப்ரஸங்கித்ததும்.

(அவ) அவ் வாதிக்யந்தன்னை யருளிச்செய்கிருர் (மற்றை யிருவர்க்கும்) என்று தொடங்கி.

101) மற்றையிருவர்க்கும் நிஷிஜீயவிஷயநிவ்ருத்தியே யமையும்; ப்ரபந்நனுக்கு விஹித விஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்.

(வ்யா) அதாவது – சப்தாதி போகபரனன வைச்வர்யகாமனுக்கும், ஸாதநாந்தர பரனன உபாஸகனுக்கும், சாஸ்த்ர நிஷித்த விஷயமான பரதாராதியில் நிவ்ருத்தி மாத்ர மமையும், ததுபய வ்யாவ்ருத்தனு யிருக்கிற ப்ரபந்நனுக்கு, சாஸ்த்ர விஹித விஷயமான ஸ்வதாரத்தில் நிவ்ருத்தி அவர்களைப்பற்ற வேற்றமென்கை. அவர்களி ருவரிலும், ஐச்வர்யகாமனுக்கு, ஸ்வதாரத்தில் ஸாதந தசையில் தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்தியும், பல தசையில் போக்யதா புத்த்யா ப்ரவ்ருத்தியுமாயிருக்கும்; உபாஸகனுக்கு பலம் பகவதநுபவமாகையாலே, அவனைப்போலே பலதசையில் அந்வயமில்லையே யாகிலும், உபாஸநதசையில் தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்தி வேணும்; ப்ரபந்நனுக்கு, தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்திக்கையும் ஸ்வாதிகார பஞ்ஜகமாகையாலே விஹித விஷயத்திலும் நிவ்ருத்தி வேணுமென்றதாய்த்து.

(அவ) தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்திக்கு பரிஹாரம் பண்ணுவது போக்யதா புத்த்யா ப்ரவ்ருத்திதான் தவிர்ந்தாலன்றோ, அநாதிகாலம் வாஸநை பண்ணிப்போந்த விஷயங்களில் நிவ்ருத்திதான் பிறக்கும்படி யெங்ஙனே யென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறர் (இதுதான் சிலர்க்கு) என்று தொடங்கி.

102) இதுதான் சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும், சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்; சிலர்க்காசாரத்தாலே பிறக்கும்.

(வ்யா) (சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்) என்றது – ஸாக்ஷாத்க்ருத பகவத் தத்வரான பக்திபாரவச்ய ப்ரபந்நர்க்கு, ஸகலஜந மோஹநமான தத்விக்ரஹ ஸௌந்தர்யாநு பவத்தாலே பிறக்கு மென்றபடி. (சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்) என்றது – தத்வ யாதாத்ம்ய தர்சிகளான ஜ்ஞாநாதிக்ய ப்ரபந்நர்க்கு, “நம்மை யநுபவிக்க இட்டுப் பிறந்த வஸ்து இப்படி அந்யவிஷய ப்ரவணமா யநர்த்தப்படுவதே” என்று அந்ய விஷய ஸங்கமறும்படி யவன் பண்ணும் பரம க்ருபையாலே பிறக்குமென்றபடி. (சிலர்க் காசாரத்தாலே பிறக்கும்) என்றது – அளவிலிகளான அஜ்ஞான ப்ரபந்நர்க்கு, அவதாரங்களில் *மர்யாதாநாஞ்ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதாச ஸ:* என்கிறபடியே – அதிகாராநுகுணமாக வனுசரித்தும் ஆசரிப்பித்தும் போந்தபடிகளையும், அளவுடையரான பூர்வாசார்யர்க ளாசரித்துப் போந்தபடிகளையும், சாஸ்த்ரமுகத்தாலு மாசார்யோபதேச க்ரமத்தாலுமறிகையாலே, அவ்வாசாரங்களை யநுஸந்திக்க வநுஸந்திக்கப் பிறக்குமென்றபடி.

(அவ) இவ்வோஹேதுக்களால் பிறக்கும் க்ரமத்தை, தஜ்ஜிஞாஸு ப்ரச்நத்தை யநுவதித்துக் கொண்டருளிச் செய்கிறர் (பிறக்கும் க்ரமம்) என்று தொடங்கி.

103) பிறக்கும் க்ரமமென் என்னில்; அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைக்கும், அருள் அருசியை விளைக்கும்; ஆசாரம் அச்சத்தை விளைக்கும்.

(வ்யா) (அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைக்கை யாவது) – சித்தாபஹாரியாகையாலே, விஷயாந்தரந்தன்னை யொன்றுக வறியாதபடி யாக்குகை. (அருள் அருசியை விளைக்கையாவது) – விஷயாந்தரங்களைக் காணும்போது அருவருத்துக் காரித் துமிழ்ந்துபோம்படி பண்ணுகை. (ஆசாரம் அச்சத்தை விளைக்கையாவது) – ருசி செல்லச்செய்தே, அவர்களாசரித்தபடி செய்யாதபோது நமக் கநர்த்தமே பலிக்கும் என்று விஷய ஸ்பர்சத்திலிழிய நடுங்கும்படி பண்ணுகை. ஆகையால் இக்க்ரமத்திலே பிறக்குமென்று கருத்து.

(அவ) இந்த த்ரிவித ப்ரபந்நர்க்கும் ஸௌந்தர்யாதி த்ரயத்திலோரொன்றே விரக்தி ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதுக்கு நிதாநத்தை யருளிச்செய்கிறுர் (இவையும் ஊற்றத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது) என்று.

104) இவையும் ஊற்றத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது.

(வ்யா) அதாவது – (அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்) இத்யாதியால் – இவர்களுக்குச் சொன்ன ப்ரபத்தி ஹேதுக்களானவை ஒரோன்றி னூற்றத்தைப்பற்றச் சொன்னுப்போலே, (அழகாலே பிறக்கும்) என்று தொடங்கிச்சொன்ன விரக்தி ஹேதுக்களான விவையும் ஓரொன்றி னூற்றத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறதென்கை. இத்தால் – பக்திபாரவச்ய ப்ரபந்நர்க்கு, அருசிக்கடியான க்ருபையும் அச்சத்துக்கடியான ஆசாராநுஸந்தாநமு முண்டாயிருக்கச் செய்தே, பகவத் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தை ஸாக்ஷாத்கரித் தநுபவிப்பவர்களாகையாலே வடிவழகிலே எப்போதும் நெஞ்சு பற்றிக்கிடக்கையால் விஷயாந்தரங்களை யறியாதபடி பண்ணுமவ்வழகே அவர்கள் பக்கலுறைத்திருக்கும். ஜ்ஞாநாதிக்ய ப்ரபந்நர்க்கு, அஜ்ஞாநஹேதுவான விக்ரஹ ஸௌந்தர்யத்தை அர்ச்சாவதாரத்திலே கண்டநுபவிக்கையும், பயஹேதுவான ப்ராக்தந சிஷ்டாசாராநு ஸந்தாநமுமுண்டா யிருக்கச்செய்தே, அவன் தன் க்ருபையை முழுமடைசெய் தெடுத்த விஷயங்களாகையாலே அருசிக்கடியான க்ருபை யவர்கள்பக்கலுறைத் திருக்கும். அஜ்ஞாநப்ரபந்நர்க்கு, அர்ச்சாவதாரத்திலே காதாசித்கமாக விக்ரஹ ஸௌந்தர்யாநுபவமும் அருசிஹேதுவான க்ருபையும் ஒருமர்யாதை யுண்டாயிருக்கச் செய்தே, பூர்வர்களாசாரங்களையே பலகாலம் அநுஸந்தித்துக் கொண்டு போருகையாலே பயஹேதுவான வவ்வாசாரங்கள் அவர்கள் நெஞ்சிலே யூன்றியிருக்கும். இவ்வூற்றத்தைப்பற்ற ஒரொன்றே விரக்தி ஹேதுவாகச் சொல்லுகிற தென்றதாய்த்து.

(அவ) விஷய வைலக்ஷண்யாதிசயத்தாலே விஷயாந்த ராஜ்ஞாநம் விளையவும் கூடும். ஆப்தரான சிஷ்டர்களுடைய வாசாராநுஸந்தாநத்தாலே அவிஹித விஹித விஷய ஸ்பர்சத்தி லச்சம் விளையவும் கூடும். அநாதிகால மாசைப்பட்டு மேல் விழுந்து போந்த விஷயங்களிலே யருசி பிறக்கை அகடிதமிறே; அப்படிப்பட்ட அருசிதான வனருளாலே பிறக்கும்போதைக்கு அபேக்ஷிதாம்சத்தை யருளிச்செய்கிறுர் (அருசி) என்று தொடங்கி.

105) அருசி பிறக்கும்போதைக்கு உரெஷஉர்ஶந மபேக்ஷிதமாயிருக்கும்.

(வ்யா) (தோஷ தர்சநமாவது) – போக்யதா புத்த்யா பரிஷ்வங்கிக்கிற யோஷித்தேஹம் *மாம்ஸாஸ்ருக் பூயவிண் மூத்ர ஸ்நாயு மஜ்ஜாஸ்தி ஸமுதாயமுமாய் சர்மாவநத்தமாய் துர்கந்தியாயிருக்கும்படியையும், போகந்தானல்பமாய் அஸ்திரமாய் துக்க மிச்ரமாய் அநர்த்தாவஹமாய் யிருக்கும்படியையும் ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்களாலே தர்சிக்கை.

(அவ) ஆனால் அதுவோ பின்னை அருசிஹேது வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அது) இத்யாதியால்.

106) அது ப்ரயாநஹேது வன்று.

(வ்யா) (ப்ரதாந ஹேதுவன்று) என்றது – அதுவுமொரு ஹேது, முக்க்யஹேதுவன் றென்றபடி.

(அவ) ஆனால் ப்ரதாந ஹேதுதா னேதென்ன (அப்ராப்ததையே ப்ரதாநஹேது) என்கிறார்.

107) அப்ராப்ததையே ப்ரயாநஹேது.

(வ்யா) (அப்ராப்ததையாவது) – பகவ தேகபோகமான ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராததா யிருக்கை. இத்தால் – அருளருசியை விளைக்குமிடத்தில் தோஷ தர்சநாதிகளைப் பண்ணுவித்து விளைப்பிக்கையால், தோஷ தர்சநமும் அப்ராப்தி தர்சநமும் தத்வ வித்துகளுடைய அருசிக்கு கௌணமுக்க்ய ஹேதுக்களா யிருக்கு மென்றதாய்த்து.

(அவ) *மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப* இத்யாதிப்படியே ப்ராவண்ய விஷயமாகச் சொன்ன பகவத் விஷயத்தில் குணங்கண்டிழிகிறவோபாதி, இதுவும் தோஷங் கண்டே விடுகிறதானலோ வென்ன (பகவத் விஷயத்தி லிழிகிறதும் குணங் கண்டன்று) என்கிறார்.

108) ஹ௱வத்விஷயத்தி லிழிகிறதும் ௱ுணங்கண்டன்று, ஸ்வரூபப்ராப்த மென்று.

(வ்யா) ஆகிலெத்தாலேயென்ன (ஸ்வரூப ப்ராப்த மென்று) என்கிறார். அதாவது – பகவத் விஷயத்தைப் பற்றுகிறது அத்தலையில் கல்யாண குணங்களடியாக வன்று. இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்த விஷயமென்னுமத்தாலே என்கை.

(அவ) கீழ் தாமருளிச் செய்தபடியே யர்த்தத்தை யங்கீகரியாதபோதைக்கு விரோதங் காட்டுகிறார் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

109) இப்படி கொள்ளாதபோது, ௱ுணஹீநமென்று நினைத்த ௨௱யெயில் ஹ௱வஜ்விஷய ப்ரவ்ருத்தியும், ௨ஶேஷாநுஸந்யாந௨௱யெயில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும் கூடாது.

(வ்யா) (இப்படி கொள்ளாதபோது) என்றது – இதர விஷயங்களி லருசிக்கு ஹேது அப்ராப்ததை; பகவத் விஷயத்தில் ருசிக்கு ஹேது ப்ராப்ததை என்று கொள்ளாதே,

தோஷ தர்சநத்தையும் குண தர்சநத்தையும் இவற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளும் போதென்றபடி. (குண ஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தியாவது) – பிரிவாற்றுமை கரைபுரண்டு பெருவிடாய்ப்பட்டு துடித்து அலமராநிற்க சடக்கென வந்து முகங்காட்டாமையாலே குண ஹீநமென்று சிந்தித்த தசையிலே, பின்னையும் *அவனை யல்ல தறியேன்* திருவாய்மொழி 5-3-5 என்று அவன் பக்கலிலே அத்யபிநிவேசத்தைப் பண்ணுகை. (தோஷாநுஸந்தாந தசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாவது) – மாதா பித்ராதிகளும் பார்யா புத்ராதிகளும் ஜ்ஞாதிகளும் பந்துக்களும் க்ருஹ க்ஷேத்ராதிகளுமாய் சப்தாதி போகங்களை யநுபவித்திருக்கை யாகிற ஸம்ஸாரத்தின் துக்க பஹுளத்வாதி தோஷத்தை ப்ரத்யக்ஷாதிகளாலே யறிந் தநுஸந்தியா நிற்கச் செய்தேயும், அதிலே அபிநிவேசம் நடந்து செல்லுகை. இவை யிரண்டுங் கூடா தென்றபடி. அன்றிக்கே, (தோஷாநுஸந்தாந தசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி யாவது) – தத்வ வித்துக்களான மஹர்ஷிகள் தொடக்கமானுர் ஸாராஸார விவேக வத்தயா விஷய தோஷாநுஸந்தாந முண்டாயிருக்கச் செய்தே, சாஸ்த்ர விஹித தயா ப்ராப்தமென்கிற புத்தியாலே பண்ணுகிற ப்ரஜோத்பாதநாதிரூப ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி யாகவுமாம். இப்படி கொள்ளாதபோதிவை கூடாதென்று விரோதங் காட்டுகையாலே இப்படி கொள்ள வேணுமென்னுமிடம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

(அவ) குண ஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தி எங்கே கண்டதென்ன வருளிச் செய்கிருர் (கொடியவென்னெஞ்சம்) என்று தொடங்கி.

110) *கொடிய வென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும்* *அடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடி யன்றி நயவேன்* என்று நின்ருர்களிறே.

(வ்யா) அதாவது – *கடியன்* என்று தொடங்கி *அறிவரு மேனி மாயத்தன்* திருவாய்மொழி 5-3-5 என்னுமளவும் – ஸ்வகார்யபரன், பிறர்நோ வறியாதவன், ஒருவர்க்கு மெட்டாதவன், வஞ்சகன், துர்ஜ்ஞேய ஸ்வபாவன் என்று அவன் குண ஹாநியைச்சொல்லி, இப்படி யிருந்தானுகிலும், அதிலோக க்ரூரமான வென்னெஞ்சு அவனையல்ல தறியாதே யிருக்குமென்றும், வேம்புக் கிட்டுப்பிறந்த புழு அந்த வேம்பையே புஜிக்குமதொழிய கரும்பைக் கண்டாலும் விரும்பாது; அப்படியே, *கடல் மல்லைக் கிடந்த கரும்பு* பெரிய திருமொழி 7-1-4 என்னும்படி நிரதிசய போக்யனுன நீதானே வேம்புபோலே விரஸனுனவன்றும், த்வதநந்யார்ஹ சேஷ பூதனுன நான் எனக்கு வகுத்தசேஷியான உன் திருவடிகளை யொழிய வாசைப் படேனென்றும் *மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவர்கள் அருளிச் செய்யா நின்ருர்களிறே என்கை.

(அவ) *குணை: தாஸ்ய முபாகத:* என்ருரு மில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (குணக்ருத தாஸ்யத்திலும்) என்று தொடங்கி.

111) ஶுணக்ருத ஊஸ்யத்திலுங்காட்டில் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான ஊஸ்யமிறே ப்ரயாநம்.

(வ்யா) (குணக்ருத தாஸ்யமாவது) – அவன் குணங்களுக்குத் தோற்றடிமையா யிருக்கை. (ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யமாவது) – சேஷத்வைக நிரூபணீயமான தன் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த் தடிமையாயிருக்கை. ஸ்வரூப மிப்படி யிருந்தாலும், குணாதிக விஷயமாகையாலே குண க்ருத தாஸ்யமு மிவ்விஷயத்திலே யநுவர்த்தியா நிற்கும்; ஆகையிறே, சேஷத்வைக நிரூபகரான விளையபெருமாள் தாமப்படி அருளிச் செய்ததும். ஆனாலும், குணக்ருதமானது ஔபாதிக மாகையாலே அப்ரதாநமாய், மற்றையது நிருபாதிகமாகையாலே ப்ரதாநமா யிருக்கும்; அத்தைப் பற்றவிறே தத் ப்ராதாந்ய ப்ரஸித்தி தோற்ற வருளிச்செய்தது.

(அவ) இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதமாக பிராட்டிவார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் மேல் (அநஸூயைக்கு) என்று தொடங்கி.

112) அநஸூயைக்குப் பிராட்டியருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

(வ்யா) அதாவது – அத்ரி பகவா னாச்ரமத்திலே பெருமாளெழுந்தருளி மஹர்ஷியையு மநுவர்த்திருந்த வநந்தரம், தத்பத்நியான அநஸூயையை பிராட்டி சென்று அநுவர்த்தித்திருக்கிற வளவிலே அவள் பிராட்டியைப் பார்த்து, *பந்துஜநத்தையும் அபிமாநத்தையும் ஐச்வர்யத்தையும் விட்டுப் பெருமாள் பின்னே காட்டிலேபோந்த விது தைவயோகத்தாலேயுமக்கு நன்றாகக் கூடிற்று, நகரஸ்தனாகிலுமாம், வநஸ்தனா கிலுமாம் நல்லவனாகிலுமாம் தீயவனாகிலுமாம், ஸ்திரீகளுக்கு தைவம் பர்த்தாவே கிடீர், நீரிப்படி எப்போதும் பெருமாள் விஷயமாக வநுகூலித்துப் போரும் என்ன; பிராட்டி, லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலை யிட்டிருந்து, எனக்குப் பெருமாள் பக்கல் பாவபந்தம் ஸ்வத: உண்டாயிருக்கச்செய்தே, அவர்தாம் குணாதிகரா யிருக்கையாலே, என்னுடைய பாவபந்தத்தை குணநிபந்தநமே யென்றிருப்பர்கள் நாட்டார், அவ்வாச்ரயத்தை குணங்களோடு வ்யதிரேகித்துக்காட்ட வொண்ணாமையாலே நானவர்பக்க லிருக்கு மிருப்பை யறிவிக்கப் பெறுகிறிலேன், அவர் குணஹீநருமாய் விரூபருமானவன்றும் நானவர்பக்க லிப்படி காணு மிருப்பது* என்றருளிச்செய்த வார்த்தை.

(அவ) இப்படி ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமே ப்ரதாநமாகில், சேஷி செய்தபடி கண்டிருக்குமதொழிய, அநந்யோபாயத்வாதிகள் குலையும்படி யவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பண்ணுகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தி சேருமோ வென்கிற சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி) இத்யாதியால். அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (அதுக்கடி ப்ராவண்யம்) என்று தொடங்கி.

113) ஹகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி பின்னைச் சேருமோ வென்னில், அதுக்கடி ப்ராவண்யம்; அதுக்கடி ஸம்பந்யம்; அதுதான் ஔபாயிகமன்று; ஸத்தாப்ரயுக்தம்.

(வ்யா) ப்ராவண்யமாவது – அதிமாத்ர ஸ்நேஹம். அந்த ப்ராவண்யத்துக்கடி விஷய வைலக்ஷண்யமன்றோ வென்ன, (அதுக்கடி ஸம்பந்தம்) என்கிறார். (ஸம்பந்தமாவது) – சேஷசேஷிபாவம். அதுதான் குணக்ருதமாயும் வாராதோ வென்ன, (அதுதான்

ஔபாதிகமன்று, ஸத்தா ப்ரயுக்தம்) என்கிறுர். (ஸத்தா ப்ரயுக்தம்) என்றது – இவ்வாத்மாவினுடைய ஸத்தையே பிடித்துள்ளதொன்றென்கை.

(அவ) இத்தால் கீழ்ப் பண்ணின சங்கைக்குப் பரிஹாரமானதே தென்ன வருளிச் செய்கிறுர் மேல் வாக்யத்ரயத்தாலே.

114) அந்த ஸத்தை ப்ராவண்யகார்யமான அநுஹவமில்லாதபோது குலேயும், அது குலேயாமைக்காக வருமவை யெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்; ஆகையாலே ஹமவஜீவிஷய ப்ரவ்ருத்தி சேரும்.

(வ்யா) (அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான வநுபவ மில்லாதபோது குலேயும்) என்றது – அப்படிப்பட்ட ஸத்தைதான், ஸ்வப்ரயுக்த ஸம்பந்தமடியாய் வருகிற ப்ராவண்ய கார்யமான பகவதநுபவ மில்லாதபோது க்ஷணகாலமும் நில்லா தென்றபடி. (அது குலேயாமைக்காக வருமவை யெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமா யிருக்கும்) என்றது – அந்தஸத்தை யழியாமைக்குறுப்பாக வருகிற மடலெடுக்கை முதலான ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளும், பகவதநுபவமொழியத் தரிப்பில்லாமையாலே தவிருவோமென்ருலும் தவிரப்போகாதவையுமாய், எல்லாம் சேஷிக் கதிசய கரங்களாகையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தங்களுமா யிருக்குமென்றபடி. ஆகையாலே (பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும்) என்று – உக்தத்தை ஹேதுவாக்கிக்கொண்டு ப்ரக்ருத சங்கையைப் பரிஹரித்துத் தலேக்கட்டுகிறுர்.

ப்ரதம ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.
பிள்ளேலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

த்விதீயப்ரகரணம்

ப்ராபகாந்தரபரித்யாக ப்ரகரணம்

(அவ) இதரவிஷயபரித்யாகத்துக்கும் பகவத்விஷய பரிக்ரஹத்துக்கும் ப்ரதாந ஹேதுக்களின்னதென்ருர் கீழ்; இந்த ப்ரஸங்கத்திலே, இதரோபாய பரித்யாகத்துக்கு ப்ரதாநஹேதுவின்னதென்கிருர் மேல் (ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும்) என்று தொடங்கி.

115) ப்ரபகாந்தர பரித்யாமத்துக்கும் அஜ்ஞாநாஶக்திகளன்று, ஸ்வரூப விரோயமே ப்ரயாந ஹேது.

(வ்யா) ப்ரபகாந்தரங்களாவன – ப்ரபத்த்யுபாயத்தை யொழிந்த உபாயங்கள். (அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று) என்றது – அவற்றையறிகைக்கும் அநுஷ்டிக்கைக்குமீடான ஜ்ஞாந சக்திகளில்லாமை தத்த்யாகத்துக்கு ப்ரதாநஹேதுவன்று என்றபடி. (ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதாநஹேது) என்றது – பகவதத்யந்தபாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதென்னுமதுவே முக்க்யஹேதுவென்றபடி. இத்தால் – "அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்" என்கிறவிடத்தில் சொன்ன அஜ்ஞாநாசக்திகள் முக்க்யஹேது வன்றென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. அஜ்ஞாநாசக்திக ளடியாக விடில் ஜ்ஞாநசக்திகளுண்டாகில் பரிக்ராஹ்யமாமிறே, ஸ்வரூபவிரோதமென்று விட்டாலிறே மறுவலிடா தொழிவது.

(அவ) இப்படி ப்ராபகாந்தரத்தை விரோதியென்று தள்ளலாமோ, அதுவும் மோக்ஷோ பாயமாயன்ருே போருகிறது, அது பின்னை யார்க்கு உபாயமென்ன வருளிச் செய்கிருர் (ப்ராபகாந்தரம்) என்று தொடங்கி.

116) ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்.

(வ்யா) (அஜ்ஞர்க் குபாயம்) என்றது – ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வயத்ந கந்தாஸஹமான ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி தர்சிப்பிக்கைக் கீடான ஜ்ஞாநமில்லாதவர்களுக்கு உபாயமா யிருக்கு மென்றபடி.

(அவ) ஆனல், ஜ்ஞாநிகளுக்கு இது எங்ஙனேயென்ன (ஜ்ஞாநிகளுக்கபாயம்) என்கிருர்.

117) ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்.

(வ்யா) அதாவது – ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநமுடையவர்களுக்கு அபாயமாயிருக்கு மென்கை.

(அவ) இவர்களுக்கு அபாயமாவானென்னென்ன (அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூப நாசக மாகையாலே) என்கிறுர்.

118) அபாயமாயிற்றது ஸ்வரூபநாஶகமாகையாலே.

(வ்யா) ஸ்வரூபமாவது – அத்யந்த பாரதந்த்ர்யம்; இதுக்கு ஸ்வயத்நரூபமானவது நாசகமிறே.

(அவ) ததபாயத்வத்தை ஜ்ஞாநிநாமக்ரேஸரரான வாழ்வார் பாசுரத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறுர் (நெறி காட்டி - பெரிய திருவந்தாதி-6) என்று தொடங்கி.

119) "நெறிகாட்டி நீக்குதியோ" என்ற நின்றதிறே.

(வ்யா) அதாவது – உன்னையொழிய வேறுருபாயத்தைக் காட்டி உன்பக்கலினின்றும் அகற்றப்பார்க்கிறுயோ வென்கையாலே, ப்ரபாகாந்தராபாயத்வம் ஸித்தமிறே என்கை. நீக்குகையாவது – பரதந்த்ரமான வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரக்ருத்யமான உபாயாநுஷ்ட்டாநத்திலே மூட்டித் தனக்கு அசலாக்குகையிறே.

(அவ) இதினுடைய ஸ்வரூபநாசகத்வப்ரயுக்தமான தூஷணவிசேஷங்களை யருளிச் செய்கிறுர் (வர்த்ததே) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

120) "வர்த்ததே மே மஹத்பயம்" என்கையாலே பயஜநகம்; "மாஶுச:" என்கையாலே ஶோக ஜநகம்.

(வ்யா) அதாவது – *காலேஷவபிச ஸர்வேஷு திக்ஷு ஸர்வாஸுசாச்யுத, சரீரேச கதௌசாபி வர்த்ததே மே மஹத் பயம்* என்று – உபாயாந்தராநுஷ்ட்டாநத்துக்கு யோக்யமான கால தேச தேஹ விஷயமாகவும், உபாயாந்தரங்கள்தன் விஷயமாகவும் எனக்கு மஹா பயம் வர்த்தியாநின்றதென்கையாலும்; உபாயந்தர ச்ரவணநந்தரம் அர்ஜுநனுக்கு சோகம்பிறக்க, ஸ்வரூபாநுரூபோபாயத்தை யுபதேசித்து *மாசுச:* என்று சோகாபநோதநம் பண்ணியருளுகையாலும் ஸ்வரூப விரோதியான ப்ரபாகாந்தரம் ஜ்ஞாநிகளுக்கு பயஜநகமுமாய் சோகஜநகமுமா யிருக்குமென்கை.

(அவ) கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தத்தை அங்கீகரியாதவளவில் விரோதங்காட்டுகிறுர் (இப்படிக் கொள்ளாதபோது) என்று தொடங்கி.

121) இப்படி கொள்ளாதபோது ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயஶ்சித்தவியி கூடாது.

(வ்யா) (இப்படிக்கொள்ளாதபோது) என்றது – ஸ்வரூப நாசகமென்று கொள்ளாத போதென்றபடி. (ஏதத் ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயச்சித்தவிதி கூடாது) என்றது – *ஸக்ருதேவஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந் நரம், உபாயாபாய ஸம்யோகே நிஷ்ட்டயா ஹீயதே அநயா; அபாயஸமப்லவே ஸதய: ப்ராயச்சித்தம் ஸமாசரேத். ப்ராயச்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநச் சரணம் வ்ரஜேத்; உபாயாநாமுபாயத்வ ஸ்வீகாரேப்யேத தேவஹி* என்று ப்ரபந்நனுவனுக்கு ப்ராமாதிகமாக உபாயாந்தர

ப்ரவ்ருத்தி வந்த காலத்தில், அபாய ப்ரவ்ருத்தியில்போலே புந:ப்ரபதநரூப ப்ராயச்சித்தத்தை விதிக்கக் கூடாதென்கை. புந:ப்ரபதநமாவது - பூர்வப்ரபதந ஸ்மரணம்; புந:ப்ரயோகமன்று.

(அவ) இப்படி ஸ்வரூப நாசகமான உபாயாந்தரத்தினுடைய அத்யந்த நிஷித் தத்வத்தை அபியுக்த வசநத்தாலே தர்சிப்பிக்கிருர் (திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான்) என்று தொடங்கி.

122) திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணிக்கும்படி – மஜிராவிந்ஜு மிஶ்ரமான ஶாத கும்ஹமய கும்ஹகத தீர்யஸலிலம்போலே அஹங்காரமிஶ்ரமான வுபாயாந்தரம்.

(வ்யா) திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளாஞகிருர் – ஸர்வஜ்ஞரான பாஷ்யகாரர் திருவடிகளிலே ஸேவித்து ததபிமத விஷயமாய் ஸகலசாஸ்த்ரங்களேயுமாராய்ந் தறுதியிட்டிருக்குமவராகையாலே, ஆப்த தமரா யிருக்குமவரிறே. (பணிக்கும்படி) என்றது – அருளிச்செய்யும் ப்ரகாரமென்றபடி. (மதிரையாவது) – அத்யந்த நிஷித்த த்ரவ்யமாய் ஸ்வஸ்பர்ச லேசமுள்ள வஸ்துக்களேயும் தன்னேப்போலே நிஷித்தமாக்குமதிறே; இத்தை அஹங்காரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்த மாக்குகையாலே – அதினுடைய அத்யந்த நிஷித்தத்வமும்; தத்ஸ்பர்சலேசமுள்ள வஸ்துவும் தத்வத் நிஷித்தமென்னுமிடமும் தோற்றுகிறது; (சாதகும்பமாவது) – ஸுவர்ணம். (தந்மயகும்பம்) என்றது – உள்ளூ த்ரவ்யாந்தரமாய் ஸுவர்ணம் மேல்பூச்சா யிருக்கையன்றிக்கே, அதுதானே உபாதாநமாகப் பண்ணின குடமென்றபடி, இத்தால் – பாத்ரசுத்தி சொல்லுகிறது. (தத்கததீர்த்த ஸலிலம்) என்கையாலே – அதுக்குள்ளிருக்கிற ஜலத்தின் பாவநத்வம் சொல்லுகிறது. (அதுபோலே அஹங்கார மிச்ரமான உபாயாந்தரம்) என்கையாலே இங்கும் பாத்ர சுத்தியும் தத்கத பதார்த்த சுத்தியும் சொல்லவேணும். அதாவது *ஆத்மா ஜ்ஞாநமயோமல:* என்கிற ஸ்வதோ நிர்மலதையாலும் பகவதநந்யார்ஹ சேஷதையாலும் பரிசுத்தமாயிறே பகவத்யாச்ரயமான வாத்மவஸ்து விருப்பது, தத்கத பக்தியும் பகவதேகாக்ரதயா பரிசுத்தையிறே, அஹங்காரம் கலசிற்றில்லேயாகி லொரு குறையில்லேயே.

ஆக, இத்தால் சொல்லிற்றுய்த் தென்னென்னில்; ஸுவர்ணபாத்ரகதமான தீர்த்த ஜலம், பாத்ரசுத்தியுமுண்டாய்த் தானும் பரிசுத்தமாயிருக்க, ஸுரா பிந்து மிச்ரதையாலே – நிஷித்தமாமாப்போலே, ஸ்வதோநிர்மலத்வாதிகளாலே பரிசுத்தமான ஆத்மவஸ்துகதையாய் பகவதேகவிஷயதயா பரிசுத்தையாயிருக்கிற பக்திதான், ஸ்வயத்ந மூலமான வஹங்கார ஸ்பர்சத்தாலே ஜ்ஞாநிகளங்கீகரியாதபடி நிஷித்தையா யிருக்குமென்றதாய்த்து. (பணிக்கும்படி) என்றதுக்குச் சேர, வாக்யத்தின் முடிவிலே, என்று என்கிற வித்தனேயும் கூட்டி நிர்வஹிப்பது.

(அவ) இன்னமு மிதுக்கு பலவிஸத்ருசத்வ மென்பதொரு தூஷணமுண்டென்கிருர் (ரத்னத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

123) ரத்நத்துக்குப் பலகறைபோலேயும் ராஜ்யத்துக்கு எலுமிச்சம்பழம் போலேயும் ஹலத்துக்கு ஸஜ்ரூஶமன்று.

(வ்யா) அதாவது – த்வீபாந்தரங்களிலே சிலர் பலகறையை ஆபரணமாகப் பூண்கையாலே, பலகறையைக் கொடுத்தவர்களுக்கு ரத்நத்தைக் கொடுப்பர்கள்; உதாரரான ராஜாக்கள் ராஜ்யார்த்தியாய் வந்து ஒரெலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்தவனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பர்கள்; இப்படிக் கொடுப்பார்களென்ருல், மஹார்க்கமான ரத்நத்துக்கும் மஹா ஸம்பத்தான ராஜ்யத்துக்கும், பலகறையு மெலுமிச்சம்பழமும் ஸத்ருசஸாதநமல்லாதாப்போலே, *பக்த்யா லப்யஸ் த்வநந்யயா (பகவத்கீதை 8-22)* *பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய: (பகவத்கீதை 11-54)* என்கிறபடியே - பக்தி சபலனுய் பரமோதாரனுன வீச்வரன் இவன் பக்கல் பக்தி மாத்ரமே பற்ருசாக பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தாலும், பலத்துக்கிது ஸத்ருச ஸாதநமன்றென்கை.

(அவ) ஆனுல் விஸத்ருசமான பலகறையையு மெலுமிச்சம்பழத்தையு முபஹாரமாகக் கொடுத்து, ரத்நத்தையும் ராஜ்யத்தையும் பெறுகிறவர்கள்தான் பெறுகிறபடியென், அவ்வோபாதி யாகிறதென்ன; அதுதனக்கும் யோக்யதை யில்லையென்கிருர் (தான்) என்று தொடங்கி.

124) தான் தரித்ரனுகையாலே தனக்குக் கொடுக்கலாவதொன்றில்லை.

(வ்யா) அதாவது – அங்கு தானும் தனக்குரியனும் தனக்கென்ன வொரு பலகறையும் எலுமிச்சம் பழமுமுண்டாகையாலே அது செய்யலாம், இங்கு அப்படியன்றிக்கே *யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே (திருவாய்மொழி 2-2-9)* என்கிறபடியே – ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டு மங்குத்தையாய், தனக்கென்ன ஒன்றுமில்லாத வகிஞ்சநனுகையாலே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாக அவன் விஷயத்தில் தனக்கு ஸமர்ப்பிக்கலாவ தொன்றுமில்லை என்கை.

(அவ) கோதாநத்தில் பிதாவுக்குப் புத்ரன் தக்ஷிணை கொடுக்குமாப்போலே, அவன் தந்ததுதன்னை அவனுக்குக் கொடுத்தாலோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அவன்) என்று தொடங்கி.

125) அவன் தந்தத்தை கொடுக்குமிடத்தில், அடைவிலே கொடுக்கில் அநுபாயமாம், அடைவுகெடக் கொடுக்கில் களவு வெளிப்படும்.

(வ்யா) (அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்கையாவது) *விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தி ரீச்வராய நிவேதிதும், பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்த பாதாதி ஸம்யுதா* என்றும், *அந்நாள் நீ தந்த வாக்கை* என்றும் சொல்லுகிறபடியே – அடியிலே அவன் தந்த கரண களேபரங்களை *மந்மநாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு* என்றும் *ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம் யதந்தச்ச த்ருடவ்ரதா:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே த்யாநார்ச்சந ப்ரமாணுதிகளாலே தச்சேஷமாம்படி பண்ணுகை. (அடைவிலே கொடுக்கையாவது) – ததீயமென்னும் புத்தியாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படி கொடுக்கில் (அநுபாயமாம்) என்றது – அவனத்தை யவனுக்கே கொடுத்தவித்தனையொழியத் தானென்று

கொடுத்ததாகாமையாலே, அது பேற்றுக்கு ஸாதநமாகாதென்றபடி. (அடைவுகெடக் கொடுக்கையாவது) – மதீயமென்னும் புத்தியாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படி செய்யில் (களவு வெளிப்படும்) என்றது – பகவத் த்ரவ்யாபஹாரம் ப்ரகாசிக்கு மென்றபடி. *ராஜ மஹேந்தரன்படியை ரஹஸ்யத்திலே களவுகண்டு ஓலக்கத்திலே கொடுக்குமாப் போலேயிறே இவன் கொடை.

(அவ) இன்னமு முபாயாந்தரத்துக்கொரு தூஷணம் சொல்லுகிருர் (பர்த்ருபோக) இத்யாதியாலே.

126) ஹர்த்ருஹ்ரௌமத்தை வயிறு வளர்க்கைக்கு உறுப்பாக்குமாபோலே இருவர்க்கு மவஷீயயம்.

(வ்யா) அதாவது – பார்யையானவள் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான பர்த்ருபோகத்தை ஸ்வோதர போஷணத்துக்கு ஸாதநமாக்கிக் கொள்ளுமளவில், தன்னை பார்யையாக விரும்பின பர்த்தாவுக்கும் தத்பார்யையென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்கு மவத்யமாமாப் போலே, பகவத் வைலக்ஷயாநுபவத்தாலே விளைந்த போக ரூபையான பக்தியை மோக்ஷஸாதநமாக்குமளவில் தன்னை சேஷபூதனாக விரும்பித் தன்னோடே கலந்து பரிமாறின வீச்வரனுக்கும் தச்சேஷபூதனென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்குமவத்யமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கை. *ராத்ரி பர்த்தாவோடே ஸம்ச்லேஷித்து விடிவோறே கைக்கூலி தரவேணும் என்று வளைக்குமாப்போலே, பக்தியை யுபாயமாகக் கொள்ளுகை* என்றிறே பிள்ளானு மருளிச்செய்தது.

(அவ) இப்படி ஸ்வரூபவிரோதாதி தோஷ துஷ்டமான வித்தை, ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணுகிற வேதாந்தங்கள் *ஓமித் யாத்மாநம் த்யாயத* *ஆத்மாநமேவ லோக முபாஸீத* *ஆத்மாவா அரே த்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:* என்று இச்சேதநனுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிறதுக்கு நிதாநமருளிச்செய்வதாக, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிருர் (வேதாந்தங்கள்) என்று தொடங்கி.

127) வேஷாந்தங்கள் உபாயமாக வியிக்கிறபடியென் என்னில்;

(அவ) தந்நிதாநந்தன்னை யருளிச்செய்கிருர் (ஔஷதஸேவை) இத்யாதியாலே.

128) ஔஷயஸேவை பண்ணுதவர்களுக்கு அஹிமத வஸ்துக்களிலே அத்தைக் கலசி யிடுவாரைப்போலே ஈஶ்வரனைக் கலந்து விதிக்கிறவித்தனை.

(வ்யா) அதாவது – அத்யந்தருக்ணராய்த் திரியாநிற்கச்செய்தே அத்தை அவிளம்பேந போக்குமாப்தமான மஹௌஷதத்தை ஸேவிக்கச்சொன்னு லதுக்கிசையாத பால புத்ராதிகளுக்கு அவர்களாசைப்பட்டு விநியோகங்கொள்ளும் வஸ்துக்களிலே அந்த ஔஷதத்தைக் கலசியிடும் வத்ஸலரான மாத்ராதிகளைப்போலே, சீக்ரமாக ஸம்ஸார வ்யாதியைத் தீர்க்கும் ஸித்தோபாயமாகிற *நச்சுமாமருந்தை (திருவாய் மொழி 3-4-5) ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸேவிக்கச்சொல்லி முதலிலே

யுபதேசித்தால், அநாதியாய் வருகிற ஸ்வயத்ந வாஸநையாலே அதுக்கிசையாத சேதநரையும் விடமாட்டாமையாலே அவர்களுக் கபிமதமான ஸ்வயத்நரூபமா யிருக்கிற உபாஸநத்திலே ததங்கத்வேந ஸித்தோபாயமான வீச்வரனைக் கலந்து தாத்ருசமான உபாஸநத்தை யவர்களுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிற வித்தனை யென்கை. த்ருஷ்டாந்தத்தில் அபிமத வஸ்து வ்யாதிஹரமன்றியே தந்மிச்ரமாக ப்ரயோகித்த ஔஷதமே வ்யாதிஹரமாகிறப்போலே, தார்ஷ்டாந்திகத்திலும், உபாஸநமன்றிக்கே தந் மிச்ரனுன வீச்வரனே யுபாயமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். அவயவதாநேந ஸேவிக்குமளவில் அவிளம்பேந வ்யாதியைப்போக்கும் ஔஷதம் அபிமத வஸ்து மிச்ரமானபோது விளம்பேந கார்யகரமாகிருப்போலே யாய்த்து, உபாஸந மிச்ரனுனபோது ஈச்வரன் விளம்ப்ய பலப்ரதனுகிறதும்.

(அவ) இனி இப்படி யிதுதன்னை விதித்தது கீழ்நின்ற நிலையைக் குலைத்து மேலே கொண்டு போகைக்காக வித்தனை யென்கிருர் (இத்தை) என்று தொடங்கி.

129) இத்தை ப்ரவிர்ப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக.

(வ்யா) அதாவது – சாஸ்த்ரமாகிறது, *த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:* என்கிறபடியே பெற்ற தாய் அந்த பதிராதிகளான விகலகரணரோடு படுகரணரோடு வாசியற வத்ஸலையா யிருக்குமாப்போலே, மாதாபித்ரு ஸஹஸ்ரங்களிற் காட்டிலும் வத்ஸல தரமாகையாலே, தம:ப்ரசுரரோடு ரஜ:ப்ரசுரரோடு ஸத்வப்ரசுரரோடு வாசியற அவர்கள் அபேதப்ரவ்ருத்தராய் நசிக்கவிட க்ஷமமல்லாமையாலே, அவ்வோருடைய குணுநுகுணமாக புருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாதநங்களையு முபதேசித்து, கொள் கொம்பிலே யேற்றுகைக்குச் சுள்ளிக்கால் நாட்டுவாரோபாதி, இவ்வோமுகங்களால் தன்னுடைய தாத்பர்யாம்சத்திலே யாரோபிக்கைக்காக ப்ரவர்த்திப்பிக்கிற தாகையாலே, ச்யேந விதி தொடங்கி ப்ரபத்தி பர்யந்தமாக வருமளவும், சேதநர் நின்ற நின்ற வளவுக்கீடாக உத்தரோத்தர புருஷார்த்த ஸாதநங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து பூர்வ பூர்வங்களை நிவர்த்திப்பிக்கக் கடவதாயிருக்கும்; ஆகையாலே இவ்வுபாஸநத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்திப்பிக்கைக்காக. (பரஹிம்ஸை) என்றது – மேலான ஹிம்ஸை யென்றபடி; பரதேவதை, பரகதி என்கிற விடங்களில் – மேலான தேவதை, மேலான கதி என்றர்த்தமாகிருப்போலே. அதாவது – ச்யேந விதிக்கு மேலாக விதிக்கப்பட்ட பச்வாவலம்பநாதிகளைச் சொன்னபடி. அத்தை ஹிம்ஸை யென்னலாமோ வென்னில்; விஹித ஹிம்ஸை யென்னக்கடவதிறே. *அக்நீ ஷோமீயம் பசுமாலபேத* என்கிற விடத்தில், ஆலம்பசப்தம், *ஆலம்ப: ஸ்பர்ச ஹிம்ஸயோ:* என்கையாலே ஹிம்ஸா வாசியிறே. இத்தால் – காம்யகர்மத்தைச் சொன்னபடி. (பூர்வ விஹித ஹிம்ஸை) என்று ச்யேந விதியைச் சொல்லுகையாலும், ததுபரி விஹிதமான காம்யமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம்.

அன்றிக்கே, விஹிதமேயாகிலும் பகவச்சேஷத்வ ஜ்ஞாநபூர்வகமாக அநந்ய ப்ரயோஜநனுய்க்கொண்டு அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமி ஸமாராதநமாகவே பண்ணும் பச்வாலம்பநாதியுக்த யாகாதி கர்மத்தைப்பற்ற, ஸ்வதந்த்ரனுய்க்கொண்டு ஸ்வர்காதி பலஸாதநமாக அக்நீந்த்ராதி தேவதாமாத்ரங்களை யுத்தேசித்துப் பண்ணும்

பச்வாலம்பநாதி யுக்த காம்ய கர்மம் விசேஷஜ்ஞர்க்கு பரஹிம்ஸாப்ராய மென்னலாம்படி யத்யந்த நிக்ருஷ்டமா யிருக்கையாலே, இவ்வாகாரத்தை யிட்டு அது தன்னை பரஹிம்ஸை யென்றருளிச்செய்தா ராகவுமாம். சாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் பகவதேக விஷயமுமா யிருக்கிற ப்ராபகாந்தரத்தை ஜ்ஞாநிகளுக் கபாய மென்றவோபாதி, இதுவு மதிகாரி விசேஷத்தையிட்டுச் சொல்லலாமிறே. *அத பாதகபீதஸ் த்வம்* என்று – உபாயாந்தரத்தை பாதகமாகச் சொல்லிற்றிறே தர்மதேவதையும். புபுக்ஷுவுக் குபாதேயமான புண்யந்தானே முமுக்ஷுவுக்கு பாபசப்த வாச்யமாகா நின்றதிறே. ஆக, எல்லாவற்றுலும் – இவ்விடத்தில் காம்ய கர்மத்தையே சொல்லுகிறது. இப்படி தான் யோஜிக்கிறது – உபாஸந விதிக்கு நிவர்த்யம் காம்ய கர்மமாக விவர்தாமே பரந்த[படி]ரஹஸ்யத்திலே யருளிச்செய்கையாலே.

(அவ) ஆனுல் இப்படி விதித்தத்தை பின்னை நிஷேதிக்கிற தென்னென்ன வருளிச் செய்கிருர் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

130) இதுதான் பூர்வவிஹிதஹிம்ஸைபோலே; விஜி நிஷேயங்களிரண்டுக்கும் குறையில்லை.

(வ்யா) (இதுதான்) என்கிறது – கீழ்ச்சொன்ன உபாஸநத்தை. (பூர்வ விஹித ஹிம்ஸையாவது) – *சயேநேநாபிசரந் யஜேத* என்று ப்ரதமத்திலே விதிக்கப்பட்ட அபிசார கர்மம்; அது, தம:ப்ரசுரராய் நாஸ்திகராயிருப்பாரைப்பற்ற விதிக்கப்பட்டு ஆஸ்திகராய் காரீர்யாதி காம்ய கர்மங்களிலே யிழிகைக்கு யோக்யரான ரஜ: ப்ரசுரரைப்பற்ற நிஷேதிக்கபடுகிருப்போலே, உபாஸநமும் ஸ்வாதந்த்ர் யாந்ய சேஷத்வ நிவ்ருத்திபூர்வகமாக பகவத்சேஷத்வத்திலே யூன்றுவிக்கைக்கு யோக்யரான ஸத்வப்ரசுரரைப்பற்ற விதிக்கப்பட்டு, பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநம் பிறந்து பகவதேகோபாயத் வத்திலே யூன்றுகைக்கு யோக்யரான பரமஸத்வ நிஷ்ட்டரைப்பற்ற நிஷேதிக்கப் படவும் குறையில்லை.

(அவ) இப்படி நிஷேதிக்கப்படுமவையான விவைதன்னை அடியிலே யெதுக்காக விதித்ததென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அத்தை) என்று தொடங்கி.

131) அத்தை ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸத்துக்காக வியித்தது. இத்தை ஸ்வரூப விஶ்வாஸத்துக்காக வியித்தது.

(வ்யா) அதாவது – *சடசித்த சாஸ்த்ர வசதோபா யோபிசார ச்ருதி:* என்கிறபடியே அபிசாரகர்மத்தை விதித்தது, சாஸ்த்ரத்தை யில்லையென்றிருக்கும் நாஸ்திகனுக்கு சாஸ்த்ரவிச்வாஸம் பிறக்கைக்காக; உபாஸநத்தை விதித்தது, தன்னை ஸ்வதந்த்ர னென்றும் அந்யசேஷபூதனென்றும் ப்ரமித்துப் போந்த சேதநனுக்கு, அவை யிரண்டும் வந்தேறி, பகவச்சேஷத்வமே நிலைநின்ற வேஷமென்று தன் ஸ்வரூபத்தில் விச்வாஸம் பிறக்கைக்காக வென்கை.

(அவ) இப்படி யோரோ விச்வாஸத்துக்காக விதித்து நிஷேதித்தமை யொத்திருந்த தாகிலும், இவ்வுபாஸநத்தை விடாமல்பற்றி நின்ருல் அபிசார கர்மம்போலே க்ரூரமன்றே யிதுவென்ன; அதிலுங்காட்டில் க்ரூரமென்கிருர் (அது) என்று தொடங்கி.

132) அது தோல்புரையே போம்; இது மர்மஸ்பர்ஶி.

(வ்யா) பரஹிம்ஸா ரூபமான அந்த அபிசார கர்மம், தேஹாத்மாபிமாநி செயலாய் விசிஷ்ட வேஷ விரோதியாய் அத்தால் வரும் பலமும் சில துக்காநுபவ மாத்ரமாய்க் கொண்டு மேலெழப் போகையாலே, (தோல்புரையே போம்) என்கிறது; அஹங்கார கர்ப்பமான விந்த வுபாஸநம், ஆத்ம ஜ்ஞாநம் பிறந்தவன் செயலாய் நிஷ்க்ருஷ்டவேஷ விரோதியாய் பகவதேக பாரதந்த்ர்யரூப ஸ்வரூபநாசக மாகையாலே (மர்ம ஸ்பர்சி) என்கிறது.

(அவ) இவ்வளவே யன்று, இதுதான் துஷ்கரமுமென்கிருர் (இதுதான்) இத்யாதியாலே.
133) இதுதான் கர்மஸாபேக்ஷமாகையாலே துஷ்கரமுமா யிருக்கும்.

(வ்யா) இப்படி ஸ்வரூபவிரோதியாயிருக்கிற விவ்வுபாஸநந்தான், *யஜ்ஞேந தாநேந தபஸா அநாசகேந ப்ராஹ்மணு விவிதிஷந்தி* *அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்ய யாம்ருத மச்நுதே* *ஸர்வாபேக்ஷாச யஜ்ஞாதி ச்ருதே ரச்வவத்* *கஷாய பக்தே கர்மாணி ஜ்ஞாநந்து பரமா கதி:* *கஷாய கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே* *ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி:। நராணும் க்ஷீண பாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே காய க்லேசகரமான கர்மாநுஷ்ட்டாநத்தாலே ஸாதிக்கபடுமதாகையாலே, அசக்தனை விவனுல்செய்து தலைக்கட்டவுமரிதாயிருக்குமென்கை. ஆக, (ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும்) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக உபாயாந்தர தோஷம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

ப்ரஸங்காத் ப்ரபத்தி வைலக்ஷண்ய கதநம்

(அவ) இப்படி ப்ராபகாந்தரத்துக்கு அநேகம் குற்றங்கள் ப்ரதிபாதித்தீர், ப்ரபத்த் யுபாயத்துக்கு ஒரு குற்றமுந்தானில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி.
134) ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை.

(வ்யா) (இக்குற்றங்கள்) என்று – ஸ்வரூப விரோதம் முதலாக துஷ்கரத்வ பர்யந்தமாக சொன்னவை யெல்லாவற்றையும் பராமர்சிக்கிறது. (ஒன்றுமில்லை) என்றது – ஒரு தோஷமும் இதன்பக்கலில்லை என்றபடி. (இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை) என்கையாலே மற்றொரு குற்ற முண்டென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. அதாவது – வஸ்துத: உபாயத்வம்

தனக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே ஆபாதப்ரதீதியிலே உபாய ப்ரதிபத்த் யர்ஹமாம்படி யிருக்கை.

(அவ) இக்குற்றங்க ளிதுக்கில்லையென்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக இதினுடைய ஸ்வரூபோசிதத்வ ஸுகரத்வங்களை யருளிச் செய்கிறார் (ஆத்ம யாதாத்ம்ய) இத்யாதியாலே.

135) ஆத்மயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநகார்ய மாகையாலே ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமுமாய், "சிற்றவேண்டா" என்கிறபடியே நிவ்ருத்திஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும்.

(வ்யா) இப்ப்ரபத்தி (ஆத்ம யாதாத்ம்யஜ்ஞாந கார்யமாகையாவது) – திருமந்த்ரத்தில் மத்யம பதத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மாவினுடைய யதாவஸ்தித வேஷமான பகவதத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தை யுணருகையாலே வந்த்தாயிருக்கை. (ஸ்வரூபத்துக் குசிதமாகையாவது) – அந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக் கநுரூபமாயிருக்கை. (சிற்றவேண்டா) – என்கிறது, சிற்றுதல் – சிதறுதலாய், பரக்கவேண்டாவென்கை. அதாவது ஒரு வ்யாபாரமும் பண்ணவேண்டா வென்றபடி. (நிவ்ருத்தி ஸாத்ய மாகையாலே ஸுகரமுமா யிருக்கும்) என்றது – *பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வ ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:* என்கிறபடியே – ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படும தாகையாலே எளிதாகச் செய்யலுமா யிருக்குமென்கை.

இவை யிரண்டையும் சொல்லவே, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்று மிதுக் கில்லை யென்னுமிடம் ஸித்தித்தபடி யென்னென்னில்; அபாயத்வ பயஜநகத்வ சோகஜநகத்வ அஹங்காரமிச்ரதயா நிஷித்தத்வ அவத்யகரத்வங்கள் ஸ்வரூப விரோதித்வத்தைப் பற்றி வருகிறவை யாகையாலும் பலவிஸத்ருசத்வம். இது பல ஸாதநமன்றிக்கே ஸித்தோபாயமே பலஸாதநமாய் இது தத்வரணமாத்ரமாய் அதிகாரி விசேஷணமாயிருப்ப தொன்றுகையாலே இதின் பக்கல் வருகைக் கவகாசமில்லாமை யாலும், இவ்வாறு தோஷமுமிதுக்கில்லாமை (ஸ்வரூபத்துக் குசிதம்) என்றதிலே ஸித்தமாமிறே. கர்மஸாத்யதயா வரும் துஷ்கரத்வமில்லை யென்னுமிடம் (நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரம்) என்றதிலே ஸுஸ்பஷ்டமிறே. ஆகையால் ஸ்வரூபௌ சித்ய ஸுகரத்வங்களாகிற விவையிரண்டு மிதுக்குண்டென்னவே, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்று மிதுக்கில்லை யென்னுமிடம் ப்ரகாசிதமாய்த்து.

(அவ) இப்படி உபாயமவனென் றத்யவஸித்து ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் நிவ்ருத்தனு யிருந்து விட வமையுமோ தத்ஸந்தோஷார்த்தமாக விவன் சில பச்சையிட வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பூர்ணவிஷயம்) என்று தொடங்கி.

136) பூர்ணவிஷய மாகையாலே பெருமைக்கீடாகப் பச்சையிட வொண்ணுது.

(வ்யா) அதாவது – லோகத்தில் பச்சையிடுவார் அவ்வோவிஷயங்களின் தரத்துக் கீடாகவிறேயிடுவது, இங்கும் பச்சையிடப்பார்க்கி லப்படியிடவேணுமிறே, அவன் அவாப்தஸமஸ்தகாமதயா பரிபூர்ணனு யிருக்குமவனுகையாலே, அவனுடைய வைபவத்துக் கநுகுணமாக விவனுலொரு பச்சையிடப்போகா தென்கை.

(அவ) ஆனுல் அவனுக்கிவனளவில் ஸந்தோஷம் விளையும்படி யென்ன வருளிச் செய்கிருர் (ஆபிமுக்க்ய) இத்யாதியாலே.

137) ஆஹிமுவீயஸூசக மாத்ரத்திலே ஸந்தோஷம் விளையும்.

(வ்யா) அதாவது – அநாதிகாலம் *யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை (திருவிருத்தம் - 96) யேறிட்டுக்கொண்டு தன்பக்கல் விமுகனுய்ப்போந்த விவன், அந்நினைவு குலைந்து தன்பக்கலபிமுகனுனமைக்கு ஸூசகமானதொரு வ்யாபாரம்பெற்ற வளவிலே, "இத்தனை காலம் விமுகனுய்ப்போந்தவன் இன்றபிமுகனுகப் பெறுவதே" என்று அவன் திருவுள்ளம் மிகவுமுகக்கு மென்றபடி.

(அவ) அவனப்படி யிருந்தாலும்; அவன் பூர்த்தியானது, அகிஞ்சநரான நம்மாலவனை யுகப்பித் தணுகப்போகாது என்று இவன் கைவாங்கும்படி பண்ணுதோ வென்ன வருளிச் செய்கிருர் (பூர்த்தி) என்று தொடங்கி.

138) பூர்த்தி கைவாங்காதே மேல்விழுகைக்கு ஹேதுவித்தனை.

(வ்யா) அதாவது – அவனுடைய அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம், ஆச்ரயணேந்முகனுன விவன் *நம்மாலவனை யொருபடியாலும் ஸந்தோஷிப்பிக்கப்போகாது* என்று ததாச்ரயணத்தினின்றும் மீளுகையன்றிக்கே, நாமிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனுக வேண்டாத பரிபூர்ணனுகையாலே, நம்பக்கல் பெற்றதுகொண்டு ஸந்தோஷிக்குமென்று அபிநிவேசித்துப் பற்றுக்கைக்குடலாமித்தனை யென்கை.

அன்றிக்கே, அவன் பூர்த்தி அவனை யிப்படி ஸந்தோஷிக்க வொட்டுமோ, உபேக்ஷித்துக் கைவாங்கப்பண்ணுதோவென்ன; (பூர்த்தி) இத்யாதியாலே யருளிச் செய்கிருராகவுமாம். அதாவது – அவனுடைய பூர்த்தியானது, "இவன் பச்சையிட்டிலன்" என்று அநாதரித்து அங்கீகாரத்தினின்றும் கைவாங்காதே, "ஆபிமுக்ய ஸூசகமாத்ரத்துக்கு மேற்பட நமக்கிவன் சில செய்யவேண்டுவ துண்டோ" என்று விரும்பிக் கைக்கொள்ளுகைக் குடலாமித்தனை யென்கை.

(அவ) இப்படியவன் அல்பஸந்துஷ்ட னென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் மேல் (பத்ரம் புஷ்பம்) என்று தொடங்கி.

139) "பத்ரம் புஷ்பம்" "அந்யத் பூர்ணுத்" "புரிவதும் புகை பூவே".

(வ்யா) *பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, தத‌ஹம் பக்த்யுப ஹ்ருத் மச்நாமி ப்ரயதாத்மந: (கீதை 9-26)* என்று – "பத்ரத்தையாகவுமாம், பலத்தை யாகவுமாம், ஜலத்தையாகவுமாம், யாவனெருவ னெனக்கு பக்தியாலே தருகிறுன், அநந்யப்ரயோஜநதையாகிற சுத்தியோடே கூடின மநஸ்ஸையுடையனுனவனுடைய வப்படிப்பட்ட பக்தியோடே தரப்பட்டவத்தை, அவாப்தஸமஸ்தகாமனு யிருக்கிற நான், அவன் ப்ரேமத்தாலே கலங்கித் தருமாப்போலே, வ்யாமோஹத்தாலே கலங்கி அடைவுகெட விநியோகங் கொள்ளுவன்" என்று தானே யருளிச்செய்தானிறே.

அந்யத் பூர்ணுதபாம் கும்பா தந்யத் பாதாவநேஜநாத்। அந்யத் குசல ஸம்ப்ரச்நாந் நசேச்சதி ஜநார்தந:॥ அதாவது – ஸ்ரீதூதெழுந்தருளுகிறபோது, த்ருதராஷ்ட்ரன், “பாண்டவ பக்ஷபாதியா யிருக்கிற க்ருஷ்ணன் வாராநின்றுன், அவனுக்குச் சில நாட்டையுங் கொடுத்துப் பொன்னையுங் கொடுத்து நமக்காக்கிக் கொள்ளுகிறோம்” என்றுப்போலே சிலவற்றைச் சொல்ல, நினைவுஞ் சொலவு மொத்திராத வஞ்சகனுன வவன் கருத்தை யறிந்த ஸஞ்ஜயன், “வருகிறவ னங்ஙனுெத்தவனல்லகாண், அவனுக்கு வேண்டுவ திவ்வளவு” என்கிறுன்; அதாவது – தான் குடிக்குந் தண்ணீரை யொரு குடத்திலே நிறைத்துக் குளிரவைக்கக் கடவனே, அத்தை அவன் வருகிற வழியிலே வாசலிலே வைக்கவமையும், அதுக்கு மேலொன்றும் வேண்டா; தன் க்ருஹத்திலே அதிதி வந்து புகுந்தால் காலைக் கழுவுவதாக ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரம் விதித்து வைத்ததிறே, அவ்வோபாதி அவன் திருவடிகளை விளக்கவமையும், அவனுன வாசிக்கு விசேஷித் தொன்றும் செய்ய வேண்டா, நெடுந்தூரம் வந்தவனை குசலப்ரச்நம் பண்ணக்கடவதிறே, அவ்வோபாதி யோரின்சொல் சொல்லவமையும், ஏற்றமாக வொன்றும் வேண்டா, இவ்வளவுகளை யொழிய மற்றொன்றை இச்சியான்காணவனென்கை. இத்தால் – நீ கொடுக்க நினைக்கிற நாட்டையும் பொன்னையு மவனுெரு சரக்காக நினைத்திருக்குமோ, வல்லையாகில் உன் ஆபிமுக்ய ஸூசகமாக விவ்வளவுகளை செய்யப்பா ரென்றபடி.

பரிவதிலீசனை என்று தொடங்கி *புரிவதும் புகைபூவே* (திருவாய்மொழி 1-6-1) என்று – [ஹேய ப்ரத்யநீகனுன ஸர்வேச்வரனை ஸம்ஸாராந்முக்தரா யநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநித ப்ரீதியாலே *ஏதத்ஸாமகாயந் நாஸ்தே* என்கிறபடியே பாடி, விஸ்த்ருதராகையைப் பெறவேண்டியிருப்பீர், உபகரணங்களில் குறைவுபார்த் தகலுகை தவிர்ந்து, அஸம்ஸ்க்ருதமான ஜலத்தை யேதேனு மொருபடி ப்ரயோகித்து, பின்னை யவனுக்கு அருள் கொடையாகக் கொடுப்பதுவு மேதேனுமொரு புகையும் ஏதேனுமொரு பூவும், இவ்வளவு மமையுங் கிடிகோ ளவனுக்கு]* என்று அவனுடைய ஸ்வாராதையை ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆழ்வா ரருளிச்செய்தாரிறே.

(அவ) (பூர்ண விஷயம் .ஸூ–136) என்று தொடங்கி இவ்வளவும் – ப்ரஸக்தாநு ப்ரஸக்தமாக வந்தவித்தனையிறே; ப்ரபத்தி வைலக்ஷண்யமிறே கீழ்ச்சொல்லப்பட்டது, ஆகையாலே அதுக்கின்னமுமொரு வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகைக்காக ஸித்தோ பாயத்துக்கும் பலத்துக்கு முண்டான ஐக்யத்தை முந்துற வருளிச்செய்கிறுர் (புல்லைக் காட்டி) என்று தொடங்கி.

140) புல்லைக்காட்டி யழைத்துப் புல்லையிடுவாரைப் போலே ஃபலஸாயநங்களுக்கு ஃபெமில்லை.

(வ்யா) அதாவது – கோவை வரவழைத்துப் பின்னையதுக்கு தாரகாதிகளையிட்டு நோக்க நினைப்பார் தத்போக்யமான புல்லுதன்னையே தத்வசீகார ஸாதநமாக முன்னிட்டழைத்துக் கொண்டு, அதுதன்னையே மேலுமிடுமளவில் பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லாதாப்போலே, விலக்ஷணகுண விக்ரஹ விசிஷ்டனுனதானே முந்துற

விவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகைக் குபாயமாய், பின்னை யென்றுமொக்க விவனுக் குபேயமாயிருக்கையாலே பலஸாதநங்களிரண்டும் ஏகவஸ்துவாயிருக்குமென்கை.

(அவ) இத்தால் ப்ரபத்திக்கு வைலக்ஷண்யம் பலித்தபடியை யருளிச்செய்கிருர் (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி.

141) ஆகையாலே ஸுவரூபமாயிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – ஸாத்ய வஸ்துதானே ஸாதநமாகையாலே, தத் வரணரூபமான விது தேவையாயிராதே ஸுகரூபமாயிருக்கு மென்றபடி.

அன்றிக்கே, இன்னமும் ப்ரபத்திக்கொரு வைலக்ஷண்ய மருளிச்செய்கிருர்.

(புல்லை) இத்யாதியாலே. அதாவது – புல்லைக்காட்டி தேநுவை அழைத்துக் கொண்டு பின்னை அப்புல்லையே யிடுமளவில் பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லாதாப் போலே, *ஸக்ருத் க்ருதோஞ்ஜலி:* *நமச் சக்ருர் ஜநார்தநம்* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே அஞ்ஜல்யாதி ரூபையான ப்ரபத்தியை முன்னிட்டு ஈச்வரனை வசீகரித்தால் பின்னை யவனுக்குகப்பாகச் செய்யுமடிமையும், *பத்தாஞ்சலி புடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந:* *கைகளாலாரத் தொழுது தொழுதுன்னை (திருவாய் மொழி 3-8-4)* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான அஞ்ஜல்யாதி வ்ருத்தி விசேஷங்களாகையாலே பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை. இப்படி பலமானதுதானே ஸாதநமாகையாலே, இப்ப்ரபத்திதானே தேவையாயிராதே இவனுக்கு ஸுகரூபமாயிருக்குமென்கை.

ஆக, (ப்ரபத்தி யுபாயத்துக்கு ஸூ. 134) என்று தொடங்கி, இவ்வளவாக – ப்ரபத்தியினுடைய தோஷராஹித்யமும் குணஸாஹித்யமும் சொல்லப்பட்டது.

ஸித்தோபாய நிஷ்ட்டர் வைபவம்

(அவ) இப்படி ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய அநுபாயத்வத்தையும், தத்ப்ரதி கோடியான பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், (இதுதன்னைப் பார்த்தால், ஸூ. 54) இத்யாதியாலும், (ப்ராப்திக்குபாயம் அவன் நினைவு, ஸூ. 66) இத்யாதியாலும் கீழருளிச்செய்தபடி யன்றியே, முகாந்தரேண வருளிச்செய்கிருர்மேல். அதில், இப்படி ஸ்வரூபாநுரூபமான வித்தை ஸாதநமாக்கிக்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரனை வவனை யிவன் பெறப் பார்க்குமன்று, அவன் நினைவு கூடாதாகில் இது விபலிக்குமென்கிருர் (இவனவனை) என்று தொடங்கி.

142) இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்போது இந்த ப்ரபத்தியு முபாயமன்று.

(வ்யா) அதாவது – உடைமையை உடையவன்சென்று கைக்கொள்ளுமாப்போலே, ஸ்வாமியான அவன்றனே வந்து அங்கீகரிக்கக்கண்டிருக்கக்கடவ பரதந்த்ரனை விச்சேதநன், தான் பலியாய் தன் ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்த்ரனை வவனைப்பெற

நினைக்குமளவில் அவன் நினைவு கூடாதாகில், இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தல்லாப ஸாதநமாகாதென்றபடி.

(அவ) இனி அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவில் உள்ள வாசி சொல்லுகிறுர் (அவனிவனை) என்று தொடங்கி.

143) அவன் இவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று.

(வ்யா) அதாவது – ஸ்வாமியாய் ஸ்வதந்த்ரனுனவன் ஸ்வம்மாய் பரதந்த்ரனு யிருக்கிற விவனை ஸ்வேச்சையாலே பெறநினைக்குமளவில், பாபங்களில் ப்ரதாநமாக வெண்ணப் படும் பாதகமும் ப்ரதிபந்தகமாகமாட்டா தென்கை. இவை யிரண்டாலும் ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வமும், பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும் காட்டப்பட்டது. *சித: பரம் சில்லாபே ப்ரபத்திரபி நோபதி:, விபர்யயேது நைவாஸ்ய ப்ரதிஷேதாயபாதகம்* என்னக்கடவதிறே.

(அவ) இப்படி யிவை யிரண்டும் காணலாமிடமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறுர் (இவை) என்று தொடங்கி.

144) இவை யிரண்டும் ஸ்ரீ ஹரதாழ்வான் பக்கலிலும் ஸ்ரீ஗ுஹப்பெருமாள் பக்கலிலும் காணலாம்.

(அவ) அவர்கள்தங்கள்பக்க லிவைகண்டபடி என்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

145) ஸ்ரீ ஹரதாழ்வானுக்கு நன்மைதானே தீமையாயிற்று; ஸ்ரீ ஗ுஹப்பெருமாளுக்கு தீமைதானே நன்மையாயிற்று.

(வ்யா) அதாவது – பெருமாளை மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம் பண்ணுவித்துத் தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான வடிமையைப்பெற்று வாழுகைக்காக, *ஏபிச்ச ஸசிவைஸ் ஸார்த்தம் இத்யாதிப்படியே - வழியே பிடித்து மநோரதித்துக்கொண்டு சென்று பெரிய வார்த்தியோடேயவர் திருவடிகளிலே ப்ரபத்திபண்ணின ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு, அப்படி பண்ணின ப்ரபத்தியாகிற நன்மைதானே, சரண்யரான பெருமாள் திருவுள்ளத்துக் கநிஷ்டமாகையாலே தீமையாய்விட்டது. *ஏழை யேதலன் (பெரியதிருமொழி 5-8-1)* இத்யாதிப்படியே பெருமாள் தாமேவந்தங்கீகரிக்கப் பெற்ற ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கு, தோஷமே பச்சையாக வங்கீகரிக்கையாலே, பாதகமாகிற தீமைதானே நன்மையாய் விட்டதென்கை. *யத் த்வத்ப்ரியம் தததிஹ புண்யம புண்ய மந்யத்* என்றிறே புண்யபாப லக்ஷணம். ஆகையா லிவர்கள் பக்கலிலே காணலாமென்கை.

(அவ) இவன் பண்ணும் ப்ரபதநம் சரண்ய ஹ்ருதயாநுஸாரி யல்லாதபோது அபராத கோடி கடிதமாமென்னுமிட மருளிச்செய்தார் கீழ்; இதுதா னிவனுடைய பூர்வ வ்ருத்தத்தைப் பார்த்தாலும் அபராதகோடியிலேயா யிருக்குமென்னு மிடத்தை

ப்ரகாசிப்பிக்கைகாக பாஷ்யகாரருடைய வநுஷ்டாந ப்ரகாரத்தை யருளிச் செய்கிறுர் மேல் (ஸர்வாபராதங்களுக்கும்) என்று தொடங்கி.

146) ஸர்வாபராயங்களுக்கும் ப்ராயஶ்சித்தமான ப்ரபத்தி தானும் அபராய கோடியிலேயாய் க்ஷாமணம் பண்ண வேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே.

(வ்யா) அதாவது – *அஹமஸ்ம்யபராதாநா மாலய* என்கிறபடியே – அபராதங்களுக் கெல்லாம் கொள்கலாமா யிருக்கிற விச்சேதநன் ப்ரபத்தி பண்ணவே, *ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்னும்படி இவனளவில் ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளம் ப்ரஸந்நமாய் விடுகையாலே, ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமாயிறே ப்ரபத்தி தானிருப்பது; இப்படி யிருந்துள்ள ப்ரபத்தியை, *த்வத் பாதாரவிந்த யுகளம் சரண மஹம் ப்ரபத்யே* என்று பண்ணியருளின பாஷ்யகாரர்க்கு, ஸ்வபூர்வ வ்ருத்தத்தை யநுஸந்தித்தவாறே அதுதானும் அபராத கோடியிலேயாய் *த்வமேவ மாதாச* என்று தொடங்கி இத்தலையிலபராதத்தை பொறுக்கைக் குறுப்பான பந்தவிசேஷங்களை யெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு, *தஸ்மாத் ப்ரணம்ய* இத்யாதியாலே இப்படி திருமுன்பே கூசாமல் வந்துநின்று ப்ரபத்தி பண்ணின இவ்வபராதத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்று க்ஷாமணம் பண்ணவேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே யென்கை; ஆகையால் இவ்வழியாலுமிது அபராதகோடி கடிதமா யிருக்குமென்கை. அநாதிகால மபராதத்தைப்பண்ணி பின்பொருநாளிலே ஆபிமுக்க்யம் பண்ணினுனே யாகிலும், *ரிபூணுபி வத்ஸல:* *யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம்* என்றிருக்கு மீச்வர ஹ்ருதயத்தைப் பார்த்தால், அவன் கைக்கொள்ள ஒரு குறையில்லை. அவனப்படி யிருந்தானே யாகிலும், தன் பூர்வவ்ருத்தத்தை யுணர்ந்தால் இவனித்தை அபராதமாகவே நினைத்து க்ஷாமணம் பண்ணவேண்டும்படியாயிறே யிருப்பது.

(அவ) இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி, ஸ்வபூர்வ வ்ருத்தத்தை யநுஸந்தித்தால் அபராத கோடியிலேயா யிருக்குமென்னுமத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகேந தர்சிப்பிக்கிறுர் மேல் (நெடுநாள்) என்று தொடங்கி.

147) நெடுநாள் அந்யபரையாய்ப் போந்த ஶார்யை லஜ்ஜாஶயங்களின்றிக்கே ஶர்த்ருஸகாஶத்திலே நின்று என்னை யங்கீகரிக்கவேணுமென்று அபேக்ஷிக்குமாபோலே யிருப்பதொன்றிறே யிவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி.

(வ்யா) அதாவது – நெடுங்காலம் பர்த்தாவோடு ஓட்டற்று பரபுருஷகாமிநியாய் தந் நிக்ரஹ பாத்ரமாய்ப்போந்தா ளொருபார்யை, *இப்படிப்பட்டநா மவன் ஸந்நிதியிலே கூசாமல்சென்று நிற்கும்படியென்!* என்கிற லஜ்ஜையும், "இத்தனை காலமும் நாம் செய்துதிரிந்த்தெல்லாம் கண்டிருக்கிறவன், இப்போது நம்மை வந்திப்படி யபேக்ஷிப்பதே! என்று தண்டிக்கில் செய்வதென்!" என்னும் பயமுமின்றிக்கே, அவன் முன்னேசென்று நின்று என்னை யங்கீகரிக்கவேணும் என்றபேக்ஷிக்குமளவில் எத்தனை யபராதமுண்டு; அப்படியே யிருப்பதொன்றிறே, பகவதநந்யார்ஹனுய்வைத்து அநாதி காலம் அவனுடன் பற்றின்றிக்கே அந்யபரனுய்ப் போந்தவிவன், ஸ்வபூர்வவ்ருத்தாந் தாநுஸசந்தாநத்தால் வரும் லஜ்ஜையும் ஸ்வதந்த்ரனுன வவன் தண்டிக்கில்

செய்வதென் என்னும் பயமுமின்றிக்கே, தத்ஸந்நிதியிலே சென்று நின்று தன்னை யங்கீகரிக்கவேணுமென்று பண்ணுகிற சரண வரண மென்கை. ஆக இவ்வளவும், ஸ்வகத ஸ்வீகாரானுபாயத்வமும், பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

(அவ) இனி, இவன் ஸ்வீகாரங்கண்டிரங்கி யவனிவனுக்கு பரதந்த்ரனுவதிலும் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால்வந்து பரதந்த்ரனுவதே ப்ரபலமென்கிருர்.

148) க்ருபையாலே வரும் பாரதந்த்ர்யத்திற்காட்டில் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே வரும் பாரதந்த்ர்யம் ப்ரவலம்.

(வ்யா) அதாவது – ஆர்த்தராய் அநந்ய சரண்யராய் தன் திருவடிகளிலே வந்து சரணம் புகுந்தவர்களளவில் தனக்குண்டான க்ருபையாலே அவர்கள் சொன்னதே செய்யும்படி பரதந்த்ரனுகையும், பட்டத்துக்குரியவானையு மரசும்போலே தன்நிரங்குச ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே நிர்ஹேதுகமாகச் சிலரை யங்கீகரித்துத் தன்னை யவர்களிட்டது வழக்காக்கி வைக்கையும், இரண்டு மீச்வரனுக் குள்ளதொன்று; இதில் முற்பட்டது, ஒரோ தசைகளிலே ஸ்வாதந்த்ர்ய நிருத்தமாய் விபலிக்கவுங் கூடும்; பிற்பட்டது, அப்ரதிஹதமாகையாலே ஒருக்காலும் கண்ணழிவில்லை. ஆகையாலே, அதிலுங் காட்டி லிதுப்ரபலமென்கை.

(அவ) இவ்வர்த்தந்தான் வேதாபிமதமென்கிருர்மேல் (இவ்வர்த்தத்தை) என்று தொடங்கி.

149) இவ்வர்ழத்தை வே஢புருஷ னபேக்ஷித்தான்.

(வ்யா) (இவ்வர்த்தம்) என்கிறது – கீழ் ப்ரபலமாகச் சொல்லப்பட்ட பரகத ஸ்வீகாரத்தை. (வேதபுருஷனித்தை யபேக்ஷித்தான்) என்றது – *நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்ய: நமேதயா நபஹுநா ச்ருதேந – யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்* என்று கடவல்லியிலும் முண்டகோப நிஷத்திலும் சொல்லுகையாலே யாதரித்தானென்கை. அஸக்ருத் கீர்த்தந மபேக்ஷா கார்யமிறே.

(அவ) இத்தலையி லபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்க இவ்விஷயீகாரம் ஸித்திக்கப் பெற்றவர்க ளுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக) என்று தொடங்கி.

150) அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாகத் திருவடிக்கும் ஸ்ரீ஗ுஹப் பெருமாளுக்கும் இதுண்டாயிற்று.

(வ்யா) அதாவது – தந்தாம்பக்கல் அபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, பம்பா தீரத்திலும் கங்காகூலத்திலும் பெருமாள் தாமே சென்றங்கீகரிக்கப்பெற்ற திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும் இந்த பரகதஸ்வீகார முண்டாய்த்தென்கை.

(அவ) இப்படி ஸ்வதந்த்ரனு யிவர்களை யங்கீகரிக்கிற விடத்திலும், *தமப்ய பாஷ ஸௌமித்ரே ஸுக்ரீவ ஸசிவம் கபிம்* (கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 3-27) *மாழைமான் மட நோக்கி யுன்தோழி யும்பி யெம்பி* (பெரிய திருமொழி 5-8-1) என்று இளைய பெருமாளையும் பிராட்டியையும் முன்னிட்டாப்போலே, மற்றும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு அங்கீகரித்தவிடம் காணலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவன்) என்று தொடங்கி.

151) இவன் முன்னிடுமவர்களை யவன் முன்னிடுமென்னுமிடம் அபய ப்ரதாநத்திலும் காணலாம்.

(வ்யா) அதாவது – இச்சேதநன் தான் ஆச்ரயிக்கிறபோது புருஷகாரமாக முன்னிடும வர்களை, அவனு மங்கீகரிக்கும்போதும் முன்னிடு மென்னுமிடம், திருவடியையும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளையும் அங்கீகரித்த ஸ்தலங்கள் மாத்ரமன்றிக்கே, ஸ்ரீ விபீஷணாழ் வானை யங்கீகரித்த ஸ்தலத்திலும் காணலாமென்கை. எங்ஙனே யென்னில்? *ஸோஹம் பருஷிதஸ்தேந தாஸவச்சாவமாநித:। த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணம் கத:॥ என்று சரணம்புகுந்து, *ஸர்வலோகசரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே। நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷணமுபஸ்த்திதம்* என்று நின்ற ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை அபயப்ரதாந பூர்வகமாக வங்கீகரிக்கிறவிடத்தில், *ஆநயைநம் ஹரிச்ரேஷ்ட்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா। விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதி வா ராவணஸ்வயம்* என்று முதலிகளுக்கெல்லாம் மூலபூதரான மஹாராஜரை முன்னிட்டிறே யங்கீகரித்தது. திருவடியையும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானையு மங்கீகரிக்கிற விடத்தில் பிராட்டி ஸந்நிஹிதையல்லாமையாலே யவளை முன்னிட்டமை தோற்றிற்றில்லையேயாகிலும், பிராட்டி லங்கைக் கெழுந்தருளுகிறபோது மஹாராஜரும் திருவடியும் நிற்கிற விடத்திலே திருவாபரணங்களைப் பொகட்டு கடாக்ஷித்து வைத்துப் போகையாலும், லங்கையிலே எழுந்தருளினபின்பு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே வரும்படி கடாக்ஷித்தருளுகையாலும், பெருமாளிருவரையு மங்கீகரிக்குமிடத்தில் பிராட்டியை முன்னிட்டே யங்கீகரித்தாரென்று கொள்ளவேணும். பரதந்த்ரையான வவளுக்கு இத்தலையில் நினைவொழியத் தனித்தொரு ப்ரவ்ருத்தி கூடாதிறே; ஆகையாலேயிறே, பரகத ஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை யங்கீகரித் தத்தையுமிவர் ஸஹபடித்தது.

(அவ) இவன் நிருபாதிக சேஷபூதனாய் அவன் நிருபாதிகசேஷியா யிருக்கையாலே அவயவதாநேந ஆச்ரயிக்கவும் அங்கீகரிக்கவு மமைந்திருக்க, இப்படி யிருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிற தெதுக்காகவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இருவர்) என்று தொடங்கி.

152) இருவர் முன்னிடுகிறதும் தந்தாம் குற்றங்களை க்ஷமிப்பிக்கைக்காக.

(வ்யா) சேதநனுக்குக் குற்றமாவது – அநாதிகால மவன்பக்கல் விமுகனாய் அந்ய விஷயப்ரவணனாய் ததாஜ்ஞாதிலங்கநமே பண்ணிக் கூடுபூரித்து வைத்த வபராதம்; ஈச்வரனுக்குக் குற்றமாவது – அவர்ஜநீயமான ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க அபராத்த்

தையே கணக்கிட்டு அநாதிகாலமிவனை யகலவடித்திருந்தவிது. இவன்றன் குற்றத்தை சமிப்பிக்கையாவது – இத்தைப்பார்த்து ஈச்வரன் சீறுதபடி பண்ணுகை; அவன்றன் குற்றத்தை சமிப்பிக்கையாவது – இத்தை நினைத்து சேதநன் வெருவாதபடி பண்ணுகை.

(அவ) இவ்வளவேயன்று, இன்னமுமிதுக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டென்கிறார் (ஸ்வரூப) இத்யாதியாலே.

153) ஸ்வரூபஸித்தியு மத்தாலே.

(வ்யா) ஸ்வரூபமாவது – இவனுக்கு ததீய பாரதந்த்ர்யம்; அவனுக்கு ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யம்; *தேவும் தன்னையும்*[1] என்று ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யத்தையிறே யவனுக்கு தானான தன்மையாக வாழ்வாரருளிச்செய்தது. இவையிரண்டு மிருவர்க்கும் ஸித்திப்பது புருஷகார புரஸ்கரணத்தாலே என்கை.

(அவ) கீழே *ஸ்வரூபம்* என்று சொன்னத்தை உபபாதிக்கிறார் (ஔபாதிகமுமாய்) என்று தொடங்கி.

154) ஔபாதிகமுமாய் நித்யமுமான பாரதந்த்ர்யம் இருவருக்கு முண்டிறே.

(வ்யா) அதாவது – சேதநனுக் கிவ்விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம் ததீயத்வப்ரயுக்த மாகையாலே
ஔபாதிகமுமாய், அவ்வுபாதிதான் நித்யமாகையாலே நிருபாதிக பகவத் பாரதந்த்ர்யத்தோபாதி நித்யமுமாயிருக்கும். ஈச்வரனுக்கிவ்விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம் ஆச்ரிதத்வ ப்ரயுக்தமாகையாலே ஔபாதிகமுமாய் அவ்வுபாதி நித்யமாகையாலே அதுதானும் நித்யமாயிருக்கு மென்கை. (இருவர்க்கு முண்டு) என்னுதே, (உண்டிறே) என்றது – இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்தியை தோற்றுவிக்கைக்காக.

(அவ) இவ்வளவன்று. இன்னமுமிதுக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டென்கிறார் (அநித்யமான) என்று தொடங்கி.

155) அநித்யமான விருவர்பாரதந்த்ர்யமும் குலைவதும் அத்தாலே.

(வ்யா) அநித்யமான பாரதந்த்ர்யமாவது – கர்மபாரதந்த்ர்யம். அதில் சேதநனுக்கு கர்ம பாரதந்த்ர்யமாவது – அவச்ய மநுபோக்தவ்யங்களான சுபாசுப கர்மங்களின் வசத்திலே இழுப்புண்டு ஸம்ஸரிக்கை. ஈச்வரனுக்கு கர்மபாரதந்த்ர்யமாவது – தான் செய்தகர்மம் தானநுபவிக்கிறானாகில் நாம் செய்வதென்? என்று இவன் செய்த

---

[1] "கோவிந்தன் குடக்கூத்தன் கோவலனென்றென்றே குனித்து
தேவும் தன்னையும் பாடியாடத் திருத்தி என்னைக்கொண்டென்
பாவந்தன்னையும் பாறக்கைத்து எமரேழெழு பிறப்பும்
மேவுந்தன்மயமாக்கினான் வல்லனெம்பிரான் விட்டுவே." (திருவாய்மொழி 2-7-4)

கர்மத்தையே ப்ரதாநமாக்கி அதுக் கீடாகவே நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகை. இது நடப்பது *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்னுமளவுமாகையாலே, இத்தை அநித்யமென்கிறது. இவை புருஷகார புரஸ்கரணத்தாலே குலைகையாவது – இவன் முன்னிடுமளவில் அத்தலையைத் திருத்தியும், அவன் முன்னிடுமளவில் இத்தலையைத் திருத்தியும், இரண்டு தலையும் ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவேந சேரும்படி பண்ணுகையாலே இவை தன்னடையே நிவ்ருத்தமாகை.

(அவ) அநாதிகாலம் ஸ்வதந்த்ரனாய் *யாதானும் பற்றி நீங்கித் திரிந்தவ்விவன் இன்றிறே ஆபிமுக்க்யம் பண்ணிற்று; ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கையாலே துர்வாஸநை மேலிட்டு ஆச்ரயணங்கீகாரங்களாலே உத்பூதமான இந்தரக்ஷ்ய ரக்ஷக பந்தத்தை யில்லைசெய்து பழையபடியே போகப்பார்க்குதல், நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாய் கர்மாநு குணமாக விவனை லீலையிலே யநாதிகாலம் விநியோகங்கொண்டு போந்த வீச்வரன்று னிப்பந்தத்தை யில்லைசெய்து முன்பு போலே இவனை கர்மாநுகுணமாக நிர்வஹிக்கப் பார்க்குதல் செய்யிலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸஸாக்ஷிகம்) என்று தொடங்கி.

156) ஸஸாக்ஷிகமாகையாலே இவ்வீபந்தத்தை யிருவராலுமில்லை செய்யப்போகாது.

(வ்யா) அதாவது – இந்த ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்த மிரண்டு தலையுமறிந்ததாக வந்ததன்றிக்கே புருஷகாரரூப ஸாக்ஷி ஸஹிதமாக வந்ததாகையாலே, இத்தை இருவராலு மழியமாறப் போகா தென்கை.

(அவ) இதுக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் மேல் (என்னை) என்று தொடங்கி.

157) "என்னை நெகிழ்க்கிலும்" "கோலமலர்ப் பாவைக்கன்பாகிய".

(வ்யா) நப்பின்னைப் பிராட்டி புருஷகாரமாக நித்ய ஸூரிகள் நடுவே யென்னை யங்கீகரித்த பின்பு ஸர்வசக்தியான தானுங் கைவிடமாட்டா னென்கையாலே, *என்னை நெகிழ்க்கிலும்* என்கிற பாட்டு அவனாலே இப்பந்தத்தை யில்லைசெய்யப் போகாமைக்கு ப்ரமாணம். பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸ்நேஹியாகையாலே அவள் பரிக்ரஹமான என் பக்கலிலே அதிஸ்நேஹியாய், அரியன செய்துவந்து என்னோடே கலந்த வுன்னைப் பெற்றுவைத்து இனி நழுவவிடுவேனோ வென்கையாலே, *கோலமலர்ப்பாவைக்கு* என்கிற பாட்டு புருஷகாரம் முன்னாக வந்த இப்பந்தத்தை சேதநனாலு மில்லைசெய்யப் போகாதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்.

(அவ) (ஸஸாக்ஷிகமான விப்பந்தத்தை யில்லை செய்யப்போகாது) என்றது – ஸாக்ஷியான புருஷகார விஷயத்தி லிருவர்க்குமுண்டான நித்யபாரதந்த்ர்யத்தைப் பற்ற வகையாலே, இருவர்க்கு மிவ்விஷயத்திலுண்டான நித்ய பாரதந்த்ர்யத்தில் ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் மேல் (கர்மணி) என்று தொடங்கி.

158) கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் ஸ்வரூபகுணங்களால் வருகிற கர்த்ருஸங்கோச ராஹித்யத்தை நினைப்பது.

(வ்யா) (கர்மணி வ்யுத்பத்தி) யாவது -*ச்ரீங் – ஸேவாயாம்* என்கிறதாதுவில், *ஸ்ரீயதே* என்கிற வ்யுத்பத்தி. இதுக்கர்த்தம் – ஸேவிக்கப்படாநின்ரு ளென்றிறே இவ்வ்யுத்பத்தியில், (ஸ்வரூப குணங்களால் வருகிற கர்த்ரு ஸங்கோச ராஹித்யமாவது) – சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரணயித்வமாகிற குணத்தாலும் வருகிற சேதந பரமசேதநர்களாகிற ஸேவாகர்த்தாக்களுக்கு ஸங்கோசமில்லாமை. அதாவது – இரண்டு தலைக்குமிவள் விஷயத்தி லுண்டான ஸேவை அவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லுகை. இத்தை (நினைப்பது) என்றது – இவ்விஷயத்தி லிரண்டு தலைக்கு முண்டான பாரதந்த்ர்யத்தை ஸ்மரிப்பதென்றபடி.

(அவ) இப்படி யிருக்கையால் இப்புருஷகாரம் ப்ரபத்த்யதிகாரிகளெல்லார்க்கும் அவச்யாபேக்ஷிதமென்கிருர் மேல் (அதிகாரி) இத்யாதியாலே.

159) அயிகாரித்ரயத்துக்கும் புருஷகார மவர்ஜநீயம்.

(வ்யா) (அதிகாரி த்ரயமாவது) – அஜ்ஞர், ஜ்ஞாநாதிகர், பக்தி விவசர் என்கிற மூன்றதிகாரிகளும். இவர்களுக்கு (புருஷகார மவர்ஜநீயம்) என்றது – குற்றத்தை சமிப்பிக்கை முதலானவற்றுக்கு புருஷகாராந்வயம் வேண்டுகையாலே, ஸர்வதா கைவிட வொண்ணு தென்கை. அதவா, இப்புருஷகாரந்தான் அநந்யப்ரயோஜநராய் ப்ரபத்தி பண்ணுமவர்களுக்கேயோ, ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்ப் பண்ணுமவர்க்கும் வேணுமோ வென்ன வருளிச் செய்கிருர் (அதிகாரி) இத்யாதியாலே. (அதிகாரித்ரயம்) என்கிறது ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவச் சரணுர்த்திகளை. இவர்கள் மூவர்க்கும் (புருஷகார மவர்ஜநீயம்) என்றது – ஸ்வஸ்வாபிலஷித ஸித்திக்கு ஈச்வரனை யுபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில் இவர்களபராதங்களைப் பொறுத்து அவனங்கீகரிக்கும்படி பண்ணுகைக்கு புருஷகார மவச்யாபேக்ஷித மென்கை.
(* பூர்வவாக்யத்தில் புருஷகார பூர்வகமான உபாய வரணம் ப்ரயோஜநாநந்த பரர்க்கும் பொதுவாகையாலேயிறே, உத்தரவாக்யத்தாலே அநந்ய ப்ரயோஜநத்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்க வேண்டுகிறது. பூர்வ வாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதந விசேஷம் பலசதுஷ்டய ஸாதாரணமாயிறே யிருப்பது. அதில் இவ்வதிகாரிக்கு அபிலஷிதமான பல விசேஷமின்னதென்னுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது இவ்வாக்யம்*) என்று பரந்த படியிலும்; (*கீழ்ச்சொன்ன ஸாதநம் பல சதுஷ்டய ஸாதாரணமா யிருக்கையாலே இவனுக் கபேக்ஷிதமான பல விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது*) என்று ச்ரிய:பதிப் படியிலும்; (*உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது, ப்ராப்யாந்தரத்துக் கன்றென்கை*) இத்யாதியாலே முமுக்ஷுப்படியிலும் இவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே. *திருமாலைக் கைதொழுவர்* (முதல் திருவந்தாதி-52) *அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்குந் திருமாலை* (திருவாய்மொழி 1-5-7) என்கிறபடியே, புருஷகாரம் முன்னுகப் பற்றி ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டகலாதே அவற்றை யொழிந்து (*ஒண்டொடியாள் திருமகளுமவனுமான சேர்த்தியி லடிமையைப் பேறென்று கீழ்ச்சொன்னவுபாய பலத்தைக் காட்டுகிறது பிற்கூறு*) (திருவாய்மொழி 4-9-10) என்றிறே இவர் திருத் தம்பியாரும் அருளிச் செயல் ரஹஸ்யத்திலருளிச் செய்தது. ஆக, (இவனவனை ஸூ.142) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக – ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வமும், பரகத

ஸ்வீகாரோபாயத்வமும், தத்ப்ராபல்யமும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவிலும் புருஷகாரம் முன்னுகவே ஸ்வீகரிக்கும்படியையும், இருவரு மிப்புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிறது தனக்கு ப்ரயோஜநமின்ன தென்னுமிடமும், ப்ரபத்த்யதிகாரி களெல்லாருக்கும் புருஷகார மவர்ஜநீய மென்னுமதுவும் சொல்லப்பட்டது.

ப்ரதம ப்ரகரணத்திலே புருஷகார வைபவகதநமுகேந ஸ்ரீமத் பதார்த்தத்தையும் உபாயவைபவகதநமுகேந *நாராயண சரணௌ சரணம்* என்கிற பதங்களி லர்த்தங்களையும் ப்ரதிபாதித்த வநந்தரம், (ப்ரபத்திக்கு தேச நியமமும்) என்று தொடங்கி *ப்ரபத்யே* என்கிற பதத்தால் சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்தியினுடைய தேச காலாதி நியமாபாவத்தையும், அதுக்கு விஷய நியமம் சொல்லுகைக்காக (குண பூர்த்தி யுள்ளவிடமே விஷயமாகை) என்று தொடங்கி முக்தகண்டமாக மீளவும் நாராயண பதார்த்தத்தையும், (இதில் ப்ரபத்தி பண்ணு மதிகாரிகள் மூவர்) என்று உத்தமனுலே ஆக்ஷிபதனை வதிகாரியையும், ப்ரபத்தியில் ஸாதநத்வமில்லாமை யையும், ப்ரபத்த்யதிகாராபேக்ஷிதமான சக்தி லஜ்ஜா யத்ந நிவ்ருத்தி சமதமாதிசயம் முதலானவற்றையும், ப்ரபத்த்யங்கதயா த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரத்தினுடைய தோஷ பூயஸ்த்வத்தையும், தத்ப்ரதிகோடிதயா ப்ரபத்தியினுடைய நைர்தோஷ்யாதிகளையும், ப்ரபத்தி ப்ரஸங்கத்தாலே முகபேதேந ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வத்தையும் பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், தத்ப்ராபல்யத்தையும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவிலும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டே ஸ்வீகரிக்கு மென்னுமிடத்தையும், உபயரும் புருஷ காரத்தை முன்னிடுமதுக்குண்டான ப்ரயோஜந விசேஷங்களையும், அதிகாரி த்ரயத்துக்கும் புருஷகார மவர்ஜநீய மென்னுமத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, இவ்வளவும் பூர்வகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராய்த்து.

(அவ) இப்ப்ரகரணுதியிலே (உபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி உபேயாதிகாரமும் சில சொல்லிற்றேயாகிலும் அது ப்ராஸங்கிக மித்தனை, இனி உபேயாதிகாரபரமான ப்ரகரண சேஷத்தாலும் உத்தரகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிருர். அது செய்கிற விடத்தில், பாஷ்யகாரர் கத்யத்தில் உத்தரகண்டார்த்த மநுஸந்தித் தருளின க்ரமத்திலே, நமச்சப்தார்த்தம் முன்னுக வருளிச்செய்கிருர். அதில் இந்த நமஸ்ஸு தான் ப்ராப்யவிரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரதிபாதகமாகையாலே, ப்ராப்ய விரோதிகளான வற்றை தர்சிப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரதமம் அவற்றிலே யொன்றை யருளிச் செய்கிருர் (தனக்குத்தான்) என்று தொடங்கி.

160) தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை, தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்.

(வ்யா) கீழே (ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு நன்மைதானே தீமையாய்த்து) என்று – ஸ்வகத ப்ரபத்தி சரண்யஹ்ருதயாநுஸாரி யல்லாதபோது தீமையாய்த் தலைக்கட்டும்படி சொன்ன வித்தாலே, உபாய தசையில் தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையா மென்னுமிட மருளிச்செய்தாராய், இப்ப்ரஸங்கத்திலே உபேய தசையிலும் தான் தனக்குத்தேடும் நன்மை தீமையாய் விடுமென்னுமிட மருளிச்செய்கிருரென்று கீழோடிதுக்கு ஸங்கதி. (தனக்கு) இத்யாதி. அதாவது – சேஷியானவன் போக தசையில் தன் வ்யாமோஹத்தாலே "ஆருயிர்பட்ட தெனதுயிர் பட்டது"

(திருவாய்மொழி 9-6-9) என்னும்படி தன் திறத்தில் மிகவும் தாழநின்று பரிமாறு மளவில், “நாம் சேஷபூதரன்றே, நம் சேஷத்வத்தை நோக்கவேண்டாவோ” என்று ஸ்வநைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே பிற்காலித்து, தனக்குத்தான் தேடுகிற சேஷத்வமாகிற நன்மை, அநாதிகாலம் “ஸ்வதந்த்ரோஹம்” என்றிருந்த தீமையோபாதி அவன் போகத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமா யிருக்குமென்கை. (தீமை) என்று – அக்ருத்ய கரணுதிகளைச் சொல்லவுமாம்.

(அவ) சேஷியுடைய விருப்பத்துக்குடலாய் ஆத்மாவுக்கு அலங்காரமா யிருக்கிற சேஷத்வம், போகவிரோதியாகிறபடி யெங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (அழகுக்கு) என்று தொடங்கி.

161) அழகுக்கிட்ட சட்டை அணைக்கைக்கு விரோதியாமாபோலே.

(வ்யா) அதாவது – ஸ்திரீக்கு அழகுக்கிட்டசட்டை நாயகனுகப்புக்கு விஷயமுமாய் அவளுக் கலங்காரமா யிருந்ததேயாகிலும், போகதசையில் ஆலிங்கந விரோதி யாமாப்போலே, இதுவும் போகவிரோதியா மென்றபடி.

(அவ) அழகுக்குடலானது அநுபவ விரோதியா மென்னுமிடம் சேஷி வசநத்தாலே ,தர்சிப்பிகிறுர் மேல் ஹரோபி-என்று

162) *ஹாரோபி*.

(வ்யா) *ஹாரோபி நார்ப்பித: கண்டே ஸ்பர்சஸம்ரோத பீருணு, ஆவயோரந்தரே ஜாதா: பர்வதாஸ் ஸரிதோ த்ருமா:* என்று ஸம்ச்லேஷதசையில் ஸ்பர்ச விரோதியாமென்னு மச்சத்தாலே பிராட்டி திருக்கழுத்தி லொரு முத்துவட முட்பட பூண்பதில்லை என்றுரிறே பெருமாள். *பீருணு* என்கிற லிங்கவ்யத்யயம் ஆர்ஷம். அன்றிக்கே, அழகுக் கிட்டது அணைக்கைக்கு விரோதியாமென்னுமிட மறிவிக்கையே ப்ரயோஜநமாக்கி, லிங்காநுகுணமாகப் பெருமாள் தம்மளவிலே யோஜிக்கவுமாம்.

(அவ) ஆனல் பின்னை பாரதந்தர்யமேயோ நல்லதென்ன வருளிச்செய்கிறுர் மேல் (புண்யம்போலே) என்று தொடங்கி.

163) புண்யம்போலே பாரதந்த்ர்யமும் பராநுபவத்துக்கு விலக்கு.

(வ்யா) (புண்யம்) என்கிறது – கீழ் (நன்மை) என்கிற சொல்லாலே சொன்ன சேஷத்வத்தை; அது கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்வநைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே யிருய்க்கைக் குறுப்பாய்க்கொண்டு யாதொருபடி போகவிரோதியாகா நிற்கும், அப்படியே, போகதசையிலே அவனுக்கு எதிர் விழிகொடாதே அசித்துப்போலே கிடைக்கைக் குறுப்பான கேவல பாரதந்த்ர்யமும் எதிர்விழி ஸாபேக்ஷனுன வீச்வரனுடைய போகத்துக்கு மிடறுபிடியா மென்றபடி.

அன்றிக்கே, (புண்யம்) என்கிறது – ஸத்கர்மத்தையாய், அது யாதொருபடி பாபத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமா யிருக்கச்செய்தே பகவத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமாகா

நிற்கும், அப்படியே, இருய்க்கைக் குறுப்பான சேஷத்வத்திற்காட்டில் அசித்துப் போலே எதிர்த்தலேயிட்டது வழக்காயிருக்கைக் குறுப்பாகையாலே வ்யாவ்ருத்தமான பாரதந்த்ர்யமும் எதிர்விழிகொடுக்கைக் குறுப்பல்லாமையாலே பரனுடைய வநுபவத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமா மென்னவுமாம். இத்தாலே – கேவல சேஷத்வமும் கேவல பாரதந்த்ர்யமும் ஓரோ ராகாரங்களாலே போகவிரோதியாகா நிற்கும்; பாரதந்த்ர்யத்தோடே கூடின சேஷத்வமே உத்தேச்யமென்கை.

(அவ) இப்படி உபேய தசையில் சேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்கள் பராநுபவத்துக்கு விலக்காம்படியை யருளிச்செய்த அனந்தரம் ப்ராப்தி தசையில் இவனுடைய நிர்பந்த மூலமாக வுண்டான தோஷ நிவ்ருத்தி பராநுபவத்துக்கு விலக்காம்படியை யருளிச் செய்கிறுர் (குணம்போலே தோஷ நிவ்ருத்தி) என்று.

164) ஶுணம்போலே உஶெஷ நிவ்ருத்தி.

(வ்யா) (குணம்) என்கிறது – கீழ் விரோதியாகச் சொன்ன சேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்க ளிரண்டையும். இவைதான் ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்க குணமாயிறே யிருப்பது. இது போலே (தோஷ நிவ்ருத்தி) என்றது – இவ்வாத்ம குண த்வயமும் கீழ்ச்சொன்னபடியே யாதொருபடி பராநுபவத்துக்கு விலக்காகிறது, அப்படியே, இவன் நிர்பந்தித்துப் பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகிற ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற தோஷத்தினுடைய நிவ்ருத்தியும், சரமசரீரமாகையாலே இத்தோடே சிறிது தான் வைத்தநுபவிக்க விச்சிக்கிற வவனுடைய வநுபவத்துக்கு விலக்காமென்கை. (குணம்போலே) என்று – பாரதந்த்ர்யமொன்றையும் த்ருஷ்டாந்திக்கிற தாகவுமாம்.

(அவ) தோஷநிவ்ருத்தியி லாத்மஸ்வரூபம் அத்யந்தபரிசுத்தமாய் போக்யமாயிருக்கு மத்தனே யன்றே, ஆனபின்பு தோஷநிவ்ருத்தி அநபிமதமாய் தோஷமபிமதமா யிருக்கக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (ஆபரணம்) என்று தொடங்கி.

165) ஆஶரணமநஶிமதமாய் அழுக்கஶிமதமாயிரா நின்றதிறே.

(வ்யா) அதாவது – லோகத்தில் விஷய ப்ரவணரா யிருப்பார்க்கு, அபிமத விஷயத்தினுடைய ஔஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான ஆபரணம் அநபிமதமாய், அநௌஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான அழுக்கு அபிமதமா யிராநின்றதிறே என்கை.

(அவ) இதுதான் லௌகிகத்தி லன்றிக்கே பிராட்டி திறத்தில் அவன்றனக்கு மிப்படி யிருந்தமைக்கு ஸூசகமான வார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிறுர் மேல் (ஸ்நாநம்) என்று தொடங்கி.

166) 'ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்' என்கிற வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

(வ்யா) அதாவது – பிராட்டி திருமஞ்ஜநம் செய்து வந்தது பெருமாளுக்கு ரோஷ ஜநகம் என்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிற *தீபோ நேத்ராதுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்ருவம்* என்கிற வார்த்தையை இவ்வர்த்தத்துக் குடலாக ஸ்மரிப்பதென்கை.

ஸபங்கா மநலங்காரம் இத்யாதிப்படியே – பத்து மாஸம் திருமஜநனம் பண்ணும லழுக்கடைந்திருந்த வடிவைக்காண வாசைப்பட்டிருந்தவர்க்கு, இவள் திருமஞ்ஜநம் பண்ணிவந்தவிது ரோஷஜநகமாகச் சொல்லவேண்டாவிறே. ஆனுல் *தீர்க்க முஷ்ணம் விநிச்வஸ்ய மேதிநீவலோகயந், உவாச மேகஸங்காசம் விபீஷண முபஸ்திதம்; திவ்யாங்கராகம் வைதேஹீம் திவ்யாபரண பூஷிதாம், இஹஸீதாம் சிரஸ்ஸ்நாதா முபஸ்தாபாய மாசிரம்* என்று இவர்தாமேயன்றே திருமஞ்ஜநம்பண்ணி யலங்கரித்துக்கொண்டு வரும்படி ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானைப் பார்த்தருளிச் செய்தது; இப்படி யிருக்கச்செய்தே பின்னைரோஷம் ஜநிப்பா னென்னென்னில்; நாம் நல்ல வார்த்தை சொல்லிவிடக்கடவோம், தானே யறியாளோ என்று சொல்லிவிட்டா ரித்தனை போக்கி, அது ஸஹ்ருதயமாகச் சொன்ன வார்த்தையல்ல, அல்லாதபோது ருஷ்டராகக் கூடாதிறே. அவள்தான் *அஸ்நாதா த்ரஷ்டுமிச்சாமி பர்த்தாரம் ராக்ஷஸாதிப* என்றிருக்கச் செய்தே, *யாதாஹ ராமோ பர்த்தா தே ததா தத் கர்த்து மர்ஹஸி* என்று ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான் நிர்பந்தித்துச் சொன்னபின்பன்றே திருமஞ்ஜநம் பண்ணிற்றென்னில்? அவன் பெருமாள் திருவுள்ளக் கருத்தை யறியாதே, அருளிச் செய்த வார்த்தையைக்கொண்டு சொன்னுனித்தனையிறே. எல்லாஞ் செய்தாலும், பத்து மாஸம் ராவண பவநத்திலே யிருந்த இவள் சிறையிருந்த வேஷத்தோடே சென்று காணுமித்தனையல்லது, திருமஞ்ஜநம் பண்ணேன் என்றிருக்க வேணுமிறே; அது செய்யாதே, சடக்கென திருமஞ்ஜநம் பண்ணி வந்தாளிறே; அது, அவ்விருப்புக்காண வாசைப்பட்டவர்க்கு ரோஷ ஹேதுவாய்த்து. ஆகையாலே (ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்) என்னக் குறையில்லை.

அன்றிக்கே, (ஸ்நாநம் ரோஷ ஜநக மென்ற வார்த்தையாவது) – ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான் திருமஞ்ஜநம் செய்தருளச் சொன்னபோது, பெருமாள் திருவுள்ளத்தை யறியுமவளாகையாலே, ‘அவர்க்கிது அநபிமதமாகையாலே ரோஷ ஜநகமாய் வந்து முடியும்’ என்று நினைத்து, *அஸ்நாதா த்ரஷ்டுமிச்சாமி பர்த்தாரம் ராக்ஷஸாதிப* என்று பிராட்டி யருளிச்செய்த வார்த்தையாகவுமாம். ரோஷ ஜநக மென்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிற வார்த்தையென்று கீழ்ச்சொன்ன ந்யாயமிங்கு மொக்கும்.

(அவ) இப்படி யபிமத விஷயத்தி லழுக்குகக்குமாப்போலே, ஆத்மஜ்ஞாநம் பிறந்த விவன் *அழுக்குடம்பு* என்று கழிக்கிற வித்தேஹத்தை ஈச்வரன் விரும்ப எங்கே கண்டதென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (வஞ்சக் கள்வன்) இத்யாதியாலே.

167) “வஞ்சக்கள்வன்” “மங்கவொட்டு”.

(வ்யா) அதாவது – *வஞ்சக் கள்வன்* என்று தொடங்கி *மங்கவொட்டு* (திருவாய்மொழி 10-7) என்னுமளவாக – தம்முடைய திருமேனியிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணியவனநுபவித்தபடிகளையும் அவ்வளவன்றிக்கே, அதிசாபலத்தாலே இத்திருமேனியோடே தம்மைத் திருநாட்டிலே கொடுபோவதாக வவன் அபிநிவிஷ்டனு யிருக்கிறபடியைக் கண்டு, “பிரானே! இப்படி செய்தருளவொண்ணுது” என்றி நிர்பந்தித்து, இதினுடைய தோஷத்தை யவனுக் குணர்த்தி, இப்படி ஹேயமான விது

மங்கும்படி யிசைய வேணும் என்று கால்கட்டி, அவனித்தை விடுவித்துக்கொண்டு போம்படி வருந்தி இசைவித்துக் கொண்டபடியையு மருளிச்செய்தாரிறே யாழ்வார்.

(அவ) அபிமத விஷயத்தி லழுக்குப்போலே யாதரிக்கிறமாத்ர மன்றிக்கே, இவனுடைய ஜ்ஞாநபரிமளம் இத்தேஹத்திலே ப்ரகாசிக்கையாலும் இத்தையாதரிக்கு மென்னுமிடத்தையு ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறுர் (வேர்) இத்யாதியாலே.

168) வேர்சூடுமவர்கள் மண்பற்றுக் கழற்ருதாப்போலே ஜ்ஞாநியை விக்ரஹத்தோடே யாதரிக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – மணத்தின் வாசியறிந்து வேர்சூடும் போகிகளானவர்கள், மண்ணை யுதறில் மணங்குன்றும் என்று மண்பற்றுக் கழற்ருதே சூடுமாப்போலே, பரமபோகி யான ஸர்வேச்வரன் ஜ்ஞாநியானவிவனை விரும்பி யநுபவிக்குமிடத்தில், *ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு:* இத்யாதிப்படியே ஜ்ஞாந கார்யமான விக்ருதிகளுக்கெல்லா மாச்ரய மாய்க்கொண்டு இவனுடைய ஜ்ஞாந பரிமளமெல்லாந் தோற்றும்படி யிருக்கிற விக்ரஹத்தோடேகூட விரும்புமென்றபடி.

(அவ) இன்னம் முகாந்தரத்தாலே இவன் தேஹத்திலிவன் விருப்பத்தை தர்சிப்பிக்கிறுர் (பரமார்த்தன்) என்று தொடங்கி.

169) பரமார்த்தனை விவனுடைய சரீரஸ்திதிக்கு ஹேது கேவல பகவதிச்சையிறே.

(வ்யா) (பரமார்த்தனுகிறுன்) – *இந்நின்ற நீர்மை யினி யாமுருமை* (திருவிருத்தம்-1) *எந்நாள் யானுன்னை யினி வந்து கூடுவன்* (திருவாய்மொழி 3-2-2) *எங்கினித் தலைப் பெய்வன் (திருவாய்மொழி 3-2-9) *நாளே லறியேன்* (திருவாய்மொழி 9-8-4) *தரியே னினி* (திருவாய்மொழி 5-8-7) *கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ* (திருவாய்மொழி 6-9-9) என்று ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலும், பகவதநு பவத்தில் பெருவிடாயாலும் இதுக்குமேலில்லை என்னும்படி யார்த்தி விளைந்தவன், ஏவம் பூதனனவனுடைய சரீர ஸ்திக்குக்கு ஹேது ப்ராரப்தகர்ம மென்னவொண்ணுதிறே, *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்றத்தோடு விரோதிக்கையாலே; *ஆர்த்தாநா மாசுபலதா ஸக்ருதேவ க்ருதா ஹ்யஸௌ, த்ருப்தாநாமபி ஜந்தூநாம் தேஹாந்தர நிவாரிணீ* என்றிறே ப்ரபத்தி ஸ்வபாவந்தா னிருப்பது. ஆகையால், இவனுடைய சரீர ஸ்திதிக்கு ஹேது, “இன்னமும் சிலநாளி வனை யிச்சரீரத்தோடே வைத்தநுபவிக்கவேணும்” என்கிற ஈச்வரேச்சையொழிய வேறென்றில்லாமையாலே (கேவல பகவதிச்சையிறே) என்கிறுர். ப்ராரப்த கர்மமடியாக விருக்கிற த்ருப்த விஷயத்திலும் பகவதிச்சை யுண்டாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது கேவல சப்தத்தாலே.

(அவ) இப்படி தன் விஷயத்துக்கு விருப்பமான விவன் சரீரத்தை அவன் விரும்பும் ப்ரகார மருளிச்செய்கிறுர் மேல் (திருமாலிருஞ்சோலைமலை) என்று தொடங்கி.

170) “திருமாலிருஞ்சோலை மலையே” என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய ஶரீரைக உஶத்திலே பண்ணும்.

(வ்யா) அதாவது – தெற்குத் திருமலையையும் திருப்பாற்கடலையும் என் உத்தமாங்கத்தையுமொக்க விரும்பா நின்றான். ஸ்ரீ வைகுண்டத்தையும் வடக்குத் திருமலையையும் என் சரீரத்தையுமொக்க விரும்பாநின்றான் என்றாரிறே ஆழ்வார். (திருவாய்மொழி 10-7-8) இப்படி யோரோ ரவயவங்களிலே இரண்டிரண்டு திருப்பதியில் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணினானென்றவிது, எல்லாத் திருப்பதிகளிலும் பண்ணின விருப்பத்தை ஓரோரவயவங்களிலே பண்ணிநின்றானென்னுமதுக்கு பலக்ஷணம். ஆகையாலே, அப்பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே தனக்கபிமதமான திவ்ய தேசங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை ஜ்ஞானியான விவனுடைய சரீரைகதேசத்திலே பண்ணுமென்கிறார்.

(அவ) உகந்தருளின நிலங்களி லெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவ் விஷயமொன்றிலுமே பண்ணுமென்றார் கீழ்; இவ்விஷயம் ஸித்தித்தால் உகந்தருளின நிலங்களி லாதரம் அவனுக்கு ஸங்குசிதமா மென்னுமிட மருளிச்செய்கைக்காக, இரண்டிடத்துக்கு முண்டான வாசியை யருளிச்செய்கிறார் (அங்குத்தை) என்று தொடங்கி.

171) அங்குத்தைவாஸம் ஸாயநம்; இங்குத்தைவாஸம் ஸாயீயம்.

(வ்யா) உகந்தருளின நிலங்களில் விரும்பிவர்த்தித்திக்கிறது உசிதோபாயங்களாலே சேதநரையகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்காகையாலே (அங்குத்தை வாஸம் ஸாதநம்) என்கிறது. இச்சேதநன் திருந்தி இவன் ஹ்ருதயத்தினுள்ளே தான் வஸிக்கப் பெற்றவிது அங்குநின்று பண்ணின க்ருஷிபலமாகையாலே (இங்குத்தை வாஸம் ஸாத்யம்) என்கிறது. *நாகத்தணைக் குடந்தை* (நான்முகன் திருவந்தாதி – 36) *மலைமேல் தான் நின்று (திருவாய்மொழி 10-4-4) *பனிக் கடலில் பள்ளிகோளை* (பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-4-9) இத்யாதிகளிலே, இவற்றினுடைய ஸாதநஸாத்யத்வங்கள் தோற்றா நின்றதிறே.

(அவ) இந்த ஸாதந ஸாத்யத்வ ப்ரயுக்தமான ஆதரதாரதம்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் (கல்லும்) என்று தொடங்கி.

172) “கல்லும் கனைகடலும்” என்கிறபடியே இது ஸிஜீயித்தால் அவற்றிலாஉரம் மட்டமாயிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – தன் திருவுள்ளத்தில் புகுந்தபின்பு, தனக்குப் புறம்பொன்றிலு மாதரமில்லை என்று தோற்றும்படி அவனிதிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணி நித்ய வாஸம் பண்ணுகையாலே, திருமலையும், தன் ஸந்நிதாநத்தாலே கோஷிக்கிற திருப்பாற் கடலும், ஒருத்தர்க்குமெட்டாத பரமபதமான தேசமும் புல்லியவாய்த்தினவோ என்றாரிறே யாழ்வார் (பெரிய திருவந்தாதி – 68). இப்படியே, ஸாத்யமான இச்சேதந

ஹ்ருதயம் ஸித்தித்தால், இதுக்கு ஸாதநமாக முன்பு விரும்பிப்போந்த திவ்ய தேசங்களி லாதரம் ஸங்குசிதமாயிருக்கு மென்கை. ஸாத்யம் கைபுகுரு மளவுமிறே ஸாதநத்தி லாதரம் மிக்கிருப்பது.

(அவ) ஆதரம் மட்டமாம்படிக்கு அவதியை தர்சிப்பிக்கிறுர் (இளங்கோயில்) இத்யாதியாலே.

173) "இளங்கோயில் கைவிடேல்" என்றிவன் ப்ரார்யிக்க வேண்டும்படியா யிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – ஸ்ரீபூதத்தார், தம்மைப் பெறுகைக் குறுப்பாக முன்பு தான் விரும்பின திவ்யதேசங்களில் முன்புத்தை யாதரமின்றிக்கே தன்திருவுள்ளத்திலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணிச் செல்லுகிறபடியைக் கண்டு, அவ்வோ திவ்யதேசங்ளைக் கைவிடப்புகுகிருனே என்றதிசங்கை பண்ணி, என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருக்கைக்கு பாலாலயமான திருப்பாற்கடலைக் கைவிடாதொழிய வேணும் என்ருரிறே. (இரண்டாம் திருவந்தாதி-54) ஆகையால், இப்படி யிவன் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படியாய்த்து அவனுக்கவற்றிலாதரம் மட்டமாம்படி என்கை.

(அவ) இப்படி யிவனர்த்தித்தாலும், ஸாத்யம் ஸித்தித்த பின்பு அவனுக்கவை அபிமதங்களா யிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (ப்ராப்ய) இத்யாதியாலே.

174) ப்ராப்யப்ரீதி விஷயத்வத்தாலும் க்ருதஞ்ஜதையாலும் பின்பவை அஹிமதங்களாயிருக்கும்.

(வ்யா) (ப்ராப்யப்ரீதி விஷயத்வமாவது) – தனக்கு ப்ராப்யபூதனை விச்சேதநனுடைய வுகப்புக்கு விஷயமா யிருக்கை. *கண்டியூ ரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர்மல்லையென்று* (திருக்குறுந்தாண்டகம்–19) மண்டியிறே யிவனிருப்பது. க்ருதஜ்ஞதையாவது – "இவ்வோ தேசவாஸத்தாலேயன்ருே நாமிவனைப் பெற்றது" என்று அத்தேசம் தனக்குப் பண்ணின வுபகாரத்தை யநுஸந்திக்கை. இவையிரண்டாலும் ஸாத்யமான விச்சேதநன் கைபுகுந்திருக்கச் செய்தேயும் அவனுக்கு அவ்வோ தேசங்கள் அபிமதங்களா யிருக்கு மென்கை.

ஆக, (குணம்போலே தோஷநிவ்ருத்தி) என்று கீழ்ச்சொன்ன சேஷத்வ பார தந்த்ர்யரூப ஆத்மகுணம்போலே தோஷ நிவ்ருத்தியும், (பராநுபவத்துக்கு விலக்கு) என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி ததுபபாதநார்த்தமாக அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்கபி மதமா யிருக்கும்படியையும், இவன் *அழுக்குடம்பு* என்று கழிக்கிறவிதிலே யவனத்யாதா ரத்தைப் பண்ணும்படியையும், ஜ்ஞாநியான விவனை ஸவிக்ரஹமாக வாதரிக்கைக்கு ஹேதுவிசேஷத்தையும், பரமார்த்தனை விவன் தேஹ ஸ்திதி கொண்டே இவன் தேஹத்தி லவன் விருப்பமறியலா மென்னுமத்தையும், அவனிவனுடைய தேஹத்தை விரும்பும் ப்ரகாரத்தையும், ஸாத்யமானவிது ஸித்தித்தால் ஸாதநாதரம் மட்டமாம் படியையும், அதி னெல்லையையும், இவன் அவ்வோதேசங்களைக் கைவிடாதொழிய வேணும் என்று அர்த்தித்தால் ஸ்வஸாத்யம் ஸித்தித்திருக்கச் செய்தேயும் ஹேது த்வயத்தாலே அவனுக் கவை அபிமதங்களா யிருக்கும்படியையு மருளிச்செய்தா ராயிற்று.

(அவ) இப்படி தோஷநிவ்ருத்தி பராநுபவத்துக்கு விலக்கென்னுமிடம் ஸுஸ்பஷ்டமாம் படியான ஹேதுக்கள் பலவற்றையும் அருளிச்செய்கையாலே அத்தை ஸித்திப்பித்தாராய், அது தன்னை த்ருஷ்டாந்தமாக்கி ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயத்தாலே கீழ்ச் சொன்ன சேஷத்வபாரதந்த்ர்ய ரூபாத்மகுணத்தினுடைய பராநுபவ விரோதித்வத்தை ஸ்திரீகரிக்கிருர் (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி.

175) ஆகையாலே உஒஷநிவ்ருத்திபோலே ஆந்தர ஞுணமும் விரோஜியாயிருக்கும்.

(வ்யா) (ஆகையாலே) என்று – கீழே ஸித்திப்பித்தவர்த்தத்தை யநுவதிக்கிருர். (தோஷ நிவ்ருத்திபோலே) என்றது – தோஷங் கழிகை ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்துக்குறுப்பா யிருக்கச்செய்தேயும் தோஷத்தையே போக்யமாக விரும்புகிற ப்ரணயியான வவனுக் கநபிமத மாகையாலே யாதொருபடி பராநுபவத்துக்கு விரோதியாகிறது, அதுபோலே யென்றபடி. (ஆந்தர குணம்) என்கிறது – சேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்களே. இவற்றை (ஆந்தர குணம்) என்கிறது - ஜ்ஞாநாநந்தங்களிலுங்காட்டில் ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்கமாகையாலே. இதினுடைய பராநுபவ விரோதித்வப்ரகாரம் கீழ்ச் சொல்லப் பட்டதிறே. இவ்விடத்திலும் (ஆந்தர குணம்) என்கிறது – பாரதந்த்ர்ய மொன்றையு மாகவுமாம்.

(அவ) இப்படிச் சொல்லுகைக்கு தோஷ நிவ்ருத்தியில் வரும்தோஷமேதென்ன; வேறொரு தோஷமும் வேண்டா, இதுதானே தோஷமா மென்கிருர் – (தோஷ) இத்யாதியாலே.

176) உஒஷநிவ்ருத்திதானே உஒஷமாமிறே.

(வ்யா) அதாவது – காமிநியானவள் தன்னுடம்பி லழுக்குக் கழற்றி போகத்திலே யந்வயிக்க இச்சிக்குமாப்போலே, ஸ்வத: பரிசுத்தமான வாத்மஸ்வரூபத்துக்கு வந்தேறியான தோஷத்தைக் கழித்து ஸ்வசேஷிக்கு போக்யமாக விநியோகப்பட வேணும் என்று ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தாலே இவன் பண்ணுவித்து கொள்ளுகிற தோஷ நிவ்ருத்திதானே, காமிநியுடைய வழுக்குகக்கும் காமுகனைப்போலே தோஷமே யபிமதமாய் இத்தோடே தன்னை புஜிக்க வாதரிக்கிற வவனுடைய போகத்துக்கு விலக்காகையாலே தோஷமாமிறே யென்கை. அவனுக்கு அநிஷ்டமாமதிறே தோஷமாவது. (இறே) என்று ப்ரஸித்தி தோற்ற வருளிச்செய்தது கீழுபபாதித்தத்தை யெல்லாம் நினைத்து.

(அவ) ஆக, (நன்மைதானே தீமையாயிற்று) என்றும், (தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்) என்றும், (தோஷ நிவ்ருத்திதானே தோஷமாமிறே) என்றும் – தான் தனக்குத் தேடும் நன்மை ஹேயமென்னுமிடம் சொல்லுகையாலே, அவன் தேடும் நன்மையே யுபாயதேயமென்னுமிடம் பலித்ததிறே; இப்படி தான்

தனக்குத் தேடும் நன்மை ஹேயம். அவன் தேடும் நன்மை யுபாதேயமென்னுமிடத்தை ஆப்த வசநத்தாலே தர்சிப்பிகிறுர்மேல் (தன்ஞல்) என்று தொடங்கி.

177) "தன்ஞல் வரும் நன்மை விலேப்பால்போலே; அவஞல் வரும் நன்மை முலேப்பால் போலே" என்று பிள்ளான்வார்த்தை.

(வ்யா) (தன்ஞல் வரும் நன்மையாவது) – ஸ்வயத்நத்தாலே தான் தனக்குண்டாக்கிக் கொள்ளும் நன்மை. (விலேப்பால்போலே) என்றது – ஔபாதிகமாய், விரஸமுமாய், அப்ராப்தமுமா யிருக்குமென்கை. (அவஞல் வரும் நன்மையாவது) – நிருபாதிக ஸ்வாமியான வவன்றுனே இவனுக்கிது வேணும் என்றுண்டாக்கும் நன்மை, முலேப் பால் போலே என்றது – நிருபாதிகமுமாய், ஸரஸமுமாய், ப்ராப்தமுமாயிருக்கு மென்கை.

(அவ) இவ்வளவன்றிக்கே, எம்பெருமானே யொழியத் தான் தனக்கு நன்மை தேட விழிந்தால் ஸ்வவிநாசமே பலிக்குமென்னுமிடத்தை ஸநிதர்சநமாக அருளிச் செய்கிறுர் (அவனே என்று தொடங்கி).

178) அவனேயொழியத் தான் தனக்கு நன்மை தேடுகையாவது – ஸ்தநந்யய ப்ரஜையை மாதாபிதாக்கள் கையில்நின்றும் வாங்கி வாதுகஞன ஆட்டு வாணியன்கையிலே காட்டிக் கொடுக்குமா போலே யிருப்பதொன்று.

(வ்யா) அதாவது – ப்ராப்தனுமாயாப்தனுமானவவன் இவனுக்கு நன்மை தேடும தொழிய, அதுக்கெதிர்த்தட்டான தான் தனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமான நன்மை ஸம்பாதிக்கையாவது – ஸ்வரக்ஷணோபயோகியான ஜ்ஞாநசக்திகளொன்றுமின்றிக்கே ஸ்வமாத்ராதிக ளுணர்ந்து நோக்கவேண்டும்படியான ஸ்தநந்தய ப்ரஜையை, ரக்ஷகரான மாதாபிதாக்கள் கையில் நின்றும் வலிய வாங்கி, கொலேக்குக் கூசாதே உயிர்க்கொலேயாகக் கொன்று மாம்ஸங்களோடே கலசி விற்றுவிடும் காதுகஞன ஆட்டு வாணியன் கையிலே இத்தை நோக்கிக்கொள் என்று காட்டிக்கொடுக்குமாப் போலே யிருப்பதொன் றென்கை. இத்தால் – ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகன், தான் தனக்கு நாசகன் என்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

(அவ) இப்படி இவன் தன்னேத்தானே முடித்துக் கொள்ளுமோவென்ன வருளிச் செய்கிறுர் (தன்னேத் தானே) என்று தொடங்கி.

179) தன்னேத் தானேயிறே முடிப்பான்.

(வ்யா) அதாவது – ஸர்வேச்வரனிவனே யுஜ்ஜீவிப்பிகைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷஞய்ப் போருமவஞகையாலே இவனுடைய விநாசத்துக்கு ஒருநாளுமவன் ஹேதுவன்று, இனி *அஸந்நேவ* என்னும்படி தன்னே நசிப்பித்துக்கொள்ளுவான் தானேயிறே யென்கை. *யானே என்னே* (திருவாய்மொழி 2-9-9) என்கிற பாட்டிலே, *யானே* என்று – என்னிழவு பகவத் க்ருதமல்ல, அவன் எதிர் சூழல்புக்குத் திரியாநிற்க நானே கிடீர் விநாசத்தைச் சூழ்த்துக்கொண்டேன் என்றுரிறே யாழ்வார்.

(அவ) இவன் தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது ஏதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் (தன்னைத் தானே) என்று தொடங்கி.

180) தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது – அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும் விரும்புகை.

(வ்யா) (அஹங்காரமாவது) – தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநமும்; (விஷயங்களாவன) – விஹிதநிஷித்த விஷயங்கள், இவற்றை (விரும்புகையாவது) – இவற்றிலே மிகவும் ப்ரவணனாகை. ஆத்ம ஸ்வரூபந்தான் பகவதநந்யார்ஹசேஷமாய் பகவதேகபோகமாயிறே யிருப்பது, தாத்ருச ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிக்கையிறே – இவற்றிலே இவன் ப்ரவணனாகையாவது. உத்தரவாக்ய நமச்சப்தார்த்தஞ் சொல்லுகிறாராகில் இவை எல்லா மென்னென்னில், உத்தர வாக்யத்தில் நமஸ்ஸிலே புருஷார்த்தத்துக் கிடைச்சுவரான விரோதிகளெல்லாம் தள்ளுண்ணுமென்னுமிடந் தோற்றவிறே "மநோவாக் காயை:" என்று தொடங்கி மூன்று சூர்ணையாலே ஸகல விரோதி நிவ்ருத்தியையும் பாஷ்யகார ரருளிச்செய்தது. இவர்தாமும் முமுக்ஷுப்படி யிலே இந்த நமச்சப்தார்த்தம் சொல்லுகிறவளவில், "இதில் அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணும்" என்றாரிறே. ஆகையாலே இவ்விடத்திலும் தேஹாத்மாபிமாநாதி ரூபமான அஹங்காரம், தத் கார்யமான விஷயப்ராவண்யம், ததுபயகார்யமான பாகவதாபசாரம் முதலான விரோதிகளை யெல்லாம் ப்ரஸக்தாநு ப்ரஸக்தமாக வருளிச் செய்கிறார்; ஆகையால் விரோதமில்லை.

(அவ) இவ்வஹங்காராதிகளின் கொடுமையை விஸ்தரேணோபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி ப்ரதமம் அஹங்காரத்தின் கொடுமையை அருளிச்செய்கிறார் (அஹங்காரம்) என்று தொடங்கி.

181) அஹங்கார மக்நிஸ்பர்ஶம் போலே.

(வ்யா) (அக்நி ஸ்பர்சம் போலே) என்றது – அக்நி ஸ்பர்சமானது அந்வயித்த விட மெங்கும் சுட்டுருவழிக்குமாப்போலே, இதுவும் ஆச்ரயாசியாய் ஸ்வரூபத்தை நேராக வுருவழித்துவிடு மென்கை.

(அவ) இவ்வஹங்காரத்தினுடைய க்ரௌர்யத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் காட்டுகிறார் மேல்.

182) "ந காமகலுஷம் சித்தம்" "ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்த:" "ந உஹெம்" "எம்மா வீட்டுத் திறமும்".

(வ்யா) அதில் ப்ரதமத்திலே, ருக்வேதகிலமான ஜிதந்தாவசநத்தை யருளிச்செய்கிறார்; *ந காம கலுஷம் சித்தம் மமதே பாதயோஸ் ஸ்திதம், காமயே வைஷ்ணவத்வந்து ஸர்வ ஜந்மஸு கேவலம்* இதுக்கர்த்தம் – நிருபாதிக சேஷியாய் நிரதிசய போக்யரான தேவரீர் திருவடிகளிலே வ்யவஸ்திதமான வென்னெஞ்சானது, ஸ்ரீ வைகுண்டாதிகளாகிற வேறொன்றை ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாக நினைத்துக் கலங்கி

யிருக்கிற தன்று, ஸர்வ ஜந்மங்களிலும் தேவர்க்கே ரஸமாம்படியிருக்கிற தாஸ்யத்தையே யாசைப்படா நின்ற தென்று. கேவலபதத்தால் – இத்தலைக்குமா யிருக்குமிருப்பைக் கழிக்கிறது. துசப்தம் அவதாரணார்த்தம். இத்தால் – மோக்ஷ பர்யந்தமாகத் தன்னுகப்பால் வருமதெல்லாம் அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம், பிராட்டி வசநத்தை யருளிச் செய்கிறார். *நஹிமே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர் நச பூஷணை:, வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே விநா ராமம் மஹாரதம்* இதுக்கர்த்தம் – மஹாரதரான பெருமாளைப் பிரிந்து ராக்ஷஸிகள் நடுவே வஸியா நிற்கிற வெனக்கு ப்ராணனாலொரு ப்ரயோஜந மில்லை. அர்த்தங்களாலுமொரு ப்ரயோஜநமில்லை, ஆபரணங்களாலுமொரு ப்ரயோஜநமில்லை என்று இத்தால் – ப்ராணாதிகளெல்லாம் அத்தலையில் விநியோகத்துக்காக வன்றிக்கே தனக்கானபோது அஹங்கார ஸ்பர்சியாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம், பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார், *நதேஹம் நப்ராணந் நசஸுக மசேஷாபிலஷிதம் நசாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வ விபவாத், பஹிர்ப்பூதம் நாத! க்ஷணமபி ஸஹே யாது சத்தா விநாசம் தத்ஸத்யம் மதுமதந விஜ்ஞாபநமிதம்* இதுக்கர்த்தம் – எனக்கு வகுத்த சேஷியானவனே, உன்னுடைய சேஷத்வமாகிற வைச்வர்யத்துக்குப் புறம்பான தேஹத்தையும் க்ஷணமும் ஸஹியேன், இத்தேஹத்துக்கு தாரகங்களான ப்ராணங்களையும் ஸஹியேன், எல்லாராலுமாசைபடப்பட்ட ஸுகத்தையும் ஸஹியேன், புத்ர மித்ர களத்ராதிகளான மற்றொன்றும் ஸஹியேன், இவையித்தனைக்கும் போக்தாவான ஆத்மாதன்னையும் ஸஹியேன், இதெல்லா முருக்காணவொண்ணாதபடி சத்தாவாக நசித்துப்போக வேணும், இந்த விஜ்ஞாபநம் ஸத்யம், இங்ஙனன்றாகில் தேவர்க்குப் பொய்யனான மது பட்டது படுகிறேன் என்று. இத்தால் – அத்தலையில் சேஷத்வத்துக்குப் புறம்பானதெல்லாம் அஹங்கார துஷ்டமாகையாலே த்யாஜ்ய மென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

அநந்தரம், மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவர்களில் தலையானவர் வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார் (எம்மாவீட்டுத் திறமும்) என்று. அதாவது – ‘ஆழ்வீர்! மோக்ஷத் தைக் கொள்ளும்’ என்ன; என்னுகப்புக்காகத் தருகிற மோக்ஷம் எப்ப்ரகாரத்தாலும் விலக்ஷணமா யிருந்ததேயாகிலும், அதின் இடையாட்டமும் ப்ரஸங்கிக்கக் கடவோ மல்லோமென்கை. இத்தால் - தன்னுகப்பால் வரும் மோக்ஷமும் அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே, ஐச்வர்யாதிகளோபாதி த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப் பட்டது.

(அவ) ஆக, அஹங்காரத்தின் கொடுமையை யருளிச் செய்தார் கீழ்; அநந்தரம் விஷயங்களின் கொடுமையை யருளிச் செய்கிறார் மேல் (ப்ரதிகூலவிஷய ஸ்பர்சம்) என்று தொடங்கி.

183) ப்ரதிகூலவிஷயஸ்பர்ஶம் விஷஸ்பர்ஶம் போலே, அநுகூலவிஷயஸ்பர்ஶம் விஷ மிஶ்ரபோஜநம் போலே.

(வ்யா) (ப்ரதிகூல விஷயமாவது) – லோகவிருத்தமுமாய் நரகஹேதுவுமா யிருந்துள்ள நிஷித்த விஷயம்; தத்ஸ்பர்சத்தை விஷஸ்பர்சம்போலே என்றது – ப்ராணபாதகத்வேந

ப்ரஸித்தமாகையாலே ப்ராதிகூல்யந் தோற்றநின்று ப்ராணனே முடிக்கும் விஷஸ்பர்சம்போலே, சாஸ்த்ர நிஷித்ததயா ப்ரஸித்தமாகையாலே ப்ரதிகூலமென்றே தோற்றியிருந்து ஸ்வரூப நாசத்தைப் பண்ணுகையாலே. (அநுகூல விஷயமாவது) – லோகவிருத்தமு மன்றிக்கே நரகஹேதுவுமன்றிக்கே விசிஷ்டவேஷாநுகூல யிருந்துள்ள விஹிதவிஷயம்; தத்ஸ்பர்சத்தை (விஷமிச்ர போஜநம் போலே) என்றது – விஷமிச்ராந்ந போஜநம் அதறியாதவனுக்கு அநுகூலமென்றே தோற்றியிருந்து அவன் ப்ராணனே முடித்துவிடுமாப்போலே, சாஸ்த்ரவிஹிததயா ப்ரஸித்தமாகையாலே அநுகூலம்போலே தோற்றியிருந்து ஆத்மாவினுடைய அநந்யபோகத்வரூபமான ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிக்கையாலே *விஷஸ்ய விஷயாணுஞ்ச தூரமத்யந்த மந்தரம், உப்புக்தம் விஷமஹந்தி விஷயாஸ் ஸ்மரணுதபி* என்று – புஜிக்கவும் வேண்டாதே ஸ்மரணமாத்ரத்தாலும் முடிக்கையாலே, விஷத்திற்காட்டில் விஷய மதிக்ரூரமென்று நின்றதிறே.

(அவ) இப்படி விநாசகரமான விஷயங்களிலே ப்ரவணனுய் ஸுகிக்கநினைக்குமது விபரீதஜ்ஞாந கார்யமென்னுமத்தை ப்ரமாண ப்ரஸித்த த்ருஷ்டாந்தமுகேந வருளிச்செய்கிருர் (அக்நி ஜ்வாலையை) என்று தொடங்கி.

184) அக்நிஜ்வாலையை விழுங்கி விடாய் கெட நினைக்குமா போலேயும் ஆடுகிற பாம்பின் நிழலிலே யொதுங்க நினைக்குமாபோலேயும் விஷய ப்ரவணனுய் ஸுவிக்க நினைக்கை.

(வ்யா) அதாவது – *ஆஸ்வாத்ய தஹந ஜ்வாலா முதந்யாசமநம் யதா – ததா விஷய ஸமஸாகாத் ஸுகசிந்தா சரீரிண:* என்றும் *விஷயாணுந்து ஸம்ஸர்காத் யோபிபர்த்தி ஸுகம நர:, ந்ருத்யத: பணிநச்சாயாம் விச்ரமாயாச்ரயேத ஸ:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே – தண்ணீர்க்கு விடாய்ப்பட்டவன், விபரீத ஜ்ஞாநத்தாலே தாபஹேதுவான அக்நி ஜ்வாலையை விழுங்கித் தன்விடாய் தீர நினைக்குமாப் போலேயும்; ஆதித்ய கிரணங்களாலே அதிமாத்ர தப்தனுனவன் அந்த தாபத்தை யாற்றுகைக்காக நிழலென்கிற மாத்ரத்தைக்கொண்டு, ஆகாம்யநர்த்தத்தை நிரூபியாதே, அத்யந்த குபிதமாய்ப் படத்தை விரித்து நின்ருடுகிற பாம்பின் நிழலிலே யொதுங்க நினைக்குமாப்போலேயும் இருப்பதொன்று, பாதகமான விஷயங்களை ஸுகாவஹமாக ப்ரமித்து அவற்றிலே ப்ரவணனுய் அவற்றை யநுபவித்து ஸுகிக்க நினைக்குமதென்றபடி.

(அவ) விஷய ஸ்பர்சம் ஸ்வரூப நாசகம், விஷய ப்ரவணனுய் ஸுகிக்க நினைக்குமது விபரீத ஜ்ஞாநகார்ய மென்றிறே கீழ்ச்சொல்லி நின்றது; இவ்விஷய ஸ்பர்சம் வேண்டா, பகவத் குணங்களிலே நைந்திருக்குமவன் இவற்றைக் காணவே முடியுமென்கிருர் மேல் (அசுணமா) என்று தொடங்கி.

185) அசுணமா முடியுமாபோலே ஹமவஉநுஹவைகபரனுய் ம்ருஉுப்ரக்ருதியா யிருக்குமவன் விஷயஉர்ஶநத்தாலே முடியும்படி.

(வ்யா) அதாவது - அசுணமாவென்கிற பக்ஷி அதிமதுரமான காந ச்ரவணத்தாலே நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமா யிளகின தசையிலே அதிகடிநமான பறையையடிக்கக் கேட்டுப் பட்டுக்கிடக்குமாப்போலே யாய்த்து, பகவதநுபவமொன்றிலுமே தத்பரனாய் தத்குண ரஸத்திலே நைந்து இதர விஷயங்களின் பேர் கேட்கிலும் மாந்தும்படி ம்ருது ப்ரக்ருதியா யிருக்குமவன் பகவதேகபோகத்வரூப ஸ்வரூபநாசகங்களான விஷயங்களைக் கண்ட மாத்ரத்திலே யேங்கி முடியும்படி யென்கை.

(அவ) இவ்வர்த்தத்தை ஆப்தவசநத்தாலே யிசைவிக்கிறார் (காட்டி) என்று தொடங்கி.

186) "காட்டிப் படுப்பாயோ" என்னக் கடவதிறே.

(வ்யா) அதாவது - அல்ப ரஸங்களாய் அநேக விதங்களாயிருந்துள்ள துர்விஷயங்களைக் காட்டி, அவற்றோடு பொருந்தாதபடியாய் அவற்றுக்குப் பாங்கான நிலத்திலே யிருக்கைக்கீடான பாபத்தைப் பண்ணின வென்னை முடிக்கப் பார்க்கிறாயோ வென்றபடி.

(அவ) ஏவம்பூத விஷய தோஷத்தை யறியாமையாலே யிதிலே ப்ரவணனுமவனுக்கும், இத்தை யறிந்துவைத்தே ப்ரவணனுமவனுக்கும் வாசியை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (அஜ்ஞனான) என்று தொடங்கி.

187) அஜ்ஞனான விஷயப்ரவணன் கேவல நாஸ்திகனைப் போலே, ஜ்ஞாநவானான விஷயப்ரவணன் ஆஸ்திக நாஸ்திகனைப்போலே.

(வ்யா) (அஜ்ஞனான விஷய ப்ரவணனாகிறான்) – விஷயங்களினுடைய தோஷ பூயஸ்தை யையும் ஸ்வரூப விருத்ததையையும் அறியாதே, அவற்றை யாசைப்பட்டு மேல் விழுகிறவன். (கேவல நாஸ்திகனாகிறான்) – தர்மாதர்ம பரலோக சேதநேச்வராதி களுக்கு ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தில் ப்ரமாண்ய புத்தியொன்றுமின்றிக்கே ஸ்வைர ஸஞ்சாரபரனாய்த் திரிகிற சுத்த நாஸ்திகன். (ஜ்ஞாநவானான விஷய ப்ரவணனாகிறான்) – விஷயங்களினுடைய தோஷதுஷ்டதையையும் ஸ்வரூப விருத்தத்தையு மறிந்து வைத்தே, அவற்றை விரும்பி மேல்விழுகிறவன் (ஆஸ்திக நாஸ்திகனாகிறான்) – தர்மாதர்மாதி ஸகல ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமென்றிசைகையாலே யாஸ்திகனென்று சொல்லலாம்படி யிருப்பானாய், அந்த சாஸ்த்ர மர்யாதையி லடங்காதே தோற்றிற்றுச் செய்து திரிகையாலே நாஸ்திக ஸமனாயிருக்குமவன்.

(அவ) த்ருஷ்டாந்தபூதரான விவர்களிருவர்க்கும் விசேஷமேதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (கேவல) இத்யாதியாலே.

188) கேவல நாஸ்திகனைத் திருத்தலாம், ஆஸ்திக நாஸ்திகனை யொருநாளும் திருத்த வொண்ணாது.

(வ்யா) அதாவது – சாஸ்த்ரத்தை யில்லையென்று, தோற்றிற்றுச் செய்து திரிகிறவனை சாஸ்த்ராஸ்திக்யம் பிறக்கைக் குறுப்பான உபதேசங்களைப் பண்ணி விதிநிஷேத

வச்யனும்படி திருத்தலாம்; சாஸ்த்ராஸ்திக்யமுடையனுய் தத்ப்ரதிபாத்ய ப்ரமேயங்களேயும் அறிந்துவைத்து, பாப பயமின்றியே, நாஸ்திகவத் ஸ்வைரம் ஸஞ்சரிக்கிறவனேச் சொல்லி யறிவிக்கத்தக்க தொன்றில்லாமையாலே உபதேச முகத்தா லொரு நாளும் திருத்தவொண்ணுதென்கை. இத்தால் - அஜ்ஞனை விஷய ப்ரவணனே, விஷயதோஷத்யுபதேச முகத்தாலே விரக்தனும்படி திருத்தலாம்; ஜ்ஞாநவானுன விஷயப்ரவணனே, விஷயதோஷாதிகளே வ்யக்தமாக வறிந்துவைத்தே ப்ரவர்த்திக்கிறவனுகையாலே ததுபதேசத்தா லொருநாளும் திருத்த வரிதென்ற தாய்த்து. *அஜ்ஞஸ் ஸுகமாராத்யஸ் ஸுகதர மாராத்யதே விசேஷஜ்ஞ:, ஜ்ஞாநலவ துர்விதக்தம் ப்ரஹ்மாபி நரம் நரஞ்ஜயதி* என்னக்கடவதிறே. ஆகையால், அவனிலு மிவன் நிக்ருஷ்டதமனென்று கருத்து.

(அவ) (தன்னேத்தானே – ஸூ.180) என்கிற வாக்யத்தில் ஸ்வரூப நாசகங்களாகச் சொன்ன அஹங்காரத்தினுடையவும் விஷயங்களினுடையவும் க்ரௌர்யத்தைத் தனித் தனியே யருளிச்செய்தார் கீழ்; உபயத்துக்கு முள்ளதொரு க்ரௌர்ய விசேஷத்தை தந்த்ரேண வருளிச்செய்கிருர்மேல் (இவை) என்று தொடங்கி.

189) இவையிரண்டும் ஸ்வரூபேண முடிக்குமளவன்றிக்கே ஊாமவத விரோயத்தையும் விளேத்து முடிக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – உக்த தோஷ யுக்தமான விவ்வஹங்காரமும் விஷயப்ராவண்யமு மாகிற விரண்டும், தானுனவாகாரத்தாலேநின்று நசிப்பிக்குமளவன்றிக்கே, பாகவதாப சாரமாகிற மஹாநர்த்தத்தையும் விளேத்து ஸ்வரூபநாசத்தைப் பண்ணுமென்கை. (ஸ்வரூபேண) என்றது – ஸ்வேநரூபேண வென்றபடி. அஹங்காராதிகளிலே ப்ரவணனு லுள்ள வளவன்றிறே பாகவதாபசாரம் பண்ணிலுலுள்ள பகவந் நிக்ரஹம்.

(அவ) ஆனுல் பாகவத விரோதம் விளேந்தபோதே ஸ்வரூப நாசம் பிறக்குமாகில், பாகவத விரோதத்தைப் பண்ணிப் போராநிற்கச்செய்தே ஸ்வரூபாநுரூபமான நாம ரூபங்களேயுடையராய்க் கொண்டிருக்கிறபடி யெங்ஙனேயென்ன வருளிச் செய்கிருர் (நாம ரூபங்களே) என்று தொடங்கி.

190) நாமரூபங்களேயுடையராய் ஊாமவதவிரோயம் பண்ணிப் போருமவர்கள் உரீயபடம் போலே.

(வ்யா) அதாவது – வைஷ்ணவத்வ சிஹ்நமான தாஸ்ய நாமத்தையும் தததுகுணமான ரூபத்தையுமுடையராய்க் கொண்டு, உள்ளொரு பசையின்றிக்கே அஹங்காராதி வச்யராய் பாகவதர்கள் திறத்திலே விரோதத்தைப்பண்ணிப் போருமவர்கள், உருக்குலேய வெந்திருக்கச்செய்தே உருவுடைத்துப்போலே தோற்றியிருக்கும் தக்த படத்தோடு ஸத்ருசரென்கை.

(அவ) தக்தபடத்தின்படிதன்னே தர்சிப்பிகிருர்மேல் (மடி) என்று தொடங்கி.

191) மடிபுடவை வெந்தால் உண்டையும் பாவுமொத்துக் கிடக்கும்; காற்றடித்தவாறே பறந்துபோம்.

(வ்யா) அதாவது – தட்டிமடித்திருக்கிற புடைவையானது தட்டுருவ வெங்கும் வெந்திருக்கச்செய்தே உண்டையும் பாவும் முன்புபோலே யொத்திருக்கும்; ஒரு காற்று வந்து சிதறவடித்தவாறே யுருக்காணவொண்ணாதபடி பாறிப் பறந்துபோமென்கை. அப்படியே, அபசாராக்நி தக்தராய்வைத்து நாமரூபங்களோடே யிருக்கிறவர்களும் பகவந் நிக்ரஹ விசேஷத்தாலே பாறவடியுண்டு உருமாய்ந்து போவர்களென்று கருத்து.
(அவ) பாகவதாபசாரம் பண்ணினல் ஈச்வரன் அஸஹமாநனய் உசிததண்டம் பண்ணுமென்னு மத்தை ஆப்தவசநத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வரன்) என்று தொடங்கி.
192) "ஈச்வர னவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத்தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொறுமை" என்று ஜீயரருளிச் செய்வர்.

(வ்யா) அதாவது – ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வ சக்தியான ஸர்வேச்வரன் தன்னையழியமாறி இதர ஸஜாதீயனு யவதரித்ததுக் கை தொடனய்நின்று செய்த ஹிரண்ய ராவணாதி நிரஸநரூபாத்யதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்க ளெல்லாம், ப்ரஹ்லாதன் மஹர்ஷிகள் தொடக்கமான அவ்வோ பாகவத விஷயங்களில் அவ்வவர் பண்ணின வபசாரம் ஸஹியாமையாலே யென்று ஆப்த தமரான நஞ்ஜீய ரருளிச்செய்வரென்கை.

(அவ) இந்த பாகவதாபசாரத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தில் பகவ துக்தியை தர்சிப்பிகிறார் (அவமாநக்ரியா) என்று.
193) "அவமாநக்ரியா"

(வ்யா) *யா ப்ரீதிர் மயி ஸம்வ்ருத்தா மத்பக்தேஷு ஸதாஸ்துதே, அவமாந க்ரியா தேஷாம் ஸம்ஹரத்யகிலம் ஜகத்* (மஹாபாரதம்) என்றுனிறே.

(அவ) இப்படிப்பட்ட பாகவதாபசாரத்தினுடைய வைவித்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் (பாகவதாபசாரந்தான்) என்று தொடங்கி.
194) பாகவதாபசாரந்தான் அநேகவிதம்.

(வ்யா) (அநேக விதம்) என்றது – ஜந்ம நிரூபணம், ஜ்ஞாந நிரூபணம், வ்ருத்த நிரூபணம், ஆகார நிரூபணம், பந்து நிரூபணம், வாஸ நிரூபணம் இத்யாதிகளாலே பலபடிப்பட்டிருக்கு மென்றபடி.

(அவ) அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு, ஜந்மநிரூபணத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தை யருளிச்செய்வதாக, அத்தை யுபாதாநம் பண்ணுகிறார் (அதிலே யொன்று அவர்கள்பக்கல் ஜந்ம நிரூபணம்) என்று.

195) அதிலே யொன்று அவர்கள்பக்கல் ஜந்மநிரூபணம்.

(வ்யா) (ஜந்ம நிரூபணமாவது) – நிக்ருஷ்ட குலங்களிலே யவதீர்ணரான பாகவதர்களை, பகவதீயத்வ ப்ரயுக்தமான மாஹாத்ம்யத்தைப் பாராதே நிகர்ஷ புத்த்யா தத்தஜ்ஜந்மங்களை நிரூபிக்கை.

(அவ) இதினுடைய க்ரௌர்யந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.
196) இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாநஸ்ம்ருதியிலுங்காட்டில் க்ரூரம்.

(வ்யா) (இதுதான்) என்று - பாகவதஜந்ம நிரூபணத்தைப் பராமர்சிக்கிறது.
(அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந ஸ்ம்ருதியாவது) – ஆச்ரிதருகந்ததேனு மொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அதிலே அப்ராக்ருத திவ்ய விக்ரஹத்தில் பண்ணும் விருப்பத்தைப்பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற வைபவத்தை யறியாதே நிகர்ஷ புத்திபண்ணி விக்ரஹோபாதாந த்ரவ்ய மின்னதன்றோவென்று சிந்திக்கை; அதிலுங் காட்டில் க்ரூரமாகையாவது –அத்தைப் பற்றவும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அத்யந்த நிக்ரஹ ஹேதுவாகை.

(அவ) அது தன்னினுடைய க்ரௌர்யந்தா னெவ்வளவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத்தை) இத்யாதியாலே.
197) அத்தை மாத்ருயோநிபரிக்ஷையோ டொக்கும் என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லும்.

(வ்யா) *அர்ச்சாவதாரோபாதாந வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தநம் – மாத்ருயோநி பரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹுர் மநீஷிண:* என்றுநின்றதிறே. இப்படி உபயத்தையும் மாத்ருயோநி பரீக்ஷா ஸமமாக சாஸ்த்ரஞ் சொல்லிற்றேயாகிலும், அது அர்ச்சாவ தாரத்தி லுபாதாந ஸ்ம்ருதிக்கு நிதர்சநமாமித்தனை; வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தன மதிலும் க்ரூரமென்றிவர்க்குக் கருத்து. (மாத்ருயோநி பரீக்ஷையாவது) – அந்ய ஸ்த்ரீயோநி வைலக்ஷண்யாவைலக்ஷண்ய நிரூபண வாஸனையாலே யித்தையுமப்படி நிரூபிக்கை. (அத்தோடொக்கும்) என்றது – இப்படி நிரூபித்தால் அதுக்கு எத்தனை பாபமுண்டு, அர்ச்சாவதார விக்ரஹோபாதாந சிந்தநத்திலு மத்தனைபாப முண்டென்றபடி.

(அவ) இவ்வபசாரத்துக்குப் பலம் - தக்தபடம்போலே நஷ்ட கல்பனாயிருந்து தேஹாவஸாநத்திலே யுருமாய்ந்து போமளவேயல்ல, இவ்வபசாரம் பண்ணினபோதே கர்ம சண்டாளனாய் விடு மென்கிறார் (த்ரிசங்குவைப்போலே) என்று தொடங்கி.
198) த்ரிஶங்குவைப்போலே கர்மசண்டாளனாய் மார்விலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தானே வாராய்விடும்.

(வ்யா) அதாவது - இக்ஷ்வாகு வம்ச்யனாயிருக்கிற த்ரிசங்குவாகிற ராஜா, தன் குல குருவாயிருக்கிற வஸிஷ்ட மஹர்ஷியை, “ஸசரீர ஸ்வர்க்காப்த்யர்த்தமாக வென்னை

யஜிப்பிக்கவேணும்'' என்றபேக்ஷிக்க; மஹர்ஷி, 'அது நமக்கசக்யம்' என்ன; அங்கு நின்றும் தத்புத்ரர்கள் தபஸ்ஸு பண்ணுகிற விடத்திலேசென்று இச்செய்தியைச் சொல்லி அவர்களை மிகவு மநுவர்த்தித்து, "நீங்களென்னை யிப்படி யஜிப்பிக்க வேணும்'' என்று நிர்பந்திக்க; "நீ துர்புத்தியா யிருந்தாய். மகர்ஷி 'போகாது' என்றத்தை எங்களாலே செய்யப்போமோ'' என்ன; *தேஷாம் தத்வசநம் ச்ருத்வா க்ரோத பர்யாகுலாக்ஷரம் – ஸராஜா புநரேவைதா நிதம் வசந மப்ரவீத். ப்ரத்யாத் க்யாதோ பகவதா குருபுத்ரைஸ் ததைவச – அந்யாமகதிம் கமிஷ்யாமி ஸ்வஸ்திவோஸ்து தபோதநா:* என்று – அவன் க்ருத்தனுய், "குருவானவரும் தத்புத்ரர்களான நீங்களும் மாட்டோ மென்றிகோளாகில் நான் மற்றேரிடத்திலே போகிறேன், நீங்கள் ஸுகமே யிருங்கோள்'' என்ன, *ருஷிபுத்ராஸ்து தச்ச்ருத்வா வாக்யம் கோராபிஸமஹிதம் – சேபு: பரம ஸங்க்ருத்தாச்ச சண்டாளத்வம் கமிஷ்யஸி* என்று ஸ்வாசார்யனையும் தத்புத்ரர்களான தங்களையு மிவன் அவமதிபண்ணிச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்கள் மிகவும் க்ருத்தராய், 'நீ சண்டாளனுகக் கடவை' என்று சபிக்க; *அத ராத்ர்யாம் வ்யதீதாயாம் ராஜா சண்டாளதாங்கத: – நீலவஸ்த்ர தரோ நீல: புருஷோ தவஸத்மூர்த்தஜ: – சித்ரமால்யாங்க ராகச்ச ஆயஸாபரணேபவத்* என்கிறபடியே அநந்தரம் அவன் கர்மசண்டாளனுய் விட்டானிறே. அப்படியே, பாகவதாபசாரம் பண்ணினபோதே கர்மசண்டாளனுய், ப்ரஹ்மவர்ச்சஸ்த்வத்துக் குறுப்பாக மார்பிலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தான் சண்டாளவேஷத்துக் கடைத்த வாராய்விடு மென்கை. அங்கு சாப ஸித்தமாகையாலே ப்ரத்யக்ஷமாய்த்து; இங்கு சாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே, ஜ்ஞாந த்ருஷ்டி விஷயமாக விருக்கும். *அநாசாராந் துராசாரா நஜ்ஞாத்ரூந் ஹீநஜந்மந:। மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யச்சண்டாலதாம் வ்ரஜேத்* என்னக்கடவதிறே.

199-200) (அவ) சண்டாளனேபாதியாகிலும் இவனுமொரு காலத்திலே யீடேறுமென்று நினைக்கைக் கவகாசமில்லாதபடி, ஜாதி சண்டாளனில் கர்மசண்டாளனுக்குள்ள தண்மையை யருளிச் செய்கிருர் (ஜாதி சண்டாளனுக்கு) என்று தொடங்கி.

199) ஜாதிசண்டாளனுக்குக் காலாந்தரத்திலே ஶ்ரவதனுகைக்கு யோக்யதை யுண்டு, அதுவுமில்லையிவனுக்கு.

(வ்யா) அதாவது – ஜாத்யா சண்டாளனுனவனுக்கு தஜ்ஜந்மத்திலேயாதல் ஜந்மாந்தரத்திலேயாதல் பகவத் கடாக்ஷமுள்ளதொரு காலவிசேஷத்திலே நாமரூபங்களையுடையனுய் பகவத் ஸம்பந்த நிரூபிதனுகைக்கு யோக்யதை யுண்டு, அந்த யோக்யதையுமில்லை பாகவதாபசார்ரூப கர்மத்தாலே சண்டாளனுன இப்பாபிஷ்ட்டனுக்கு.

200) ஆரூஊபதிதனுகையாலே.

(வ்யா) அதுக்கடி – பாகவதத்வமாகிற உயர்ந்த நிலத்திலே யேறி *பத்மகோடி சதேநாபி நக்ஷமாமி* (வராக புராணம்) என்னும்படி அதிக்ரூரமான பகவந் நிக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவான பாகவதாபசாரத்தாலே பாறவடியுண்டு அத:பதித்தவனுகையாலே யென்கை.

201) இதுதான் ஜந்மாதிகளாலும் ஜ்ஞாநாதிகளாலும் அபக்ருஷ்டரானவர்கள் உத்க்ருஷ்ட விஷயத்தில் பண்ணுமளவிலேயோ, அவற்ரு லுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அபக்ருஷ்ட விஷயத்தில் பண்ணுமளவிலு மொக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (இது தனக்கு) இத்யாதியாலே.

201) இது தனக்கு அயிகாரிநியம மில்லே.

(வ்யா) அதாவது - பாகவதாபசாரத்துக்கு அப்படி யிருப்பதோ ரதிகாரிநியதி யில்லே யென்கை.

(அவ) இது தனக்கு ப்ரமாணமுண்டோ வென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிருர் (தமர்களில்) என்று தொடங்கி.

202) “தமர்களில் தலேவராய சாதியந்தணர்களேழும்” என்கையாலே.

(வ்யா) அதாவது – ஸாங்கமாக ஸகல வேதங்களேயும் அத்யயநம் பண்ணி ததீய ச்ரேஷ்ட்டருமாய் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களுமா யிருந்தார்களேயாகிலும், தேவரீர் திருவடிகளில் ஸம்பந்தைக நிரூபகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களே ஜந்மாதிகளேயிட்டு நிந்திப்பர்களாகில், காலாந்தரே தேசாந்தரே யன்றிக்கே அப்போதே யவ்விடந் தன்னிலே யவர்கள்தாங்கள் சண்டாளரும் இவர்களுக் கொரு போலிமாத்ர மென்னும்படி யவர்களிற் காட்டி லத்யந்த நீசராவரென்று, தத்வயாதாத்ம்ய தர்சிகளான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வா ரருளிச்செய்கையாலே யென்கை.

(அவ) இவ்வர்த்தவிஷயமாக இரண்டு ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிருர் (இவ்விடத்திலே) என்று தொடங்கி.

203) இவ்விடத்திலே வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தையும் பிள்ளேப்பிள்ளேயாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது.

(வ்யா) (வைநதேய வ்ருத்தாந்தமாவது) – விச்வாமித்ரன்பக்கலிலே வித்யைகளெல்லா மதிகரித்த காலவனென்கிற ப்ராஹ்மணன், குருதக்ஷிணே கொடுத்தாலொழிய நமக்கு இவ்வித்யைகள் நிலேநில்லாது என்று பார்த்து, “நானிங்குத்தைக்கு தக்ஷிணேயாகத் தரத்தக்கதேது” என்று கேட்க; “நீ நமக்கொன்றும் செய்யவேண்டா, நாமுன்னுடைய சுச்ருஷையாலும் பக்தியாலும் மிகவும் ப்ரீதரானேம், இனியுன்னுடைய இஷ்டத்திலே போயிரு” என்று பலகாலும் சொன்னவளவிலும், இவனது செய்யாதே, ஸர்வதா, என் பக்கலிலே தக்ஷிணே வாங்கிக்கொள்ளவேணும் என்று அதி நிர்பந்தம் பண்ணுகை யாலே, *கிஞ்சிதாகத ஸம்ரம்போ விச்வாமித்ரோப்ரவீ திதம் – ஏகதசச்யாம கர்ணு

நாம சதாந்யஷ்டௌது தேஹி மே; ஹயாநாம் சந்த்ர சுப்ராணும் கச்ச காலவ மாசிரம்* என்று – அவன் குபிதனுய், இவனேப்பார்த்து, “உடம்பெங்கும் சந்த்ர மண்டலம்போலே வெளுத்து ஒருசெவி பச்சையாயிருக்கும் எண்ணூறு குதிரை நமக்குக் கொண்டுவந்து தா” என்ன; இத்தைக் கேட்டு மஹா வ்யாகுலனுய், இதுக்கினிச் செய்வதென்? என்று பஹுமுகமாக விசாரித்து, ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதனுன ஸர்வேச்வரனே யுபாஸிப்போம் என்று உத்யோகிக்கிறவளவிலே, முன்பே யிவனுக்கு ஸகாவா யிருக்கிற பெரியதிருவடிநாயனுர் இவனுக்கு வந்து முன்னிற்க; அவரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, இதுக்குச்செய்ய வடுப்பதென்? என்று கேட்க, அவர், உன்னே நானிப்பூமி எங்கும் கொண்டு போகிறேன் இருவருங்கூட ஆராய்வோம் வா என்று, இவனே இடுக்கிக்கொண்டு திரிகிறவளவிலே, இளைப்பானவாறே, இங்கே யிளைப்பாறிப் போகக்கடவோம் என்று, மேல் ஸமுத்ரத்திலே ருஷபம் என்கிற பர்வதத்தின்மேலே வஸியா நிற்பாளாய் ஜ்ஞாநாதிகையா யிருக்கிற சாண்டிலி என்கிற பாகவதையைச் சென்றுகண்டு அபிவாதநாதிகள் பண்ண; அவள் அத்யாதரத்தோடே மிகவும் ஸத்கரிக்க; அநந்தரம், விச்ராந்தராய் சயிக்கிறவளவிலே; இப்படி விலக்ஷணையா யிருக்கிற விவள் ஒரு விலக்ஷண தேசங்களிலே வஸிக்கப் பெற்றதில்லேயே என்று பெரிய திருவடிநாயனுர் விசாரித்து, இவளே யிங்குநின்றும் நாமொரு திவ்ய தேசங்களிலே கொண்டுபோய் வைக்கக்கடவோம் என்று நினேத்துக் கொண்டு கிடக்கச்செய்தே; அந்த பாகவதை யிருந்த தேசத்தைக் குறையநினேத்த இவ்வபசாரத்தாலே சிறகுகளு முதிர்ந்து நிச்சேஷ்டராய்விட, இத்தைக்கூடப்போன ப்ராஹ்மணன் கண்டு, *கிந்நு தே மநஸா த்யாத மசுபம் பத்தாம்வர - நஹ்யயம் பவதஸ் ஸ்வல்போ வ்யபிசாரோ பவிஷ்யதி* என்று ஏதேனுமும்முடைய திருவுள்ளத்தாலே தீங்கு நினேத்த துண்டோ, தேவரீருக்கு அல்பமும் வ்யபிசாரம் வருகைக்கு யோக்யதையில்லேயே என்ன; உண்டாய்த்துக்காண் என்று, தாமந்த பாகவதை விஷயத்தில் நினேத்த ப்ரகாரத்தை யவனுக்கருளிச்செய்து; அநந்தரம் இத்தைப் பொறுக்கவேணும் என்று அவளேச் சென்றநுவர்த்தித்து, அவளநுக்ரஹத் தாலே அவ்வபசாரம் நீங்கி முன்புபோலேயானு ரென்கிறது. இதுதான், கிருஷ்ணன் ஸ்ரீதூதெழுந்தருளினபோது நாரதாதி மஹர்ஷிகள் பலரும் வந்திருக்கிறவளவிலே க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளக் கருத்தைப் பின்செல்லுகைக்குறுப்பாக த்ருதராஷ்ட்ரனேக் குறித்துப் பலகதைகளும் சொல்லிவருகிற ப்ரகரணத்திலே, ஸ்ரீநாரதபகவா னநுக்ரஹித்ததாக உத்யோகபர்வத்திலே உக்தமாகையாலே, வேதாந்தோபப்ருஹ்மண ஸித்தமிறே.

(பிள்ளேப்பிள்ளேயாழ்வானுக் காழ்வான் பணித்த வார்த்தையாவது) – பிள்ளேப்பிள்ளே யாழ்வானே யங்கீகரித்தநாளிலே, இவர் ஆபிஜாத்யாதிகளாலே யுத்க்ருஷ்டராகை யாலே பாகவத விஷயங்களில் அவிநயமாக வர்த்தித்துக்கொண்டு போருகிறபடியைக் கண்டு, ‘இவர்க்கு இப்பாகவதாபசாரம் இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநங்க ளெல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்திய் தானே மேலாய் விநாசபர்யந்தமாக்கிவிடும்; அதுக்கு வேலியிட்டுவைக்கவேணும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஓரயநத்தினன்று நீராடி யேறினவளவிலே, இவரைப் பார்த்து, எல்லாரும் தாநம்பண்ணுகிறகாலத்திலே நீரும் நமக்கொரு தாநம் பண்ணமாட்டீரோ? என்ன; அடியேனெத்தை தாநம் பண்ணுவது,

எல்லாமங்குத்தையாயிருந்ததே! என்ன; அர்த்தஸ்திதியன்றேவது, அவ்வளவு போராது, ‘கரணத்ரயத்தாலும் பாகவதாபசாரம் பண்ணுமல் வர்த்திக்கக்கடவேன்’ என்று நங்கையிலே உதகம் பண்ணித்தரவேணும்’ என்ன; அப்படியேயிவரும் உதகம்பண்ணிக் கொடுத்த வநந்தரம், ஒரு பாகவததோஷத்தை பூர்வவாஸநையாலே நினைத்து, ‘நாமினிமுடிந்தோம்’ என்று பயப்பட்டு மூடிக்கொண்டு தன் திருமாளிகையிலே கண் வளர; இவர் முன்புவருகிறகாலத்தில் வரக்காணுமையாலே, ஆழ்வா னிவர் திருமாளிகையிலே எழுந்தருளி, ‘ஏன்தான், முசிப்பென்’ என்று வினவியருள; தாம் மநஸ்ஸால் நினைத்தத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து, கரண த்ரயத்தாலுமபசாரம் புகுராதபடி யித்தேஹத்தோடு வர்த்திக்கை யரிதா யிராநின்றது, என் செய்யக்கடவேன் என்று திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்தது க்லேசிக்க; இத்தனை யநுதாபமிவர்க் குண்டாகப்பெற்றேமே! என்றுகந்தருளி, மநஸ்ஸாலே நினைத்ததுக்கு அநுதாப முண்டாகவே ஈச்வரன் க்ஷமித்தருளும், ப்ரத்யக்ஷ தண்டபயத்தாலே காயிகமாக வொருவரையும் நலியக்கூடாது, ஆனபின்பு அவையிரண்டு முமக்குக் கழித்துத் தந்தோம், இனி வாக்கொன்றையும் நன்ருகக் குறிக்கொண்டு வர்த்தித்துப் போரும் – என்றருளிச் செய்தது.

(அவ) பகவல்லாப ஹேதுவான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் பரிபூர்ணமாக வுடையா னொருவனுக்கு பாகவதாபசாரமுண்டாய்த்தாகிலும், பகவான் அதுக்கு லகுவானதொரு தண்டங்களைப்பண்ணிக் கூட்டிக்கொண்டுவிடானே, அவையிரண்டுமஸத்ஸமமாய் அபசாரமே ப்ரபலமாய் எம்பெருமானை யிழந்தேபோய்விடு மென்னலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள்) என்று தொடங்கி.

204) ஜ்ஞாநாநுஷ்ாநங்களை யொழிந்தாலும் பேற்றுக்கு அவர்கள்பக்கல் ஸம்வந்யமே யமைகிருப்போலே அவையுண்டானுலு மிழவுக் கவர்கள்பக்கல் அபசாரமே போரும்.

(வ்யா) அதாவது – *உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யா மாகாசே பக்ஷிணும் கதி:, ததைவ ஜ்ஞாந கர்மாப்யாம் ப்ராப்யதேபகவாந் ஹரி:* என்றும், *வீசும் சிறகால் பறத்தீர் விண்ணுடு நுங்கட் கெளிது* என்றும் சொல்லுகிறபடியே – பகவல்லாப ஹேதுவான தத்வஜ்ஞாநமும் ததநுரூபாநுஷ்டாநாமு மின்றிக்கே யொழிந்தாலும்; பகவல்லாபத் துக்கு, *பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்ச்ரயா:, தேநைவதே ப்ரயாஸயந்தி தத்விஷ்ணே: பரமம்பதம்* என்றும், *யம் யம் ஸ்ப்ருசதி பாணிப்யாம் யம்யம் பச்யதி சக்ஷுஷா। ஸ்த்தாவராண்யபி முச்யந்தே கிம்புநர்பாந்த்தவாஜநா:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பாகவதஸம்பந்தமே நிரபேக்ஷஸாதநமாகிருப்போலே, அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்டாநங்களிரண்டும் குறைவறவுண்டாயிற்ருகிலும், பகவத் விஷயத்தை யிழந்துபோகைக்கு பகவதபிமதரான அந்தபாகவத விஷயத்தில் பண்ணு மபசாரமே நிரபேக்ஷஸாதநமாகப் போருமென்றபடி.

(அவ) இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி நியம்முண்டோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிருர் (இதில்) என்று தொடங்கி.

205) இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி நியமமில்லை.

(வ்யா) (இதில்) என்றது – 'பேற்றுக்கு பாகவத ஸம்பந்தமே யமையும். இழவுக்கு அவர்கள் பக்க லபசாரமே போரும்' என்று சொன்ன விவையிரண்டிலு மென்றபடி. (ஜந்ம வ்ருத்தாதி நியம்மில்லை) என்றது – ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளாலுத்க்ருஷ்டரான பாகவதர்களோடுண்டான ஸம்பந்தமே பேற்றுக்கு ஹேதுவாவது; அவற்றால் அபக்ருஷ்டரானவர்களோட்டை ஸம்பந்தம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாகாது என்கிற நியமமும் ஜந்மவ்ருத்தாதிகளா லுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் திறத்தில் பண்ணுமபசாரமே யிழவுக்குடலாவது; அவற்று லபக்ருஷ்டரானவர்கள் திறத்தில் பண்ணும் அபசாரம் அப்படி யிழவுக் குடலாகாதென்கிற நியமமில்லை யென்றபடி.

(அவ) இவ்வர்த்தங் காணலாமிட முண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வர்த்தம்) என்று தொடங்கி.

206) இவ்வர்யம் கைஶிகவ்ருத்தாந்தத்திலும், உபரிசரவஸு வ்ருத்தாந்தத்திலும் காணலாம்.

(வ்யா) அதாவது – சரக குலோத்பவனான ஸோமசர்மாவாகிற ப்ராஹ்மணன், யாகத்தைச் செய்வதாக வுபக்ரமித்து யதாக்ரம மநுஷ்டியாமல் அது ஸமர்ப்பிப்பதுக்கு முன்னே மரிப்பதும் செய்கையாலே ப்ரஹ்மராக்ஷஸனாய்ப் பிறந்து திரியாநிற்க, *மத் பக்தம் ச்வபசம் வாபி* என்கிறபடியே – ஜந்மஸித்தமான நைச்யத்தை யுடையராய் பகவத் பக்தியே நிரூபகமாம்படி யிருப்பாரொரு பாகவதர், *உத்தாந ஏகாதசியினன்று ராத்ரி ஸித்தாச்ரமமான திருக்குறுங்குடியிலே நம்பியைப் பாடிப் பறை கொள்வதாக வீணாபாணியாய்க்கொண்டு போகாநிற்கச் செய்தே, அவரை பக்ஷிப்பதாக வந்தடர்க்க, அவர் மீண்டு வருகைக்குறுப்பான அநேக சபதங்களைப் பண்ணிக் கொடுத்து ததநுமதி கொண்டு போய் யதாமநோரதம் ஸேவித்து ஹ்ருஷ்டராய், அந்த ப்ரஹ்மராக்ஷஸன் நிற்கிறவிடத்திலே மீளவும் விரைந்து வந்து, "யதேஷ்டம் இனி யென்சரீரத்தை நீ புஜி" என்ன, அவன், இவருடைய ஸத்யவாதித்வாதி வைபவத்தைக் கண்டு, "நீ இன்று பாடின பாட்டின் பலத்தை தா நானுன்னை ப்ராணனோடே போகவிடும்படி" என்ன; அவரதுக்கிசையாதொழிய, அர்த்தராத்ரத்தில் பலம், ஏகயாமத்தில் பலம் என்றுப்போலே சொல்லிக்கொண்டு வந்தவளவிலும், "நானது செய்வதில்லை, முன்பு நீ சொன்னபடியே என்னை பக்ஷிக்குமத்தனை" என்று ஒரு நிலைநின்றபடியாலே, "த்வம் வை கீதப்ரபாவேந நிஸ்தாராயிது மர்ஹஸி, ஏவமுக்த்வாத் சண்டாளம் ராக்ஷஸச் சரணம் கத:" என்கிறபடியே – "நீ யுன்னுடைய கீத ப்ரபாவத்தாலே என்னை யிப்பாபத்தினின்றும் கரை யேற்றவேணும்" என்று சரணம் புகுர; அந்த பாகவதர், *யந்மயா பச்சிமம் கீதம் ஸ்வரம் கைசிகமுத்தமம்" இத்யாதிப்படியே – தாம் பின்புபாடின கைசிகமாகிற பண்ணின் பலத்தைக் கொடுத்து, கர்மதோஷத்தால் வந்த ராக்ஷஸ வேஷத்தைக் கழித்து, முன்புபோலே ப்ராஹ்மணனாய் அதுக்குமேலே பாகவதனுமா யுஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினார் என்கிற கைசிக வ்ருத்தாந்தத்திலே – ஜந்மாதிகளா லுத்க்ருஷ்டரான பாகவதர்களோட்டை ஸம்பந்தமேயுஜ்ஜீவந்ஹேதுவாவது, அவற்று லபக்ருஷ்டரானவர்

களோட்டை ஸம்பந்த முஜ்ஜீவநஹேதுவாகாது என்கிற நியம்மில்லை யென்னுமது காணலாம்.

ருஷிகளும் தேவர்களும் தன்பக்கலிலே தர்மஸந்தேஹம் கேட்கும்படி வித்யாதிகனுமாய், ஸ்வ வர்ணுநுரூப வ்ருத்தி மாத்ரமன்றிக்கே ஸாத்வததந்த்ர நிஷ்ணுதனுய், பகவதாராதந தத்பரனுய்க்கொண்டு போருகையாலேவந்த வ்ருத்தாதிகனுமாய், ஸ்வதபோ பலத்தாலே ஸ்வாஹந பரிவாரானுய்க்கொண்டு அந்தரிக்ஷசரனுய்த் திரியும் உபரிசரவஸு என்கிற மஹாராஜாவானவன்; யாகார்த்தமான பசு நிமித்தமாக ருஷிகளும் தேவர்களும் தங்களில் விவாதம் பண்ணுகிறவளவிலே, *மார்க்காகதோ ந்ருப ச்ரேஷ்டஸ் தம்தேசம் ப்ராப்தவாந் வஸு:, அந்தரிக்ஷ சரச் ஸ்ரீமாந் ஸமகரபலவாஹந:, தம் த்ருஷ்ட்வா ஸஹஸாயாந்தம் வஸும் தேத்வந்தரிக்ஷம், ஊசுர் த்விஜாதயோ தேவா ஏஷச்சேத்ஸ்யசி ஸம்சயம்* என்று ஆகாசத்திலே போகாநின்ற விவனைக்கண்டு, இவன் நம்முடைய ஸம்சயத்தை யறுக்க வல்லன் என்றறுதியிட்டு, இவனைச் சென்று கிட்டி, “செய்ய வடுப்பதேது” என்று கேட்க, அவன் “உந்தாமுடைய மதங்களைச் சொல்லுங்கோள்” என்ன, *தாந்யைர் யஷ்டவ்ய மித்யேஷ பக்ஷோஸ்மாகம் நராதிப। தேவதாநாம் ஹிபசுபி: பக்ஷோராஜந்வதஸ்வந:* என்று “தாந்யங்களாலே யஜிக்கபடுமென்று எங்களுக்கு பக்ஷம், பசுக்களாலே யஜிக்கவேணுமென்று தேவர்களுக்கு பக்ஷம், நாங்கள் செய்யுமதென்? சொல்” என்று ருஷிகள் கேட்க, *தேவாநாந்து மதம் ச்ருத்வா வஸுநா பக்ஷ ஸம்ச்ரயாத் - சாகேநாஜேந யஷ்டவ்யமேவ முக்தம் வசஸ் ததா* என்கிறபடியே – அவன் தேவர்களளவில் பக்ஷபாதத்தால் “சாகத்தாலே யஜிக்கவேணும்” என்ன, *குபிதாஸ் தே ததா ஸர்வே முநயஸ் ஸூர்யவர்ச்சஸ: - ஊசுர்வஸும் விமாநஸ்த்தம் தேவபக்ஷார்த்தவாதிநம்। ஸுரபக்ஷோ க்ருஹீதஸ்தே யஸ்மாத்தஸ்மாத்திவ:பத। அத்யப்ரப்ருதிதேராஜந் நாகாசேவிஹதாகதி:। அஸ்மச்ச்சாபாபிகாதேந மஹீம்பித்வாப்ரவேக்ஷ்யஸி। விருத்தம் வேதஸூத்ராணுமுக்தம் யதிபவேந்ந்ருப। வயம்விருத்தவசநா யதிதத்ரபதாமஹே।* என்று – ருஷிகளெல்லாரும் குபிதராய், தேவ பக்ஷார்த்த வாதியாய் விமாநஸ்த்தனு யிருக்கிற விவனைப்பார்த்து, “நீ சொன்னது வேதஸூத்ரங்களுக்கு விருத்தமாகில், தேவபக்ஷபாதியாய் வார்த்தை சொன்ன நீ *த்யௌவில்நின்றும் அதர்பதியாய், இப்போது தொடங்கி யுன்னுடைய வாகாச கமநமும் மாறி பாதாளத்தில் விழக்கடவை, நாங்கள் தாம் விருத்தவசநம் சொன்னேமாகில் அப்படியே பாதாளத்திலே விழக்கடவோம்” என்று சொல்லி சபிக்க, *ததஸ் தஸ்மிந்முஹூர்தேது ராஜோபரிசரச் ததா – அதோவை ஸம்பபூவாசு பூமோ விவரகோ ந்ருப* என்கிறபடியே அப்போதே பாதாளத்திலே விழுந்தானென்கிற உபரிசரவஸு வ்ருத்தாந்தத்தில், ருஷிகளும் தர்மஸந்தேஹங்கள் தன்னைக் கேட்கும்படி வித்யாதிகளாலவர்களி லுத்க்ருஷ்டனுனவன் அவர்கள் திறத்தி லபசாரத்தாலே யத: பதித்தமை காண்கையாலே, ஜந்மவ்ருத்தாதிகளா லுத்க்ருஷ்டர்திறத்தில் அபக்ருஷ்டர் பண்ணுமபசாரமே யிழவுக்குடலாவது, அவற்று லுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அபக்ருஷ்டர் திறத்தில் பண்ணுமபசார மிழவுக்குடலாகாதென்கிற நியமமில்லை யென்னுமது காணலாமென்கை. ஜந்மாதிக்யம் ருஷிகளுக்குண்டானுலும் ஜ்ஞாநாத்

யாதிக்ய மிவனுக்குண்டாகையாலே அவர்களி லிவனுக்கேற்றம் சொல்லக் குறையில்லை. ஜன்மமும் ஜ்ஞாநாதிகளு மொருதலையானல் ஜ்ஞாநாதிகள் ப்ரபலங்களாயிறே யிருப்பது.

கைசிகவ்ருத்தாந்தம் ஸ்ரீவராஹ புராணத்திலே ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டிக்கு ஸ்ரீவராஹநாயனு ரருளிச்செய்ததாகையாலும் உபரிசரவஸு வ்ருத்தாந்தம் பஞ்சம வேதமான மஹாபாரதத்திலே மோக்ஷ தர்மத்திலே தர்மபுத்ரர்க்கு ஸ்ரீபீஷ்மராலே சொல்லப்பட்ட தாகையாலும் இவைதான் ஆப்த ப்ரமாண ஸித்தமிறே.

(அவ) இப்படி ஜந்மாதிகளால்வரு முத்கர்ஷத்தில் பசையில்லையென்று சொல்லலாமோ சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ப்ராஹ்மண்யத்தை அத்யாதரம் பண்ணிச் சொல்லா நிற்கச்செய்தே யென்ன வருளிச்செய்கிறுர் மேல் (ப்ராஹ்மண்யம்) என்று தொடங்கி.

207) ஸ்ராஹ்மண்யம் விலைச்செல்லுகிறது வேஉாயயநாஜி முவத்தாலே ஜமவல்லாஜ ஹேது வென்று; அதுதானே யிழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிறே.

(வ்யா) (விலைச் செல்லுகையாவது) – விருப்பத்துக்கு விஷயமாக செல்லுகை. (வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாப ஹேதுவாகையாவது) – *ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி* என்றும், *வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே – ஆராதந ஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்ய ஸ்வரூபத்தையும் பூர்வோத்தர பாகங்களாலே ப்ரதிபாதியா நின்றுகொண்டு, பகவதேகபரமா யிருக்கிற வேதத்தை, *ஸ்வாத்யாயோ உத்யேதவ்ய:* என்கிற விதிபரதந்த்ரனுய் அத்யயநம் பண்ணி, மீமாம்ஸாதிகளாலே ததர்த்த நிர்ணயம் செய்து, பகவதுபாஸநாதிகளிலே யிழிந்து பகவத் விஷயத்தைப் பெறுகைக் குறுப்பாகை. (அதுதானே யிழவுக் குறுப்பாகில்) என்றது –அந்த ப்ராஹ்மண்யந்தானே அஹங்கார ஹேதுவாய்க்கொண்டு, *மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்* என்கிறபடியே – பகவதத்யந்த நிக்ரஹஹேதுவான பாகவதாபசாரத்தைப் பண்ணி பகவத் விஷயத்துக்கு அசலாய்ப்போகைக் குறுப்பாகி லென்றபடி.

(த்யாஜ்யமாமிறே) என்று ப்ரஸித்திதோற்ற வருளிச்செய்தது – யாதொன்று பகவல்லாபத்துக் குறுப்பு அது உபாதேயம்; யாதொன்று ததலாபத்துக் குறுப்பு அது த்யாஜ்யமாய்த்த பின்பு, இதுவு மிழவுக் குறுப்பானபோதே அப்படியாகக் குறையில்லை என்கிற நிச்சயத்தாலே.

(அவ) இப்படி உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாதிக ளிழவுக் குறுப்பமாகில் அபக்ருஷ்ட ஜந்மாதிகள் பேற்றுக் குடலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய) என்று தொடங்கி.

208) ஜன்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் பேற்றுக்கு மிழவுக்கு மப்ரயோஜகம்.

(வ்யா) அதாவது - ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்கு மிழவுக்கும் ப்ரயோஜகமன்று, அவற்றினுடைய அபகர்ஷமு மிவையிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜக மன்றென்கை.

அன்றிக்கே, (இதில் ஜந்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை) என்பது, (இழவுக் குறுப்பமாகில் த்யாஜ்யமாமிறே) என்பதாகா நின்றீர்; இங்ஙனே சொல்லலாமோ, வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாப ஹேதுவாகையாலே ஜந்ம வ்ருத்தங்களி னுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்குடலாகவும், அவற்றினுடைய வபகர்ஷம் அத்யயநாதி களுக்கு அநர்ஹமாகையாலே இழவுக் குடலாகவும் கொள்ளவேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறுர். (ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய) என்று தொடங்கி. அதாவது ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகமன்று அவற்றினுடைய அபகர்ஷம் இழவுக்கு ப்ரயோஜகமன்றென்கை. பேறிழவுகளாவன – பகவல்லாப தத லாபங்கள். (ப்ரயோஜகமாவது) பலிப்பிக்குமது. உத்க்ருஷ்ட ஜந்ம வ்ருத்தங்களு டையவர்களில் சிலரிழப்பாரும் சிலர் பெறுவாருமாகக் காண்கையாலும், அபக்ருஷ்ட ஜந்ம வ்ருத்தங்களுடையவர்களிலு மப்படியே யிரண்டுவகையு முண்டாகக் காண்கையாலும் இவையிரண்டும் இரண்டுக்கும் ப்ரயோஜக மன்றென்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமிறே.

(அவ) ஆனல் பேறிழவுகளுக்கு ப்ரயோஜகமாவதேதென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (ப்ரயோஜகம்) என்று தொடங்கி.

209) ப்ரயோஜகம் ஹமவத்ஸம்பந்யமும் தஉஸம்பந்யமும்.

(வ்யா) அதாவது – பகவல்லாபமாகிற பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகம் – நாம் பகவ தநந்யார்ஹ சேஷபூதரென்றிருக்கையாகிற பகவத் ஸம்பந்தம்; ததலாபமாகிற விழவுக்கு ப்ரயோஜகம் - ததநந்யார்ஹ சேஷத்வ ஜ்ஞாநாபாவமாகிற தத்ஸம்பந்தாபாவ மென்றபடி.

(அவ) உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜந்மாக்களிருவர்க்கும் பகவத் ஸம்பந்தமுண்டானல் பாகவதத்வ ஸாம்யமன்ரே வுள்ளது, அத்தோடே ஜந்மோத்கர்ஷ முடையவன் மற்றை யவனைப்பற்ற விசிஷ்டனன்ரேவென்று நினைத்துப் பண்ணுகிற ப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறுர்.

210) ஹமவத்ஸம்பந்ய முண்டாளு லிரண்டு மொக்குமோ என்னில்.

(வ்யா) (பகவத் ஸம்பந்தமுண்டாளு லிரண்டுமொக்குமோ வென்னில்) என்று. (இரண்டும்) என்று உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜந்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

(அவ) ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை அபக்ருஷ்டமாகவும், அபக்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை உத்க்ருஷ்டமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி, அதற் குத்தர மருளிச்செய்கிறுர்.

211) ஒவ்வாது.

(வ்யா) (ஒவ்வாது) என்று.

(அவ) அத்தை உபபாதிக்கிறுர் (உத்க்ருஷ்டமாக) என்று தொடங்கி.

212) உத்க்ருஷ்டமாக ஸ்ரமித்த ஜன்மம் ஶ்ரம்ஶஸம்ஶாவனையாலே “ஶரீரவெ” என்கிறபடியே ஶயஜநகம்.

(வ்யா) ஆபிஜாத்யாதிகளாலே அஹங்கரித்து நசிக்கைக் குறுப்பாகையாலே அபக்ருஷ்டமாயிருக்கிற வித்தை உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்து ப்ரச்நம் பண்ணிற்று *அதஸ்மிந் தத்புத்தியாலே என்னுமிடந்தோற்ற (உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜந்மம்) என்கிறுர். (ப்ரம்ச ஸம்பாவநையாவது) – உபாயாந்தரங்களி லந்வயத்தாலே அநந்யோபாயத்வமாகிற வதிகாரத்தினின்றும் நழுவதல் வருகைக்கு யோக்யமா யிருக்கை. (சரீரேச என்கிறபடியே பய ஜநகம்) என்றது *காலேஷ்வபிச ஸர்வேஷு* என்று தொடங்கி, உபாயாந்தரானுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யங்களாகையாலே பயஹேதுக்க ளானவற்றைச் சொல்லிவருகிற வடைவிலே அவை யெல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநமாக, *சரீரேச வர்த்ததே மே மஹத்பயம்* என்று சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வித்துக்களாய் உபாயாந்தரகந்தாஸஹரா யிருக்கு மதிகாரிகளுக்கும் இது இருக்கவிருக்க என்செய்யத் தேடுகிறதோ! என்னும் பயத்தை விளைக்குமதா யிருக்குமென்றபடி.

(அவ) இன்னமு மிதுக் கொருதோஷ மருளிச்செய்கிறுர்.

213) அதுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் ஶாவிக்க வேணும்.

(வ்யா) (அதுக்கு) என்று – கீழ்ச்சொன்ன ஜந்மத்தை பராமர்சிக்கிறது. (ஸ்வரூப ப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்கவேணும்) என்றது – பாகவதாநுவர்த்த நாதிகளில் வந்தால் சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியான தாழ்ச்சி, பிறர் செய்கிறது கண்டநுகரித்துக் கற்கவேணு மென்றபடி.

(அவ) ஏதத்ப்ரதிகோடியான ஜந்மத்தினுடைய தோஷாபாவத்தை யருளிச்செய்கிறுர் (அபக்ருஷ்டமாக) என்று தொடங்கி.

214) அபக்ருஷ்டமாக ஶ்ரமித்த உத்க்ருஷ்ட ஜந்மத்துக்கு இரண்டு தோஷமுமில்லை.

(வ்யா) ஆபிஜாத்யாதிகளால்வரு மஹங்கார யோக்யதை யின்றிக்கே சேஷத்வாநு கூலமாயிருக்கையாலே, உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிற வித்தை அபக்ருஷ்டமாக நினைத்ததும் அதஸ்மிம் ஸ்தத்புத்தி யென்னுமிடந் தோற்ற (அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்க்ருஷ்ட ஜந்மம்) என்கிறுர். (இரண்டு தோஷமு மில்லை) என்றது ப்ரம்சஸம்பாவனை யாலே வரும் பயஜநகத்வமும் ஸ்வரூப ப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்க வேண்டுகையு மாகிற தோஷ த்வயமுமில்லை யென்றபடி.

(அவ) ப்ரம்சஸம்பாவநையன்றே இல்லாதது, நைச்ய பாவநை யில்லேயோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நைச்யம் ஜந்ம ஸித்தம்) என்று தொடங்கி.

215) நைச்யம் ஜன்மஸிஜீயம்.

(வ்யா) அதாவது – பாகவதாநுவர்த்தநாதிகளுக் குறுப்பான தாழ்ச்சி பிறந்துடைமையா யிருக்கையாலே பாவிக்கவேண்டாதே பள்ளமடையா யிருக்குமென்றபடி.

(அவ) இவ்வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

216) ஆகையாலே உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமே ஶ்ரேஷ்ஶ்ம்.

(வ்யா) (ஆகையால்) என்றது – இப்படி அது ஸதோஷமும் இது நிர்தோஷமுமாகை யாலென்றபடி. (உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ச்ரேஷ்டம்) என்றது – சேஷத்வோசிதமாய்க் கொண்டு உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிற விந்த ஜந்மமே ததநுசித ஜந்மத்தைப்பற்ற ச்ரேஷ்டமென்றபடி.

(அவ) இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் (ச்வசோபி மஹீபால) என்று தொடங்கி.

217) "ஶ்வபசோபி மஹீபால"

(வ்யா) *ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணு பக்தோ த்விஜாதிக: – விஷ்ணு பக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:* - எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்ட ஜந்மாவா யிருந்தானே யாகிலும், பகவத் பக்தனானவன் த்விஜநிற்காட்டில் அதிகன்; உத்க்ருஷ்ட ஜந்மவான வளவன்றிக்கே உத்தமாச்ரமியுமா யிருந்தானேயாகிலும், பகவத்பக்தி ஹீநனானவன் ச்வபசனிற் காட்டில் அதமனென்று, வர்ணாச்ரமங்களில் சரக்கறுத்து பகவத் ஸம்பந்தமே உத்கர்ஷ ஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ரம்சஸம்பாவநாதிகளாலே தத்ஸம்பந்த விரோதியான ஜந்மத்திற்காட்டில் ததநுரூபமான ஜந்மமே ச்ரேஷ்டமென்று கருத்து. இங்ஙனன்றாகில், கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்துக்கு இது ப்ரமாணமாக மாட்டாதிறே.

(அவ) ஆக, நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்ட ஜந்மங்களின்னதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது கீழ்; அதில் நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால்வந்த தோஷம் சமிப்ப தெத்தாலேயென்ன வருளிச் செய்கிறார் மேல் (நிக்ருஷ்ட) இத்யாதியாலே.

218) நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த உஃஷம் ஶமிப்பது விலக்ஷண ஸம்பந்உத்தாலே.

(வ்யா) அதாவது – அஹங்கார ஹேதுதயா நிக்ருஷ்டமான ஜந்மமடியாகவந்த நைச்யம் பாவிக்க வேண்டுகை முதலான தோஷம் மறுவலிடாதபடி மாறுவது, ஜந்ம ஸித்தமான நைச்யத்தையுடையராய் உபாயாந்தராந்வயயோக்யதா கந்த ரஹிதரா யிருக்கும் விலக்ஷணாதிகாரிகளோடுண்டான சேஷத்வரூப ஸம்பந்தத்தாலே யென்கை.

(அவ) தத்ஸம்பந்தயோக்யதை ஸம்பவிக்கும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (ஸம்பந்தத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

219) ஸம்வந்யத்துக்கு யோக்யதை யுண்டாம்போது ஜன்மக்கொத்தை போகவேணும்.

(வ்யா) அதாவது – அந்த விலக்ஷணரோட்டை ஸம்பந்தத்துக்கு அர்ஹதை யிவனுக்குண்டாம்போது, தன்னுடைய ஜந்மகதமான கொத்தை கழியவேணுமென்றபடி.

(அவ) ஜந்மத்துக்குக் கொத்தையேது? தத் பரிஹாரமேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறுர் (ஜந்மத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

220) ஜந்மத்துக்குக் கொத்தையும் அதுக்குப் பரிஹாரமும் "பழுதிலா வொழுகல்" என்கிற பாட்டிலே யருளிச் செய்தார்.

(வ்யா) அதாவது – *மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்று தத்வவிதக்ரேஸரராய் ததீய சேஷத்வ ஸீமாபூமியான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், *பழுதிலா வொழுகல்* இத்யாதியாலே – ப்ரஹ்மா தொடங்கி தங்களளவும் வர நெடுகப்போருகிற வம்ச ப்ரவாஹத்தி லொருதோஷமின்றிக்கே யிருக்குமவர்களாய் பலராயிருக்கிற சதுர் வேதிகாள்! இதில் கீழ்ப்பட்டதில்லை யென்னும் நிஹீந குலத்திலே பிறந்தார்களே யாகிலும், என்னேடுண்டான வஸாதாராண ஸம்பந்தத்தையறிந்து அந்த ஜ்ஞாநாநுரூபமான ஸ்வாசாரத்தையுடையராகில், நீங்களவர்கள் காலிலே விழுந்து ஆராதியுங்கோள், அவர்களுங்கள் பக்கலிலே ஜ்ஞாநாபேக்ஷ பண்ணில் நீங்களாதரித்துச் சொல்லுங்கோள். அவர்கள் பகவத் ஜ்ஞாநத்தை யுங்களுக்கு ப்ரஸாதிக்கில் கேட்டு க்ருதார்த்தராகுங்கோள், எனக்கு மேல் பூஜ்யரில்லாமையாலே என்மாத்ரமாகிலுமவர்களை யாராதித்து நல்வழி போகுங்கோள் என்ற இந்த பரம ரஹஸ்யத்தை *பக்தி ரஷ்டவிதாஹ் யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே, தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸச பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்* என்று – பரமாப்தரான தேவரருளிச் செய்தபின்பு இதிலொரு ஸம்சயமுண்டோ? இப்படி யுபதேச மாத்ரமாய்ப் போகாதே கோயிலிலே வந்தருளி லோகஸாரங்கமஹாமுநிகள் தலையிலே திருப்பாணாழ்வாரை வைத்து இவ்வர்த்தத்தை வ்யாபரிப்பித்துக் காட்டிற்றிலீரோ வென்ன; இப்பாட்டிலே அபிஜநாத்யபிமாந ஜநமக்கொத்தை அந்த துரபிமாநமில்லாத விலக்ஷணரான ததீயர்களளவில் பண்ணுமநுவர்த்தந விசேஷ மதுக்குப் பரிஹாரமென்று ஸுவ்யக்தமாக வருளிச்செய்தாரென்கை.

(அவ) ஏவம்பூதமான ஜந்மக்கொத்தை கழிந்து விலக்ஷணரோடே ஸம்பந்த முண்டாகவே யிவனும் விலக்ஷணனுய் விடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (வேதகப் பொன்) என்று தொடங்கி.

221) வேதகப்பொன் போலே யிவர்களோட்டை ஸம்வந்யம்.

(வ்யா) வேதகமென்கிற வித்தை – வேதகமென்று த்ராவிடோக்தியாலே யருளிச் செய்கிறுர். (வேதகப்பொன்ஞவது) – அநேக ஸித்தௌஷதங்களையிட்டுப் பலகாலுருக்கி குளியையாகப் பண்ணி ரஸவாதிகள் கையிலிருக்கும் ஸ்பர்சவேதியான பொன். அது ஸ்பர்ச மாத்ரத்தாலே இரும்பைப் பொன்ஞக்குமாப் போலே யாய்த்து, ஜந்மஸித்தமான நைச்யாதிகளையுடைய விலக்ஷணரான விவர்களோட்டை ஸம்பந்தம் நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷத்தைப் போக்கி இவனையும் விலக்ஷணஞக்கி விடும்படி.

(அவ) இப்படி ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே யித்தலையில் தோஷத்தைக் கழித்து ஸ்வஸாம்யாபத்தியைத் தரும் விலக்ஷணரானவர்களை எங்ஙனே ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருக்க வேணுமென்ன வருளிச்செய்கிறுர்.

222) இவர்கள் பக்கல் ஸாம்ய஬ுஜ்யியு மாயிக்யபுஜ்யியும் நடக்கவேணும்.

(வ்யா) (இவர்கள்பக்கல் ஸாம்யபுத்தியும் ஆதிக்ய புத்தியும் நடக்கவேணும்) என்று.

(அவ) இத்தை விவரிக்கிறுர் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

223) அதாவது - ஆசார்யதுல்யரென்றும் ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்னிலு மீஶ்வரனிலும் அயிகரென்றும் நினைக்கை.

(வ்யா) (ஆசார்ய துல்யரென்று நினைக்கையாவது) *குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம* இத்யாதிப் படியே தனக்கு ஸர்வப்ரகாரோத்தேச்யனை ஆசார்யனேடு இவர்களை ஸமராக ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை.

(ஸம்ஸாரிகளி லதிகராக நினைக்கையாவது) – ஜாத்யாதிகளை யிட்டு ஸம்ஸாரிகளோடு ஸமபுத்தி பண்ணுதே, ஜ்ஞாநாதிகளால் வந்த வ்யாவ்ருத்தியாலே தததிகரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. (தன்னி லதிகரென்று நினைக்கையாவது) ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தி தனக்கு முண்டாகையாலே அத்தையிட்டுத் தன்னேடொக்க நினைத்திருக்கை யன்றிக்கே, தனக்கு சேஷிகளான ஆகாரத்தாலே தன்னிலதிகரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. (ஈச்வரனிலதிகரென்று நினைக்கையாவது) – சேஷித்வத்தை யிட்டு நமக்கவனு மிவர்களு மொக்குமென்றிராதே கர்மாநுகுணமாக லீலையிலும் விநியோகங் கொள்ளக்கடவனுய் ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயண தசையில் புருஷகாரம் வேண்டும்படியாய் உகந்தருளின நிலங்களிலே ஸந்நிஹிதனு யிருக்கச் செய்தேயும் அர்ச்சாவதார ஸமாதியாலே வாய்திறந்தொருவார்த்தை சொல்லக் கடவனுமன்றிக்கே யிருக்குமவனைப் போலன்றியே, ஸ்வரூபாநுகுணமாகவே விநியோகங் கொள்ளுமவர்களாய், ஸ்வாச்ரயணத்தில் புருஷகார நிரபேக்ஷராய், வாய் திறந்து த்யாஜ்யோபாதேயங்களை யுபதேசித்து நோக்கிக்கொண்டு போருமவர்களாகையாலே, ததிகரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை.

(அவ) ஆசாயனே டொருவிஷயத்தையும் ஸமபுத்தி பண்ணுகை அயுக்தமாயிருக்க, ஆசார்ய ஸாம்யபுத்திக்கடி யேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறுர் (ஆசார்ய) இத்யாதியாலே.

224) ஆசார்யஸாம்யத்துக்கடி ஆசார்யவசநம்.

(வ்யா) அதாவது - ஆசார்ய ஸாம்ய ப்ரதிபத்திக்கு மூலம் – ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் நம்மைக்கண்டாப்போலே காணும், என்று உபதேச ஸமயத்திலே ஆசார்ய னருளிச்செய்த வசநமென்கை.

(அவ) இப்படி நினையாதபோது வருமநர்த்த முண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறுர் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

225) இப்படி நினையாதொழிகையு மபசாரம்.

(வ்யா) அதாவது – ஜந்மாதிகளை யிட்டு நிகர்ஷபுத்தி பண்ணுகை அபசாரமானுப் போலே, இப்படி கௌரவித்து நினையாதொழிகையும் அபசாரமாய்த் தலைக்கட்டு மென்றபடி.

(அவ) இப்படி யிந்த பாகவதவைபவம் ஆப்தவசநங்களில் விசதமாககாணலா மிடங்களுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (இவ்வர்த்த மிதிஹாஸ புராண்ங்களிலும்) என்று தொடங்கி.

226) இவ்வர்யம் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் *பயிலுஞ் சுடரொளி நெடுமாற் கடிமையிலும், கண்சோர வெங்குருதியிலும், நண்ணுதவாளவுணரிலும், தேட்டருந் திறல்தேனிலும், மேம்பொருளுக்கு மேலில் பாட்டுக்களிலும் விஶஉமாகக் காணலாம்.

(வ்யா) (இவ்வர்த்தம்) என்று – கீழ் விஸ்தரேணேக்தமான பாகவத வைபவத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. மஹாபாரதத்திலே, *மத் பக்தம் சூத்ர ஸாமாந்யா தவமநயந்தி யே நரா: – நரகேஷ்வவதிஷ்டந்தி வர்ஷகோடீர் நராதமா:; சண்டாளமபி மத்பக்தம் நாவமந்யேத புத்திமாந், அவமாநாத் பதத்யேவ ரௌரவே நரகேச ஸ:* இத்யாதியாலும், *நசூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸ்ம்ருதா:, ஸர்வ வர்ணேஷு தே சூத்ரா யேஹ் யபக்தா ஜநார்தநே* இத்யாதியாலும், *மத்பக்த ஜந வாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ்சாநுமோதநம், ஸ்வயமப்யர்ச்சநஞ்சைவ மதர்த்தே டம்ப வர்ஜநம், மத் கதா சரவணே பக்திஸ் ஸ்வர நேத்ராங்க விக்ரியா, மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி; பக்தி ரஷ்டவிதாஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே - ஸவிப்ரேந்த்ரோ முநிச் ச்ரீமாந் ஸயதிஸ் ஸச பண்டித: நமே பூஜ்யச் சதுர்வேதீ பூஜ்யந் பக்திவர்ஜித:, ஸ மே பூஜ்யஸ் ஸதாசாஸௌ மத்பக்தச் ச்வபசோபி ய:, தஸ்மை தேயம் ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்* இத்யாதியாலும் பலவிடங்களிலும் பாகவத வைபவம் ப்ரதிபாதிதம், இதிஹாஸோத் தமத்திலே, *சூத்ரம்வா பகவத்பக்தம் நிஷாதம் ச்வபசம்ததா। வீக்ஷதே ஜாதி ஸாமாந்யாத் ஸயாதிநரகம்நர:* இத்யாதியாலே பாகவத ப்ரபாவம் ப்ரகீர்திதம்;

இன்னமு மிதிஹாஸத்திலே பலவிடங்களிலும் பாகவதமாஹாத்ம்ய ப்ரதிபாதநம் வந்த விடங்களிலே கண்டுகொள்வது; ஸ்ரீ வராஹபுராணத்திலே *மத்பக்தம் ச்வபசம்வாபி நிந்தாம்குர்வந்தி யேநரா:। பத்மகோடிசதேநாபி நக்ஷமாமி வஸுந்தரே* இத்யாதியாலே பாகவதவைபவம் ப்ரோக்தம்; ஸ்ரீபாகவதத்திலே *ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:। விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:॥ விப்ராத் த்விஷட் குணயுதாதரவிந்தநாப பாதாரவிந்த விமுகாச்ச்வபசம் வரிஷ்ட்டம்। மந்யே ததர்பிதமநாவசநேஹிதார்த்த ப்ராண: புநாதி ஸகலம் நதுபூரிமாந:* இத்யாதிகளாலே பாகவதவைபவம் பலவிடங்களிலும் அபிஹிதம்; லைங்கத்திலும் *வைஷ்ணவாநாம் விசேஷோஸ்தி விஷ்ணோராயாதநம் மஹத்। ஜங்கம்ஸ்ரீவிமாநாநி ஹ்ருதயாநி மநீஷிணாம்॥ ய: பச்யதி சுபாசாரம் வைஷ்ணவம் வீதகல்மஷம்। யஸ்மிந் கஸ்மிந் குலேஜாதம் ப்ரணமேத்தண்டவத்புவி* இத்யாதியாலே – பாகவதவைபவம் ப்ரதிபாதிதம்; இப்படி பாகவத மாஹாத்ம்ய ப்ரதிபாதநம் பலபுராண்ங்களிலிலு முண்டாகையாலே, அந்தவந்த ஸ்தலங்களிலே கண்டுகொள்வது; இதிஹாஸாதி களில் உபாத்த வசநங்களிலே - பாகவதர்களை ஜந்மநிரூபணேந அவமதிசெய்தால் வருமநர்த்த விசேஷமும், பாகவதரானபோதே யவர்களபக்ருஷ்ட ஜாதீயரல்லர் உத்க்ருஷ்ட ஜாதீயதுல்ய ரென்னுமிடமும், உத்க்ருஷ்ட ஜாதீயரிலும் ச்ரேஷ்டராய் அவர்களுக்கு ஜ்ஞாந ப்ரதாத்ருதயா குருக்களுமாய் பரம சேஷியான ஈச்வரனோபாதி பூஜ்யருமாவர்களென்னுமிடமும், அவர்கள் திறத்தில் அபசாரம் காலதத்த்வமுள்ள தனையுமீச்வரன் பொருனென்னுமிடமும், கரணத்ரயவ்யாபாரத்தோடு அர்த்தத்தோடு ப்ராணுதிகளோடு வாசியற பகவத் விஷயத்திலே ஸமர்ப்பித்து நிரபிமாநயரா யிருக்குமவர்கள் ஸ்பர்சபாவநரென்னுமிடமும், அவர்களுடைய ஹ்ருதய மீச்வரனுக்கு ஜங்கமவிமாநமென்னுமிடமும், அவர்களைக்கண்டால் தண்டவத் ப்ரணமம் செய்வா னென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டதிறே; இப்படி இதிகாஸ புராணங்களிலும்; நம்மாழ்வார், *பாற்கடல் சேர்ந்த பரமனைப் பயிலுந் திருவுடையார் பயிலும் பிறப்பிடை தோறெம்மையாளும் பரமர்* என்று தொடங்கி – பகவத் குணசேஷ்டிதாதிகளிலே ப்ரவணரான பாகவதர்களே தமக்கு சேஷிகளென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதித்தருளுகிற விடத்தில், *யவரேலு மவர்கண்டீர்* *கும்பி நரகர்க ளேத்துவரேலுமவர் கண்டீர்* *எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும்* என்று ஜந்மாதிகளா லெத்தனையேனும் தண்ணியரேயாகிலும் சேஷத்வ விரோதியான ஜந்மாத்யபிமாந மில்லாதவர்கள்கிடீர் நமக்கு மிகவுமுத்தேச்யரென்றருளிச்செய்த *பயிலுஞ் சுடரொளியிலும், *கொடு மாவினையே னவனடியாரடியே கூடு மிதுவல்லால் - வியன் மூவுலகு பெறினும் - விடுமாறென்பதென் னந்தோ* என்று தொடங்கி – பாகவதர்களே தமக்கு பரமப்ராப்ய ரென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவளவில், ஜந்ம வ்ருத்தாதி விபாகமின்றிக்கே, *சயமே யடிமை தலைநின்ருர்* *அவனடியார்* *மணிமலை போல் கிடந்தான் தமர்கள்* *கோதிலடியார்* *நீக்கமில்லாவடியார்* என்று – பகவத் ஸௌந்த்ர்யாதிகளில் தோற்றிருக்குமாகாரமே யவர்களுக்கு நிரூபகமாக வருளிச் செய்த *நெடுமாற்குகடிமையிலும், திருமங்கையாழ்வார், *தண்சேறை யெம்பெருமான் தாள் தொழுவார் காண்மினென் தலைமேலார்* என்று தொடங்கி – அர்ச்சாவதார ப்ரவணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனக்கு சிரஸாவாஹ்யர், ஸதாத்யேயர்,

ஸூரிகளிலும் கைங்கர்ய ஸம்ருத்தியுடையவர்கள், அவர்களை யொருக்ஷண காலமும் பிரிய க்ஷமனல்லேன், அவர்களுக் கென் ஹ்ருதயம் தேனூறி யெப்பொழுது மினியதாகா நின்றது, அவர்களைக் கண்டமாத்திரத்திலே கண்டிகோளே யென்னுடைய மநோ த்ருஷ்டிகள் களிக்கிறபடி, அவர்களளவிலே யாகாநின்றது என்னன்பானது, அவர்களை நெஞ்சாலே நினைக்கவே ம்ருத்யுவுக்கும் பாபத்துக்கு மஞ்சவேண்டா. என்னுடைய ஹ்ருதயமவர்கள் விஷயத்திலே யிழிகிறபடி கண்டிகோளே என்று இப்படி யருளிச்செய்கிற விடத்தில், ஜந்மாதி ப்ரஸங்கமற வருளிச்செய்த *கண்சோர வெங்குருதியிலும்; *கடன் மல்லைத் தலசயன மாரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவரெம்மை யாள்வாரே* என்று – ஏதேனும் ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளை யுடையராகவுமாம், திருக்கடல் மல்லைத் தலசயனத்தை யநுஸந்திக்குமவர்கள் நின்றநிலைகளிலே ப்ரமாணம் காட்டாதே நம்மைக் காரியங்கொள்ள வுரியாரென்று தொடங்கி, *ஞானத்தினொளி யுருவை நினைவா ரென்னுயகர்* *அவரெங்கள் குல தெய்வமே* என்று – உகந்தருளின நிலத்திலே ப்ரவணரா யிருக்குமவர்களே நமக்கு சேஷிகள் என்றருளிச்செய்த *நண்ணுத வாளவுணரிலும், ஸ்ரீகுலசேகர பெருமாள், *மெய்யடியார்கள் தம் மீட்டங் கண்டிடக்கூடுமே லதுகாணும் கண்பயனாவது* *தொண்டரடிப்பொடியாட நாம் பேறில் கங்கை நீர் குடைந்தாடும் வேட்கை யென்னாவது* இத்யாதிகளாலே – தம்முடைய பாகவத ப்ரேமப்ரகர்ஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவளவில், ஜந்மாத் யுத்கர்ஷாபகர்ஷ ப்ரஸங்கமின்றியே பகவத் பக்தி பாரவச்யமே யவர்களுக்கு நிரூபகமாக வருளிச் செய்த *தேட்டருந் திறல் தேனிலும்; ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் த்வயநிஷ்டர் பக்கலீச்வரனுக்குண்டான வுகப்பையருளிச்செய்த *மேம்பொருள்* என்கிற பாட்டுக்கு மேலில் – எத்தனை யேனும் தண்ணிய ஜந்மங்களிலே பிறந்தார்களேயாகிலும் *மேம்பொருளில் சொன்ன ஜ்ஞாநத்திலே நிஷ்டையையுடையராகில் திருத்துழாயோ பாதி ஈச்வரனுக்கு சிரஸாவாஹ்ய ரென்றும், ஜந்மத்தால் வந்த தண்மையே யன்றிக்கே எத்தனையேனும் தண்ணிய வ்ருத்தமுடையாரு மிந்த ஜ்ஞாந நிஷ்டராகில் அந்த துஷ்க்ருத பலமநுபவியா ரென்றும், தங்களுக்கு ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளால் வரும் குறை யில்லாமையே யன்று, தங்களோடு ஸம்பந்தித்த ஸம்ஸாரிகளும் தங்கள் ப்ரஸாத ஸ்வீகாரத்தால் பரிசுத்தராம்படியான உத்கர்ஷமுடையாரென்றும், ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளால் குறையநின்றே யிந்த ஜ்ஞாநமுடையவர்கள் இந்த ஜ்ஞாந விதுரராய் ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளா லுயர்ந்தவர்களுக்கு ஸர்வேச்வரனோபாதி பூஜ்யராய் ஜ்ஞாந தாந ப்ரதிக்ரஹங்களுக்கு அர்ஹராவரென்றும், ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளுக்கு மேலே ஜ்ஞாநாதிகருமானவர்கள் ஜந்ம வ்ருத்தாதி வைலக்ஷண்யமின்றிக்கே இந்த ஜ்ஞாநமுடையவரானவர்களை பகவத் ப்ரபாவத்தால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தை புத்தி பண்ணுதே கர்ம நிபந்தநமான ஜந்மாத்யபகர்ஷத்தையே புத்தி பண்ணித் தாழ நினைத்தார்களாகில் அந்த க்ஷணத்திலே யவர்கள் கர்மசண்டாளர்களாவ ரென்றும்,

இப்படி ப்ரஸாதித்த வர்த்தங்கள் ஸம்பவிக்குமென்னுமிடம் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் துர்லபமான பேற்றை திர்யக் ஜாதியிலே பிறந்தானொருவன் (கஜேந்த்ராழ்வான்) பெற்றபின்பு சொல்ல வேணுமோ வென்று அருளிச்செய்த ஆறு பாட்டுக்களிலும் (விசதமாகக் காணலாம்) என்றது – ஸம்சய விபர்யயமற தர்சிக்கலா மென்றபடி.

(அவ) இப்படி இதிஹாஸாதிகளிலே பாகவத வைபவம் சொல்லப் பட்டதே யாகிலும், *நசூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸ்ம்ருதா* ஸவிப்ரேந்த்ரோ முநிச் ஸ்ரீமாந் ஸயதிஸ் ஸச பண்டித:* என்று சொன்ன விப்ரத்வாதிகள் அர்த்த வாதமா மித்தனை யல்லது, அபக்ருஷ்ட ஜந்மாவானவன் அந்த சரீரந்தன்னில் உத்க்ருஷ்டனாகக் கூடுமோ வென்ன; கூடுமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணதயா வருளிச் செய்கிறார் (க்ஷத்ரியனான) என்று தொடங்கி.

227) க்ஷத்ரியனான விஶ்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷியானான்.

(வ்யா) அதாவது - க்ஷத்ரிய குலோத்பவனான விச்வாமித்ரன், அஜ்ஜந்மத்திலே தான் பண்ணின தபோ விசேஷமடியாக, வஸிஷ்ட வாக்யத்தாலே க்ஷத்ரியத்வம் *பின்னாட்டாதபடி ப்ரஹ்மர்ஷியாய் விட்டானிறே; ஆகையாலே, அத்யந்தாபக்ருஷ்ட குலோத்பவரானாலும் அந்தசரீரந்தன்னோடே அந்வதிகசக்திக பகவத் ஸம்பந்தரூப ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தாலே, அத்யந்தோத்க்ருஷ்ட குலஜாநுவர்த்தநீயராம்படி உத்க்ருஷ்டதமராகக் குறையில்லை யென்கை. அல்ப சக்திக வஸிஷ்டவாக்யம் செய்தபடி கண்டால், ஸர்வசக்தி ஸம்பந்த விசேஷ மென்செய்ய மாட்டாது.

(அவ) இதிஹாஸாதி ப்ரமாண முகத்தாலே பாகவத வைபவத்தை தர்சிப்பித்தார் கீழ்; சிஷ்டர்களுடைய வாசார முகத்தாலும் பாகவத வைபவத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல். *தர்மஜ்ஞஸமய ப்ரமாணம் .....* என்று – ஆப்த ப்ரமாணமான வேதத்துக்கு முன்னே எடுக்கும்படியிறே சிஷ்டாசாரத்தினுடைய ப்ரமாண்யமிருப்பது; அதில் ப்ரதமத்திலே, அபக்ருஷ்ட ஜாதீயரானவர்கள் அந்த சரீரத்தோடே ஸஜாதீய வ்யாவ்ருத்தராய் உத்க்ருஷ்டதமராவர்களென்று கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தத்தை ஸ்திரீகரிக்கைக்காக, ராவணாநுஜனைக் குறித்து பெருமா ளருளிச்செய்த வார்த்தையை யருளிச்செய்கிறார் (விபீஷணனை) என்று தொடங்கி.

228) ஸ்ரீவிபீஷணனை ராவணன் குலபாம்ஸந மென்றான்; பெருமாள் இக்ஷ்வாகு வம்ஶ்யனாக நினைத்து வார்த்தை யருளிச் செய்தார்.

(வ்யா) அதாவது – *ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ* என்று தனக்கு ஹிதத்தைச் சொன்ன தர்மாத்மாவான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை பாபிஷ்டனான ராவணன் குபிதனாய், *த்வாந்து திக் குலபாம்ஸநம்* என்று – இக்குலத்துக்கு இழுக்காகப் பிறந்த வுன்னை வேண்டேன் என்று பருஷித்துத் தள்ளிவிட்டான், இக்ஷ்வாகுகுல நாதரான பெருமாள் இவனை ஆதரபூர்வகமாக வங்கீகரித்தவநந்தரம், *ஆக்க்யாஹி மம தத்வேந ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்* என்று – "ராக்ஷஸருடைய பலாபலமிருக்கும்படியை நமக்குச் சொல்லும்" என்கையாலே, இவனை ராக்ஷஸ ஜாதீயனாக நினையாதே, திருத்தம்பிமாரோபாதியாக வபிமாநித்து வார்த்தை யருளிச்செய்தாரென்கை.
இவ்வாக்யத்தாலே ராவணன் பரித்யஜித்தமையும் பெருமாள் பரிக்ரஹித்தமையும் சொல்லுகையாலே, பாகவதாநுகூல்யமுண்டாகவே ப்ராக்ருதர் "இவன் நமக் குடலல்லன்" என்று கைவிடுவர்களென்னுமிடமும், பகவான் விரும்பி மேல் விழுந்து பரிக்ரஹிக்கு மென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது.

(அவ) இப்படி உக்திமாத்ரத்தாலன்றிக்கே, பாகவத வைபவத்தை வ்ருத்தியாலும் பெருமாள் வெளியிட்டபடியை யருளிச்செய்கிறுர் (பெரியவுடையார்க்கு) என்று தொடங்கி.

229) பெரிய வுடையார்க்கு பெருமாள் ஸ்ரஹ்மமேஉ ஸம்ஸ்காரம் பண்ணியருளினுர்.

(வ்யா) *மர்யாதாநாஞ்ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதாச ஸ:* என்கிறபடியே – லோகமர்யாதாஸ்தாபநார்த்தமாக வவதரித்து, பித்ருவசந பரிபாலநாதிகளாலே ஸாமாந்ய தர்மஸ்தாபந சீலரா யிருப்பா ரொருவரிறே பெருமாள்; ஏவம்பூதரானவர், பிராட்டி பிரிவுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் தம்மை யழியமாறின பெரியவுடையார்க்கு, ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளா லுத்க்ருஷ்டரானவர்களுக்கு தத்புத்ர சிஷ்யர்கள் பண்ணும் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்தை, அவருடைய ப்ரேமாதிக்யமே ஹேதுவாக, திருத்தம்பியாரும் கூடநிற்கச்செய்தே தாமே ஸாதரமாகப் பண்ணியருளினுரிறே. இத்தால் – ஜந்மாத் யுக்த்க்ருஷ்டரானவர்கள், அவற்ருல் குறைந்திருக்கும் விலக்ஷண பாகவத விஷயத்தில் புத்ரக்ருத்ய மநுஷ்டிக்கலாமென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

(அவ) இவ்வர்த்தத்தை தர்மபுத்ர ரநுஷ்டாநத்தாலும் தெளிவிக்கிறுர் (தர்மபுத்ரர்) என்று தொடங்கி.

230) யர்மபுத்ரர் அஶரீரிவாக்யத்தையும் ஜ்ஞாநாஜிக்யத்தையும் கொண்டு ஸ்ரீவிஉூரரை ஸ்ரஹ்மமேயத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார்.

(வ்யா) பெருமாள் பரார்த்தமாக ஸாமாந்ய தர்மத்தைப்பண்ணிப் போந்தாரேயாகிலும், விசேஷ தர்மத்திலே திருவுள்ளம் ஊற்றிருக்கையாலே அவர்க்குச்செய்யலாம்; இவர் செய்ததிறே யரிது. ஸ்வவர்ணதர்மத்தையே உத்தேச்யமாக நிேனத்து ஸர்வாவஸ்தை யிலும் அதுக்கொரு நழுவுதல் வாராதபடி ஸாவதாநமாக நடத்திக் கொண்டு போருமவரிறேயிவர்; இப்படி யிருக்கிறவிவர், ஸ்ரீவிதுரரை ஸம்ஸ்கரிக்கிற தசையில், அவருடைய வர்ணத்தைப் பார்ப்பது, ஜ்ஞாநாதிக்யத்தைப் பார்ப்பதாய், 'என் செய்யக் கடவோம்' என்று வ்யாகுலப்படாநிற்கச் செய்தே, *தர்மராஜஸ்து தத்ரைநம் ஸஞ்சிஸ் காரயிஷூஸ் ததா – தகது காமோபவத் வித்வாந் அதாகாசே வசோப்ரவீத்; போபோ ராஜந் நதக்தவ்யமேதத் விதுர ஸம்ஜ்ஞிதம் - களேபரமிஹைதத் தே நைஷதர்மஸ் ஸநாதந: – லோக வைலக்ஷண்ணே நாம பவிஷ்யத்யஸ்ய பார்த்திவ – யதிதர்ம மவாப்தோஸௌ ந சோச பரதர்ஷப* என்று – இவர் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரார்ஹர் என்று சொன்ன அசரீரி வாக்யத்தாலும் ஸம்ப்ரதிபந்நமான விவருடைய ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலும் ஸந்தேகமற்று வைதிகாக்ரேஸரர்க்குச் செய்யக்கடவ ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தாரிறே.

(அவ) அநந்தரம், ஜந்மாத் யுத்க்ருஷ்டரான ருஷிகள் ததபக்ருஷ்டன் பக்கலிலே தர்ம ச்ரவணம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறுர் (ருஷிகள்) என்று தொடங்கி.

231) ருஷிகள் யர்மவ்யாயன்வாசலிலே துவண்டு யர்மஸந்ஒஹெங்களை ஶமிப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

(வ்யா) சதுர்வேததரராய் ஸர்வோத்க்ருஷ்டராயிறே ருஷிகளிருப்பது; ஏவம் பூதரானவர்கள், வேத ச்ரவண யோக்யதையில்லாத குலத்திலே பிறந்துள்ளவனுய், ஜாதி ஸ்ம்ருதியோடே ஜாதனுகையாலே பூர்வஜந்மஸித்தமான ஜ்ஞாநத்தில் ப்ரம்ச மில்லாமையாலும் மாதாபித்ருசுச்ருஷா விசேஷத்தாலும் ஸகல தர்மஸூக்ஷ்ம ஜ்ஞாநவானுயிருக்கும் தர்மவ்யாதன் வாசலிலே சென்று, மாதாபித்ரு சுச்ரூஷைகபரனு யிருக்கிறவ னவஸரம் பார்த்துத் துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யங்களான தர்மங்களில் தங்களுக்கு ஸந்திக்தங்களானவை யெல்லா மவன்பக்கலிலே கேட்டு, அதில் ஸந்தேஹங்களைப் போக்கிக்கொண்டார்க ளென்கை.

கச்சித் த்விஜாதிப்ரவரோ வேதாத்யாயீ தபோதந:। தபஸ்வீ தர்ம சீலச்ச கௌசிகோநாம பாரத॥ ஸாங்கோபநிஷாதாந்வேதாந்தீதேத்வீஜஸத்தம:। ஸவ்ருக்ஷ மூலே கஸ்மிம்ச்சித் வேதாநுச்சாரயந்ஸ்தித:॥ உபரிஷ்டாச்ச வ்ருக்ஷஸ்ய பலாகா ஸந்யலீயத। தயாபுரீஷ முத்ஸ்ருஷ்டம் ப்ராஹ்மணஸ்ய ததோரஸி என்று தொடங்கி - கௌசிகனென்று பேரையுடையனுய் – அதீதஸாங்க ஸசிரஸ்க ஸகல வேதத்தை யுடையனு யிருப்பானெரு ப்ராஹ்மணேத்தமன், ஒரு வ்ருக்ஷ மூலத்திலே வேதங்களையு முச்சரித்துக்கொண்டு நிற்கச்செய்தே, அதின்மேலே யிருந்ததொரு கொக்கு எச்சமிட்டது தன் மார்பிலே வந்து பட்டவாறே க்ருத்தனுய், பார்த்த பார்வையிலே அது பட்டுவிழ, அத்தைக்கண்டு, தப்தசித்தனுய்க் கனக்க சோகித்து, "ராகத்வேஷ பலாத்க்ருதராய்க்கொண்டு அக்ருத்யத்தைச் செய்தோம்" என்று பலகாலும் சொல்லிக் கொண்டு ஆஸந்நமானதொரு க்ராமத்திலே பிக்ஷார்த்தமாகப்போய், ப்ரதம்மொரு க்ருஹத்திலே சென்று, "பிக்ஷாமதேஹி" என்று யாசித்தவளவிலே, அந்த க்ருஹிணியானவள், "நில்லும், வருகிறேன்" என்று சொல்லி, கரசுத்த்யாதிகளைப் பண்ணி பிக்ஷைகொண்டு வருவதாக உத்யோகியாநிற்கச்செய்தே, பர்த்தாவானவன் அதீவக்ஷுதார்த்தனுய் வந்துபுகுர அவள் பதிவ்ரதையாகையாலே பிக்ஷை கொண்டு வருகிறத்தை விட்டு பாத்யாசமநீயாஸந ப்ரதாநாதிகளாலே அவனை சுச்ருஷிக்கிற பராக்கிலே ப்ராஹ்மணன் நிற்கிறத்தை மறந்து, நெடும்போது நின்று, பின்னை யவன் நிற்கிறத்தைக் கண்டு நடுங்கி, பிக்ஷை கொண்டுவந்தவளவிலே, "என்னை நிற்கச் சொல்லி இத்தனைபோது நீ புறப்படாதிருப்பானென்?" என்று அவன் குபிதனுனவாறே; அவளவனை ஸாந்த்வநம் பண்ணி, "இத்தைப் பொறுக்க வேணும்" என்று வேண்டிக்கொண்டு, "நான் 'பர்த்தாவே தெய்வம்' என்றிருப்பாளொருத்தி, அவனிளைத்து வருகையாலே தச்சுச்ருஷை பண்ணிநின்றேனித்தனை" என்ன; "உனக்கு பர்த்தாவையன்றே ஸத்கரிக்க வேண்டுவது, ப்ராஹ்மணரளவில் கௌரவ ப்ரதிபத்தி யில்லையே!" என்று வ்யங்க்யமாகச் சொல்லி, "க்ருஹதர்மத்திலே வர்த்திக்கிற நீ ப்ராஹ்மணரை யிப்படி அவமதி பண்ணலாகாது காண்" என்ன; "நானெருக்காலும் ப்ராஹ்மணரை யவமதி பண்ணேன், ப்ராஹ்மணருடைய வைபவமெல்லாம் நன்ருகவறிவன்" என்று பரக்கச் சொல்லிக் காட்டி, "இவ்வபராதத்தைப்பொறுக்க வேணும், 'பார்த்தாவே தெய்வம்' என்றிருக்கையாலே தச்சுச்ருஷையிலே பரவசையாய்

நின்றேனித்தனே, என்னுடைய பதிசுச்ருஷையினுடைய பலத்தைப் பாரீர், உம்முடைய ரோஷத்தாலே அந்தக் கொக்கு யாதொருபடி தக்தமாய்த்து அதுவுமெனக்கு விதிதங் காணும்" என்று சொல்லி, *க்ரோதச் சத்ருச் சரீர ஸ்த்தோ மநுஷ்யாணம் த்விஜோத்தம, ய: க்ரோத மோஹௌ த்யஜதி தம் தேவா ப்ராஹ்மணம் விது:* என்று தொடங்கி – "காமக்ரோதாதிகள் ப்ராஹ்மணனுக் காகாது, ஸத்யார்ஜவாதிக ளுண்டாக வேணும்" என்று விஸ்தரேண தான் ப்ரதிபாதித்து, *பவாநபிச தர்மஜ்ஞஸ் ஸ்வாத்யாய நிரதச்சுசி:, நது தத்வேந பகவந் தர்மாந் வேதஸீதி மே மதி:, மாதா பித்ருப்யாம் சுச்ருஷுஸ் ஸத்யவாதீ ஜிதேந்த்ரிய:, மிதிலாயாம் வஸந் வ்யாதஸ் ஸ தே தர்மாந் ப்ரவக்ஷ்யதி, தத்ர கச்சஸ்வ பத்ரம் தே யதா காமம் த்விஜோத்தம – வ்யாத: பரமதர்மாத்மா ஸதேச்சேத்ஸ்யதி ஸம்சயாந்* என்று "நீரும் தர்மஜ்ஞர், வேதாத்யயந நிரதர், சுத்தர், ஆயிருக்கச்செய்தேயும், தர்மங்களை யுள்ளபடி யறியீர் என்றெனக்கு நினைவு, மாதாபித்ருசுச்ருஷுவாய் ஸத்யவாதியாய் ஜிதேந்த்ரியனுய்க் கொண்டு மிதிலையிலே யிருக்கிற வ்யாதன் உமக்கு தர்மங்களைச் சொல்லக்கடவன், அங்கே போம், உமக்கு நன்மை யுண்டாவதாக, பரமதர்மாத்மாவா யிருக்கிற அந்த வ்யாதன் வேண்டினபடி யும்முடைய ஸம்சயங்களை யெல்லாம் போக்கக்கடவன்" என்ன; அவன் ப்ரீதனுய் இவளைக் கனக்க ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, அங்கு நின்றும் மிதிலையிலே சென்று, *பஞ்ச காநி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா, ஏதந் மஹாமதே வ்யாத ப்ரப்ரவீஹி யதாததம்* என்று – "சிஷ்டாசாரங்களிலே யெப்போதுமுளவாயிருக்கிற பவித்ரங்களஞ்சுமெவை? மஹாமதியானவனே இத்தைச் சொல்லவேணும்" என்ன; *யஜ்ஞோ தாநம் தபோ வேதாஸ் ஸத்யஞ்ச த்விஜ ஸத்தம, பஞ்சைதாநி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா* என்று – "யஜ்ஞமும் தாநமும் தபஸ்ஸும் வேதங்களும் ஸத்யமுமாகிற பவித்ரங்களானவை யைந்தும் சிஷ்டாசாரங்களிலே யெப்போது முளவாயிருக்கும்" என்று இத்யாதியாலே அவனித்தை யுபதேசிக்க, இப்படி மேன்மேலும் தனக்கு ஸம்சயமானவை யெல்லாமிவன் கேட்கக்கேட்க, உபதேசமுகத்தாலே ஸகலதர்ம ஸம்சயங்களையும் தர்மவ்யாத னறுத்த ப்ரகாரத்தை தர்மபுத்ரர்க்கு மார்கண்டேய னநுக்ரஹித்ததாக ஆரண்ய பர்வத்திலே இருநூறு மத்யாயம் தொடங்கிப் பதின் மூன்றத்யாயத்தாலே பரக்கச் சொல்லப்பட்டதிறே. இன்னமு மிப்படி பலரு மிவன் வாசலிலே துவண்டு தர்ம ஸந்தேஹங்கள் சமிப்பித்துக் கொண்டமை பலவிடங்களிலு முண்டு.

இத்தால் – ஜந்மாத்யுத்க்ருஷ்டனுவர்களுக்கு ததபக்ருஷ்டரானவர்கள் ஜ்ஞாநாதிகராயிருக்கில் அவர்கள் வாசலிலே துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யார்த்தங்கள் கேட்கக் குறையில்லை யென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

(அவ) அநந்தரம், *யத்யதாசரதி ச்ரேஷ்ட:* என்று க்ருஷ்ண னுசரித்த படியை யருளிச்செய்கிறுர் (க்ருஷ்ணன்) என்று தொடங்கி.

232) க்ருஷ்ணன் ஶீஷ்மத்ரோணதிகள் க்ருஹங்களை விட்டு ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையிலே அமுது செய்தான்.

(வ்யா) தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தமாக வவதரித்தருளி, *லோக ஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்பச்யந் கர்த்து மர்ஹஸி* என்று – ஜ்ஞாநியானுலும் லோக ஸங்க்ரஹத்தைப் பார்த்து வர்ணுச்ரம தர்மங்களை நன்ருக வநுஷ்டிக்கவேணும்* என்று உபதேசித்தும், *யதிஹ்யஹம் நவர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரித:, மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா பார்த்த ஸர்வச:* என்று – "ஒருக்கால் கர்மத்தில் சோம்பாதே நான் ப்ரவர்த்தியேனுகில் மநுஷ்யரெல்லா மென்வழியைப்பின் செல்லும்" என்றபடியே பரார்த்தமாகத் தான் குறிக்கொண் டநுஷ்டித்துப் போரும் ஸ்வபாவனிறே க்ருஷ்ணன்; ஏவம் பூதனுனவன் ஸ்ரீதூதெழுந்தருளினபோது, *பீஷ்மத்ரோண வதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மதுஸூதந, கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ புக்தம் வ்ருஷல போஜநம்* என்னும்படி – உத்க்ருஷ்ட வர்ண வ்ருத்தராய் இங்கே யெழுந்தருளுவரென்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த பீஷ்மாதிகளுடைய க்ருஹங்களை யுபேக்ஷித்து, வர்ணுத் யுத்கர்ஷ ரஹிதராய் அத்தாலே இங்கே யெழுந்தருளுவரென்னும் நினைவுமற்றிருந்த ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையிலே ஸாதரமாகச் சென்று புக்கு, *ஸம்ப்ரமைஸ் துஷ்ய கோவிந்த ஏதந் ந: பரமம் தநம்* என்று – பக்திபரவசரான வவர் பண்ணின ஸம்ப்ரமங்களை யெல்லாங் கண்டுகந்து, *விதுராந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்திச* என்கிறபடியே – அஹங்காரோபஹத மல்லாமையாலே பரமபாவநமாய், பக்த்யுபஹ்ருத மாகையாலே பரமபோக்யமாயிருக்கிற அந்நத்தை, அந்த பாவநத்வ போக்யத்வங்க ளடியாக அத்யாதரம் பண்ணி யமுதுசெய்தானிறே.

(அவ) ஏதத்பூர்வாவதாரத்திலும் இப்படி யநுஷ்டித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச் செய்கிருர் (பெருமாள்) என்று தொடங்கி.

233) பெருமாள் ஸ்ரீஶபரிகையாலே அமுது செய்தருளினுர்.

(வ்யா) அதாவது – ரகுகுல திலகராய் ஆசார ப்ரதாநரான பெருமாள், *சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜ:* என்னும்படி – வேடுவிச்சியாய்வைத்தே குருசுச்ரூஷையிலே பழுத்து ஜ்ஞாநாதிகையாய், தன்னுவுக் கினியதாயிருந்த பல மூலாதிகளெல்லா மிங்குத்தைக்கு என்று ஸஞ்சயித்துக்கொண்டு வரவு பார்த்திருந்த ஸ்ரீசபரி, தன்னுதராநுகுணமாகத் தன் கையாலே யமுதுசெய்யப்பண்ண, அதி ஸந்துஷ்டராயமுதுசெய்தா ரென்கை. இத்தால் – அபிஜநாதிகளால்வரு மபிமாந கந்தமற்ற ஜ்ஞாந ப்ரேமாதிகருடைய அபிமாந ஸ்பர்சமுள்ளவை ஆத்மகுணைக தர்சிகளான விசேஷஜ்ஞர்க்கு அதீவ பாவந போக்யங்களாயிருக்கு மென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது.

(அவ) இப்படி ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரத ஸித்தமான சிஷ்டாசாரங்களாலே பாகவத வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பித்தார் கீழ்; இன்னமு மிவ்வர்த்தவிஷயமாக பூர்வாசார்ய வசநத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிருர் (மாறனேரி நம்பி) என்று தொடங்கி.

234) மாறனேரிநம்பி விஷயமாகப் பெரியநம்பி உடையவர்க்கருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

(வ்யா) அதாவது – அபிமாந ஹேதுவான ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளன்றிக்கே ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்தையுடையராய் அத்யாத்மஜ்ஞாந பரிபூர்ணரா யிருக்கிற மாறனேரி நம்பி, தம்முடைய அந்திம தசையிலே, "ஆளவந்தா ரபிமாநித்தருளின வித்தேஹத்தை ப்ரக்ருதிபந்துக்கள் ஸ்பர்சிக்கில் செய்வதென்!" என்று அதிசங்கை பண்ணி, ஸப்ரஹ்மசாரிகளான பெரியநம்பியைப் பார்த்து, "புரோடாசத்தை நாய்க்கிடாதேகிடீர்" என்றருளிச்செய்து திருநாட்டுக்கெழுந்தருள; பெரிய நம்பியும் அப்படியே பிறர்கையில் காட்டிக்கொடாதே தாமே பள்ளி படுத்துவந் தெழுந்தருளி யிருக்க; இத்தை உடையவர் கேட்டருளி, பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே வந்து, "ஜீயா, மரியாதை கிடக்க காரியஞ் செய்யவேண்டாவோ, தேவரீர் செய்தருள வேண்டிற்றோ" என்ன, "ஆளிட்டந்தி தொழவோ? நான் பெருமாளிற்காட்டி லுத்க்ருஷ்டனோ, இவர் பெரியவுடையாரிற்காட்டி லபக்ருஷ்டரோ, *பயிலுஞ்சுடரொளி நெடுமாற்கடிமை கடலோசையோபாதியோ, ஆழ்வாரருளிச்செய்த வார்த்தையை சிறிது குறையவாகிலு மாசரிக்கவேண்டாவோ" என்றருளிச்செய்த வார்த்தை.

(அவ) இனி, பாகவத ஜந்மாதி ச்லாக்யதா கதநபூர்வகமாக, அபாகவதோத்கர்ஷ நிந்த்யதையை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் (*ப்ராதுர்ப் பாவை:*) இத்யாதி என்று.

235) "வ்ராஃுரீஹாவவெஃ" இத்யாதி.

(வ்யா) *ப்ராதுர்பாவைஸ் ஸுரநர ஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா ஜாத்யா வ்ருத்தைரபிச் குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா, கிந்து ஸ்ரீமத் புவநபவந த்ராணதோந்யேஷு வித்யா வ்ருத்த ப்ராயோ பவதி விதவா கல்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ: இத்தால் – அயர்வறு மமரர்களதிபதியானவன் ப்ராதுர்ப் பாவங்களாலே ஸுர நர ஸஜாதீயனாகா நிற்கும், ததீயரும் ஜாதியாலும் வ்ருத்தங்களாலும் குணத்தாலு மப்படியே இதர ஸமரா யிருப்பர்கள், இதில் கர்ஹையில்லை, ச்லாக்யையே யுள்ளது, உபயரு மிப்படி நிற்கிறது இந்த லோக ரக்ஷண நிமித்தமாக, இனி அபாகவதர் பக்க லுண்டான வித்யா வ்ருத்த பாஹுள்ய ரூபமான உத்கர்ஷம் விதவாலங்காரம்போலே நிந்த்யமாகா நின்றதென்கிறது.

(அவ) பாகவதர்களன்றென்ன அவர்களுக்குண்டான வேதவித்யாதிகள் வ்யர்த்தமாமோ வென்ன; அப்படி ப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதிறே யென்கிறார் (பாகவத னன்றிக்கே) என்று தொடங்கி.

236) ஹாமவதனன்றிக்கே வேஷார்யஜ்ஞாநாஜிகளை யுடையவன் குங்குமம் சுமந்த கழுதையோபாதியென்று சொல்லாநின்றதிறே.

(வ்யா) அதாவது – *சதுர்வேத தரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் நவிந்ததி, வேத பார பராக்ராந்தஸ் ஸவை ப்ராஹ்மண கர்தப:* என்று – வேத தாத்பர்யமான பகவத் ஜ்ஞாநாதிகளில்லாமையாலே, பாகவதனன்றிக்கே வேதாத்யயநத்தோடே அதில் ஸ்தூலார்த்த ஜ்ஞாநாதிகளையுடையனா யிருக்குமவன், போகிகளாயிருப்பார் விரும்பும் பரிமள த்ரவ்யமான குங்குமத்தைச் சுமந்து திரியாநிற்கச்செய்தே அதின்

வாசியறியாத கழுதைபோலே, பூர்வோத்தர பாகங்களாலே ஆராதநஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்ய ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதியாநின்று கொண்டு பகவதேகபரமாயிருக்கிற வேதமாகிற விலக்ஷண வஸ்து பாரத்தைக் கினியச் சுமந்துகொண்டிருக்கச்செய்தே அதின் சுவடறியாத ப்ராஹ்மணக்கழுதை யென்று வேதோபப்ரும்ஹணமான ப்ரமாணம் சொல்லாநின்றதிறே யென்கை.

(அவ) பகவத் ஸம்பந்த ரஹிதமான ஜந்மாதிகள் ஸத்கர்ஹிதமென்னுமத்தை தர்சிப்பித்தார் கீழ்; தத் ஸம்பந்த ஸஹிதமான திர்யகாதி ஜந்மமும் ஸத்ப்ரார்த்த்ய மென்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கிருர் மேல் (ராஜாவான) என்று தொடங்கி.

237) ராஜாவான ஸ்ரீகுலஶேகரப்பெருமாள் திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களை யாசைப்பட்டார்.

(வ்யா) அதாவது – த்வதீயவர்ணரான ஏற்றத்தையுடைய ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களானவை, *வாசிகை: பக்ஷி ம்ருகதாம்* இத்யாதிகளாலே பாபாயோநிகளாகச் சொல்லப்படா நிற்கச்செய்தே, *வேங்கடத்துக் கோனேரி வாழும் குருகாய்ப் பிறப்பேனே* *மீனுய்ப் பிறக்கும் விதியுடையே ஞவேனே* *செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையே ஞவேனே* *தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையேஞவேனே* என்று – திருமலையாழ்வாரோடு ஸம்பந்தமுடைய திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெருப்பேருக வாசைப்பட்டா ரென்றபடி.

(அவ) இப்படி யாசைப்பட்டவளவன்றிக்கே, தாழ்ந்த ஜந்மத்தை யாஸ்த்தாநம் பண்ணினவர்களை யருளிச்செய்கிருர் (ப்ராஹ்மணேத்தமரான) என்று தொடங்கி.

239) ஶ்ராஹ்மணேத்தமரான பெரியாழ்வாரும் திருமகளாரும் ஶோபஜந்மத்தை ஆஸ்தாநம் பண்ணினுர்கள்.

(வ்யா) அதாவது – *இனி இதுக்குமேலில்லை* என்னும்படியான வர்ணத்திலே யவதரித்து வித்யா மாஹாத்ம்யாதிகளாலே தஜ்ஜாதீய ஸகலோத்தமரான பெரியாழ்வாரும், வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல அவர்தம்மைப்போலே பேதைப் பருவத்திலே வேத ஸாரார்த்தவித்தமையா யிருக்கும் அவர் திருமகளான வாண்டாளும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணுவதாரானுபவத்தி லபிநிவேசா திசயத்தாலே, *மிடுக்கில்லாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய்* *என் மகன் கோவிந்தன்* *பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற்கொண்ட வப்பாங்கினுல்* இத்யாதியாலும், *ஆய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள்* *நாமும் நம் பாவைக்கு* *ஆய்க்குலத்து உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்* இத்யாதியாலும் தானவளாகப் பேசும்படி, தாங்களவதரித்த வர்ணத்துக்கு மூன்றும் வர்ணமாகையாலே தண்ணிதா யிருந்துள்ள *அறிவொன்று மில்லாத கோபஜந்மத்தைப் புரையற வேறிட்டுக்கொண்டார்களென்கை.

(அவ) இப்படி யாசைப்படுகையும் ஆஸ்தாநம்பண்ணுகையுமொழிய, கந்தல் கழிந்தால்

ஸ்வரூபமிருக்கும்படிதா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (கந்தல்கழிந்தால்) என்று தொடங்கி. அன்றிக்கே, இப்படி விசிஷ்டவேஷப்ரயுக்தமான தாரதம்யாவஸ்தைக ளின்றிக்கே கந்தல் கழிந்தால் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் வருமவஸ்தைதானேதென்ன வருளிச்செய்கிரு ராகவுமாம்.

239) கந்தல் கழிந்தால் ஸர்வர்க்கும் *நாரீணுமுத்தமையுடைய அவஸ்யூெ வரக்கடவதாயிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – ஆத்மஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி ப்ரகாசியாதபடி அநாதிகால மநுபவித்துப் போந்த வந்தேறியான அவித்யாதி தோஷம் பகவத் ப்ரஸாத விசேஷத்தாலே பின்னுட்டாதபடி ஸவாஸநமாகப் போனுல், ஸகலாத்மாக்களுக்கும், *ஸர்வ லக்ஷண ஸம்பந்நா நாரீணு முத்தமாவதூ:* என்கிறபடியே – ஸ்த்ரீத்வ லக்ஷணங்களெல்லாவற்றிலும் குறைவற்று ஸ்வேதர ஸகல ஸ்த்ரீணுமுத்தமையா யிருக்கும் பெரிய பிராட்டியருடைய நிலே தன்னடையே வரக்கடவதா யிருக்குமென்கை.

(அவ) அதெங்ஙனே யென்னுமபேக்ஷையிலே அத்தையுப்பாதிக்கிறுர் (ஆறு ப்ரகாரத்தாலே) என்று தொடங்கி.

240) ஆறு ப்ரகாரத்தாலே பரிஶுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்யமுண்டா யிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – அநந்யார்ஹசேஷத்வம், அநந்யசரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வம், ஸம்ச்லேஷத்தில் தரிக்கை, விச்லேஷத்தில் தரியாமை, ததேகநிர்வாஹ்யத்வமாகிற ஆறு ப்ரகாரத்தாலே, நிச்சேஷநிவ்ருத்த அவித்யாதிதோஷதயா பரிசுத்தமான வாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு, ப்ரகாரஷட்க பரிபூர்ணையான பிராட்டியோடு ஸாம்யம் நைஸர்கிகமாக வுண்டாயிருக்கு மென்கை. இந்த ஸாம்ய ஷட்கத்தை நினைத்திறே, *கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள்* (பெரிய திருமொழி 3-7-9) என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தது. ஆக, இவ் விரண்டு வாக்யமும் ப்ராஸங்கிகம்.

(அவ) இனி, அவர்களுத்க்ருஷ்டமான ஜந்மங்களை யுபேக்ஷித்து நிக்ருஷ்டமான ஜந்மங்களை விரும்புவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (த்ருஷ்டத்தில்) என்று தொடங்கி.

241) த்ருஷ்டத்திலுத்கர்ஷ மஹங்காரத்தாலே; அத்ருஷ்டத்திலுத்கர்ஷ மஹங்கார ராஹித்யத்தாலே.

(வ்யா) அதாவது – ஆபிஜாத்யாதிகளும் ஐச்வர்யமுமாகிற த்ருஷ்டபுருஷார்த்தத்தி லொருவனுக் குண்டாமுயர்த்தி, விச்வாமித்ராதிகளைப்போலே தான்நின்ற நிலைக்கு மேலே உத்கர்ஷம் தேடப்பண்ணு மஹங்காரத்தாலே யுண்டாம்; சேஷத்வாதிகளும் கைங்கர்ய ஸம்பத்துமாகிற அத்ருஷ்ட புருஷார்த்தத்தில் ஒருவனுக்குண்டா

முயர்த்தி, இவற்றினுடைய வபிவ்ருத்தியி லாசையாலே நிலைக்குநிலை தாழப்போம் படியான அஹங்கார ராஹித்யத்தாலே யுண்டாமென்கை.

(அவ) இவ்வஹங்கார தத்ராஹித்யங்க ளிழவுபேறுகளுக்குடலாம்படியை யருளிச்செய்கிறுர் (ப்ரஹ்மாவாய்) என்று தொடங்கி.

242) ஸ்ரஹ்மாவா யிழந்துபோதல் இடைச்சியாய்ப் பெற்று விடுதல் செய்யும்படியா யிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – த்ருஷ்டோத்கர்ஷாதிசயத்துக்குத் தக்க அஹங்காராதிகனுன ப்ரஹ்மாவாய், *தவிபரார்த்தாவஸாநே மாம் ப்ராப்து மர்ஹஸி பத்மஜ* என்றும் *கடிக்கமலத்துள் ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணனடிக் கமலந்தன்னை யயன்* (மூன்றுந் திருவந்தாதி-56) என்றும் சொல்லுகிறபடியே இழந்து போதல், அஹங்கார ஹேதுக்களொன்று மில்லாமையாலே தத்ரஹிதையாய் இடக்கை வலக்கை யறியாத விடைச்சியான சிந்தயந்தியாய், *முக்திம் கதாந்யா கோப கந்யகா* என்னும்படி அவன் திருவடிகளைப் பெற்று விடுதல்செய்யும்படியா யிருக்கும் இவ்வஹங்கார தத் ராஹித்யங்களின் ஸ்வபாவமென்கை. இப்படி அஹங்கார தத் ராஹித்யங்கள் அவனை யிழக்கைக்கும் பெறுகைக்கு முடலாகையாலே, ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் முதலானவர்கள் அஹங்கார ஹேதுவான ஜந்மங்களை யநாதரித்து தத் ரஹித ஜந்மங்களை யாதரித்தார்க ளென்று கருத்து.

(அவ) (தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக, அஹங்காராதிகளின் தோஷ முபபாதிக்கப்பட்டது; அநந்தரம் ப்ராப்யப்ராபகங்க ளிரண்டு மவனே யென்றிருக்கும் ப்ரபந்நாதிகாரியுடைய திநசர்யா விசேஷம் சொல்லப் படுகிறது (இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) என்று தொடங்கி, (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) என்னுமளவாக.

243) இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாஶஹேதுவான அஹங்காரத்துக்கும் அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும் விளைநிலம் தானுகையாலே தன்னைக் கண்டால் ஶத்ருவைக் கண்டாற்போலேயும்; அவற்றுக்கு வர்ធகரான ஸம்ஸாரிகளைக்கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற் போலேயும், அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் ஬ந்஧ுக்களைக் கண்டாற்போலேயும், ஈஶ்வரனைக் கண்டால் பிதாவைக் கண்டாற்போலேயும், ஆசார்யனைக் கண்டால் பசியன் சோற்றைக் கண்டாற்போலேயும்; ஶிஷ்யனைக் கண்டால் அபிமத விஷயத்தைக் கண்டாற்போலேயும் நினைத்து அஹங்காரார்஥காமங்கள் மூன்றும் அநுகூலர்பக்கல் அநாதரத்தையும் ப்ரதிகூலர் பக்கல் ப்ராவண்யத்தையும் உபேக்ஷிக்குமவர்கள்பக்க லபேக்ஷையையும் பிறப்பிக்கு மென்றஞ்சி, ஆத்மகுணங்கள் நம்மாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக்கொள்ள வொண்ணுது, ஸதாசார்ய ப்ரஸாதமடியாக வருகிற ஭கவத் ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனை யென்று துணிந்து தேஹயாத்ரையிலுபேக்ஷையும் ஆத்ம யாத்ரையில பேக்ஷையும் ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் ஭ோக்யதா ஬ுத்தியிநிவ்ருத்தியும் தேஹதாரணம் பரமாத்ம ஸமாராதனஸமாப்தி ப்ரஸாதப்ரதிபத்தி யென்கிற

ஸுஜீயிவிஸஷெமும், தனக்கொரு க்லேஸமுண்டானுல் கர்மஃபலமென்ருதல் க்ருபாஃபலமென்ருதல் பிறக்கும் ப்ரீதியும், ஸ்வாநுஷ்ஓானத்தில் ஸாயநத்வஸுஜீயிபுத்தி நிவ்ருத்தியும், விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்ஓானங்களில் வாஞ்ஊயெும், உமந்ஊருளின நிலங்களி லாஊராதிஸயமும், மங்களாஸாஸநமும், இதர விஷயங்களில் அருசியும், ஆர்த்தியும், அநுவர்த்தந நியதியும், ஆஹாரநியதியும், அநுகூலஸஹவாஸமும், ப்ரதிகூலஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியும் ஸஊசார்ய ப்ரஸாஊத்தாலே வர்யிக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக் கடவன்.

இரண்டாம் பிரகரணம் முற்றிற்று.

(வ்யா) (இப்படி) என்று - கீழுக்தமான ப்ரகாரத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவாகையாவது) – ஸ்வரூபேண முடித்தும், பாகவத விரோதத்தை விளைத்து முடித்தும், பகவல்லாப விரோதியாயும், எல்லாப்படியாலும், *அஸந்நேவ* என்கிறபடியே – அஸத்கல்பமாம்படி ஸ்வரூபத்தை உருவழியப் பண்ணுமதாயிருக்கை. அஹங்காரந்தான், தேஹாத்மபிமாந ரூபமாயும், தேஹாதிரிக்தாத்ம விஷயத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாந ரூபமாயும், இரண்டு வகைப் பட்டிறே யிருப்பது; இவ்விடத்தில் அவை யிரண்டும் சேரச்சொல்லப்படுகிறது.

(அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும்) தேஹாத்மாபிமாநமும் ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமாநமுமே விஷயங்களை ஸ்வபோக்யத்வேந விரும்புகைக்கு மூலமாகையாலே, விஷய ப்ராவண்யத்தை அஹங்கார கார்யமென்கிறது. விஷய சப்தத்தாலே – கீழ் அநுகூலமாகவும் ப்ரதிகூலமாகவும் சொல்லப்பட்ட விஹித நிஷித்த ரூப விஷய த்வயத்தையும் சொல்லுகிறது. (விளைநிலம் தானுகையாலே) என்றது – இவை யிரண்டுக்கும் ஜந்மபூமி பகவத்ஸ்வரூப திரோதாநாதிகளைப் பண்ணக்கடவ குணத்ரயாத்மாக ப்ரக்ருதி பரிணுமரூபமாய் ஸ்வகர்மவிசேஷா ரப்தமாயிருக்கிற சரீர விசிஷ்டனுன தானுகையாலே யென்றபடி. கர்மாநுகுணமாக ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கவடிக்கும் சரீரவிசிஷ்டதையாலே மதிமயங்கித் தானல்லாத தேஹத்தைத் தானுகவும் தனக்குரியனல்லாத தன்னை ஸ்வதந்த்ரனுகவு மபிமாநிப்பதும் தனக்கநர்த்தகரமான விஷயங்களிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணுவது மவன்தானேயிறே. (தன்னைக்கண்டால்) இத்யாதி. இப்படி அநாதிகாலம் போந்தவனுய் இப்போதுமதுக்கு யோக்யமான சரீரவிசிஷ்டனு யிருக்கிற தன்னை தர்சித்தால் "கொன்றல்லது விடேன்" என்று ஸாயுதனுய்ப் பல்கவ்வித்திரியும் சத்ருவைக் கண்டாப் போலே குடல் கரித்து தனக்கு நாசகனுக நினைத்தும்; தங்களுடைய உக்தி வ்ருத்திகளாலே துர்வாஸநையைக் கிளப்பி அஹங்காராதிகளை மேன்மேலும் வளரும்படி பண்ணும் ததுபயவச்யரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்ணெதிரே கண்டால், அணுகில் மேல்விழுந்தள்ளிக்கொள்ளும் அதிக்ரூரமான ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாப் போலே அஞ்சி நடுங்கி பிற்காலித்து நமக்கு பாதகரென்றே நினைத்தும்; தங்களுடைய உபதேசாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டாலும் அஹங்காராதிகளின் தோஷ தர்சநத்தைப் பண்ணுவித்து தத்ப்ரஸங்கத்திலே பீதபீதனும்படிபண்ணி ஸவாஸநமாக அவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கும் மத்யமபத நிஷ்ட்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காணப் பெற்ருல், தன்னுடைய அநர்த்தாப்யுதங்க ளிரண்டும் தங்களதாய் தீயது விலக்கி நல்லதில்

மூட்டி ரக்ஷிக்கும் ஆப்தபந்துக்களைக் கண்டாப்போலே யத்யாதரம்பண்ணி நமக்கு நற்றுணையானவர்களென்று நினைத்தும்; அடியிலே கரணகளேபரங்களைத் தந்து அவற்றைக் கொண்டு வ்யபிசரியாமல் நல்வழி நடக்கும்படி சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டி அக்ருத்யகரணுதிகளில் சிக்ஷித்து ஸர்வாவஸ்தையிலும் தன்னுடைய ஹிதமே பார்த்துப்போரு மீச்வரனை அர்ச்சாஸ்தலங்களிலே கண்களாரக் கண்டால், உத்பாதகனுய் வித்யாப்ரதனுய் அபேதப்ரவ்ருத்தனுகாதபடி நியமித்து நடத்திக் கொண்டு போரும் ஹிதைஷியான பிதாவைக் கண்டாப்போலே ஸ்நேஹஸாத்வஸ விநயங்களை யுடையனுய்க் கொண்டு நமக்கு ஹிதபரனென்று நினைத்தும்; அநாதி காலம் *அஸந்நேவ* என்னும்படிகிடந்த தன்னை பகவத்ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து ஸத்தாவானுக்கி மேன்மேலும் தன்னுபதேசத்தாலே ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளை விளைத்து கையிற்கனியென்ன பகவத்விஷயத்தைக் காட்டித்தரும் மஹோபகாரகனுய் *உன்சீரே யுயிர்க்குயிராய்* என்றும் *உன்றன் மெய்யிற் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலேன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே குணவிக்ரஹங்களாலே தனக்கு தாரகபோக்யனுயிருக்கு மாசார்யனைக் கண்ணுக்கிலக்காகும்படி கண்டால், கண்ணுஞ்சுழலையிடும் பெரும் பசியன் தாரகமுமாய் போக்யமுமான சோற்றைக் கண்டாப்போலே அத்யபிநிவேசத்தோடே யநுபவித்து நமக்கு தாரக போக்யவிஷய மென்றே நினைத்தும், ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்த்யாதி ஸமஸ்த ஸ்வபாவஸம்பந்நதயா ஸம்யக்ஜ்ஞாந ப்ரேமவானு யிருக்கும் ஸச்சிஷ்யனைக் கண்டால், தனக்காநந்தாவஹமான அபிமத விஷயத்தைக் கண்டாப்போலே பகவத் குணுநுஸந்தான தசையில் நாம் சொல்லுகிற பகவத் குணங்களை யாதரித்துக்கேட்பது அநுபாஷிப்பது வித்தனுவதாம் ஆகாரங்களினுலே நமக்காநந்தாவஹனென்று நினைத்தும்; (அஹங்காரார்த்தகாமங்கள் மூன்றும்) இத்யாதி. இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு, அஹங்காரம் அநுகூலர் பக்கல் அநாதரத்தைப் பிறப்பிக்கும்; அதாவது – சேஷத்வத்தை தன்ஸந்நிதியில் ஜீவிக்கவொட்டாதபடியிறே அஹங்காரத்தின் பலமிருப்பது. அஹங்காரியானவன் *ந நமேயம்* என்றிருக்குமதொழிய ஒரு விஷயத்திலும் தலைதாழ்க்க விசையானே; ஆகையாலே அஹங்காரம் மேலிடுமாகில், ஸ்வரூபவர்த்தகராய்க்கொண்டு அனுகூலராயிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் ‘நம்முடைய சேஷிகள்’ என்று துடைநடுங்கி யெழுந்திருந்து ப்ரணுமாதிபூர்வகமாக அநுவர்த்தனங்களைப் பண்ண வொட்டாதே, தன்னை அவர்களி லதிகனுகவாதல் அவர்களைத் தன்னேடு ஸமராகவதால் புத்திபண்ணி யநாதரித்திருக்கும்படி பண்ணுமென்கை. அர்த்தம் ப்ரதிகூலர் பக்கல் ப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்கும்; அதாவது – ஆரையாகிலும் சென்றநுவர்த்தித்து ஒருகாசு பெற்றதாய் விடவேணு மென்னும்படியிறே அர்த்தராக மிருக்கும்படி; ஆகையால், அது ஸ்வரூபநாசகத்வேந ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் வெருவி யோடிப்போக வேண்டியிருக்க, ஒருகாசை நச்சி அவர்களோடே யுறவு பண்ணி அவர்களிருந்த விடங்களிலே பலகாலம் செல்லுவது அவர்களை யழைத்து விருந்திடுவது, அவர்கள் குணகீர்த்தநம் பண்ணுவதாம்படி அவர்கள் விஷயத்திலே ப்ராவண்யத்தை யுண்டாக்குமென்கை. காமம் [உபேக்ஷிக்குமவர்கள் பக்கலபேக்ஷையைப் பிறப்பிக்கும்] *காம்யத இதி காம:* என்கிறபடியே – காம சப்தத்தாலே விஷய ஸம்போக ஸுகத்தைச் சொல்லுகிறது; அது, *ஈசிபோமின்*

இத்யாதிப்படியே – தாரித்ர்ய வார்த்தகாதிகளடியாக தன்னே முகம் பாராமல் தள்ளிக் கதவடைத்து உபேக்ஷாவாதம் பண்ணும் ஸ்திரீகள் பக்கலிலே, *ஏழையர்தா மிழிப்பச் செல்வர்* என்கிறபடியே அவர்களுபேக்ஷாவாதம் முதலானவை தன்னேயே யுத்தேச்யமாகக் கொண்டு செல்லும்படி, விலக்ஷணர் கேட்டால் சிரிக்கும்படியான ஹேயாபேக்ஷையை விளக்கு மென்கை.

ஆக, இப்படி அஹங்காராதிகள் மூன்றும் ஸ்வரூபவர்த்தகரை யநாதரிக்கும் படியும், ஸ்வரூபநாசகரை யாதரிக்கும்படியும், ஸ்வரூப நாசகதையோடே யுபேக்ஷகருமா யிருக்குமவர்களே யபேக்ஷிக்கும் படியும் பண்ணுமென்று அவற்றின் கொடுமைகளே யநுஸந்தித்து என்செய்யத்தேடுகிறதோ வென்றஞ்சி; (அர்த்தகாமாபிமாநங்கள் மூன்றும்) என்று பாடமானுலும் *கர்வோபிமானோஹங்கார:* என்கிறபடியே – அபிமாந சப்தத்தாலே அஹங்காரத்தைச் சொல்லுகிறதாகையாலே, (அநுகூலர் பக்கல்) இத்யாதியை நிரை நிரையாக்காதே யதாயோகங்கொண்டு கீழ்ச் சொன்ன ப்ரகாரத்திலே யோஜிக்கக்கடவது; (ஆத்ம குணங்கள்) இத்யாதி சமதமாத் யாத்மகுணங்கள், அநாதிகால மஹங்காராதிகளுக்கு விளைநிலமாய் அநாத்ம குணங்களைக் கூடுபூரித்துக்கொண்டு கர்ம பரதந்த்ரராயிருக்கிற நம்முடைய யத்நத்தாலும், ஆத்ம குணோதய விரோதிகளான அஹங்காராதிகளுக்கு வர்த்தகராய் அநாத்மகுண பரிபூர்ணராய் கர்மவச்யராயிருக்கிற பிறருடைய யத்நத்தாலும் பிறப்பித்துக்கொள்ள வொண்ணுது. ஆத்ம குணங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாய் அடியிலே தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே நம்மை யங்கீகரித்தருளி நமக்காத்ம குணங்களுண்டாவ தெப்போதோவென்று பலகாலும் கரைவது பகவானே யர்த்திப்பதாய்க் கொண்டு போரும் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதமடியாக வருகிற, நம்முடைய வாத்மகுணோதய விரோதி பாபக்ஷயம் பிறக்கும்படி *அமலங்களாக விழிக்கும் பகவானுடைய பரிபூர்ண ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனையென்றத்ய வஸித்து (தேஹயாத்ரையி லுபேக்ஷையாவது) – தேஹ ரக்ஷணுர்த்தமான வ்யாபாரத்தில் விருப்பமற்றிருக்கை. (ஆத்மயாத்ரையி லபேக்ஷையாவது) – சேஷத்வமே வடிவான வாத்மாவுக்கு தாரகாதிகளான குணுநுபவ கைங்கர்ய ப்ரவ்ருத்தியில் பெற்றவளவால் த்ருப்தனுயிராதே மேன்மேலு மாசைப்படுகை.

(ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதா புத்தி நிவ்ருத்தியாவது) – அசநாச்சாத நாதிகளுக்குறுப்பான ப்ராக்ருதபதார்த்தங்களில் ஆதரத்துக்கடியான போக்யத்வ புத்தி தவிருகை.

(தேஹதாரணம்) இத்யாதி. அதாவது – அந்த ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் தேஹம் தரிக்கைக்குத் தக்கவளவு புஜிக்கை, பரமாத்மாவான ஸர்வேச்வரனுடைய ஸமாராதநத்தின் ஸமாப்தி ரூபையான ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தியென்கிற புத்தி விசேஷமு மென்கை. அன்றிக்கே, (பரமாத்ம ஸமாராதந ஸமாப்தி) என்கிற புத்தி விசேஷமும், தத் ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்தி விசேஷமும் என்னவுமாம்; (தனக்கு) இத்யாதி. அதாவது – முமுக்ஷுவாய் ப்ரபந்நனுனுலும் ப்ராரப்த சரீர மிருக்குமளவும் தாபத்ரயம் வருகை தவிராதிறே; ஆகையாலே, இச்சரீரத்தோடேயிருக்கிற தனக்கு தாபத்ரயங்களி லேதேனுமொரு க்லேசமுண்டானுல், “இது அநுபவ விநாச்யமான ப்ராரப்தகர்ம பலமன்றோ, ஏவம் பூதகர்மங்க ளுள்ளவை கழியுமளவன்றோ இச்சரீரத்தோடே நம்மை

யெம்பெருமான் வைக்கிறது, ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களிலே யொன்றுகிலுங் கழியப் பெற்றேமே” என்கிற வநுஸந்தாநத்தாலே யாதல், துர்வாஸநையாலே யிவ்வுடம்பைவிட இசையாமல் ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களையும் ஜீவித்துக்கொண்டு ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற நம்மை துக்க தர்சநத்தைப் பண்ணுவித்து இதில் பற்றறுத்துக் கொண்டுபோக நினைக்கிற ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையின் பலமன்றோ விது - என்கிற அநுஸந்தாநத்தாலேயாதலுண்டாகக்கடவ ப்ரீதியுமென்கை. பூர்வாகம் உத்தராகம் ப்ராரப்தகண்டமெல்லாம் கழிக்கிறவனுக்கு, வர்த்தமாந சரீரத்தி லநுபாவ்ய கர்ம மித்தனையும் கழிக்கை யரிதன்றிறே; கர்மபலமான துக்க பரம்பரைகளை யநுபவியாநின்றாலும் இத்தேஹத்தை விட வென்றால் இசையாத விவனை நிர்துக்கனாக்கி வைப்போமாகில், இச்சரீரத்தோடே நெடுங்காலமிருக்க விச்சித்தல் இன்னுமொரு சரீரந்தன்னை யிச்சித்தல்செய்யு மாகையால் இச்சரீரத்துக்குள்ள கர்ம மநுபவித்தே யிறுக்கக்கடவ னென்றிறே வைக்கிறது; ஆனபின்பு, மற்றுண்டான கர்மங்களெல்லாம் கழித்தது ஸம்ஸாரத்தில் நின்று மிவனைக் கடுகத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகையி லுண்டான க்ருபையாலேயானாப்போலே, இத்தனையும் கழியாமல் வைத்ததும் க்ருபையாலேயிறே. அநாதிகாலம் பரிக்ரஹித்த சரீரந்தோறு மநுபவித்த துக்கம் பகவந் நிக்ரஹபலம், இது அவனநுக்ரஹபலம்; *யஸ்யாநுக்ரஹ மிச்சாமி தஸ்யவித்தம் ஹராம்யஹம்* என்றானிறே; ஆகையா லித்தை (க்ருபாபலம்) என்கிறது.

(ஸ்வாநுஷ்டாநத்தில் ஸாதநத்வ புத்தி நிவ்ருத்தியாவது) –ப்ரபந்நனான தன்னுடைய வதிகாராநுகுணமாக வநுஷ்டித்துக்கொண்டு போரும் நல்லொழுக்கங்களைப் பேற்றுக்கு ஸாதநமாக நினையாதொழிகை. (விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வாஞ்சையாவது) *நாட்டாரோ டியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணி யிருக்கையாலே நிர்மல ஜ்ஞாந பக்திகரா யிருக்கும் விலக்ஷணரான பூர்வர்களுடைய விலக்ஷணமான வந்தஜ்ஞாநமும் அநுஷ்டாநமும் நமக்குண்டாக வேணுமென்னுமாசை (உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமாவது) *தானுகந்த வூர்* என்கிறபடியே – ஸர்வேச்வரனுகந்து வர்த்திக்கிற திவ்யதேசங்களென்றால், *கண்டியூரரங்கம் மெய்யங்கச்சி பேர் மல்லையென்று மண்டினார்* என்கிறபடியே – மநஸ்ஸு அங்கே மண்டி விழும்படி மேன்மேலும் பெருகுகிற ஆதரம். (மங்களாசாஸநமாவது) – அவ்வோதிவ்யதேசங்களை விரும்பி வர்த்திக்கிறவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் வாசியறிந்து நோக்கும் பரிவரில்லாமையையும், ப்ரதிகூல வர்க்கங்களி னதிசயத்தையும் நினைத்தேங்கி, “என் செய்யத் தேடுகிறது!” என்று வயிறெரிந்து இரவும்பகலும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகை. (இதர விஷயங்களி லருசியாவது) – பகவத் வ்யதிரிக்தங்களான ஹேய விஷயங்களில் தோஷதர்சநாதிகளாலே விருப்பமற்றிருக்கை. (ஆர்த்தியாவது) – இதர விஷய ப்ராவண்யஹேதுவான விவ்வுடம்போடே இருள்தருமாஞாலத்திலிருக்கிற விதிலடிக்கொதிப்பாலும், ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய தர்சநத்தால் வந்த ப்ராப்தி விளம்பாஸஹத்வத்தாலும் படும் க்லேசம். (அநுவர்த்தந நியதியாவது) – பகவத் பாகவத விஷயங்களில் ஸ்வசேஷத்வாநுகுணமாக நீசோக்தி நீச வ்ருத்திகளாலே பண்ணு மநுவர்த்தநத்தை ப்ராக்ருத விஷயங்களில் மறந்தும் செய்யாதொழிகை.

(ஆஹாரநியதியாவது) – ஜாத்யாச்ரய நிமித்தாதுஷ்டங்களாய், ஸர்வேச்வரனுடையவும் ததீயருடையவும் ப்ரஸாதங்களான வஸ்துக்களையே ஆஹாரமாகக் கொள்ளுமதொழிய, ததிதரங்களானவை கொள்ளக்கடவோமல்லோ மென்றிருக்கை.

(அநுகூலஸஹவாசமாவது) – ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை வர்த்திப்பியாநிற்கு மநுகூலரானவர்களுடன் க்ஷணகாலமும் பிரியாதே கூடி வர்த்திகை. (ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியாவது) – ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை நசிப்பியாநிற்கும் ப்ரதிகூலரானவர்களுடன் க்ஷணகாலமும் கூடி வர்த்தியாதொழிகை. இங்குச்சொன்ன அநுகூலரும் ப்ரதிகூலரு மின்னாரென்னுமிடம் மேலே தாமே யருளிச்செய்யக்கடவரிறே. (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) அதாவது – கீழ்ச்சொன்ன விவையித்தனையும், ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந பரிபூர்ணனான ஸதாசார்யனுடைய ஸர்வமங்களாவஹமான ப்ரஸாதத்தாலே தன்னடையே மேன்மேலு மபிவ்ருத்தமாம்படி செய்து கொண்டு போரக்கடவனென்றபடி. ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி யிவன் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது – தத் ப்ரஸாதகங்களைச் செய்துகொண்டு போருகை. தத்ப்ரஸாதகங்களாவன – இதினுடைய வுபபாதந ஸ்தலத்திலருளிச் செய்கிறவை. (போரக்கடவன்) என்று விதிரூபேண வருளிச்செய்தது – இதினுடைய அவச்யாநுஷ்டேயத்வம் தோற்றுகைக்காக.

ப்ரபந்நதிநசர்யா நிரூபணம் முற்றிற்று.
பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் ப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.

த்ருதீய ப்ரகரணம்

மங்களாஶாஸந ப்ரகரணம்

மங்களாஶாஸநத்தின் ஸ்வரூபௌசித்ய விசாரம்

(அவ) இந்த திநசர்யையில் சொன்னவற்றில் விவரிக்க வேண்டுமவற்றை விவரிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமத்தில் மங்களாசாஸநத்தை விவரித்தருளுகிறார் (மங்களாசாஸநம்) என்று துடங்கி.

244) மங்களாஶாஸநம் ஸ்வரூபவிருத்தமன்றோ வென்னில்; ஜ்ஞாநதஶையில் ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவம் தன்கப்பிலே கிடக்கும். ப்ரேமதஶையில் தட்டுமாறிக்கிடக்கும்.

(வ்யா) ஹேயப்ரத்யநீகனாய் கல்யாணைகதானனாய் ஸ்வேதரஸகலரக்ஷகனாயிறே

ஸர்வேச்வரனிருப்பது; இப்படி யிருக்கிறவவனைக் கொண்டு தனக்குண்டான வமங்களங்களைப் போக்கி இல்லாத மங்களங்களை யுண்டாக்கிக் கொள்ளக்கடவ தத்ரக்ஷ்யபூதனுன விவன், தனக்கு ரக்ஷகனுனவவனுக்கு தான் மங்களங்களை யாசாஸிக்கை ததேக ரக்ஷ்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமன்றோ வென்கிற சங்கையை யநுவதிக்கிருர், (மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபவிருத்தமன்றோ வென்னில்) என்று. அத்தைப் பரிஹரிக்கிருர், (ஜ்ஞாந தசையில்) என்று துடங்கி. (ஜ்ஞாந தசையாவது) –ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகனுகவும் தானவனுக்கு ரக்ஷ்யபூதனுகவும் ப்ரணவத்திற் சொல்லுகிறபடியே தெளியக்கண்டநுஸந்திக்கும் தசை; அந்தத் தசையில், "களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய்" இத்யாதிப்படியே – தன்னுடைய வநிஷ்ட நிவ்ருத்யாதிகளுக் கவனே கடவனென்றிருக்கையாலே, ரக்ஷ்யரக்ஷக பாவம் தனக்கடைத்த ஆச்ரயத்திலே கிடக்கும். (ப்ரேம தசையாவது) – ஸர்வேச்வரனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களை யநுஸந்தித்து "இவ்விஷயத்துக் கென்வருகிறதோ" என்று அஸ்தாநே பயசங்கை பண்ணி அவன் ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்திக்க க்ஷமனன்றிக்கே நெஞ்சு மறுகும்படியான தசை; அந்த தசையில் ஈச்வரனை ரக்ஷிக்க வழிதேடித் தடுமாறுகையாலே, ஈச்வரன் பக்கலிலே ரக்ஷ்ய பாவமும் சேதநன் பக்கலிலே ரக்ஷக பாவமுமாய்த் தனக்கடைத்த வாச்ரயத்தி லன்றிக்கே மாருடிக் கிடக்குமென்றபடி.

(அவ) உக்தார்த்தத்தை விசதீகரிக்கிருர். (அவன் ஸ்வரூபத்தை) என்று துடங்கி.

245) அவன்ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்யித்தால், அவனைக் கடகாகக்கொண்டு தன்னை நோக்கும்; ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்யித்தால், தன்னைக் கடகாகக்கொண்டு அவனை நோக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனுய் ஸர்வசக்தியாய் ஸர்வரக்ஷகனுன வவனுடைய ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தால், அவனைத் தனக்கநிஷ்ட நிவாரகனுகக்கொண்டு, அஜ்ஞனுய் அஸக்தனுய் அப்ராப்தனுன தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளும்; *பேசப்பிசகும்படியான வவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்தால், அவனுடைய ஸர்வசக்தித்வாதிகளை மறந்து குழைச்சரக்காக நினைத்துத் தன்னை ரக்ஷகனுகக்கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணி யவனை ரக்ஷிக்குமென்கை. இவ்விடத்தில் ஸௌந்தர்யம் சொல்லிற்றில்லையே யாகிலும், அதுவும் மங்களாசாஸந ஹேதுவாகையாலும் மேலே சொல்லுகையாலும், ஸௌகுமார்ய மிதுக்கு முபலக்ஷணம்.

(அவ) இப்படி ஸௌகுமார்யாதிகளைக்கண்டு கலங்கி ரக்ஷகனுன வவனுடைய சக்தி வைபவத்தை மறந்து தானவனை ரக்ஷிக்குமென்கிற விவ்வர்த்த மெங்கே காணலாமென்னு மபேக்ஷையிலே, இது சிஷ்டாசார ஸித்தமென்னுமிடங் காட்டுகிருர் மேல் (இவ்வர்த்தம்) என்று தொடங்கி.

246) இவ்வர்யம் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் விஶ்வாமித்ரன் ஸ்ரீதண்ட காரண்ய வாஸிகளான ருஷிகள் திருவடி மஹாராஜர் ஸ்ரீநந்தகோபர் ஸ்ரீவிதுரர் பிள்ளை யுறங்காவில்லிதாஸர் தொடக்கமானவர்கள் பக்கலிலே காணலாம்.

(வ்யா) சக்ரவர்த்தி, பெருமாள் பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து மீண்டெழுந்தருளா நிற்க, பரசுராமன் வந்து தோற்றினவளவிலே, தாடகாதாடகேய நிரஸநங்களாலே விவருடைய சக்திவைபவத்தை வ்யக்தமாக அறிந்திருக்கச்செய்தேயும், இவருடைய பால்யத்தையும் ஸௌகுமார்யத்தையுமே பார்த்து, *என்னுகப் புகுகிறதோ* என்று பீதனுய், தான் முன்னே யோடிச்சென்று, *க்ஷத்ரரோஷாத் ப்ரசாந்தஸ் த்வம் ப்ராஹ்மணச்ச மஹாயசா:, பாலாநாம் மம புத்ராணுமபயம் தாது மர்ஹஸி* என்று சரணம் புக்கு, பின்னையுமவன் பெருமாள் மேலே அடர்ந்து செல்லுகிறபடியைக்கண்டு நிஷ்ப்ராணனுய் நின்று, *கதோ ராம இதி ச்ருத்வா ஹ்ருஷ்ட: ப்ரமுதிதோ ந்ருப:, புநர் ஜாதம் ததா மேநே ஸுதா நாத்மாநமேவச* என்கிறபடியே – அவன் தோற்று மீண்டுபோனுனென்று கேட்டபின்பு, தானும் பிள்ளைகளும் மறுபிறவி பிறந்ததாக நினைத்திருந்தானிறே.

ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் தலைநீர்ப்பாட்டிலே யிவருடைய வைபவமெல்லா மறியுமவளா யிருக்கச்செய்தேயும் திருவபிஷேகம் பண்ணுகைக்காக அலங்க்ருத திவ்ய காத்ரராய்க்கொண்டு சக்ரவர்த்தித் திருமாளிகைக்கெழுந்தருளுகிறபோது, இவரழகிலே தோற்று “இதுக்கென்வருகிறதோ!” என்று ப்ரேமத்தாலே கலங்கி, *பதி ஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தார மஸிதேக்ஷணு – ஆத்வார மநுவவ்ராஜ மங்களாந் யபிதத்நுஷீ* என்று திருவாசலளவும் தான் மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு பின்சென்று, *பூர்வாம் திசம் வஜ்ரதரோ தக்ஷிணும் பாதுதே யம: - வருண: பஶ்சிமா மாஶாம் தநேஶஸ்தூத்தராம் திஶம்* என்று – திக்பாலர்களை யிவர்க்கு ரக்ஷகராக வபேக்ஷித்தாளிறே. (ஸ்ரீஜநகராஜன்) என்றும் (திருமகள்) என்றும் பிரித்துச் சொல்லவுமாம். அப்போதைக்கு ஸ்ரீஜநகராஜன், மகேச்வர தநுர்பங்கத்தாலே பெருமாளுடைய சக்திவைபவத்தை கண்டிருக்கச் செய்தேயும், *இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ, ப்ரதீச்சசைநாம் பத்ரந்தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா* என்று “ஆபிஜாத்யாதிகளால் வீறுடையவளான விவளைக் கைக்கொண்டருளும்” என்று காட்டிக்கொடுக்கிற வளவிலே, இவருடைய வழகையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் கண்டு கலங்கி, இச்சேர்த்திக் கொரு தீங்கு வாராதொழியவேணும் என்று *பத்ரந்தே* என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணினுனென்கை.

விஸ்வாமித்ரன், தன்னுடைய அத்வர த்ராணுர்த்தமாகப் பெருமாளை யழைத்துக்கொண்டு போகிறபோது, நடுவே தாடகை பெரிய ஆர்ப்பரவத்தோடே ஆக்ரமித்துக்கொண்டு வருகிறபடியைக்கண்டு, *அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்ய பராக்ரமம்* என்கிறபடியே – பெருமாளுடைய சக்திவைபவத்தை யறிந்திருக்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யத்தைப் பார்த்துக் கலங்கி, *விச்வாமித்ரஸ்து ப்ரஹ்மர்ஷிர் ஹுங்காரே ணபிபர்த்ஸ்ய தாம், ஸ்வஸ்தி ராகவயோரஸ்து ஜயஞ்சை வாப்யபாஷத* என்கிறபடியே – தான் முன்னே நின்று அவளை ஹுங்கரித்து பெருமாளுக்கும் திருத் தம்பியார்க்கும் ஒருதீங்கு வாராமைக்காக மங்களாசாஸநமுஞ் செய்தானிறே.

ஸ்ரீ தண்டகாரண்யவாஸிகளான ருஷிகள், *தே தம் ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வாவை தர்மசாரிண:, மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்ருஹ்ண்ந் த்ருட வ்ரதா:* என்று தங்களாபாந் நிவ்ருத்தியையும் அபிமதஸித்தியையும் பண்ணித் தருவாரிவரேயென்று ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகிற தாங்கள், இவர் ஸந்நிஹிதரான வாறே அவற்றை மறந்து, இவர் வடிவழகிலே துவக்குண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணினர்களிறே.

திருவடி, ப்ரதம தர்சநத்திலே *ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவ: பரிகோபமா:, ஸர்வ பூஷண பூஷார்ஹா: கிமர்த்தம் நவிபூஷிதா:* என்று கணயங்கள் போலேயிருக்கிற திருத்தோள்களில் மிடுக்கைக்கண்டு, "நமக்கிவர் ரக்ஷகராகக் குறையில்லை" என்று புத்திபண்ணுநிற்கச்செய்தே, அவற்றினழகைக் கண்டீடுபட்டு, "பிறர் கண்ணெச்சில் படில் செய்வதென்" என்றதிசங்கை பண்ணி, "திருவாபரணங் களாலே யித்தை மறைத்திட்டு வையாதே யிப்படி வெளியிடக் காரணமென்!" என்று வயிறுபிடித்து, பின்பும் பெருமாளுடைய சக்திவிசேஷத்தை பஹுமுகமாகக் காணு நிற்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலே "இவர்க்கென்வருகிறதோ" என்று துணுக்குத் துணுக்கென்று ஸர்வ தசையிலும் கூடநின்று நோக்கிக் கொண்டு திரிந்தானிறே.

மஹாராஜர், வாலிவதாதிகளாலே பெருமாளுடைய சக்தி கௌரவத்தைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யத்தையே பார்த்துக் கலங்கி, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் நாலுபேரும் தானும் வந்து தோற்றினபோது, *ஏஷ ஸர்வாயுதோ பேதச் சதுர்ப்பிஸ் ஸஹ ராக்ஷஸை:, ராக்ஷஸோப்யேதி பச்யத்வம் அஸ்மாந் ஹந்தும் நஸம்சய:* என்று - நமக்கெல்லாம் ஒருயிரான பெருமாளை நலிகிற வழியாலே நம்மை யெல்லாரையும் முடிப்பதாக வருகிறானிவன் என்றறுதியிட்டு, முதலிகளுக்குக் காட்டி, *ராகவம்சரணம் கத:* *நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம்* என்ற உக்திகளைக் கேட்டு வைத்தும், *வத்யதாமேஷ தீவ்ரேண தண்டேந ஸசிவைஸ் ஸஹ, ராவணஸ்ய ந்ருசம்ஸஸ்யப் ப்ராதா ஹ்யேஷவிபீஷண:* என்று – ராவண ஸம்பந்தத்தையே பார்த்து இவனை சித்ரவதம் பண்ணவேணுமென்பது, *ராவணேந ப்ரணிஹிதம் தமவைஹி நிசாசரம், தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே க்ஷமம் க்ஷமவதாம்வர* என்று – ராவணன் வரவிட வந்தவனென்றே யவனைத் திருவுள்ளம் பற்றவேணும், அவனை தண்டிக்கையே ப்ராப்தமென்று புத்திபண்ணுநின்றேன் என்பதாய் இப்புடைகளிலே பலவற்றையுஞ் சொல்லி, "இவனை ஸர்வதா கைக்கொள்ள வொண்ணாது" என்று ஒருநிலைநின்று, *பிசாசாந் தாநவாந்* இத்யாதியாலே தம்முடைய பலத்தைக் காட்டியும், கபோதோபாக்க்யாநம் கண்டுபாக்க்யாநம் இவை யருளிச்செய்தும் தெளிவித்து பயத்தைக் கெடுத்து, *ஆநயைநம் ஹரிச்ரேஷ்ட* என்னவேண்டும்படி பெருமாளைக் குழைச்சரக்காக நினைத்துக் காத்துக்கொண்டு போந்தாரிறே, (மஹாராஜர்) என்கிறது – ஸ்ரீ ஜடாயுமஹாரஜரை யென்றும் சொல்லுவர்கள். அதாவது – ஸ்ரீ ஜடாயுமஹாராஜர் பிராட்டிக்காக ராவணனோடே பொருது குற்றுயிராய்க் கிடக்கிறதம்மைப் பெருமாள் வந்து கண்டவளவிலே, ஜநஸ்தாநத்திலிருந்த பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸரையும் தனிவீரஞ் செய்துநின்று கொன்ற தோள்வலியை யறிந்திருக்கச் செய்தேயும், *யாமோஷதி மிவாயுஷ்மந் அந்வேஷஸி மஹாவநே, ஸாதேவீ மமச ப்ராணு

ராவணேநோபயம் ஹ்ருதம்* என்று – "அருமருந்து தேடுவார் அடவிதோறுந் தடுமாறுமாப்போலே யாவளொருத்தியை யிந்தப் பரந்தகாட்டிலே தேடிக்கொண்டு திரிகிறீர், உமக்கு நித்யம்ப்ராண ஸமையான வவளும் என்னுடைய ப்ராணங்களு மிரண்டும் ராவணனுகிற பையலாலே அபயஹ்ருதமாயிற்றுக்காணும்" என்று சொல்லா நிற்கச் செய்தே; இவருடைய விரஹக்லேசத்தால் வந்த தளர்த்தியையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் ராக்ஷஸரோட்டை வான் பகையையும் நினைத்து, "என்னுகத் தேடுகிறதோ" என்றஞ்சி; *ஆயுஷ்மந்* என்று ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்தித்தாரிறே.

ஸ்ரீநந்தகோபர், பூதநா நிரஸநத்தாலே க்ருஷ்ணனுடைய திவ்யசக்தி யோகத்தைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும், சைசவப்ரயுக்தமான ஸௌகுமார்யத்தையே பார்த்துக் கலங்கி வயிறெரிந்து, *ரக்ஷது த்வா மசேஷாணும் பூதாநாம் ப்ரபவோ ஹரி:, யஸ்ய நாபி ஸமுத்பூத பங்கஜா தபவஜ் ஜகத்* என்று – "ஸர்வ ஜகத்காரண பூதனுய் ஸகல விரோதி நிரஸநசீலனுன ஸர்வேச்வரன் உம்மை ரக்ஷிப்பானுக" என்று ரக்ஷை யிட்டாரிறே.

ஸ்ரீவிதுரர், க்ருஷ்ணனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வாதிகளை அறிந்திருக் கச்செய்தேயும், துர்யோதந கோஷ்டியில் எழுந்தருளினபோது பொய்யாஸநமிட்ட படியைக் கண்டஞ்சி ப்ரேமாந்ததையாலே, *ஸம்ஸ்ப்ருசந் நாஸநம் சௌரோ விதுரஸ் ஸ மஹாமதி:* என்று – தம்முடைய திருமாளிகையில் தாமிட்ட ஆஸநத்தையு மதிசங்கை பண்ணித் தன் கையாலே அமுக்கிப் பார்த்தாரிறே.

பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர், அத்தலையில் ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளெல்லா மறிந்து, "பெருமாள் நமக்கு ரக்ஷகர்" என்றிராநிற்கச் செய்தேயும், ப்ரேம பரவச ராகையாலே, "பெருமா ளுலாவி யருளும்போது எங்கேனு மொரு சலநம் பிறக்கில் நம் ப்ராணனை விடுமித்தனை" என்று சொட்டையை யுருவிப் பிடித்துக்கொண்டு ஸேவிப்பரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

(தொடக்கமானவர்கள்) என்கிற வித்தால் – *ஸ்த்ரியோ வ்ருத்தாஸ் தருண்யச்ச ஸாயம் ப்ரதாதஸ் ஸமாஹிதா: – ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யசஸ்விந:* என்கிற திருவயோத்யாவாஸி ஜநங்கள்; *யந் மங்களம் ஸுபர்ணஸ்ய விநதா கல்பயத் புரா। அம்ருதம் ப்ரார்த்தயாநஸ்ய தத்தேபவது மங்களம்॥* என்ற ஸ்ரீகௌசல்யார்; *ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்கசக்ர கதாதர!, திவ்ய ரூப மிதம் தேவ ப்ரஸாதே நோபஸம்ஹர* என்ற ஸ்ரீவஸுதேவர், *உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமே தச் சதுர்ப்புஜம், ஜாநாது மாவதாரம் கம்ஸோயம் திதி ஜந்மஜ:* என்கிற தேவகிப்பிராட்டி முதலானுரை யெல்லாம் நினைக்கிறது.

(அவ) இவ்விஷய வைலக்ஷண்ய மெல்லாரையும் மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டு மென்னுமிடத்துக்கு இன்னமொரு உதாஹரணம் காட்டுகிறுர் (இளையபெருமாளை) என்று தொடங்கி.

247) இளையபெருமாளை ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளதிசங்கை பண்ண இருவரையு மதிசங்கை பண்ணி ஸ்ரீகுகப்பெருமாள்பரிகரம் பெருமாளை நோக்கிற்றிறே.

(வ்யா) அதாவது – ச்ருங்கிபேரபுரத்திலே யெழுந்தருளி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளை விஷயீ கரித்தருளினவன்று, பாங்கறிந்து இளையபெருமாள் படுத்துக்கொடுத்த பர்ண சய்யையிலே பெருமாளும் பிராட்டியும் பள்ளிகொண்டருளா நிற்க, *பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தராகையாலே என்வருகிறதோ வென்றஞ்சி, முதுகிலிட்ட அம்பறுத் தூணியும் கட்டின விரற்சரடும் நாணியேறிட்டு நடுக்கொத்துப் பிடித்த வில்லும் தாமுமாய் நடையாடும் மதிள்போலே வளையவருகிற இளையபெருமாளைக் கண்டு, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள், ஒரு தம்பி தாயைக்கொண்டு ராஜ்யத்தைவாங்கி கட்டின காப்போடே காட்டிலே தள்ளிவிட்டான், இவனுமவ்வோபாதி யொருதம்பியன்றோ, தனி யிடத்திலே என்செய்ய நினைத்திப்படி ஆயத்தமாய் நின்றனென்று தெரியாது என்றதிசங்கை பண்ணி, அப்படி யேதேனுமொரு தீங்குநினைக்கில் இவன்றன்னைத் தீரக் காணக் கடவோமென்று வில்லும் கோலுமாய்க்கொண்டு இவரிட்டவடியிலே அடியிட்டுநிற்க; ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் ஏவற்றெழில்செய்து திரியும் பரிகரம், "அவன் ஜ்ஞாதி, இவன் குறும்பனுனவன்னியன், இவர்களிருவருமாக இவ்விஷயத்தை என் செய்யத் தேடுகிறுர்களோ" என்று இருவரையுமதிசங்கைபண்ணி, அப்படி செய்யில் இவர்களை யழியச் செய்தும் நாமத்தலையை நோக்கக்கடவோமென்று தனித்தனியே கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு பெருமாளை ரக்ஷித்ததிறே என்கை.

ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு விசேஷம் சொல்லுகிற விடத்திலே, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் *நியம்ய ப்ருஷ்டே து தலாங்குளித்ரவாந் சரைஸ் ஸுபூர்ணுமிஷுதிம் பரந்தப: – மஹத்தநுஸ் ஸஜ்ய மபோஹ்ய லக்ஷமணோ நிசாமதிஷ்டத் த்வரிதோஸய கேவலாம். ததஸ் த்வஹஞ்சோத்தம சாபபாணப்ருத் ஸ்திதிதோபவம் தத்ர ஸயத்ரலக்ஷ்மண: – அதந்த்ரிபிர்ஜ்ஞாதி பிரார்த்தகார்முகைர்மஹேந்த்ர கல்பம் பரிபாலயம் ஸ்ததா* என்று அற்றை ராத்ரியில் வ்ருத்தாந்தத்தை சொன்னுனிறே.

(அவ) ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும் பரிகரத்துக்கு மன்றுகண்டமாத்ரமொழிய பெருமாளுடன் முன்புவாஸசனையில்லையே; இப்படியிருக்கச்செய்தே, இவர்களுக் கிவ்வாதரம் கூடினபடியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (ஒருநாள்) என்று தொடங்கி.

248) ஒரு நாள் முகத்திலே விழித்தவர்களை வடிவழகுபடுத்தும் பாடாயிற்றிது.

அதாவது – நெடுநாள் வாஸனைபண்ணுகையன்றிக்கே ஒருநாள் முகதர்சநம் பண்ணினவர்களையும் அவன் விக்ரஹவைலக்ஷண்யம் படுத்தும்படியாய்த்திது வென்கை. *ஸதாபச்யந்தி பண்ணினுரோபாதி ஸக்ருத் தர்சநம் பண்ணினுரையும் ப்ரேமாந்தரராய் அஸ்தாநே பயசங்கையாலே அநுகூலரையு மதிசங்கைபண்ணிப் பரிந்து நோக்கும்படி பண்ணவற்றுயிறே பகவத்விக்ரஹ ஸௌந்தர்ய மிருப்பது.

(வ்யா) இன்னமு மிவ்வர்த்தத்துக்கு உதாஹரணமாக, கீழ்ச்சொன்னவர்களிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தரான ஆழ்வார்களுடைய மங்களாசாஸந நிஷ்டையை யருளிச் செய்கிறுர் (இவர்கள்) என்று தொடங்கி.

249) இவர்கள் நம்முடைய கோடியிலே யென்னும்படியாயிற்று ஆழ்வார்கள் நிலை.

(வ்யா) (இவர்கள்) என்று – சக்ரவர்த்தி முதலாகக் கீழ்ச்சொன்ன வதிகாரிகளேயடைப் பராமர்சிக்கிறது. ஆனல் பிராட்டியையுமொக்கச் சொல்லலாமோ வென்னில், ஆழ்வார்களில் தலேவரான நம்மாழ்வாரிலுங் காட்டில் பெரியாழ்வார்க்கு ஏற்றம் சொல்லுகிறவோபாதி, போக பரவசையான அவளிற்காட்டில் மங்களாசாஸநத்தி லூற்றத்தாலே ஆழ்வார்களுக்கேற்றம் சொல்லக் குறையில்லே. ஆனலும், (நம்முடைய கோடியிலே) என்னலாமோ வென்னில்; இவ்வர்த்தநிஷ்டையி லவர்களுடைய வாதிக்யத்தை தர்சிப்பிகைக்காகச் சொன்னதாகையாலே விரோதமில்லே. ஆகையால் இவ்விஷய வைலக்ஷண்ய கலுஷசித்தராய் இதுக்கென் வருகிறதோ வென்று பரிந்து நோக்கினவர்களாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டவர்க ளெல்லாரு மென்றபடி. (நம்முடைய கோடியிலே என்னும்படியாய்த்து) என்றது – இவ்விஷயத்திலே அந்வயித்திருக்கச் செய்தேயும் ப்ரேமாபாவத்தாலே மங்களா சாஸநத்தி லூற்றமற்றிருக்கிற நம்போல்வார் மாத்ரமென்று சொல்லாம்படியாய்த் தென்றபடி. (ஆழ்வார்கள் நிலே) என்றது – மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களாகையாலே நிரதிசய ப்ரேமயுக்தரான ஆழ்வார்களுடைய மங்களாசாஸந நிஷ்ட்டை யென்றபடி.

(அவ) இவ்வாழ்வார்கள் தாங்கள் மங்களாசாஸநத்தில் வந்தால் தங்களிலொப்பர் களோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் மேல் (ஆழ்வார்கள்) என்று தொடங்கி.

250) ஆழ்வார்களெல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார்.

(வ்யா) அதாவது - மங்களாசாஸநத்தில் மற்றுள்ள வாழ்வார்களுக்கும் பெரியாழ்வாருக்கும் நெடுவாசி யுண்டென்கை.

(அவ) அவர்களேப்பற்ற இவர்க்கிதி லேற்றமேதென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அவர்களுக்கிது) என்று தொடங்கி.

251) அவர்களுக்கிது காதாசித்கம்; இவர்க்கிது நித்யம்.

(வ்யா) அதாவது – மயர்வற மதிநலம் பெற்றமை யொத்திருக்கச்செய்தே, வயிரவுருக்காய் ஆண்களேயும் பெண்ணுடை யுடுத்தும் பகவத்விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்தால், உத்தோரத்த்தாநுபவ காமராகாநிற்கும் மற்றை யாழ்வார்களுக்கு பரஸம்ருத்தியே ப்ரயோஜநமான விந்த மங்களாசாஸநம் எப்போதுமொக்க வன்றிக்கே எங்கேனு மொருதசையிலே தேடிப்பிடிக்க வேண்டும்படியா யிருக்கும்; தத்வைலக்ஷண்ய தர்சநாநந்தரம் ததநுபவபரராகை யன்றிக்கே, அஸ்தாநே பயசங்கை பண்ணித் திருப்பல்லாண்டு பாடும் ப்ரேம ஸ்வாபவரான விவர்க்கிந்த மங்களாசாஸநம் ஸர்வகாலவர்த்தியாய்ச் செல்லுமென்கை.

(அவ) அதுக்கு ஹேது வென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அவர்களுடைய) என்று தொடங்கி.

252) அவர்களுடைய ஆழங்கால்தானே இவர்க்கு மேடாயிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – அநுபவபரரான வவர்களை த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரம் பண்ணி ஆழங்கால் படுத்து மவனுடைய ஸௌந்தர்யந்தானே இதுக்கென்வருகிறதோ! என்றஞ்சி மேன்மேலும் காப்பிடும்படி மங்களாசாஸநபரரான விவர்க்கு தரித்து நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கீடான நிலமாயிருக்கு மென்கை.

(அவ) அதெங்ஙனேயென்னு மபேக்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறுர் (அவர்களுக்கு உபய சேஷத்வத்தையும்) என்று தொடங்கி.

253) அவர்களுக்கு உ஭யஶேஷத்வத்தையு மழித்து ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ்நீருண்ணப் பண்ணுமது, இவர்க்கு உ஭யவ்ருத்தியிக்கும் ஹேதுவாய் ஸ்வரூபத்தைக் கரையேற்றும்.

(வ்யா) அதாவது – பகவதநுனுபவைகபரராய் ததலாபத்தி லாற்ருமை கரைபுரளும்படி யிருக்கும் மற்றை ஆழ்வார்களுக்கு “கண்ணபுரமொன்றுடையானுக் கடியே னொருவர்க் குரியேனே” என்றும் “உற்றது முன்னடியார்க் கடிமை” என்றும் அநுஸந்திக்கும்படி ப்ரதம மத்யமபத ஸித்தமான பகவச்சேஷத்வமும், தத்காஷ்டையான பாகவத சேஷத்வமுமாகிற உபய சேஷத்வத்தையும், ‘நமக்கே நலமாதலில்’ என்னும்படி ஸ்வ ப்ரயோஜநத்திலே மூட்டியும், விளம்பரோஷத்தாலே “போகுநம்பீ” “கழகமேறேல் நம்பீ” என்னும்படியாக்கியும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தி யாகாதென்னுமளவில் “உங்களோடெங்க ளிடையில்லை” என்று உதறும்படி பண்ணியும், *வெஞ்சிறைப்புள்* இத்யாதியாலே வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவித்தும் அழித்து, பராதிசயகரத்வமே வடிவான ஸ்வரூபத்தை மங்களாசாஸநமென்பதொன் றறியாதபடி தன் பக்கலிலே மக்நமாகப் பண்ணுமதான பகவத் ஸௌந்த்ர்யம்; அந்த ஸௌந்தர்ய தர்சநத்தில் அநுபவத்திலே நெஞ்சு செல்லாதே அதுக்கென் வருகிறதோ வென்று வயிறெரிந்து காப்பிடுமவரான விவர்க்கு, “உன்சேவடிசெவ்வி திருக்காப்பு” “மங்கையும் பல்லாண்டு” “சுடராழியும் பல்லாண்டு” “பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு” என்று தத்விஷயத்துக்கும் ததீய விஷயத்துக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணுவிக்கையாலே, உபய சேஷத்வ வ்ருத்திக்கும் ஹேதுவாய், ஸ்வரூபத்தைத் தன்பக்கல் மக்நமாகாதபடி நடத்து மென்றபடி. ஆக, அவர்களுக் கப்படி ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ்நீருண்ணப் பண்ணுகிற வவனுடைய ஸௌந்த்ர்யம் இவர்க்கிப்படி செய்கையாலே அவர்களுடைய ஆழங் கால்தானே யிவர்க்கு மேடாயிருக்கையால் அவர்களுக்குப் போலே காதாசித்கமாகை யன்றிக்கே மங்களாசாஸந மிவர்க்கு நித்யமாய்ச் செல்லுமென்றதாய்த்து.

(அவ) மற்றை யாழ்வார்களுக்கு மங்களாசாஸநம் காதாசித்கமாகச்செய்தே இவர்க்கு நித்யமாகைக்கு நிதாந மின்னதென்று தர்சிப்பித்தார் கீழ், இதுதா னிவர்க்கு நித்யமாய்ச் செல்லும்படிதன்னை வ்யக்தமாக வருளிசெய்கிறுர் மேல் (பய நிவர்த்தகங்களுக்கு) என்று தொடங்கி.

254) ஭யநிவர்த்தகங்களுக்கு ஭யப்படுவது ப்ரதிகூலரையு மநுகூலராக்கிக் கொள்ளுவது, அதீதகாலங்களி லபஷாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரிவது

ப்ராப்திபலமு மிதுவேயென்பது அநிமிஷரைப் பார்த்து "உறகலுறகல்" என்பதாய்க் கொண்டு இதுதானே யாத்ரையாய் நடக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – தன் ஸௌகுமார்யத்தைக் கண்டு கலங்கி இவ்விஷயத்துக்கென் வருகிறதோவென்று மறுகுகிற விவர் பயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக மல்ல வர்க்கத்தை அநாயாஸேந அழித்த தோள்வலியைக் காட்ட, இந்த தோள்வலியை நினைத்து மதியாதே அஸுர ராக்ஷஸ யுத்தத்திலே புகுரில் என்னுகைக்கடவது! என்று அது தனக்கு பயப்பட்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது, உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்க ளுண்டாகைக்கும் தன்கடாக்ஷமே அமைந்திருக்கிற விவள் "அகலகில்லே னிறையும்" என்று நம்மைப் பிரியமாட்டாதேயிருக்க நமக்கு வருவதொரு அமங்களங் களுண்டோ! என்செய்யப் படுகிறீர்! என்று லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தைக் காட்ட, இச்சேர்த்திதனக் கொருதீங்குவரிற் செய்வதென் என்றஞ்சி "மங்கையும் பல்லாண்டு" என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது; இந்த பயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக இச்சேர்த்திக் கொருதீங்கு வாராதபடி கல்மதிளிட்டாப்போலே யிருக்கிற விவர்களைப் பாரீரென்று இரண்டிடத்திலு மேந்தின வாழ்வார்களைக்காட்ட, அவர்கள்தங்களுக்கொரு தீங்கு வரிற் செய்வதென் என்றஞ்சி, "சுடராழியும் பல்லாண்டு" "அப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு" என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது, அநந்ய ப்ரயோஜநதயா அநுகூலரான பகவச் சரணார்த்திகளை மங்களாசாஸநத்துக்குத் துணையாகக் கூட்டிக்கொண்டவளவாலே பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, ப்ரயோஜநாந்தர பரதயா ப்ரதிகூலரான கேவலரையும் ஐச்வர்யார்த்திகளையும் திருத்தி மங்களாசாஸநத்துக் காளாம்படி யநுகூலராக்கிக் கொள்வது, "இலங்கை பாழாளாகப் படை பொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்" இத்யாதியாலே – கீழ்க் கழிந்த காலத்தி லவன்செய்த அபதாநங்களுக்குப் பிற்காலத்திலே ஸமகாலத்திற்போலே வயிறெரிந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது, "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு" என்று பகவத் ப்ராப்திக்குப் பலமு மிந்த மங்களா சாஸநமே யென்பது, *ஸ்நேஹா தஸ்த்தாநரக்ஷா வ்யஸநிபி ரபயம் சார்ங்க சக்ராஸி முக்க்யை:* என்கிறபடியே – அஸ்தாந ரக்ஷா வ்யஸநிகளாகையாலே அநிமிஷரா யிருக்கிற திவ்யாயுதாழ்வார்கள் முதலானுரைப்பார்த்து குணவித்தராய் நஞ்சுண்டாரைப் போலே உந்தாமை யறியாதிருத்தல் அநுபவத்திலே யிழிந்து கைங்கர்யபரராயிருத்தல் செய்யாதே உணர்ந்து நோக்குங்கோளென்று பலகாலும் சொல்லுவதாய்க் கொண்டு இம்மங்களாசாஸநமே வ்ருத்தியாய்ச் செல்லுமென்கை.

(அவ) இப்படி மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆள்தேடி ப்ரதிகூலரை யநுகூலராக்குகைக்குப் பண்ணுகிற வுபதேசம் திருப்பல்லாண் டொன்றிலுமன்றே வுள்ளது, மேலிவ ருபதேசித்த விடங்களில் அல்லாதா ருபதேசத்திற்காட்டில் வ்யாவிருத்தி என்? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதவர்களைப் போலே) என்று தொடங்கி.

255) அல்லாதவர்களைப் போல் கேட்கிறவர்களுடையவும் சொல்லுகிறவர்களு டையவும் தனிமையைத் தவிர்க்கையன்றிக்கே "ஆளுமாளா"ரென்கிறவனுடைய தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காகவாயிற்று ஹாஷ்யகாரரு மிவருமுபதேசிப்பது.

(வ்யா) அதாவது - பரோபதேசத்தில் வந்தால், மற்றுள்ள ஆழ்வார்களேயும் ஆசார்யர்களேயும் போலே உபதேசிக்கிறவர்த்தங் கேட்கிற ஸம்ஸாரிகளுடைய அநாத்யஜ்ஞாநத்தாலே நற்றுணேயான பகவத்விஷயத்தை அகன்று திரிகையால் வந்த தனிமையையும், வக்தாக்களான தங்களுடைய பகவத்குணுநுஸந்தாந தசையிலே *போதயந்த: பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்கு உசாத்துணே யில்லாமையால் வந்த தனிமையையும் தவிர்க்கை ப்ரயோஜநமாக உபதேசிக்கையன்றிக்கே, ஸௌகுமார்யாநு ஸந்தாநத்தாலே வயிறுமறுகின ஆழ்வார் ஆராய்ந்து பார்த்தவிடத்தில், அடைய அந்ய பரராய்த் தோற்றுகையாலே, உபய விபூதியிலும் பரிகைக்காளில்லே, தம் வாசியறிந்து பரிந்துநோக்குகைக்கும் ஓராளு மாளுகிறிலரே யென்று பேசும்படி யிருக்கிற நிரதிசய ஸௌகுமார்யயுக்தனுன ஸர்வேச்வரனுடைய தனிமை தீர மங்களாசாஸநத்துக்கு இவர்கள் ஆளாகவேணுமென்னுமிதுவே ப்ரயோஜநமாக வாய்த்து, ப்ராமாணிகரான ஆசார்யர்களில் பாஷ்யகாரரும் *மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களி லிவ்வாழ்வாரு முபதேசித்தருளுவ தென்கை. ஆகையால் இவ்வாழ்வார் ப்ரதிகூலரை அநுகூலராக்க உபதேசிக்குமிடமெல்லாம் மங்களாசாஸநார்த்தமாகவென்னக் குறையில்லேயென்று கருத்து. எம்பெருமானுரென்னுதே, பாஷ்யகாரரென்றது – ஸ்ரீபாஷ்யமுகத்தாலே வேதாந்த தாத்பர்யம் பண்ணியருளினவரென்னும் வைபவந் தோற்றுகைக்காக.

(அவ) மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்க ளெல்லார்க்கும் ஸத்தாஸம்ருத்திகள் பகவத் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே யாகவன்றே தோற்றுகிறது, அவ்வாகார மிவர்க்கு மொவ்வாதோ, அப்போதைக்கு மங்களாசாஸநமே யாத்ரையாக நடக்கு மென்னுமிது கூடும்படி என்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிருர் (அல்லாதார்க்கு) என்று தொடங்கி.

256) அல்லாதார்க்கு ஸத்தாஸம்ருத்திகள் தர்ஶநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே; இவர்க்கு மங்களாஶாஸநத்தாலே.

(வ்யா) ஸத்தையாவது – தாங்களுளராகை. இது பகவத் தர்சநாநுபவ கைங்கர்ய காமரான மற்றை யாழ்வார்களுக்கவனேக் காணுதபோது தரிக்கமாட்டாதே, *காண வாராயென்றென்று கூப்பிடுகையாலே தத்தர்சநத்தாலேயாயிருக்கும். “அவராவி துவராமுன் – அவர் வீதியொரு நாள் – அருளாழிப் புட்கடவீர்* என்று – எங்கள் ஸத்தை கிடக்கைக்கு ஜாலக்ரந்தரத்திலேயாகிலு மொருக்கால் காணும்படி எங்கள் தெருவே யொருநாள் போகவமையுமென்று சொல்லென்கையாலே தர்சநமே ஸத்தா ஹேது வென்னுமிடம் ஸித்தமிறே. (ஸம்ருத்தியாவது) – உளராயிருக்கிறமாத்ர மன்றிக்கே மேலுண்டாய்ச் செல்லுந் தழைப்பு. அது அவர்களுக்கு “அந்தாமத்தன்பு” “முடிச்சோதி” தொடக்கமான வற்றிற்போலுண்டான அநுபவத்தாலும், “ஒழிவில் கால” த்திற்படியே செய்யும் கைங்கர்யத்தாலுமா யிருக்கும். அன்றிக்கே, தர்சநாநுபவங்க ளிரண்டாலும் ஸத்தையும், கைங்கர்யத்தாலே ஸம்ருத்தியுமாகச் சொல்லவுமாம். அங்ஙனுமன்றிக்கே, (அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான வநுபவ மில்லாதபோது குலேயும்) என்று இவர்தாமே கீழே யருளிச்செய்கையாலும், நாளே

விநியோகங் கொள்ளுகிருே மென்னில் *அழுகவுங்கூட ஸத்தையில்லே என்று கைங்கர்யம் ஸத்தாஹேதுவாக வநுஸந்தாநத்திலே சொல்லுகையாலும், "கண்டு களிப்பன்" என்று தர்சநந்தான் ஸம்ருத்தி ஹேதுவாகவும் தோற்றுகையாலும், ஸத்தைக்கும் ஸம்ருத்திக்கும் மூன்றும் காரணமென்னவுமாம். *மயர்வற மதிநலம் பெற்ற வன்று முதல் பகவத்ஸௌகுமார்யாதிகளைக் கண்டு இவற்றுக் கென் வருகிறதோ வென்று வயிறெரிந்து மங்களாசாஸநாபிநிவிஷ்டரான விவர்க்கு, மங்களா சாஸந விச்சேதம் வரில் தாமுளராக மாட்டாமையாலும், அப்படி யவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லுமதுதானே தழைப்புக் குடலா யிருக்கையாலும், ஸத்தையும் ஸம்ருத்தியு மிரண்டும் மங்களாசாஸநத்தாலேயா யிருக்கும்; ஆகையாலிவர்க்கு மங்களாசாஸநம் நித்யமாய்ச் செல்லத் தட்டில்லேயென்று கருத்து.

(அவ) ஆக, மங்களாசாஸநத்தில் பெரியாழ்வார்க் குண்டான அநவரத நிஷ்ட்டையை தர்சிப்பித்தார் கீழ்; இனிமேல், இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாக வேணுமென்று, (உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமும் மங்களாசாஸநமும்) என்று முன்பு திநசர்யையி லுக்தமான மங்களாசாஸநத்தி னுடைய அவச்ய கர்த்தவ்யதையை யருளிச்செய்கிருர் (உகந்தருளின நிலங்களே) என்று தொடங்கி.

257) உகந்தருளின நிலங்களே யநுஸந்யித்தால் ஊணு முறக்கமு மின்றிக்கே இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணும்.

(வ்யா) அதாவது – அத்யந்த ஸுகுமாரனுன ஸர்வேச்வரன் ஆச்ரித ஸுலபத் வார்த்தமாகத் தன்னே யமைத்துக்கொண்டு "தானுகந்தவூர்" என்னும்படி தானத்யாதரத்தைப்பண்ணி வர்த்திக்கும் கோயில் திருமலே முதலான திவ்ய தேசங்களே யநுஸந்தித்தால், அபாய பஹுளமான தேசமாகையாலே இங்கெழுந் தருளிநிற்கிற நிலேக்கு ஏதேனுமொரு தீங்குகள்வரில் என்னுகைக்கடவது என்னும் வயிறெரிச்சலாலே, ஆஹார நித்ரைகளிலு மந்வயமின்றிக்கே நிரதிசய ப்ரேம யுக்தரான விவ்வாழ்வாருடைய நிரந்தர மங்களாசாஸந யாத்ரையே சேஷபூதரான நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாக வேணுமென்கை.

(அவ) உக்தார்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிருர் (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி.

258) ஆகையாலே மங்களாஶாஸநம் ஸ்வரூபாநுகுணம்.

(வ்யா) அதாவது – இப்படி சேஷபூதரானவர்களுக்கெல்லாம் அவச்ய கர்த்தவ்யமா யிருப்பதொன்ருகையாலே, மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரு மென்கை. சேஷ வஸ்துவாகில் சேஷிக்கதிசயத்தை விளேத்தே தன் ஸ்வரூபஸித்தியாகையாலே, சேஷிக்கதிசயத்தை யாசாஸிக்கிற விது சேஷபூதனுனவிவனுடைய ஸ்வரூபத்துக் கநுகுணமிறே.

(அவ) இப்படி திநசர்யையி லுக்தமான மங்களாசாஸநத்தினுடைய ஸ்வரூப

விருத்தத்வ சங்கையைப் பரிஹரித்த வநந்தரம், “அநுகூல ஸஹவாஸம்” என்ற விடத்திற் சொன்ன அநுகூலருடைய லக்ஷணத்தை யருளிச்செய்கிறுர் (அநுகூலர்) என்று தொடங்கி.

259) அனுகூலராகிறுர் ஜ்ஞாந ஊக்தி வைராகீயங்கள் இட்டுமாறிஞற்போலே வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்படி யிருக்கும் பரமார்த்தர்.

(வ்யா) (அநுகூலராகிறுர்) என்றது - ஜ்ஞாநாதி வர்த்தகராகையாலே ஸஹவாஸ யோக்யராகக் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட வநுகூலராகிருரென்றபடி. (ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களாவன) – தத்வயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநமும், பகவதேக விஷயையான பக்தியும், ததுபய கார்யமாய் வரும் பகவத் வ்யதிரிக்த விஷயவிரக்தியும், இவைதான் வைஷ்ணவாலங்காரங்களிறே. இவற்றையிட்டிறே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக் கேற்றஞ் சொல்லுவது. ஆகையிறே, நாதமுநிகளுடைய திவ்ய வைபவத்தை யருளிச்செய்கிற ஆளவந்தார், *அசிந்த்யாத்புதாக்லிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே – அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே* என்றருளிச்செய்தது.

(இட்டுமாறிஞப்போலே) என்றது – ஒரு பதார்த்தமிருந்த பாத்ரத்திலே பதார்த்தாந்தரத்தை யிட்டு முன்பிருந்தத்தை மாற்றிஞ லதுவே யுள்ளதாய்த் தோற்றுமாபோலே, இந்த ஜ்ஞாநாதிகள் மூன்றும் ஏகாச்ரயகதமா யிருக்கச்செய்தே, இவற்றி லோரொன்றையே பார்க்குமளவில் ஒன்றையிட்டு மற்றறையவற்றை மாற்றிஞப் போலே இதுவே யிவ்வாச்ரயத்திலுள்ளதென்று தோற்றும்படி யிருக்கை. (வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படி யிருக்கையாவது) – இவர்கள் வடிவு கண்டபோதே இவற்ரே டிவர்களுக் குண்டான ஸம்பந்தம் க்ரஹிக்லாம்படி யிருக்கை. த்யாஜ்யோபாதேய விவேக பூர்வகமான பரிமாற்றத்தாலே, ஜ்ஞாநம் வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்; *ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு:* *காலுமெழா கண்ண நீரும் நில்லா” இத்யாதிப்படியே யிருக்கையாலே பக்தி வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்; இதர விஷயங்களைக் கடைக்கணியாம லிருக்கையாலே வைராக்யம் வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்.
அன்றிக்கே, ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்கள் மூன்றும் நவநவோந்மேஷ சாலிகளாய் வருகையாலே அபூர்வமான ஜ்ஞாநாதிகளையிட்டு பூர்வத்தி லவற்றை மாற்றிஞப் போலே, தங்கள் வடிவிலே யிவை காணலாம்படி யிருக்கும் பரமார்த்த ரென்னவுமாம்.
(பரமார்த்தர்) என்றது – ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாமையாலும் பகவத் விஷயத்தைக் கிட்டப்பெருமையாலும் இனி யிதுக்குமேலில்லை யென்னும்படியான ஆர்த்தியை யுடையவர்களென்கை.

(அவ) இவர்களோட்டை ஸஹவாஸத்தால் ஸித்திக்கு மதேதென்ன வருளிச் செய்கிறுர்மேல் (ஒருசெய்) என்று தொடங்கி.

260) ஒரு செய் நிரம்ப நீர் நின்ருல் அசல் செய் பொசிந்து காட்டுமாபோலே இவையில்லாதார்க்கு மிவர்களோட்டை ஸம்வந்யத்தாலே உருவுதல் தீரக் கடவதாயிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – ஒரு வயலிலே நிறைய நீர்நின்ருல் நீரற்று உருவிக்கிடக்கிற அசல் வயல் ததாஸத்தியால் வந்த பொசிவாலே வாட்டமற்றுக் கிடக்குமாப்போலே, ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களாகிற விவை யில்லாமையாலே ஸ்வரூப முருவிக்கிடக்கிறவர் களுக்கும் இவற்ருல் பரிபூர்ணரான விவர்களோட்டை ஸஹவாஸரூப ஸம்பந்தத் தாலே இவற்றிலே சிறிதந்வயமுண்டாய் இவை நேராக வில்லாமையாலுண்டான வுருவுதல் தீரக்கடவதா யிருக்குமென்கை.

(அவ) ஏதத் ஸஹவாஸத்தால் இப்படி உருவுதல் தீர்ந்துகிடக்குமளவோ வென்னில், இவ்வளவு மன்று, இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் ப்ராப்திக்குமுன்னே பூர்ணமாக விளைந்தறுமென்கிருர் (ஆறுநீர்) என்று தொடங்கி.

261) ஆறுநீர் வரவணித்தாளுல் அதுக்கீடான அடையாளங்களுண்டாமா போலே ப்ராப்தியணித்தானவாறே இந்த ஸ்வஹாவவிஶஷெங்கள் தன்னடையே விளையக் கடவதாயிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – வற்றிக்கிடக்கிற ஆறு நீர் வரத்து ஆஸந்நமானவாறே தத்ஸூசக மான மணல் பொசிகை முதலான அடையாளங்க ளுண்டாமாப்போலே, பகவத் ப்ராப்தி ஆஸந்நையானவாறே தத்ஸூசகமான விந்த ஜ்ஞாநாதி ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் ஸ்வயமேவ விளையக்கடவதா யிருக்குமென்கை.

(அவ) இவையிப்படி விளைந்துவரப்புக்கால் ப்ராப்தி அணித்ததென்று தோற்றி யிருக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (இவற்றைக்கொண்டு) என்று தொடங்கி.

262) இவற்றைக்கொண்டு சரமஶரீரமென்று தனக்குத்தானே யறுதியிடலாயிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – இப்படி மேன்மேலும் புதுக்கணித்து விளைந்துவருகிற ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களைக்கொண்டு, "இனி நமக்கொரு சரீரபரிக்ரஹமில்லை, இது சரம சரீரம்" என்று தன்மநஸ்ஸுக்கே நிச்சயித்துக் கொள்ளலாயிருக்கு மென்கை.

(அவ) ஆக, இப்படி ஸஹவாஸ விஷயமாக திநசர்யையிற்சொன்ன அநுகூலருடைய லக்ஷணத்தையும் தத்ஸஹவாஸ பலத்தையு மருளிச்செய்து, ததநந்தரம் ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தி விஷயமாகச்சொன்ன ப்ரதிகூல ரின்னரென்னுமிட மருளிச்செய்கிருர் மேல் (ப்ரதிகூலராகிருர்) என்று தொடங்கி.

263) ப்ரதிகூலராகிருர் உஹொத்மாஹிமாநிகளும் ஸ்வதந்த்ரரும் அந்யஶஷெஹூதரும் உபாயாந்தரநிஷ்ஂருரும் ஸ்வப்ரயோஜநபரரும்.

(வ்யா) (ப்ரதிகூலராகிருர்) என்றது - ஜ்ஞாநாதி நாசகராகையாலே ஸஹவாஸயோக்ய ரல்லாராகக் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரதிகூலராகிரு ரென்றபடி. (தேஹாத்மாபிமாநிகளாகிருர்) – இத்யாதி (தேஹாத் மாபிமாநிகளாகிருர்) காண்கின்ற தேஹத்துக் கவ்வருகு ஓராத்மா வுண்டென்றறியாதே, தேஹத்திலே அஹம் புத்தியைப்பண்ணி அத்தையே யாத்மாவாக வபிமாநித் திருக்குமவர்கள். (ஸ்வதந்த்ரராகிருர்) – தேஹாதிரிக்தமான

வாத்மவஸ்துவை யறிந்திருக்கச்செய்தே அத்தைத் தனக்குரித்தாகவே நினைத்து ஒருவிஷயத்திலும் சேஷத்வத்துக் கிசையாதவர்கள். (அந்யசேஷபூதராகிறுர்) – சேஷத்வத்தை யிசைந்திருக்கச்செய்தே அத்தை அப்ராப்த விஷயங்களிலே விநியோகித்திருக்குமவர்கள்.

(உபாயாந்தர நிஷ்டராகிறுர்) – ப்ராப்த சேஷிவிஷய சேஷத்வத்தை யுடையராய் வைத்தே தத்ப்ராப்த்யுபாயம் தச்சரணுரவிந்த சரணுகதி என்றிருக்கை யன்றிக்கே, கர்மாத்யுபாயங்களைப் பற்றி நிற்கிறவர்கள். (ஸ்வப்ரயோஜநபரராகிறுர்) – ப்ராப்தசேஷிசரண கமலங்களை யுபாயமாகப் பற்றியிருக்கச்செய்தே தாங்கள் பற்றினபற்றை யுபாயமாக நினைத்தும், உபேயமான கைங்கர்யத்தை ஸ்வபோக்யமாக நினைத்து மிருக்கிறவர்கள். இப்படி யிருக்கிறவிவர்கள், ப்ரணவத்தில் த்ருதீயா க்ஷரத்தாலே ஆத்மாவினுடைய தேஹாதிரிக்ததையையும், ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியாலே – பகவச்சேஷத்வத்தையும், மத்யமாக்ஷரத்தாலே – ததநந்யார்ஹத் வத்தையும், மத்யம பதத்தாலே அநந்ய சரணத்வத்தையும், சரம பதத்தாலே – அநந்ய போக்யத்வத்தையும் தர்சித்திருக்கு மதிகாரிக்கு ப்ரதிகூலரிறே.

(அவ) (அவ) இந்த ப்ராதிகூல்யத்தை உபபாதிக்கைக்காக இவர்களுடைய விப்ரதிபத்தி நிபந்தநமான வுத்தேச்யாதி பேதங்களை யருளிச்செய்கிறுர் மேல் (இவர்களுக்கு) என்று தொடங்கி.

264) இவர்களுக்கு உஜ்உஸ்யரும் உபாயோபேயங்களும் ஹஜெித்திருக்கும்.

(வ்யா) (உத்தேச்யராகிறுர்) – ஆதரணீயர். அவர்களாகிறுர் – இவ்விடத்தில் ஸ்வாபிமத ப்ரதரானவர்கள். (உபாயங்களாவன) – ஸ்வாபிமத புருஷார்த்த ஸாதநங்கள். (உபேயங்களாவன) – ஸ்வாபிமத புருஷார்த்தங்கள். இவை (பேதித்திருக்கையாவது) – தத்தத் விப்ரதிபத் த்யநுகுணமாக வேறுபட்டிருக்கை.

(அவ) அதுதன்னை யடைவே யுபபாதிக்கிருர்மேல் (தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு) என்று தொடங்கி.

265) ஜஹொத்மாஹிமாநிகளுக்கு உசீஉஸெீயர் ஜஹெவர்யகரான மநுஷ்யர்கள், உபாயம் அர்யம், உபேய மைஹிகஹஒமம்; ஸ்வதந்த்ரர்க்கு உசீஉஸெீயர் ஸ்வர்மாஜி ஹஒமப்ரஷர், உபாயம் கர்மாநுஷ்ாநம்; உபேயம் ஸ்வர்மாஜி ஹஒகம், அந்யஶஷெஹூதர்க்கு உசீஉஸெீயர் ஶிரஹ்மருசீஙாதிகள், உபாயம் தத்ஸமாஶிஙயணம், உபேயம் தத் ஸாயுஜ்யம், உபாயாந்தர நிஷ்஠ர்க்கு உசீஉஸெீயன் ஜவெதாந்தர்யாமியான ஸர்வேஶீவரன், உபாயம் கர்மஜ்ஞாநஹக்திகள், உபேயம் ஹமவதநுஹவம், ஸ்வப்ரயோஜந பரர்க்கு உசீஉஸெீயன் "நெஞ்சிஞல் நிஜைப்பான் யவனெ"ன்கிறவன்; உபாயம் ஸ்வகீய ஸ்வீகாரம், உபேயம் ஸ்வார்ய கைங்கர்யம்.

(வ்யா) அதாவது – தேஹத்தையே தாஞக வபிமாநித்திருக்கிறவர்களுக் குத்தேச்யர், தாரக போஷக போக்ய பதார்த்தங்களையிட்டு தேஹத்தை நன்ருக வளர்த்துக் கொண்டுபோரும் மநுஷ்யர்; அபிமதஸித்திக்குபாயம், ஸுவர்ணுதியான தநம், அபிமதமான உபேயம், இஹலோகத்தி லுண்டான ஸ்த்ர்யந்நபாநாதி விஷயாநுபவம்; தேஹாதிரிக்தனு யிருப்பானெரு ஆத்மா உளன், அவன்ருன் ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வ யுக்தனு யிருக்கு மென்கிறமாத்ரத்தை சாஸ்த்ரமுகத்தாலே யறிந்து தங்களை ஸ்வதந்த்ரராக நினைத்திருக்கு மவர்களுக் குத்தேச்யர், அநுஷ்டித்த ஸாதநத்துக் கநுகுணமாக ஸ்வர்காத் யாமுஷ்மிக போகங்களைக்கொடுக்கு மக்நீந்த்ராதி தேவதைகள், உபாயம் *ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத* இத்யாதிகளாலே சொல்லப்படுகிற பலாபிஸந்தி ஸஹிதமான யாகாதி கர்மாநுஷ்டாநம்; உபேயம், ஐஹிக போகாத் விலக்ஷணமான ஸ்வர்காத் யநுபவம்; ஜகத்து தைவாதீநமென்னுமத்தை சாஸ்த்ரங்களிற் கேட்கையாலே சேஷத்வத்தை யிசைந்து வைத்தே அத்தை பரதேவதாபர்யந்தமாகப்போக வறியாதே, ஆபாதப்ரதீதி ஸித்தங்களிலே ஒன்றைப்பற்றி நிற்கு மந்யசேஷபூதர்க் குத்தேச்யர் ஜகத்ஸர்காதி கர்த்ருதயா பரத்வ புத்த்யர்ஹரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள், உபாயம் துராராதரானவர்கள் பக்கல் பண்ணும் துஷ்கர ஸமாச்ரயணம், உபேயம், அவர்களோடு ஸமாநபோகனுகை யாகிற ஸாயுஜ்யம், *ஸாயுஜ்யமுபயோரதர போகத்வயஸயா விசிஷ்டதா, ஸார்ஷ்டிதா ததர போகஸ்ய தாரதம்ய விஹீநதா* என்னக்கடவதிறே. ஆத்மஸ்வரூபம் பகவதநந்யார்ஹ சேஷமென்னுமிடத்தை வேதாந்தமுகேந அறிந்துவைத்தே அபிமத லாபத்துக் கவன்றன்னையே யுபாயமாகப் பரிக்ரஹிக்க வறியாதே உபாயாந்தர நிஷ்டரானவர்களுக்கு உத்தேச்யன் அக்நீந்த்ராதி தேவதைகளுக் கந்தர்யாமியான வீச்வரன். இது கர்மயோகத்துக்கு ஸ்வரஸம், ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களுக்கு அஸாதாரண விக்ரஹ விஷயத்வமுண்டேயாகிலும் அவை கர்மாநுஷ்ட்டாநம் தளமாக வெழுந்திருந்தவையாகிலும், கர்மாராத்யனுன வவனே ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டவேஷத்தை நமக்கு ப்ரகாசிப்பித்தானென்னும் நினைவு நடக்கையாலும், தேவதாந்தர்யாமியே யுத்தேச்யனுகச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ள

வேணும். உபாயம், தனித்தனி மோக்ஷஸாதநதயா சாஸ்த்ரஸித்தங்களான கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி யோகங்கள், இவை தனித்தனி யுபாயமாமிடத்தில் ஓரொன்றுக்கு மற்றையவை யிரண்டு மங்கமா யிருக்கும். *ஜ்ஞாந பக்த்யந்விதம் கர்ம ஜநகாதிஷு த்ருச்யதே, கர்ம பக்த்யந்விதம் ஜ்ஞாநம் பராயேண பரதாதிஷு, கர்ம ஜ்ஞாநாந்விதா பக்தி: ப்ரஹ்லாத ப்ரமுகாச்ரய* என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, (கர்மஜ்ஞாநபக்திகள்) என்கிற விடத்திலே, வேதாந்தமர்யாதையாலே கர்மஜ்ஞாநாநு க்ருஹீதையான பக்தியே யுபாயமாய், ததங்கதயா கர்மஜ்ஞாநங்களே யுபாயமென்று உபசரித்துச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

உபேயம் *ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹப்ரஹ்மணு விபச்சிதா* இத்யாதி ச்ருதிகளாலும், *நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுகபாவைக லக்ஷணு – பேஷஜம் பகவத் ப்ராப்தி ரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா* இத்யாதி ச்ருத் யுபப்ரும்ஹணங்களாலும் சொல்லப்படுகிற நிரதிசயாநந்தரூப பகவதநுபவம் இந்த ச்லோகத்தில் “பகவத் ப்ராப்தி:” என்கிறவிது பகவதநுவமாகவிறே நம்மாசார்யர்கள் ஸ்வப்ரபந்தங்களிலே யருளிச்செய்தது. கர்மாத் யுபாயங்களில் துஷ்கரத்வபுத்தியாலே யவற்றை விட்டு ஸுகரத்வ புத்த்யா ப்ரபத்தியிலே யிழிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு உத்தேச்யன், *நெஞ்சினுல் நிஜனப்பான் யவன்* என்கிறபடியே – ஆச்ரிதர் தங்கள் நெஞ்சாலே யாதொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கோலினுர்கள், அத்தையே தனக்குத் திருமேனியாக வபிமாநித்து அதிலே அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தில் பண்ணு மாதாரத்தைப் பண்ணிக் கொண்டு அத்யந்த ஸுலபனுயிருக்கிற அர்ச்சாவதாரமான ஸர்வேச்வரன்; உபாயம், அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கு மிஷ்டப்ராப்திக்கு மவனே யுபாயமாக நிஜனத்து தான் பற்றினபற்று. உபேயம், தனக்குகப்பாகப் பண்ணும் கைங்கர்யம்.

(அவ) ஆக உத்தேச்யாதிபேதத்தாலே யிவர்களுக்குண்டான அந்யோந்ய விசேஷத்தை தர்சிப்பித்தார் கீழ், இவர்களில் பகவத்விஷயத்தோடு ஓட்டறநின்ற மூவர்க்கும் பகவத்விஷயத்தையே பற்றிநின்ற இருவருக்குமுண்டான விசேஷத்தை தர்சிப்பிக்கிருர் மேல் (முதல்சொன்ன மூவரும்) என்று தொடங்கி.

266) முதல் சொன்ன மூவரும் நிக்஗்ரஹத்துக்கிலக்கு. மற்றை இருவரும் அநுக்஗்ரஹத்துக்கிலக்கு.

(வ்யா) அதாவது - தேஹாத்மாபிமாநமும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும் அந்யசேஷத்வமுமாகிற விவற்றுக்கு அவ்வருகொன்றறியாமையாலே பகவதந்வயகந்த ரஹிதரான மூவரும், *க்ஷிபாமி* என்கிற பகவந் நிக்ரஹத்துக்கு விஷயம்; ப்ரக்ருதே: பரமாய் பகவதநந்யார்ஹசேஷமான ஸ்வரூபத்தை யறிந்து பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களே புருஷார்த்தமாகக் கொள்ளுகையாலே அநந்யப்ரயோஜநராய், கர்ம ஜ்ஞாநாதிகளான வுபாயாந்தரங்களிலும் ப்ரபதநத்திலும் நிஷ்டரான விருவரும் *ததாமி* *மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்கிற பகவதநுக்ரஹத்துக்கு விஷயமென்கை.

(அவ) இவர்களுக்கு கர்மவிநாச ஹேதுபேதத்தால் வந்த விசேஷங்களே தர்சிப்பிக்கிருர் மேல் (மூவருடையவும்) என்று தொடங்கி.

267) மூவருடையவும் கர்ம மநுஹவ விநாஶீயம், நாலாமயிகாரிக்கு ப்ராயஶீவிச்சித்த விநாஶீயம்; அஞ்சாமயிகாரிக்குப் புருஷகார விநாஶீயம்.

(வ்யா) அதாவது – நிக்ரஹத்துக்கிலக்கான மூவருடையவும் அநாதிகாலார்ஜிதமான ஸதஸத் கர்மம், *அவச்ய மநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம சுபாசுபம் – நாபுக்தம் க்ஷீயதே கர்ம கல்பகோடி சதைரபி* என்கிறபடியே – அவச்யம் தத்பலமுள்ளது அநுபவித்தாலன்றி நசியாமையாலே (அநுபவவிநாச்யம்) என்கிறுர். அநுக்ரஹத்துக் கிலக்காகச் சொன்ன விருவரிலும் வைத்துக்கொண்டு, உபாயாந்தர நிஷ்டனுன நாலாமதிகாரிக்கு, கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற வுபாயவிசேஷங்களிலொன்றை யநுஷ்டித்தால் அத்தை ப்ராயச்சித்த ஸ்தாநீயமாக்கி ஈச்வரன் ஸர்வகர்மங்களேயும் கழிக்கையாலே, கர்மம் ப்ராயச்சித்த விநாச்ய மென்கிறுர். ப்ரபதந நிஷ்டனுன அஞ்சாமதிகாரிக்கு, ஆச்ரயணவேளேயிலே யநாதிகால க்ருதாபராதபீதனுய் அவற்றை யடைய ஈச்வரன் பொறுக்கைக் குறுப்பாகப் பிராட்டியை புருஷகாரமாக முன்னிட்டாச்ர யிக்கையாலே அவளுக்காக விவனுடைய வபராதத்தை யெல்லா மவன்பொறுத் தங்கீகரித்து இவனுடைய அகில கர்மங்களேயும் தள்ளிப் பொகடுகையாலே புருஷகார விநாச்ய மென்கிறுர்.

(அவ) இப்படி புருஷகார ஸாபேக்ஷமென்னில் உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்ய ஹாநிவாராதோ வென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறுர்மேல் (உபாயம்) என்று தொடங்கி.

268) உபாயம் ஸ்வீகாரகாலத்தில் புருஷஸாபேக்ஷமுமாய் புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமாய் இருக்கும், கார்யகாலத்தில் உஸயநிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்காஸஹமான ஸித்தோபாயம், சரணவரண ரூப ஸ்வீகார காலத்தில் ஸ்வீகர்த்தாவான புருஷனேயும், ஸ்வீகரிப்பிக்கும் புருஷகாரத்தையும் அபேக்ஷித்திருக்கும், ஸ்வீக்ருதனுன தான் இவனுக் கநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வக இஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணுகையாகிற கார்யகாலத்தில், புருஷனும் புருஷகாரமுமாகிற வுபயத்தையு மபேக்ஷியாதே தானேசெய்து தலேக்கட்டுமென்கை. கார்யகாலத்தில் ஸஹகாரி ஸாபேக்ஷத்வமுண்டாகிலிறே உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்துக்கு ஹாநிவருவதென்று கருத்து.

(அவ) ஸ்வப்ரயோஜநபரரை (ப்ரதிகூலர்) என்று அவிசேஷேண வருளிச்செய்தாரிறே, இந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரதை அநுகூலாக்ரேஸரரான ஆழ்வார்கள் பக்கலிலும் தோற்றி யிருக்கையாலே தந்நிபந்தநமான ப்ராதிகூல்ய மவர்கள்பக்கல் வாராதபடி பரிஹரிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தத்விஷய சங்கையை யநுவதிக்கிறுர் (ஸ்வப்ரயோஜந பரரெல்லாரையும்) என்று தொடங்கி.

269) ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினேக்கலாமோ வென்னில்?

(வ்யா) "நமக்கே நலமாதலில்" என்றும் "நாம் கண்டுகந்து கூத்தாட ஞாலத்தூடே நடவாயே" என்றும், "கண்டு நானுன்னே யுகக்க" என்றும் இத்யாதி வசநங்களாலும்,

மடலெடுக்கை முதலான ப்ரவ்ருத்திகளாலும் ஆழ்வார்களுக்கு மிந்த ஸ்வப்ரயோஜந பரத்வ முண்டாகத் தோற்ருநின்றதிறே; ஆனபின்பு ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலரென்று சொல்லப்பார்க்கில் ஆழ்வார்களேயு மப்படி நிஜனக்க வேண்டி வாராதோ வென்று சங்கைக் கபிப்ராயம்.

(அவ) அத்தைப் பரிஹரிக்கிருர் (இங்கு) என்று தொடங்கி.

270) இங்கு ஸ்வப்ரயோஜந மென்கிறது ஆஸ்ரயதோஷ ஜந்யமானத்தை.

(வ்யா) அதாவது – ப்ரதிகூலமாகச் சொல்லுகிற இவ்விடத்தில், ஸ்வப்ரயோஜந மென்கிறது, அநுபவகைங்கர்யங்களுக் காச்ரயமான சேதநனுடைய அவித்யாதி தோஷத்தால் வந்த ஸ்வப்ரயோஜநத்தை என்கை. இத்தை (ஆச்ரயதோஷஜந்யம்) என்ருெதுக்குகையாலே, ஆழ்வார்களுடைய ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷயதோஷ ஜந்யமென்று கருத்து. இது தன்ஜன (விஷயதோஷத்தால் வருமவை) (ஸூ-272) என்கிற வாக்யத்திலே வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிருரிறே.

(அவ) இவ்வர்த்தத்தை நிகமிக்கிருர் (ஆகையாலே தோஷமில்ஜல) என்று தொடங்கி.

271) ஆகையாலே தோஷமில்ஜல.

(வ்யா) அதாவது – ப்ராதிகூல்ய ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்வப்ரயோஜநம் ஆச்ரய தோஷ ஜந்யமாய், ஆழ்வார்கள் பக்கல் ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷயதோஷ ஜநயமா யிருக்கையாலே, அந்த ப்ராதிகூல்ய மிவர்கள்பக்கலிலும் வருமென்கிற தோஷமில்ஜல யென்கை.

அன்றிக்கே, ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ஸாமாந்யேந ப்ரதிகூலரென்று சொல்லு மளவில், அநுகூலரான ஆழ்வார்கள் பக்கலிலுமிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரதை தோற்றுகையாலே, அவர்களேயும் ப்ரதிகூலரென்று நிஜனக்கவேண்டி வருகையால், ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ப்ரதிகூலரென்கை தோஷமன்ருேவென்று நிஜனத்துப் பண்ணுகிற சங்கையை யநுவதிக்கிருர் (ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நிஜனக்கலாமோ வென்னில்) என்று. அத்தைப் பரிஹரிக்கிருர் (இங்கு) என்று தொடங்கி. அர்த்தம் பூர்வவத். நிகமிக்கிருர் (ஆகையாலே தோஷமில்ஜல) என்று. (ஆகையாலே) என்கிற விதுக்கர்த்தம் பூர்வவத். (தோஷமில்ஜல) என்றது, ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ப்ரதிகூலரென்று சொன்னதில் தோஷமில்ஜல யென்கை – என்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

(அவ) இப்படி ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமன்றிக்கே விஷயதோஷ ஜந்யமாளுலும் ஸ்வரூப விருத்தமானது த்யாஜ்யமன்ருே வென்ன வருளிச்செய்கிருர் மேல் (விஷய தோஷத்தாலே) என்று தொடங்கி.

272) விஷய தோஷத்தாலே வருமவையெல்லாம் உபாதேயமாயிறேயிருப்பது.

(வ்யா) அதாவது – அநுபவவிஷயமான வவனுடைய வயிரவுருக்காய் ஆண்களேயும்

பெண்ணுடை யுடுத்தும்படியான விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமாகிற தோஷத்தாலே வருகிற ஸ்வப்ரயோஜநபரதை, தத்தேதுவான ப்ராவண்யம், தத்ஸித்த்யர்த்தமான வ்யாபாரங்க ளாகிற விவையெல்லாம் ஸ்வரூப விருத்தமென்று விடப்பார்த்தாலும் விட வரிதாயிறே யிருப்பதென்கை. (விஷய தோஷத்தாலே வருமது) என்று பாடமானபோது, ஸ்வப்ரயோஜநமாத்ரத்தையே சொல்லுகிறது.

(அவ) விஷயதோஷத்தால் வருமதின் துஸ்த்யஜத்வத்தில் ப்ரமாணங் காட்டுகிருர் மேல் ("ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை", *கதமந்யதிச்சதி*) என்று.

273) "ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை" "கயமந்யஜிவீஹதி."

(வ்யா) "மற்றிருந்தீர்கட்கு" என்று தொடங்கி "அத்தலேயாலே பேறென்றறுதியிட்டால் அவன் வருமளவும் க்ரமப்ராப்தி பார்த்தாறியிருக்க வேணுங்காண், நீ இங்ஙனே பதறலாகாதுகாண்" என்ற தாய்மாரைக் குறித்து, "இவ்விஷயத்தில் ப்ராவண்ய மின்றிக்கே என்னுடைய நிலேக்கு வேருயிருந்த வுங்களுக்கு எனக் கோடுகிற தசை யறியப்போகாது, அவன் அவன் என்று வாய்புலற்றும்படி ச்ரிய:பதி விஷயமான ப்ராவண்யத்தை மாறுபாடுருவ வுடையேனுய், இப்படி யவனே யொழியச் செல்லாமை யுண்டாளு லவனிருந்த விடத்தே சென்று கிட்டுகை ப்ராப்தமா யிருக்க, அதுக்குக் கால் நடைதாராதபடி யிருக்கிற வெனக்கு, நானவனேடே சென்று சேராமைக்குறுப்பாக நீங்கள் செல்லும் வார்த்தை கேட்கைக்குப் பரிகாரமில்லாத செவிடரோடே சொல்லுகைக்குப் பரிகரமில்லாத ஊமைகள் வார்த்தை சொன்னுப்போலே யிருப்பதொன்று" என்று ஆண்டாளருளிச்செய்கையாலும், *தவாம்ருத ஸ்யந்திநி* என்று தொடங்கி – "வகுத்த சேஷியான தேவரீருடைய தேனேமலருந் திருவடித் தாமரைகளில் போக்யதையிலே யழுந்தின நெஞ்சு மற்றெரு க்ஷுத்ர விஷயத்தை விரும்பும்படி யெங்ஙனே!, மதுவே ஜீவநமான வண்டு மது பரிபூர்ணமான தாமரைப் பூவானது நில்லாநிற்கச்செய்தே, அதின் சுவடறிந்த தான், கிட்டுகை யரிதாய் கிட்டிலுலும்நாக்கு நனேக்கப்போராததா யிருக்கிற முள்ளிப்பூவிற் சென்று படியாத மாத்ரமன்றிக்கே அத்தைக்கடாக்ஷிப்பதும் செய்யாதிறே" என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்கையாலும்; விக்ரஹ வைலக்ஷண்யங்கண்டு பகவத் விஷயத்தில் ப்ரவணரான வர்களே மீட்க வரிதென்று தோற்றுகையாலே, விஷயதோஷத்தால் வருமது துஸ்த்யஜ மென்னுமிடம் ஸித்தமிறே.

(அவ) ஆக, தினசர்யோக்த மங்களாசாஸந அநுகூல ஸஹவாஸ ப்ரதிகூல ஸஹவாஸநிவ்ருத்திகளே விவரித்தார் கீழ்; (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக் கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) என்றத்தை விவரிக்கிருர் மேல் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

274) இப்படி யிவை யித்தனேயும் ஸஊசார்ய ப்ரஸாஊத்தாலே வர்யிக்கும் போதைக்கு வஸ்தவ்ய மாசார்யஸந்நிியியும் ஊமவத்ஸந்நியியும்; வக்தவ்ய மாசார்ய வைஊவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்; ஜப்தவ்யம் ஶுருபரம்பரையும் ஶ்வயமும், பரிஶ்ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமு மநுஷ்ஶாநமும், பரித்யாஜ்ய மவைஷ்ணவ

ஸஹவாசமு மஹிமாநமும், கர்த்தவ்ய மாசார்ய கைங்கர்யமும் ஹமவத் கைங்கர்யமும்.

(வ்யா) (இப்படி யிவை யித்தனையும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும் போதைக்கு) என்றது, கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்க ளெல்லாம் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்துவரும் போதைக் கென்றபடி. (வஸ்தவ்யம் ஆசார்ய ஸந்நிதியும் பகவத் ஸந்நிதியும்) அதாவது, இவனுக்கு வாஸஸ்தலம், ஹிதைஷியாய் உபதேசாதிகளாலே யிவற்றுக்கு உத்பாதகனன ஸ்வாசார்யனுடைய ஸந்நிதியும், அவன் காட்டிக்கொடுக்கக் கைக்கொண்டு அவனுகந்த விஷயமாய் தன்பக்கலிலே விசேஷ கடாக்ஷாதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டு போரும் அர்ச்சாவதாரமான பகவான் ஸந்நிதியுமென்கை.

இது ஸமுச்சயமுமன்று, ஸம விகல்பமுமன்று, ஆசார்ய ஸந்நிதியே ப்ரதாநம். ததலாபத்தில் அர்ச்சாவதார ஸந்நிதி என்றபடி. ஆகையிறே ஆசார்ய ஸந்நிதியை முற்பட வருளிச்செய்தது. *மத்பக்தைஸ் ஸஹ ஸம்வாஸ: தத்ஸித்தெள மயாபிவா* என்றிறே பகவதுக்தியும். இனி வக்தவ்யம் தொடங்கி மேலடைய ஸமுச்சயம். (வக்தவ்யம் ஆசார்ய வைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்) அதாவது, இவனுக்கு ஸர்வகாலமும் வாக்கால் சொல்லப்படுமது, துர்கதியே பற்ருசாக தன்னை அங்கீகரித்தருளின வாசார்யனுடைய தயா க்ஷாந்த்யாதிவைபவமும், எத்தனையேனும் தயாதிகுணபரிபூர்ணரு மேறிட்டுப்பார்க்கில் அருவருக்கும்படிநின்ற அநாத்மகுண பூர்த்தியாகிற தன்னுடைய நிகர்ஷமுமாகிற விவையென்கை. ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார், “நன்மையால்” என்கிற பாட்டுத் தொடங்கி இவையிரண்டையும் விசதமாக அருளிச் செய்தாரிறே. (ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும்) அதாவது, இவனுக்கு காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்கு முறுப்பாக ரஹஸ்யமாக வநுஸந்தித்துக்கொண்டு போரப்படுமது, *ராமாநுஜாங்க்ரி சரணேஸ்மி* இத்யாதிப்படியே ஸர்வேச்வரன் குளிர நோக்குகைக்குடலாய், *ஸ்வாசார்ய வம்சோ ஜ்ஞேய: ஆசார்யாணமஸாவ ஸாவித்யா பகவத்த:* என்கிறபடியே ஸ்வாசார்யாதிபரமாசார்ய பகவத்பர்யந்தையான குருபரம்பரையும், அந்த குருபரம்பரா ப்ராப்தமாய் ஸ்வாசார்யன் தனக்குத் தஞ்சமாக வுபதேசித்த த்வயமுமென்கை. இத்தால், குருபரம்பரா பூர்வகமான த்வயமே யிவனுக்கு ரஹஸ்யமாக வநுஸந்தித்துக்கொண்டு போரப்படுமதென்றபடி. பாஷ்யகாரர்க்கு காலக்ஷேப ப்ரகார மருளிச் செய்கிறவிடத்தில், *த்வய மர்த்தாநுஸந்தாநேநஸஹ ஸதைவம் வக்தா* என்றிறே பெரியபெருமாளருளிச் செய்தது. (பரிக்ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமும் அநுஷ்டாநமும்) அதாவது, தனக்கு ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள் ஊற்றிருக்கைக் குறுப்பாகக் கண்டகண்ட விடங்களிலே இவனுல் பரிக்ரஹிக்கப்படுமது, நாதமுநிகள் முதலாக இவ்வருகுள்ள பூர்வசார்யர் களுடைய ஜ்ஞாதவ்யார்த்த ப்ரகாசகமான திவ்யவசநங்களும், அந்த வசநாநுரூபமாக மறுவற்ற வநுஷ்டானங்களு மென்கை. *ஸுவ்யாஹ்ருதாநி மஹதாம் ஸுக்ருதாநி ததஸ்தத:, ஸஞ்சிந்வந் தீர ஆஸீத் ஸிலஹாரீஸிலம் யதா* என்னக் கடவதிறே. (பரித்யாஜ்யம் அவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும் அபிமாநமும்) அதாவது – ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந நாசகமென்னும் பயத்தாலே யிவனுக்கு ஸவாஸநமாக

விடப்படுமது, வைஷ்ணவ லக்ஷணமில்லாதவர்களோட்டை ஸஹவாஸமும், அவர்கள் இவன் நம்முடையவன் என்று ஓரோரநவயங்களாலே தன்திறத்தில் பண்ணுமபிமாநமுமென்கை.

(கர்த்தவ்யம் ஆசார்யகைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும்) அதாவது – இவனுக்கு ஸ்வரூபாநுகூலமாகவே யெப்போதும் செய்யப்படுமது, மஹோபகாரகனுன ஸ்வாசார்யன் விஷயத்தில் ப்ரேமபூர்வகமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யமும், தந்நியோக பரதந்த்ரனுய்ப்பண்ணும் பகவத் கைங்கர்யமுமென்கை. ஆக, திநசர்யையிற்சொன்ன ஸ்வபாவ விசேஷங்க ளெல்லாம் (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது), இப்படி யிருந்துள்ள வஸ்தவய வக்தவ்ய ஜப்தவ்ய பரிக்ராஹ்ய பரித்யாஜ்ய கர்த்தவ்யங்களை யறிந்து இவற்றிலே நிஷ்டனுய்ப் போருகை யென்றதாய்த்து.

(அவ) இப்படி கர்த்தவ்யமான கைங்கர்யங்களிரண்டு மறிவது எம்முகத்தாலே யென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிருர்மேல் (கீழ்ச்சொன்ன) என்று தொடங்கி.

275) கீழ்ச்சொன்ன ஹுவத்கைங்கர்யமறிவது ஶாஸ்த்ரமுவத்தாலே, ஆசார்ய கைங்கர்யமறிவது ஶாஸ்த்ரமுவத்தாலு மாசார்ய வசநத்தாலும்.

(வ்யா) (கீழ்) – என்றது வஸ்தவ்யாதிகளைச்சொன்ன இந்த கணைநயிலென்றபடி. (பகவத் கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலே) என்றது, பகவா னிவனுக்கிப்போது வாய்திறந்தொன்றை யருளிச்செய்யாமையாலே, தத்ப்ரதிபாதகமான ச்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி சாஸ்த்ரமுகத்தாலே யறியவேணு மென்கை. (ஆசார்ய கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலுமாசார்ய வசநத்தாலும்) என்றது, ஆசார்ய விஷயத்தில் சுச்ரூஷா ப்ரகாரங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற சாஸ்த்ரமுகத்தாலும், தனக்கிஷ்டா நிஷ்டங்க ளின்னதென்னுமிடத்தை யவனருளிச்செய்த வசநத்தாலு மென்கை.

(அவ) இனிமேல் கைங்கர்யவேஷந்தன்னை யறிவிக்கைக்காக (கைங்கர்யந்தானிரண்டு) என்கிருர்.

276) கைங்கர்யந்தா னிரண்டு.

(அவ) அதாவதேதென்ன
(அதாவது இஷ்டஞ்செய்கையும் அநிஷ்டம் தவிருகையும்) என்கிருர்.

277) அதாவது இஷ்டம் செய்கையு மநிஷ்டம் தவிருகையும்.

(அவ) இவைதானிரண்டு மெத்தை யவலம்பித்திருக்குமென்ன வருளிச்செய்கிருர்மேல் (இஷ்டாநிஷ்டங்கள்) என்று தொடங்கி.

278) இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணுஶ்ரமங்களையுமாத்ம ஸ்வரூபத்தையு மவலம்பித்திருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திக ளிருவருடையவு மிஷ்டா நிஷ்டங்கள் இவ்வதிகாரியுடைய வர்ணுச்ரமங்களையும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் பற்றியிருக்குமென்கை. (இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணுச்ரமங்களைப் பற்றியிருக்கையாவது), ஸ்வவர்ண - ஸ்வாச்ரமோசிதமான தர்மங்களை பரார்த்தபுத்த்யாவநுஷ்டிக்கை இஷ்டமாய், ஸ்வார்த்தபுத்த்யா வநுஷ்டிக்கை அநிஷ்டமாயிருக்கை. பரார்த்தபுத்த்யா வநுஷ்டிக்கையாவது, லோக ஸங்க்ரஹதயாவாகவும் சிஷ்யபுத்ரர்களுடைய வுஜ்ஜீவநார்த்தமாகவும் ஆந்ருஸம்ஸயத்தாலே யநுஷ்டிக்கை. இவ்வர்த்தத்தை “இனி இவற்றில் நம்மாசார்யர்க ளநுஷ்டிக்கிறவை சிஷ்யபுத்ரர்களுடைய வுஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஆந்ருசம்ஸயத்தாலே யநுஷ்டிக்கிருர்களித்தனை, இப்படி யநுஷ்டியாதபோது பகவத் விபூதிபூதரான சேதநர்க்கு நாசஹேதுவாகையாலே ஈச்வரனுக் கநபிமதபூதனுவன், ஆகையால், யாதோரளவாலே லோகஸங்க்ரஹம் பிறக்கும், யாதோரளவாலே சிஷ்ய புத்ர்ர்களுக்குஜ்ஜீவநமுண்டாம், அவ்வளவு மநுஷ்டேயமென்றதாய்த்து; ப்ரவ்ருத்தி தர்மந்தானே அபிஸந்திபேதத்தாலே நிவ்ருத்தி தர்மமானவோபாதி, இந்த நிவ்ருத்தி தர்மமும் ப்ராப்யமாகக் கடவது, இவ்விடத்தில் அகரணேப்ரத்யவாயம், எம்பெருமானுடைய வநபிமத்வமும் தன்னுடைய புருஷார்த்தஹாநியுமாகக் கடவது” என்று தனிச்லோகத்தில் இவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே. இனி ஸ்வார்த்த புத்த்யா அநுஷ்டிக்கையாவது, ஸ்வவர்ண ஸ்வாச்ரமோசிதமாக விஹிதமாகையாலே நமக்கிவை யநுஷ்டியாதொழியில் க்ருத்யாகரணரூப பாபம் வருமென்று நினைத்தநுஷ்டிக்கை. (இஷ்டாநிஷ்டங்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றியிருக்கை யாவது) “இச்சை ஸ்வரூபம்” என்கிறபடியே, விநியோக தசையில் சேஷியுடைய இச்சாநுகுணமாக ஸ்வரூபத்தை விநியோகப்படுத்துகை யிஷ்டமாய், தட்டுமாறி விநியோகங்கொள்ளுமளவில் தன்னுடைய சேஷத்வத்தையிட்டிருய்த்தல் பாரதந்த்ர்யத்தையிட் டெதிர்விழி கொடாதொழிதல் செய்கை அநிஷ்டமாயிருக்கை.

அங்ஙனன்றிக்கே, (இஷ்டாநிஷ்டங்கள்) இத்யாதிக்கு, ஸ்வவர்ண ஸ்வாச்ரமோசிதங் களைச் செய்கையிஷ்டம், தத்விருத்தங்களைச் செய்கை அநிஷ்டமென்றும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமானவற்றைச் செய்கை யிஷ்டம், தத்விருத்தங்களைச் செய்கை யநிஷ்டமென்றும் யோஜிக்கவுமாம். அங்ஙனுமன்றிக்கே, ஔபாதிகமுமாய் அநித்யமுமான வர்ணுச்ரமங்களிலே ஊற்றிருக்கை யநிஷ்டம், நிருபாதிக நித்யசேஷமான வாத்மஸ்வரூபத்திலே ஊற்றிருக்கை யிஷ்டமென்றும் யோஜிக்கவுமாம். இங்ஙனூற்றத்தை யிட்டுச் சொல்லுகையன்றிக்கே, அநிஷ்டம் வர்ணுச்ரமத்தை யவலம்பித்திருக்கும், இஷ்டம் ஆத்மஸ்வரூபத்தை யவலம்பித் திருக்கும் என்றிங்ஙனே விபஜித்து, வர்ணுச்ரமாசாரத்தை யநிஷ்டகோடியாகச் சொல்லப்பார்க்கில், *ச்ருதிச் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முல்லங்க்ய வர்த்ததே, ஆஜ்ஞாச்சேதீ மமத்ரோஹீ மத்பக்தோபி நவைஷ்ணவ:* என்றும், *அபிப்லவாய தர்மாணும் பாலநாய குலஸ்யச, ஸங்க்ரஹாயச லோகஸ்ய மர்யாதா ஸ்தாபநாயச, ப்ரியாய மம விஷ்ணேச்ச தேவதேவஸ்ய சார்ங்கிண:, மநீஷீ வைதிகாசாரம் மநஸாபி நலங்கயேத், யதாஹி வல்லபோ ராஜ்ஞோ நதீம் ராஜ்ஞா ப்ரவர்த்திதாம், லோகோபயோகிநீம் ரம்யாம் பஹுஸஸ்ய விவர்த்திநீம், லங்கயந்

தூலமாரோஹே தநபேக்ஷோபி தாம்பிரதி, ஏவம் விலங்ககயந் மர்த்யோ மர்யாதாம் வேதநிர்மிதாம், ப்ரியோபி நப்ரியோஸௌ மே மதாஜ்ஞாவ்யதிவர்த்தநாத், உபாயத்வ க்ரஹம் தத்ர வர்ஜயேந் மநஸா ஸுதீ:* என்றும் ஸர்வேச்வரனும் பிராட்டியு மருளிச் செய்த வசநங்களோடும் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநாநுஷ்டாநங்களோடும் விரோதிக்குமிறே; ஆனபின்பு, கீழ்ச்சொன்னபடியே இவ்வாக்யத்துக்குப் பொருளாகக் கடவது.

(அவ) இம்மூன்று யோஜநைக்கும் மேலில் வாக்யத்தோடு ஸங்கதி யென்னென்னில்; ப்ரதமயோஜநையில் இப்படி வர்ணச்ரமாநுஷ்டாநத்தில் ப்ரதிபத்தி விசேஷங்களிலும் ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய விநியோக தசையி லாநுகூல்ய ப்ராதிகூல்யங்களிலுமாக இஷ்டாநிஷ்டங்களுக்கு விஷய விபாகம் பண்ணவேணுமோ, வர்ணச்ரமாநுரூபமாயும் ஸ்வரூபாநுரூபமாயு முள்ளவற்றைச் செய்கை யிஷ்டம், தத்விருத்தங்களான அக்ருத்யாதிகளைச் செய்கை அநிஷ்டமென்றலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (புண்யத்துக்கு) என்று தொடங்கி. த்விதீயயோஜநையில், இப்படி வர்ணச்ரம விருத்தங்களையும் ஸ்வரூபவிருத்தங்களையுஞ் செய்கை அநிஷ்டமென் றிவனுக்குச் சொல்லித் தவிர்ப்பிக்கைதான் வேணுமோ, என்ன (புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன்) என்று தொடங்கி யருளிச்செய்கிறார். த்ருதீய யோஜநையில், இப்படி வர்ணச்ரமங்களி லூற்றமறுத்தால் அக்ருத்யகரணங்கள் வந்து புகுராதோ வென்ன, (புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன்) இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

279) புண்யத்துக் கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப் பண்ணுனிறே.

(வ்யா) (புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப் பண்ணுனிறே) என்றது, பகவதநுக்ரஹ ஹேதுவாக சாஸ்த்ரஸித்தமா யிருக்கச்செய்தேயும் மோக்ஷ விரோதி யென்னுமத்தாலே புண்யம் செய்கைக்குட்பட அஞ்சுகிற இவ்வதிகாரி, பகவந்நிக்ரஹஹேதுவாக சாஸ்த்ரஸித்தமாய் நரகாவஹமென்று ஸாமாந்யருட்படச்செய்யாத பாபத்தை யொருக்காலும் செய்யானிறே என்கை.

(அவ) இவன் புண்யத்துக் கஞ்சும்படியையும், வத்ஸலனான ஈச்வரனுக்கும் இடமறும்படி பாபப்ரவ்ருத்தியி லந்வயமற்றிருக்கும்படியையும் தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (இவன் புண்யத்தை) இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே.

280) இவன் புண்யத்தைப் பாபமென்றிருக்கும்; அவன் பாபத்தைப் புண்யமென்றிருக்கும். அவனுக்கது கிடையாது; இவனது செய்யான்.

(வ்யா) அதாவது *ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி* என்கையாலே புண்யபாபங்களிரண்டும் மோக்ஷ விரோதி என்றிருக்குமிவ்வதிகாரி, நாட்டார் ஸுகஹேதுவென்று விரும்பியிருக்கும் புண்யத்தை பகவத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகதயா அநிஷ்டாவஹமாகையாலே, துக்கஹேதுவான பாபமென்று நினைத்து வெருவியிருக்கும்; ஆச்ரிதர் செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள்ளு மதிமாத்ர வத்ஸலனான ஈச்வரன், இவ்வதிகாரி யேதேனுமொரு பாபத்தைப் பண்ணிலும்

அத்தைக் குற்றமாக நினையாதே நற்றமாக நினைத்துகந்திருக்கும்; அவனப்படி யிருந்தானேயாகிலும், இவ்வதிகாரி பாப்ப்ரவ்ருத்தியி லந்வயமற்று நியதனய் வர்த்திக்கையாலே, பாபத்தை புண்யமாகக்கொள்ளும் வத்ஸலனனவனுக்கு, அதாசைப் பட்டுப்போமித்தனையொழியக் கிடையாதென்கை. ஆக, கீழ் கர்த்தவ்யமாகச் சொன்ன கைங்கர்யமறிவது இன்னத்தாலே என்றும், கைங்கர்யந்தான் த்விவிதமென்றும், அதுதா னின்னதென்றும் ததுபயமு மின்னத்தை யவலம்பித்திருக்கு மென்றுஞ் சொல்லி, அதில் ப்ராஸங்கிக சங்காபரிஹாரமும் பண்ணப்பட்டது.

(அவ) ஈத்ருச கைங்கர்ய மிவனுக்கு ஏதேனுமொரு வழியாலேயாகிலு முண்டாக வேணும் -என்று இதனுடைய அவஸ்ய கரணீயத்வத்தை அருளி செய்கிறர் மேல் (கைங்கர்யந்தான்) என்று தொடங்கி.

281) கைங்கர்யந்தான் ஊக்திமூலமல்லாதபோது ஊீதிமூலமாய் வரவேணும்.

(வ்யா) (பக்திமூலமாய் வருகையாவது) – சேஷியுடைய முகமலர்த்திக் குறுப்பான வையே செய்துகொண்டு நிற்கவேண்டும்படியான தத்விஷய ப்ரேமமடியாக வருகை. (அல்லாதபோது பீதிமூலமாய் வருகையாவது – அதின்றிக்கே யொழிந்தால், *அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி:* என்கிறபடியே - சேஷவ்ருத்தியில்லாதபோது சேஷத்வஹாநி பிறக்குமென்னும் பீதியடியாக வருகை. இதில் பக்தி மூலமானதுவே முக்க்யம், ததலாபத்தில் பீதிமூலந்தானகிலும் வேணுமென்றபடி.

(அவ) அதுதானு மில்லாவிடில் செய்வதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறர் (அதுவுமில்லாதபோது) என்று தொடங்கி.

281) அதுவும் இல்லாத போது அயிகாரத்திலும் உபாய உபேயங்களிலும் அந்வயம் இன்றிக்கே ஒழியும்.

(வ்யா) அதாவது – அதிமுக்க்யமான பீதிமூல கைங்கர்யந்தானுமில்லாதபோது, கிஞ்சித்காராபாவத்தாலே சேஷத்வரூபமான வதிகாரத்திலும், அதிகாரி ஸாபேக்ஷமா யிருந்துள்ள சேஷியுடைய க்ருபாரூபமான வுபாயத்திலும், இவனுடைய வநுகூல வ்ருத்திஸாபேக்ஷமான வவனுடைய முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத்திலு மந்வயமற்று விடுமென்கை.

(அவ) ஆக கீழிரண்டு வாக்யத்தாலும் – கைங்கர்யாவச்ய கர்த்தவ்யமும், கைங்கர்யா பாவத்தில் வருமநர்த்த விசேஷங்களுங் காட்டப்பட்டது; ஏவம்வித கைங்கர்யத்தில் ஸாதந புத்தியை தவிர்க்கிறர் மேல் (கைங்கர்யந்தன்னை) என்று தொடங்கி.

283) கைங்கர்யந்தன்னை ஫லஸாயநமாக்காதே ஫லமாக்க வேணும்.

(வ்யா) அதாவது – இப்படி யவச்ய கரணீயமாகக் கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யந்தன்னைப் பண்ணுமளவில், த்ருஷ்டாத்ருஷ்டபலங்களி லேதேனுமொன்றுக்கு ஸாதநமாக ப்ரதிபத்திபண்ணதே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணவேணுமென்கை.

(அவ) இத்தை விசதீகரிக்கிருர் மேல் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

284) அதாவது - தான் கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப் பண்ணுகை.

(வ்யா) (அதாவது) என்றது – இத்தை ஸாதநமாக்காதே பலமாக்குகையாவ தென்றபடி. (தான் கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப்பண்ணுகையாவது) – கைங்கர்யம் பண்ணுகிற தான் அதுக்குப் பலமாக வவன்பக்கலிலே யொன்றை அர்த்தியாதே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகச் செய்யாநின்றுகொண்டு, கைங்கர்யங் கொள்ளுகிறவவனை *தாஸ ஸர்வாச் சிரஸா தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணுதிவை ஸ்வயம்* என்கிறபடியே தன் பூர்த்தி பாராதே ஸாபேக்ஷனுய் விரும்பிக் கொள்ளும்படி பண்ணுகை.

(அவ) இவ்வளவும் போராது, தான்கொடுத்தத்தை அவன் கொண்டதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணவும் வேணுமென்கிருர் மேல் (கொடுத்து) என்று தொடங்கி.

285) கொடுத்துக் கொள்ளாதே கொண்டத்துக்குக் கைக்கூலி கொடுக்க வேணும்.

(வ்யா) அதாவது – *தேஹிமே ததாமிதே* என்கிறபடியே – தானவனுக் கொன்றை ஸமர்ப்பித்து அவன் பக்கலிலேயொரு ப்ரயோஜநம் கொள்ளாதே, "இன்று வந்தித்தனையு மமுது செய்திடப்பெறில், நாளுென்று நூருயிரமாக கொடுத்து பின்னு மாளுஞ்செய்வன்" என்ற பெரியாழ்வார் திருமகளாரைப்போலே, தான் ஸமர்ப்பித்த த்ரவ்யத்தை யவனங்கீகரித்த வுபகாரத்துக்காக, அப்படி யிருந்துள்ளவற்றைத் தன்னபிநிவேசாநுகுணமாக நிறையக்கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பியாநின்று கொண்டு பின்னையு மடிமைசெய்கையாகிற கைக்கூலி கொடுக்க வேணுமென்கை.

(அவ) இப்படி அநந்யரயோஜநனுய் கிஞ்சித்கரித்தாலாய்த்து ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாவ தென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிருர் மேல் (ஸ்ரீவிதுரரையும்) என்று தொடங்கி.

286) ஸ்ரீவிதுரரையும் ஸ்ரீமாலாகாரரையும் கூனியையும் போலே கிஞ்சித்கரித்தால் ஸ்வரூபம் நிறம் பெறுவது.

(அவ) த்ருஷ்டாந்தபூதரான வவர்கள் கிஞ்சித்கரித்த ப்ரகாரந்தன்னை யருளிச்செய்கிருர் (மடிதடவாத) என்று தொடங்கி.

287) மடிதடவாத சோறும் சுருநாறுத பூவும் சுண்ணும்பு படாத சாந்துமிறே யிவர்கள் கொடுத்தது.

(வ்யா) (மடிதடவாத சோருவது) – முந்துற வாதாரத்தோடே யிட்டு பின்னை இதுக்குக் காசுதரலாகாதோ என்று மடிச்சீலை சோதிக்கைக்காக மடியைப் பிடித்துத் தடவி உண்டவன்னெஞ்சு உளையும்படி பண்ணும் ப்ரயோஜநாந்தர பரரிடுஞ் சோறுபோ லன்றிக்கே, உண்டவன்னெஞ்சு உகக்கும்படி அநந்யப்ரயோஜநமான சோறு; இப்படி

யிருந்துள்ள சோறிறே, *புக்தவத்ஸுத்விஜாகர்யேஷு நிஷண்ண: பரமாஸநே, விதுராந்நாநிபுபுஜே சுசீநி குணவந்திச* என்று பாவநத்வ போக்யத்வ ப்ரசஸ்தமாம்படி ஸ்ரீவிதுர ரவனுக்கு ஸமர்ப்பித்தது. (சுருநாருத பூவாவது), அக்நி ஸ்பர்சமுண்டானுல் சுரு நாறும்படியிறே பூவின் ஸ்வபாவமிருப்பது; அப்படியே ப்ரயோஜநாந்தர ஸ்பர்சமாகிற சுருநாற்றமில்லாதபடி அநந்யப்ரயோஜநத்வ பரிமளயுக்தமாகவிடும் புஷ்பம். இப்படியிருந்துள்ள பூவிறே *ப்ரஸாத பரமௌ நாதௌ மமகேஹ முபாகதௌ, தந்யோஹ மர்ச்சயிஷ்யா மீத்யாஹ மால்யோப ஜீவந:* என்று விசேஷஜ்ஞர் ச்லாகிக்கும்படி அத்யாதரபூர்வகமாக ஸ்ரீமாலாகாரரவனுக்குக் கொடுத்தது.

(சுண்ணும்புபடாத சாந்தாவது) – ஆயிரம்பொன்னழியக் கூட்டியும் சுண்ணும்பு திவலைபடக் கெடும்படியிறே சாந்தின் ஸ்வபாவம்; அப்படியே ப்ரயோஜநாந்தர ஸ்பர்சமாகிற தோஷமின்றிக்கே அநந்ய ப்ரயோஜநமான சாந்து; இப்படியிருந்துள்ள சாந்திறே *ஸுகந்த மேதத் ராஜார்ஹம் ருசிரம் ருசிராந்நே, ஆவயோர் காத்ர ஸத்ருசம் தீயதா மநுலேபநம்* என்று அவனர்த்தித்த வநந்தரம் *பூசுஞ்சாந்தாம்படி கூனி கொடுத்தது. ஆக, இப்படி அநந்யப்ரயோஜநமாக கிஞ்சித்கரித்தாலாய்த்து கைங்கர்யாச்ரயமான ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாவ தென்கை.

ஆக, இவ்வளவும் – வஸ்தவ்யாதி கணநையில் சரமோக்தமான கர்த்தவ்யரூப கைங்கர்யத்தை சோதித்து தாத்ருச கைங்கர்யத்தாலே ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாமென்னு மிடத்தையு மருளிச்செய்தா ராய்த்து.

(அவ) இப்படி அநந்யப்ரயோஜநனுய்க் கொண்டு கைங்கர்யஞ்செய்தாலே ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாவ தென்று சொன்னவிதிலே முக்தாவஸ்தையில் கைங்கர்ய தசையில் ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யமும் அர்த்தாதுக்தமென்று நினைத்து, இப்படி கைங்கர்ய தசையில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்குமோபாதி ஏதத்பூர்வ தசா விசேஷங்களிலும் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கவேணுமென் றருளிச்செய்கிறார் மேல் (கைங்கர்ய தசைபோலே) என்று தொடங்கி.

288) கைங்கர்ய உஶபோலே முன்புள்ள உஶைகளிலும் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்க வேணும்.

(வ்யா) (முன்புள்ள தசைகளிலும்) என்றது – கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வதசைகளிலு மென்றபடி.

(அவ) முன்பே யெத்தனை தசை யுண்டென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் (முன்பே நாலுதசையுண்டு) என்று.

289) முன்பே நாலு உஶயுண்டு.

(அவ) அந்த நாலு தசையும் தான் எது என்னும் அபேக்ஷையில் அருளி செய்கிறார்.

290) அதாவது ஜ்ஞாநஉஶயும் வரணஉஶயும் ப்ராப்திஉஶயும் ப்ராப்யாநுபவ உஶயும்.

(வ்யா) (ஜ்ஞாநதசையாவது) – ஆசார்யோபதேசத்தாலே தனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்து செல்லுகிறதசை. (வரணதசையாவது), ஸித்தோபாயபூதனுன ஸர்வேச்வரனைத் தனக்கு உபாயமாக வரிக்கிற தசை. (ப்ராப்திதசையாவது), ஸாம்ஸாரிகஸகலதுரித நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக அவன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கிற தசை. (ப்ராப்யாநுபவ தசையாவது), ப்ராப்யபூதனுன வவனைக்கிட்டி யநுபவிக்கிற தசை. இவ்வநுபவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமிறே பரமபுருஷார்த்தம். ப்ரதமாபேக்ஷிதமான தத்த்வ ஜ்ஞாநமும், ஜ்ஞாந பலமான வுபாயவரணமும், வரணபலமான ப்ராப்தியும், ப்ராப்திபலமான வநுபவமும், அநுபவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமுமாயிறே க்ரம்மிருப்பது. ஆகையாலே, கைங்கர்ய தசை சரமதசையாய், பூர்வதசைகள் நாலு மிதிலே வந்தேறுகைக் கிட்ட படியொழுங்காயிருக்கும்.

(அவ) இவ்வோ தசைகளில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியை தர்சிப்பிக்கிருர் மேல் (ஜ்ஞாந தசையில்) என்று தொடங்கி.

291) ஜ்ஞாநஉஶயெில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடும், வரணஉஶயெில் அபூர்த்தியை முன்னிடும், ப்ராப்தி உஶயெில் ஆர்த்தியை முன்னிடும், ப்ராப்யாநுஹவ உஶயெில் அபிநிவேசத்தை முன்னிடும்.

(வ்யா) (ஜ்ஞாந தசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடுகையாவது) – ஆசார்யன் மேன்மேல் தனக் கஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம்பண்ணும்படி தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் தன்னுடைய அஜ்ஞாநத்தைப் பலகாலும் விஜ்ஞாபிக்கை. (வரண தசையில் அபூர்த்தியை முன்னிடுகையாவது) "நோற்ற நோன்பிலேன்" *நதர்ம நிஷ்டோஸ்மி* *ஸத்கர்மநைவகில கிஞ்சநஸஞ்சிநோமி* இத்யாதிற்படியே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளலாவதொரு ஸுக்ருதாதிகளொன்றும் தனக்கில்லாமையாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தைப் புரஸ்கரிக்கை. (ப்ராப்தி தசையி லார்த்தியை முன்னிடுகையாவது), பெற்றபோது பெறுகிரேம் என்றிராதே "வானுலகந் தெளிந்தே யென்றெய்துவது" "தரியேனினி" "கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங்குறுகாதோ" இத்யாதிப்படியே, விளம்பாஸஹத்வ நிபந்தநமான தன்னுடைய க்லேசாதிசயத்தை தர்சிப்பிக்கை. (ப்ராப்யாநுபவ தசையி லபிநிவேசத்தை முன்னிடுகையாவது), பெருவிடாயனுக்குக் குடித்த தண்ணீர் ஆராதாப்போலே அநுபூதாம்சத்தால் த்ருப்திபிறவாதே மேன்மேலும் தனக்கு விளைந்து செல்லுகிற வநுபவாபிநிவேசத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கை. ஆக, ஜ்ஞாநதசை முதலான நாலுதசையிலும் (ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்குகையாவது) இவ்வோவாகாரங்களை முன்னிடுகையென்று கருத்து.

(அவ) இப்படி இவனிவற்றை முன்னிட்டா லிவனுக்கிவை சமிப்ப தெத்தாலே யென்ன வருளிச்செய்கிருர் மேல் (அஜ்ஞாநம போவது) என்று தொடங்கி.

292) அஜ்ஞாநம் போவது ஆசார்ய ஜ்ஞாநத்தாலே, அபூர்த்தி போவது ஈஶ்வர பூர்த்தியாலே; ஆர்த்தி போவது அருளாலே, அஹிநிவேஶம் போவது அநுஹவத்தாலே.

(வ்யா) அதாவது – தத்வஹிதாதிகளி லிவனுக்குள்ள அஜ்ஞாநம் ஸவாஸநமாக நிவ்ருத்தமாவது, அவற்றை யலகலகாக தர்சிப்பித்து அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணுகைக்கீடான வாசார்யனுடைய ஜ்ஞாநத்தாலே; பேற்றுக்கு ஹேதுவாயிருந்துள்ள ஸத்கர்மாதிகளொன்றும் தனக்கில்லாமையாகிற வபூர்த்தி சமிப்பது இத்தலையிலுள்ளதொன்றையு மபேக்ஷியாமல் கார்யஞ்செய்யு முபாய பூதனான வீச்வரனுடைய ஸஹகாரி நைரபேக்ஷ்யமாகிற பூர்த்தியாலே; அவிளம்பேந திருவடிகளை ப்ராபிக்கப் பெருமையாலுண்டான வார்த்தி தீருவது, ஆர்த்திகண்டா லாற்றமாட்டாதே அப்போதே கார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டுகைக்குறுப்பான பரது:கஸஹிஷ்ணுத்வமாகிற வவனுடைய க்ருபையாலே, அநுபவதசையி லநுக்ஷணம் பிறக்கு மபிநிவேச மடங்குவது, அவ்விஷயத்தை மேன்மேலு மநுபவிக்கையாலே யென்கை.

(அவ) இவ்வஜ்ஞாநாதி சதுஷ்டயத்துக்கும் ஹேதுவேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஞாநத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

293) அஜ்ஞாநத்துக்கடி அபராயம், அபூர்த்திக்கடி ஜ்ஞாநபூர்த்தி, ஆர்த்திக்கடி அலாஊம், அஊிநிவேஊத்துக்கடி அழகு.

(வ்யா) அதாவது – ஜ்ஞாநதசையில் முன்னிடுகிற அஜ்ஞானத்துக்கு மூலம், அநாதி காலக்ருத அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணாதி ரூபமான அபராதம், வரணதசையில் முன்னிடுகிற அபூர்த்திக்கு நிதாநம், பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கலாவ தொன்றும் தனக்கில்லாமையை தர்சிப்பிக்கைக் குடலான ஜ்ஞாநபூர்த்தி; ப்ராப்தி தசையில் முன்னிடுகிறவார்த்திக்கு ஹேது, ப்ராப்ய வஸ்துவை சீக்ரமாகக் கிட்டப்பெருமை யாகிற அலாபம்; ப்ராப்யாநுபவ தசையில் முன்னிடுகிற அபிநிவேசதுக்குக் காரணம், அநுபவித்தவளவால் த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலு மாசைப்படப்பண்ணு மவன் வடிவழகென்கை.

(அவ) ஆர்த்யபிநிவேச மிருக்கும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆர்த்தி யுமபிநிவேசமுமிருக்கும்படி அர்ச்சிராதிகதியிலே சொன்னோம்) என்று.

294) ஆர்த்தியு மஊிநிவேஊமு மிருக்கும்படி அர்ச்சிராஜிமதியிலே சொன்னோம்.

(வ்யா) ["இந்நின்ற நீர்மையினியா முருமை" என்று தொடங்கி "திருவாணைநின்னாணை கண்டாய்" என்று தடுத்தும் வளைத்தும் பெறவேண்டும்படி பரமபக்தி தலையெடுத்தல்*] என்னுமளவாக – ஆர்த்தியிருக்கும்படியையும், [செய்யவுடையுந் திருமுகமுஞ் செங்கனிவாயுங் குழலுங்கண்டு" என்கிறபடியே முன்புத்தை யழகை யநுபவித்து என்று தொடங்கி, தன்னைப் பெற்ற ப்ரீதியால் வந்த செவ்வியை யநுபவித்து] என்னுமளவாக அபிநிவேசமிருக்கும்படியையும் அந்த ப்ரபந்தத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்தாரிறே.

ஆக, கைங்கர்ய தசைக்குமுன்பே நாலு தசையுண்டென்றும், அவை தானின்ன தென்றும், அவ்வவ தசாநுகுணமான வஜ்ஞாநாதிகளை முன்னிடவே அவ்வவ

தசைகளில் ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாமென்றும், அவ்வஜ்ஞாநாதிகளைப் போக்குமாவை ஆசார்யஜ்ஞாநாதிகளென்றும், அவ்வஜ்ஞாநாதிகளுக்கு நிதாநங்களுஞ் சொல்லிற் ருய்த்து.

(அவ) இந்த தசாசதுஷ்டய ப்ரஸங்கத்திலே, இவனுடைய குணசதுஷ்டயத்தையு மருளிச்செய்கிறுர் மேல் (இவன் றனக்கு) என்று தொடங்கி.

295) இவன் தனக்கு நாலுஊஸெபோலே நாலுஙுணமுண்டு.

(வ்யா) அதாவது – இவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்துக் குடலாகக் கீழ்ச் சொன்ன தசாசதுஷ்டயம்போலே ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான குணசதுஷ்ட யமு முண்டென்கை.

(அவ) அவைதானெவை யென்னு மாகாங்க்ஷையிலே (அதாவது ஜ்ஞாநமுமஜ்ஞாநமும் சக்தியுமசக்தியும்) என்று. அந்த குணங்கள் தன்னை யருளிச்செய்கிறுர்.

296) அதாவது ஜ்ஞாநமு மஜ்ஞாநமும் ஶக்தியு மஶக்தியும்.

(அவ) இவனுடைய குணசதுஷ்டயஞ் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே ஈச்வரனுக்கு மிவை யுண்டென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிறுர் (இதுதா னவனுக்குமுண்டு) என்று.

297) இதுதான் அவனுக்கு முண்டு.

(வ்யா) (அவன்) என்று – கீழ்ச்சொல்லிக்கொண்டு வந்த ஈச்வரனைப் பராமர்சிக்கிறது.

(அவ) இப்படி இருந்துள்ள இருவருடைய குணங்களுக்கு விஷயங்களெவை யென்ன, அவற்றை விபஜித்தருளிச் செய்கிறுர் (அவனுடைய) என்று தொடங்கி.

298) அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய ஶுணம், அஜ்ஞாநத்துக் கிலக்கு இவனுடைய உஞெஷம். ஶக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரக்ஷணம்; அஶக்திக்கிலக்கு பரித்யாமம்.

(வ்யா) கீழெடுத்தவடைவி லன்றிக்கே ஈச்வர குணவிஷயங்களை முந்துறவருளிச் செய்தது, சேதநகுண விஷயங்கள் சொல்லி முடித்தால் அதின்மேலே ப்ராஸங்கிகமாக நிஷித்த சாதுர்வித்யத்தை விஸ்தரேண அருளிச்செய்கைக்காக.
(அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம்) என்றது, *யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:* என்றும் *ஸஹஸ்ராம்சு:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனை அவனுடைய திவ்ய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், அத்வேஷாபிமுக்யந் தொடங்கி யிச்சேதநன் பக்கலுண்டான ஆத்மகுணமென்கை. (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோஷம்) என்றது, *அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்சு:* என்றும், *அவிஜ்ஞாதாஹி பக்தாநாமாகஸ்ஸு கமலேக்ஷண:, ஸதா ஜகத் ஸமஸ்தஞ்ச பச்யந்நபி ஹ்ருதிஸ்தித:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வஜ்ஞு யிருக்கச்செய்தே அவிஜ்ஞாதாவாயிருக்கு மவனுடைய வஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், ப்ரக்ருதிவச்யனை விவன் பண்ணும் அக்ருத்ய

கரணுதி தோஷமென்கை. (சக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரக்ஷணம்) என்றது, *பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே* என்கிறபடியே ஸர்வசக்தியான அவனுடைய அகடித கடநா ஸாமர்த்த்யமாகிற சக்திக்கு விஷயம், இவனுடைய ஸகலாநிஷ்டங்களையும் போக்கி ஸ்வரூபாநுகுணமான ஸகலேஷ்டங்களையும் கொடுக்கையாகிற ரக்ஷணமென்கை. (அசக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்) என்றது, அப்படி ஸர்வசக்தியான அவனுடைய வசக்திக்கு விஷயம், துஸ்ஸஹமாக விவன்செய்யும் தோஷங்களாலே சீறிக் கைவிடுகை யென்கை.

(அவ) இப்படி ஈச்வர குண விஷயங்களை யருளிச்செய்து மேல் சேதநகுண விஷயங்களை யருளிச்செய்கிறுர் (இவனுடைய) என்று தொடங்கி.

299) இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யகுணம், அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யதோஷம், சக்திக்கிலக்கு ஆசார்யகைங்கர்யம், அசக்திக்கிலக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்.

(வ்யா) (இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யகுணம் என்றது, இச்சேதநனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், மஹோபகாரகனை ஆசார்யனுடைய ஸத்குண ஸமூஹமென்கை. (அஜ்ஞாநத்துக் கிலக்கு ஆசார்ய தோஷம்) என்றது, இவனுடைய அஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், ஆசார்யன் திருமேனி ஸ்வபாவஜமாய் ஆகந்துகமாயுள்ள தோஷமென்கை. (சக்திக்கிலக்கு ஆசார்ய கைங்கர்யம்) என்றது, இவன் ப்ரவ்ருத்தி சக்திக்கு விஷயம், ஸ்வாசார்யனுக்கு உகப்பாகச்செய்யும் கைங்கர்யமென்கை. (அசக்திக்கிலக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்) என்றது, இவனுடைய அசக்திக்கு விஷயம், ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விரோதிகளான சாஸ்த்ர நிஷித்தங்களினுடைய அநுஷ்டாந மென்கை.

(அவ) இப்படி யிருந்துள்ள நிஷித்தத்தினுடையபடியை யருளிச்செய்கிறுர் (நிஷித்தந்தானும்) என்று தொடங்கி.

300) நிஷித்தந்தானும் நாலுபடியாயிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – உபாதேயமான குணசதுஷ்டயம்போலே ஹேயமான நிஷித்தந்தானும் சதுர்விதமா யிருக்குமென்கை.

(அவ) அந்நாலுபடியானவதுதா னேதென்னுமபேக்ஷையிலே (அதாவது அக்ருத்ய கரணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும் அஸஹ்யாபசாரமும்) என்று அவைதன்னை யுத்தேசிக்கிறுர்.

301) அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும் அஸஹ்யாபசாரமும்.

(அவ) இவற்றினுடைய வேஷந்தானேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யிவற்றை அடைவே விவரிக்கிறுர் (அக்ருத்யகரணமாவது) என்று தொடங்கி.

302) அக்ருத்யகரணமாவது - பரஹிம்ஸை பரஸ்தோத்ரம் பரதார பரிக்ரஹம் பரத்ரவ்யாபஹாரம் அஸத்யகதநம் அபக்ஷ்ய பக்ஷணம் தொடக்கமானவை.

(வ்யா) (பரஹிம்ஸையாவது), *நஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வபூதாநி* என்கிற விதியை யதிக்ரமித்துப் பண்ணும் ப்ராணிபீடை (பரஸ்தோத்ரமாவது), ப்ராப்தவிஷய ஸ்தோத்ரார்ஹமான வாக்கைக்கொண்டு அப்ராப்த விஷயங்களை ஸ்துதிக்கை (பரதார பரிக்ரஹமாவது), பிறர்க் கநந்யார்ஹமான ஸ்த்ரீ விஷயங்களை மோஹாதிகளாலே ஸ்வீகரிக்கை. (பரத்ரவ்யாபஹாரமாவது), பிறருடைமையானவற்றை, அவர்களிசை வின்றிக்கேயிருக்க, ப்ரகாசமாகவாதல் அப்ரகாசமாகவாதல் க்ரஹிக்கை. (அஸத்ய கதநமாவது), யதாத்ருஷ்டார்த்த விஷயமும் பூதஹிதமு மன்றிக்கே யிருக்கும் வசநத்தைச் சொல்லுகை. (அபக்ஷ்யபக்ஷணமாவது), ஜாத்யாச்ரயநிமித்த துஷ்டங்களாய்க் கொண்டு தனக்கு பக்ஷ்யமன்றிக்கே யிருக்குமவற்றைப் பக்ஷிக்கை. (தொடக்கமானவை) என்றது, *பரத்ரவ்யேஷ்வபித்யாநம் மநஸாநிஷ்ட சிந்தநம், வித்தாபிநிவேசச்ச த்ரிவிதம் கர்ம மாநஸம், பாருஷ்ய மந்ருதஞ்சைவ பைசுநஞ்சைவ ஸர்வச:, அநிபத்த ப்ரலாபச்ச வாங்மயம்ஸ்யாச் சதுர்விதம், அதத்தாநா முபாதாநம் ஹிம்ஸாசைவாவிதாநத:, பரதாரோப ஸேவாச் சாரீரம் த்ரிவிதம் ஸ்ம்ருதம்* இத்யாதிகளாலே மந்வாதி ஸ்ம்ருதிகளிற் சொல்லப்படுகிறவை யநேக மாகையாலே.

(அவ) அநந்தரம் பகவதபசாரத்தை விவரிக்கிறர் (பகவதபசாரமாவது) என்று தொடங்கி.

303) பகவதபசாரமாவது – தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையும் ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் மநுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியும் வர்ணாச்ரம விபரீதமான வுபசாரமும், அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாநநிரூபணமும் ஆத்மாபஹாரமும் பகவத்த்ரவ்யாபஹாரமும் தொடக்கமானவை.

(வ்யா) (தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையாவது), *யேது ஸாமாந்ய, பாவேந மந்யந்தே புருஷோத்தமம், தேவை பாஷண்டிநோஜ்ஞேயாஸ் ஸர்வகர்ம பஹிஷ்க்ருதா:; யஸ்து நாராயணம் தேவம் ஸாமாந்யேநாபிமந்யதே, ஸயாதி நரகம் கோரம் யாவச் சந்த்ர திவாகரம்* என்று, தேவதாந்தரங்களோடு ஈச்வரனை ஸமபுத்தி பண்ணலாகாதென்று சாஸ்திரஞ் சொல்லாநிற்க, *அந்த:ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தாஜநாநாம் ஸர்வாத்மா, *தமீச்வராணும் பரமம் மஹேச்வரம்* நதத்ஸமச்சாப்ப்யதிகச்ச த்ருச்யதே* என்கிறபடியே, ஸ்வேதரஸகல நியாமகனுய் ஸமாநாதிக ரஹிதனுன வீச்வரனை, “அங்காந்யந்யா தேவதா:” என்று, தச்சரீரதயாபிஹிதரான ப்ரஹ்மாதி தேவதைகளோடு ஸமபுத்தி பண்ணுகை. (ராமக்ருஷ்ணாத் யவதாரங்களில் மநுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியாவது) *அஜோபிஸந் நவ்யயத்மா பூதாநா மீச்வரோபிஸந், ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம் யாத்மா மாயயா* என்கிறபடியே, அஜஹத் ஸ்வபாவனுய் அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தை யிதரஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு *துயரில்மலியும் மனிசர்பிறவியிற்றோன்றி நிற்கிற நிலையறியாதே, அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டுக்காக அவன்செய்து காட்டின கர்ப்பவாஸ ஜந்ந சோக மோஹாதிகளை

யிட்டு கர்மவச்யரான மநுஷ்யரோடு ஸஜாதீயனுக நினைக்கை. (வர்ணுச்ரம விபரீதமான வுபசாரமாவது) ததாராதநதசையில் த்ரைவர்ணிகார்ஹமான வைதிக மந்த்ரங்களாலே சதுர்த்த வர்ணரானவர்க ளாராதித்தல், உத்தமாச்ரமிகள் முதலானோர் க்ருஹஸ்த்வத் தாம்பூல நிவேதநாதிகளைப் பண்ணுதல் தொடக்கமானவை. (அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந நிரூபணமாவது), "தமருகந்த தெவ்வுருவமவ்வுருவம்" இத்யாதிப்படியே, ஆச்ரிதர்க்கபிமதமானதேதேனுமொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாக வங்கீகரித்து அதிலே அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தில்பண்ணு மாதரத்தைப் பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற ஏற்றத்தை யறியாதே, மாத்ருயோநி பரீக்ஷகரைப்போலே இது இன்னத்ரவ்யமன்ரே வென்று விக்ரஹோபாதாநத்தை நிரூபிக்கை.

(ஆத்மாபஹாரமாவது, *யோந்யதாஸந்தமாத்மாந மந்யதாப்ரதிபத்யதே। கிந்தேநநக்ருதம்பாபம் சோரேணுத்மாபஹாரிணு* என்று ஸகலபாபமூலமாகச் சொல்லப்படுகிற பகவதேகசேஷபூதமான வாத்மவஸ்துவில் ஸ்வதந்த்ரபுத்த்தி; (பகவத்த்ரவ்யாபஹார) மாவது – அமுதுபடி சாத்துப்படிக்கர்ஹமானவற்றை ப்ரகாசமாகவாத லப்ரகாசமாகவாதல் தனக்காக்குகை; (துடக்கமானவை) என்றது – இன்னமிப்படிக்ரூரமாக சாஸ்த்ரங்களில்சொல்லுமவை பலவுமுண்டாகையால் த்வாத்ரிம்ச தபசாராதிகளுமுண்டிறே.

(அவ) கீழ் சொன்ன வற்றேபாதி -பகவத் த்ரவ்ய அபஹாரமும் பகவத அநிஷ்டமாய் இருக்குமோ என்கிற சங்கையில் -தான் அபஹரிக்கிற மாதரம் அன்றிக்கே அபஹரிப்பார்க்கு சஹகரிக்கை முதலான வையும் அவனுக்கு அநிஷ்டமாய் இருக்கும் என்கிருர்.

304) ஃமவஜீஜீரவ்யத்தைத் தானபஹரிக்கையும் அபஹரிக்கிறவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையும் அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாகவும் அயாசிதமாகவும் பரிஜீரஹிக்கையும் ஃமவானுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கும்.

(வ்யா) (தானபஹரிக்கையாவது) – நேரே தானே யிதுக்கு கர்த்தாவாய்ச் செய்கை. (அபஹரிக்குமவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையாவது), நாமபஹரிக்கிறே மில்லையிறே என்று நினைத்து, அபஹர்த்தாக்களுக்கு அநுமத்யாதிகளாலே ஸஹாயம் பண்ணுகை. (அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாகப் பரிக்ரஹிக்கையாவது), நாமிவ்வபஹாரத்துக்குக் கூட்டன்றே யென்று நினைத்து தானவர்கள் பக்கலிலே சிலவற்றை யபேக்ஷித்து வாங்கிக்கொள்ளுகை. (அயாசிதமாக பரிக்ரஹிக்கையாவது), நாமபேக்ஷித்திலோமே என்று நினைத்து அவர்கள் தாங்களே தருமவற்றை வாங்குகை. (பகவானுக் கநிஷ்டமாயிருக்கும்) என்றது, இவை யித்தனையும் இவனுடைய வுஜ்ஜீவந பரனுய் க்ருஷிபண்ணிப் போரும் ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளத்துக்கு அநபிமதமா யிருக்குமென்கை.

(அவ) அநந்தரம், பாகவதாபசாரத்தை விவரிக்கிருர் (பாகவதாபசாரமாவது) என்று தொடங்கி.

305) ஹாமவதாபசாரமாவது அஹங்காரார்ய காமங்களடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களுக்குப் பண்ணும் விரோதம்.

(வ்யா) அதாவது – பரோத்கர்ஷங்கண்டு ஸஹியாமைக்கும் ஸ்வோத்கர்ஷ புத்திக்கு முடலான அஹங்காரமடியாகவும், அவர்கள் வைஷ்ணவாகாரத்தை புத்திபண்ணி யிவர்களாசைப்பட்ட தொன்ருகில் இவற்றைவிட்டுப் பற்றுவோமென் நிருக்கமாட் டாமல் அர்த்தகாமங்களடியாகவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் செய்யும் விரோத மென்கை.

(அவ) அநந்தரம் அஸஹ்யாபசாரத்தை விவரிக்கிருர் (அஸஹ்யாபசாரம்) என்று தொடங்கி.

306) அஸஹ்யாபசாரமாவது நிர்நிவந்யநமாக ஹமவஜ்ஹாமவதவிஷயமென்ருல் அஸஹமாநனுயிருக்கையும் ஆசார்யாபசாரமும் தஜ்ஹக்தாபசாரமும்.

(வ்யா) அல்லாத அபசாரங்களிலுங் காட்டில் ஈச்வரனுக்கிது அத்யந்தாஸஹ்யமா யிருக்கையாலே (அஸஹ்யாபசாரம்) என்கிறது; *பகவதஸஹநீய-ஆகஸி ரத:* என்றிறே பட்டரருளிச்செய்தது. (நிர்நிபந்தநமாக பகவத் பாகவத விஷயமென்ருல் அஸஹமாநனு யிருக்கையாவது), கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தகாமாதி நிபந்தநமாக வன்றிக்கே, ஹிரண்யனைப்போலே பகவத் விஷயம் பாகவத விஷயம் என்ருல் காணக் கேட்கப்பொருதபடி யிருக்கை. (ஆசார்யாபசாரமாவது), அவனருளிச் செய்த வர்த்தத்தின்படி யநுஷ்டியாமையும், அவனுபதேசித்த மந்த்ர ததர்த்தங்களை அல்ப ப்ரயோஜநங்களை நச்சி அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கையுந் தொடக்கமானவை. (தத் பக்தாபசாரமாவது) – ஆசார்ய பக்தரான ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடன் ஐகரஸ்யமுண்டாய் வர்த்திக்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே, அவர்கள் திறத்தில் பண்ணுமஸூயையும் அவஜ்ஞையுந் தொடக்கமானவை.

(அவ) இப்படி அக்ருத்யகரணுதி சதுஷ்டத்தையு மடைவே விவரித்தருளி, இவற்றினுடைய க்ரௌர்ய விசேஷங்களையும் இவைதானின்னதுக்கு விரோதியா யிருக்கு மென்னுமத்தையு மருளிச்செய்கிருர் மேல்.

307) இவை யொன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களுமாய் உபாய விரோயிகளுமாய் உபேய விரோயிகளுமாயிருக்கும்.

(வ்யா) (ஒன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களாகையாவது), அக்ருத்யகரணத்தில் பகவதபசாரம் க்ரூரமாய், அதிலும் பாகவதாபசாரம் க்ரூரமாயிருக்கை. இதுக்கடி, பூர்வ பூர்வங்களிற் காட்டில் லுத்தரோத்தரங்களில் பகவந்நிக்ரஹ மதிசயித்திருக்கை. அக்ருத்யகரணத்தில், ஸ்வாஜ்ஞாதிலங்கநமடியான சீற்றமிறே; அவ்வளவன்றிக்கே இவ்வாத்மாவுக்கு ஆத்மாவாய் அதின் ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும் தன்திறத்தி லபசாரத்தால் வரும் சீற்றம்; அவ்வளவுமன்றிறே *ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ*

என்கிறபடியே தனக்குயிராக நினைத்திருக்கும் பாகவத விஷயங்களில் அஹங்காராதிக ளடியாகப் பண்ணுமபசாரத்தால் வரும் சீற்றம்; அதுதன்னளவுமன்றிறே நிர்நிபந்தநமாகத் தன்பக்கலிலும் தன்னுடையார் பக்கலிலுமாதல் உபயவைபவ ஜ்ஞாபகனுய் உபயாபிமதனுன வாசார்யன் பக்கலிலேயாதல் மூவர்க்கு மபிமதரான தத்பக்தர் பக்கலிலே யாதல் செய்யு மபசாரத்தால் வரும் சீற்றம்; ஆகையா லொன்றுக்கொன்று க்ரூரமா யிருக்கும். அக்ருத்யகரணத்தில் பகவ தபசாராதிகளு மந்தர்பவிக்குமாயிருக்க தனித்தனி யிப்படி பிரித்துச்சொல்லுகிறது, இவற்றினுடைய க்ரௌர்ய விசேஷங்களைப் பற்றவிறே. (உபாய விரோதிகளுமாய் உபேய விரோதிகளுமா யிருக்கையாவது) – இவ்வாத்மாவினுடைய வுஜ்ஜீவநத்தி லொருப்பட்டு மேன்மேலும் க்ருஷி பண்ணுகைக் குறுப்பான வெம்பெருமானுடைய க்ருபைக்கும், எப்போது மிவனுக்கு ப்ராப்யமாயிருந்துள்ள வவனுடைய முகோல்லாஸத்துக்கும் விலக்கா யிருக்கை. *இரக்க முபாயம், இனிமையுபேயம்* என்னக் கடவதிறே. ஆகையால் இவ்வக்ருத்யகரணுதிகள் நீரிலே நெருப்பெழுமாப்போலே அவன் திருவுள்ளத்திலே நிக்ரஹத்தைக்கிளப்பி அவனுடைய க்ருபையு முகப்பு மிவன்பக்க லறும்படி பண்ணுகையாலே, இவற்றை யுபாயோபேய விரோதிகளென்னத் தட்டில்லை. (தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை) என்று தொடங்கி, நமச்சப்தார்த்தத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும், (உகந்தருளின நிலங்களிலாதாராதிசயமும்) என்று உகந்தருளின நில ப்ரஸங்கத்தாலும், மேலே (பகவத் கைங்கர்யம்) என்கிறவிடத்தில் பகவச்சப்தத்தாலும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ப்ரதிபாதகமான ஸ்ரீமத்பத நாராயண பதார்த்தங்களை ஸூசிப்பிக்கையாலும்; மங்களாசாஸந ப்ரகரணத்தாலும், (கர்த்தவ்ய மாசார்ய கைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும்) என்று தொடங்கி (கிஞ்சித்கரித்தால் ஸ்வரூபம் நிறம் பெறுவது) என்னுமளவாகவும் சதுர்த்த்யர்த்தத்தை யருளிச் செய்கையாலும், நிஷித்த சாதுர்வித்ய ப்ரதிபாதநமுகேந ப்ராஸங்கிகமாக மீளவும் நமச்சப்தார்த்தத்தைப் பேசுகையாலும் இவ்வளவும் உத்தரகண்டார்த்தத்தை யருளிச் செய்தாராய்த்து.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் – கீழுக்தோபாயத்தைக் கொண்டு உபேயத்தைப் பெறும் சேதநனுக்கு உபாயோபேயாதிகார ப்ரதாநா பேக்ஷிதங்களையும், ப்ராபகாந்தர பரித்யாக ஹேதுவான ஸ்வரூப நாசகத்வாதியையும், ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபாநு கூலத்வாதியையும், ஸ்வகதஸ்வீகாராநுபாயத்வத்தையும், பரகத ஸ்வீகாரோபாயத் வத்தையும், தத்ப்ராபல்யத்தையும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமிடத்திலும் புருஷகாரத்தை முன்னிடும்படியையும், உபயரும் முன்னிடு மதுக்கு ப்ரயோஜந விசேஷங்களையும், உபேய தசையிலும் ப்ராப்தி தசையிலு மிவன் சேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களும் ஸ்வ தோஷ நிவ்ருத்தியும் பராநுபவ விரோதியாம்படியையும், தன்னுல்வரும் நன்மையில் அவனுல்வரும் நன்மைக்குள்ள வாசியையும், ஈச்வரனே ரக்ஷகன், தான் தனக்கு நாசகனென்னுமத்தையும், தன்னைத்தான் நசிப்பிக்கும் ப்ரகாரத்தையும், அஹங்காரமும் விஷயங்களும் ஸ்வரூபேணவும் பாகவத விரோதத்தை விளைத்து மிவன் ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிக்கும்படியையும், பாகவதாபசார க்ரௌர்யத்தையும், தத் ப்ரஸங்கத்திலே பாகவத மாஹாத்ம்யத்தையும், இவன் திநசர்யையும், திநசர்யோக்தங்களடைய ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்போதைக்கு அபேக்ஷிதமான வஸ்தவ்யாதி

யையும், தச்சரமோக்த கர்த்தவ்யரூப கைங்கர்யவேஷத்தையும், கைங்கர்ய தத் பூர்வ தசைகளிலே ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியையும், இவனுக்குண்டான குண சதுஷ்டயத்தையும், தத்விஷய விபாகத்தையும், அதில் அசக்தி விஷய நிஷித்த சாதுர்வித்யத்தையும் சொல்லுகையாலே, அதிகாரி நிஷ்டாக்ரமம் சொல்லப்பட்டது.

ஆறு பிரகரணங்களில் மூன்றுவதான அதிகாரி நிஷ்டாப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஸதாசார்யலக்ஷண வைபவம்

(அவ) அநந்தரம், (தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது) என்று தொடங்கி, (உகப்பு முபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்) என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிக்குக் கீழ்ச்சொன்ன அர்த்த விசேஷங்களுக்கெல்லா முபதேஷ்டாவான ஆசார்ய விஷயத்தி லுண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்த்யநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களை தர்சிப்பிக்கைக்காக, ஸதாசார்ய லக்ஷணம், ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம், தது பயருடைய பரிமாற்றம் இவை யிருக்கும்படியை ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வருளிச்செய்கிறார்.
இவ்வதிகாரிக்கு அசக்தி விஷயமான நிஷித்தங்கள் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே, அவையெல்லாவற்றிலும் க்ரூரநிஷித்தம் – பரோபதேச ஸமயத்தில் விப்ரதிபத்தியென் றருளிச்செய்கிறார் (தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது) இத்யாதி வாக்யத்தாலே.
308) தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் மாறாடி நினைக்கை க்ரூர நிஷித்தம்.

(வ்யா) அதாவது – கீழ்ப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்ட அதிகாரி லக்ஷணங்க ளெல்லாவற்றாலும் குறைவற்றிருந்துள்ள தான், உஜ்ஜீவிஷுக்களாய் வந்து தன்னை உபஸத்தி பண்ணினவர்களுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவான மந்த்ரரூபஹிதத்தை உபதேசிக்குங் காலத்தில், உபதேஷ்டாவான தன்னையும், உபதேசபாத்ரனை சிஷ்யனையும், உபதேச பலத்தையும் விபரீத ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை, பூர்வோக்த நிஷித்தங்களிற்காட்டில் க்ரூரநிஷித்த மென்கை. அவ்வோ நிஷித்தங்கள் இவன் றனக்கு நாசகமித்தனையிறே; அவ்வளவன்றிக்கே, இவனுக்கும் உபதேசங் கேட்டவனுக்கும் கேடாகையாலே இத்தை அவற்றிலுங் காட்டில் க்ரூரநிஷித்த மென்கிறது. (இருவர்க்கும் ஸ்வரூபஸித்தி யில்லை) என்றிறே மேல்சொல்லத் தேடுகிறது.

(அவ) தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் மாறாடி நினைக்கையாவதேதென்னு மாகாங்க்ஷயிலே, அவற்றை யுபபாதிக்கிறார் (தன்னை மாறாடி நினைக்கையாவது) என்று தொடங்கி.
309) தன்னை மாறாடி நினைக்கையாவது தன்னை ஆசார்யனென்று நினைக்கை; சிஷ்யனை மாறாடி நினைக்கையாவது தனக்கு சிஷ்யனென்று நினைக்கை. பலத்தை மாறாடி நினைக்கையாவது த்ருஷ்ட ப்ரயோஜனத்தையும், சிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவனத்தையும் தமவத் கைங்கர்யத்தையும் ஸஹவாஸத்தையும் பலமாக நினைக்கை.

(வ்யா) அதாவது – உபதேஷ்டாவான தன்னை யுள்ளபடி நினையாமல் (மாறுடி நினைக்கை யாவது), உபதேச ஸமயத்தில் தன்னுடைய வாசார்யனையே யிவனுக் குபதேஷ்டா வாகவும் தான் அங்குத்தைக்குக் கரணபூதனுகவும் ப்ரதிபத்தி பண்ணிக்கொண்டு உபதேசிக்க வேண்டியிருக்க, அப்படி செய்யாதே, ஆசார்யபரதந்த்ரனு யிருக்கிற தன்னை இவனுக்காசார்யனென்று நினைக்கை. உபதேச பாத்ரனுன சிஷ்யனை யுள்ளபடி நினையாமல் (மாறுடி நினைக்கையாவது), தன்னுேபாதி இவனையும் தன்னுடைய வாசார்யனுக்கு சிஷ்யனுக ப்ரதிபத்திபண்ணி உபதேசிக்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே, இவனைத் தனக்கு சிஷ்யனென்று நினைக்கை. உபதேச பலத்தை உள்ளபடி நினையாதே (மாறுடி நினைக்கையாவது), பரோபதேசம் பண்ணுமளவில், இவ்வாத்மா திருந்தி “ஆளுமாளார்” என்கிற விஷயத்துக்கு மங்களாசாஸநத்துக் காளாக வேணும் என்னுமிதுவே பலமாக உபதேசியாதே, இவனுல் வரும் அர்த்த சுச்ருஷா ரூபமான த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநத்தையாதல், சிஷ்யனுனவிவன் ஸம்ஸாராத் உத்தீர்ணனுய் வாழுகையாகிற உஜ்ஜீவநத்தையாதல், திருநந்தவனுதிகளைச் செய்கிறதிலுங் காட்டி லோராத்மாவைத் திருத்தினுல் எம்பெருமான் திருவுள்ள முகக்கையாலே இப்படியிருந்துள்ள பகவத் கைங்கர்யத்தையாதல், ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும் நாள் தன் தனிமைதீரக் கூடிவர்த்திக்கையாகிற ஸஹவாஸத்தையாதல் உபதேசத்துக்குப் பலமாக நினைக்கை யென்றபடி.

(அவ) இப்படி யிவன் நினையாதிருக்க இந்நாலு பலமும் ஸித்திக்கிறபடி தானென்? என்கிற தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரச்நத்தை யநுவதித்துக்கொண்டு, அவை ஸித்திக்கும் வழி யருளிச்செய்கிருர் (நினையாதிருக்க) என்று தொடங்கி.

310) நினையாதிருக்க இந்நாலு ஃபலமும் ஸிஃயிக்கிறபடி யென்னென்னில்; ஶேஷ஭ூதனுன ஶிஷ்யன் நினைவாலே ஦்ருஷ்டஃபலம் ஸிஃயிக்கும்; ஈஶ்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவநம் ஸிஃயிக்கும், ஆசார்யன் நினைவாலே ஭கவத்கைங்கர்யம் ஸிஃயிக்கும், உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸிஃயிக்கும்.

(வ்யா) (சேஷபூதனுன சிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும்) என்றது – சிஷ்யனுனவன் தனக்கு சேஷத்வமே ஸ்வரூபம் என்று அநு சந்தித்து இருக்கையாலே கிஞ்சித்காரம் இல்லாதபோது சேஷத்வம் கூடாதென்று தன் ஸ்வரூப லாபத்துக்காகத் தன்னுலான கிஞ்சித்காரம் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே, அர்த்த சுச்ருஷைக ளாகிற த்ருஷ்ட பலம் ஸித்திக்குமென்றபடி (ஈச்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கும்) என்றது, *எதிர்சூழல் புக்குத் திரிந்து தன் விசேஷ கடாக்ஷங்களாலே அத்வேஷாதிகளை யுண்டாக்கி ஆசார்ய ஸமாச்ரயணத்திலே மூட்டி இவ்வாசார்ய னுடைய உபதேசாந்வயத்தை யுண்டாக்கி அதடியாக விவனை ஸம்ஸாரத்தில் நின்று மக்கரைப்படுத்த வேணுமென்கிற, எம்பெருமானுடைய க்ருபாகார்யமான நினைவாலே சிஷ்யனுடைய வுஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கு மென்றபடி. (ஆசார்யன் நினைவாலே பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும்) என்றது, இவன் ஹிதோபதேசம் பண்ணி மங்களா சாஸநத்துக் காளாம்படி சேதநரைத் திருத்துகிறவிது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு

மிகவு முகப்பாகையாலே, இது பகவத் கைங்கர்யமன்றே! என்றநுஸந்தித்திருக்கும் தன்னுடைய வாசார்யன் நினைவாலே உபதேஷ்டாவான தனக்கு பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்குமென்றபடி. (உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்) என்றது, அநாதிகால மஹங்கார மமகாரங்களாலே நஷ்ட ப்ராயனாய்க் கிடந்தவென்னை அஹேதுகமாக அங்கீகரித்து அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகத்தாலே யவற்றில் ருசியைமாற்றி மங்களாசாஸநத்துக்காளாம்படி பண்ணின மஹோபகாரகனன்றே என்கிற உபகார ஸ்ம்ருதியாலே, சிஷ்யனானவன் க்ஷணகாலமும் பிரியக்ஷமனன்றிக்கே கூடி நடக்கையா லவனோடுண்டான ஸஹவாஸம் தன்னடையே ஸித்திக்குமென்றபடி.

(அவ) இப்படி யிவன் நினையாதிருக்க இப்பலசதுஷ்டயமும் சிஷ்யேச்வர ஸ்வாசார்யர்கள் நினைவாலே ஸித்திக்குமென்னுமிட மருளிச்செய்து, உபதேசத்துக்கு ஸாக்ஷாத் பலமாயுள்ளதும் உபதேஷ்டாவான வாசார்யபரதந்த்ரனுக் குபதேசபாத்ர மான விவனைக்குறித்துண்டா மாசார்யத்வமும் ஸித்திக்கும்படியை ப்ரச்நோத்தர ரூபேண வருளிச்செய்கிறார் (ஸாக்ஷாத்பலமும்) என்று தொடங்கி.

311) ஸாக்ஷாத்ஃபலமும் ஆசார்யத்வமும் ஸிஜ்யிக்கிறபடி யென்னென்னில்; தன் நினைவாலும் ஈஶ்வரன் நினைவாலும் ஸிஜ்யிக்கும்.

(வ்யா) (ஸாக்ஷாத்பலமாவது), உபதேசபாத்ரமான விவன் திருந்தி மங்களாசாஸநத் துக்காளாகை; இது (தன் நினைவாலே ஸித்திக்கையாவது), உபதேஷ்டாவான தான் விப்ரதிபத்திக ளொன்றுமின்றி இதுவே பலமாக நினைத்து உபதேசிக்கவே அவனப்படி திருந்தி மங்களாசாஸநாதிகாரியாகை. (ஆசார்யத்வமாவது), தன்னை யாசார்ய பரதந்த்ரனாகவே யநுஸந்தித்திருக்கிற விவன் தன்பக்கலுபதேசங் கேட்கிறவனுக்கு ஆசார்யனாகை; இது (ஈச்வரன் நினைவாலே ஸித்திக்கையாவது), இப்படி தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் விப்ரதிபத்தி பண்ணாதே உள்ளபடியநுஸந்தித்து உபதேசிக்கும் பரிபாகமுடையனானவிவன் இவனுக்காசார்யனென்று நினைப்பிட்டரு ளுகையாலே இவனுக்காசார்யத்வமுண்டாகை.

(அவ) இங்ஙனன்றி க்ரூரநிஷித்தமாக வடியில் சொன்ன விப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசிக்கில் உபயஸ்வரூபமும் ஸித்தியாதென்கிறார் (இப்படியொழிய) என்று தொடங்கி.

312) இப்படி யொழிய உபஃஶேிக்கில் இருவர்க்கும் ஸ்வரூப ஸிஜ்யியில்லை.

(வ்யா) (இருவர்க்கும் ஸ்வரூபஸித்தி யில்லை) என்கிறது – கீழ்ச்சொன்னபடியே யதா ப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசிக்கிலொழிய ஈச்வரனிவனை யாசார்யனாக நினைப்பிடாமை யாலே, உபதேஷ்டாவுக் காசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபஸித்தி யில்லை; இப்படி யதா ப்ரதிபத்தியோடே இவனுபதேசியாத வளவில் உபதேசசுத்தி யில்லாமையாலே, உபதேச பாத்ரமானவவனுக்கு சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபஸித்தி யில்லையென்கை.

(அவ) ஆசார்யனுக்கிரண்டு குணமவச்யம் வேணுமென்கிருர் (ஆசார்யனுக்கு) என்று தொடங்கி.

313) ஆசார்யனுக்கு ஶிஷ்யன்பக்கல் க்ருபையும் ஸ்வாசார்யன்பக்கல் பாரதந்த்ர்யமும் வேணும்.

(வ்யா) அதாவது – உபதேஷ்டாவான வாசார்யனுக்கு உஜ்ஜிஜீவிஷுவாய்வந்து உபஸந்நனுன சிஷ்யன்பக்கல், ஐயோ! என்றிரங்கி அவனுஜ்ஜீவிக்கைக் குறுப்பான உபதேசாதிகளைப் பண்ணுகைக்கீடான க்ருபையும், தன்னை கர்த்தாவாக நினையாதே அத்தலைக்குக் கரணபூதனுக வநுஸந்திக்கைக்கீடான ஸ்வாசார்ய விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யமும் அவச்யமுண்டாக வேண்டுமென்கை.

(அவ) இவற்ருல் பலிக்குமவற்றை யருளிச்செய்கிருர் (க்ருபையாலே) என்று தொடங்கி.

314) க்ருபையாலே ஶிஷ்யன்ஸ்வரூபம் ஸித்₄யிக்கும், பாரதந்த்ர்யத்தாலே தன் ஸ்வரூபம் ஸித்₄யிக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – அப்படி யவன் ஸ்வரூபம் திருந்துமளவும் உபதேசாதிகளைப் பண்ணிப்போரு மிவன் க்ருபையாலே நாளுக்கு நாளும் ஸ்வரூபம் நிர்மலமாகையாலே சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்; ஸ்வகர்த்ருத்வபுத்தியற்று ஸ்வாசார்ய கரண பூதனுகத் தன்னை யநுஸந்திக்கைக்கும் மற்றும் ஸர்வகார்யத்திலும் ததீநனுய் வர்திக்கைக்கு முடலான பாரதந்த்ர்யத்தாலே ஆசார்யனுன தன்னுடைய ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கு மென்கை.

ஆக, கீழ்ச்செய்ததாய்த்தது – ஹிதோபதேச ஸமயத்தில் ஸ்வவிஷயத்திலும் சிஷ்ய விஷயத்திலும் பலவிஷயத்திலு முண்டாம் விப்ரதிபத்திகள் க்ரூரநிஷித்த மென்றும், அந்த விப்ரதிபத்திகள்தா னின்னதென்றும், இவன் நினையாதிருக்க த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநாதிகள் வந்து ஸித்திக்கும் வழியும், ஸாக்ஷாத் பலாசார்யத்வங்கள் ஸித்திக்கும் வழியும், இப்படியன்றியே விப்ரதிபத்த்யா உபதேசிக்கிலுபயஸ்வரூபமும் ஸித்தியாமையும், ஆசார்யனுனவனுக் கவச்யாபேக்ஷித குணத்வயமும், ததுபய பலமும் சொல்லிற்ருய்த்து.

(அவ) இப்படி உபதேசாநுகுண நியமங்களை தர்சிப்பித்த வநந்தரம், உபதேசிக்கு மளவில் இன்னமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனையே ஸாக்ஷாதாசார்யனென்ப தென்கிருர் (நேரே) என்று தொடங்கி.

315) நேரே ஆசார்யனென்பது ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை யுபதே₃ஶித்தவனை.

(வ்யா) (நேரே ஆசார்யனென்பது) என்கிறது – ஆசார்யத்வம் குறைவற வின்றியிருக்கச் செய்தே ப்ரதீதிமாத்ரங்கொண்டு சொல்லுமளவன்றிக்கே ஸாக்ஷாதாசார்யனென்று சொல்லுவதென்றபடி.

(ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனே) என்றது, *ஐஹலௌகிக மைச்வர்யம்* இத்யாதிப்படியே அகில பலப்ரதமா யிருந்ததே யாகிலும் அந்யபலங்களில் தாத்பர்யமின்றிக்கே மோக்ஷபலத்திலே நோக்காயிருக் கையாலே, *ஸர்வவேதாந்த ஸாரார்த்தஸ் ஸம்ஸாரார்ணவதாரக:, கதிரஷ்டாக்ஷ ரோந்ருணு மபுநர்பவ காங்க்ஷிணும்* என்கிறபடியே ஸம்ஸார நிவர்த்தகமாய், அதஏவ *மந்த்ராணும் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யமுத்தமம், பவித்ரஞ்ச பவித்ராணும் மூலமந்த்ரஸ் ஸநாதந:* என்கிறபடியே ஸர்வமந்த்ராந்தரோத்க்ருஷ்டமான பெருமையையுடைத்தான திருமந்த்ரத்தை, ஸம்ஸாரநிவர்த்தகத்வ ப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசித்தவனே யென்கை. த்வயம் பூர்வோத்தரவாக்யங்களாலே இதில் மத்யம சரம பத விவரணமாய், சரமச்லோகம் பூர்வோத்தரார்த்தங்களாலே அதில் பூர்வோத்தர வாக்யவிவரணமா யிருக்கையாலே, மற்ற ரஹஸ்யத்வயமும் ப்ரதம ரஹஸ்யமான வித்தோடே அநந்யமா யிருக்கையாலே, இத்தைச் சொல்லவே அவற்றினுடைய வுபதேசமும் தன்னடையே சொல்லிற்றுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பெரியதிருமந்த்ரத்தை உபதேசித்தவனே) என்கிறுர். ஆகையால் இது ரஹஸ்யத்ரயோபதேசத்துக்கு முபலக்ஷணம்.

(அவ) பகவந் மந்த்ரங்களி லேதேனுமொன்றை உபதேசித்தவர்களுக்கு மாசார்யத்வ மில்லையோ வென்ன அருளிச் செய்கிறுர் (ஸம்ஸார வர்த்தகங்களுமாய்) என்று தொடங்கி.

316) ஸம்ஸார வர்யகங்களுமாய் க்ஷுஉீரங்களுமான ஊமவந் மந்த்ரங்களை யுபஉஶெித்தவர்களுக்கு ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை.

(வ்யா) அதாவது – ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்திப்பியாதமாத்ரமன்றிக்கே வளர்க்கு மவையாய், பெருமையின்றிக்கே க்ஷுத்ரங்களுமா யிருந்துள்ள தாதிர பகவந் மந்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களுக்கு, உபதேஷ்ட்ருத்வ ப்ரயுக்தமான ஆசார்யத்வ ப்ரதீதிமாத்ரமொழிய தத்பூர்த்தி யில்லையென்கை.

(அவ) க்ஷுத்ரங்களென்பது க்ஷுத்ரதேவதா மந்த்ரங்களையன்றே? பகவந் மந்த்ரங்களை யிப்படி சொல்லுகிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறுர் (பகவந் மந்த்ரங்களை) என்று தொடங்கி.

317) ஊமவந் மந்த்ரங்களை க்ஷுஉீரங்களென்கிறது ஃபலஉீவாரா.

(வ்யா) அதாவது – பரதேவதையான பகவத் விஷயமாகையாலே வந்த பெருமையை யுடைய மந்த்ரங்களை க்ஷுத்ரங்களென்று சொல்லுகிறது, அர்த்தகாமபுத்ர வித்யாதி க்ஷுத்ரபலங்களைக் கொடுக்கிற வழியாலேயென்கை.

(அவ) ஸம்ஸார வர்த்தகங்ளென்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (ஸம்ஸார) இத்யாதியாலே.

318) ஸம்ஸாரவர்யகங்களென்கிறதும் அத்தாலே.

(வ்யா) (அத்தாலே) என்றது – கீழ்ச்சொன்ன பந்தகமான க்ஷுத்ரபங்களைக் கொடுக்கையாலேயென்கை.

(அவ) ஆனலிவற்றுக்கிது ஸ்வாபாவிகமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறுர் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

319) இதுதான் ஔபாயிகம்.

(வ்யா) (இதுதான்) என்று – க்ஷுத்ர பலப்ரதத்வத்தை பராமர்சிக்கிறது. (ஔபாதிகம்) என்றது, உபாதி ப்ரயுக்தமாய் வந்ததித்தனை யென்கை.

(அவ) அத்தை யுபபாதிக்கிறுர் (சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே) என்று.

320) சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே.

(வ்யா) அதாவது – பகவந் மந்த்ரங்களாகையாலே மோக்ஷப்ரதத்வ சக்தியுமுண்டா யிருக்கச்செய்தே, இவற்றினுடைய க்ஷுத்ர பலப்ரதத்வம், ப்ரக்ருதி வச்யனுன சேதநனுடைய க்ஷுத்ரபல ருசியாலே வருகையாலே யென்கை. ஐச்வர்யகாமர்க்கு கோபால மந்த்ராதிகளும், புத்ரகாமர்க்கு ராமமந்த்ராதிகளும், வித்யாகாமர்க்கு ஹயக்ரீவமந்த்ராதிகளும், விஜயகாமர்க்கு ஸுதர்சந நாரஸிம்ஹ மந்த்ராதிகளுமாய், இப்படி நியமேந க்ஷுத்ரபலன்களையே கொடுத்துப் போருகிறவிது, சேதநருடைய ருச்யநுகுணமாக இவ்வோமந்த்ரங்கள் இவ்வோபலங்களைக் கொடுக்கக் கடவதென்று ஈச்வரன் நியமேந கல்பித்து வைக்கையிறே, அதுதான் சேதநருடைய ருச்யநுகுணமாகக் கல்பித்ததாகையாலே, அவற்றுக்கவை ஸ்வாபாவிகமன்று, ஔபாதிகமென்னலாமிறே.

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் ஸச்சிஷ்ய லக்ஷண சோதனம்

(அவ) ஆக, (தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது) என்று தொடங்கி, (ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை) என்னுமளவும் ஆசார்ய ஸ்வரூப சோதநம்பண்ணி, அநந்தரம், அதின்மேல் வந்த ப்ராஸங்கிக சங்கைகளையும் பரிஹரித்தார் கீழ், மேல் சிஷ்ய ஸ்வரூப சோதநம் பண்ணுகிறுர் (சிஷ்யனென்பது) என்று தொடங்கி.

321) ஶிஷ்யனென்பது ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியும் ஃலஸாதந ஶுஶ்ரூஷையும், ஆர்த்தியும் ஆதரமும் அநஸூயையும் உடையவனை.

(வ்யா) (சிஷ்யனென்பது) என்றது – உபதேச ச்ரவணமாத்ரங்கொண்டு மேலெழுந்தவாரி யாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே, சிஷ்யனென்று முக்க்யமாகச் சொல்லுவதென்றபடி.

(ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியாவது), ஸ்வரூப விரோதியான ஐச்வர்ய கைவல்யங் களாகிற ப்ராப்யாந்தரத்தில் மறந்து மந்வயமற்றிருக்கை. அன்றிக்கே, இவ்வாசார்யன் றன்னையொழிய வேறொரு ப்ராப்யவஸ்து வறியேனென்றிருக்கையாகவுமாம். (பலஸாதந

சுச்ருஷையாவது), "குரு சுச்ரூஷயா வித்யா" என்கிறபடியே ஆசார்யனேத் தான் பண்ணுகிற சுச்ரூஷையாலே ஸந்தோஷிப்பித்து ஜ்ஞாநோபஜீவநம் பண்ணுகை ப்ராப்தமாகையாலே, ஆசார்யன் தனக்குபகரிக்கிற தத்வஜ்ஞாநமாகிற பலத்தினுடைய ஸித்திக்கு ஸாதநமாயிருந்துள்ள ஆசார்யபரிசர்யை. அன்றிக்கே, ஸ்வரூபாநுரூபமான பலத்திலும் ஸாதநத்திலு முண்டான ச்ரோதுமிச்சை யாகவுமாம். அதவா, ஆசார்யமுகோல்லாஸமாகிற பலத்துக்கு ஸாதநமான தத்பரிசர்யை யாகவுமாம். (ஆர்த்தியாவது), "இருள் தருமாஞாலம்" என்கிறபடியே பிறந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு விரோதியான இவ்விபூதியினின்றும் கடுகப் போகப்பெருமையாலேயுள்ள க்லேசம். அன்றிக்கே, ஆசார்ய விக்ரஹாநுபவாலாபத்தில் க்லேசமாகவுமாம்.

(ஆதரமாவது), உத்தரோத்தர மநுபுபூஷை விளையும்படி ஆசார்யனருளிச் செய்கிற பகவத்குணநுபவத்தில் மேன்மேலு முண்டாகாநிற்கிற விருப்பம். அன்றிக்கே, ஆசார்யனேக்கண்டால் பசியன் சோற்றைக்கண்டாப்போலே தததுபவ கைங்கர்யங் களிலே மண்டி விழும்படியான விருப்பமாகவுமாம். (அநஸூயையாவது), ஆசார்யன் பகவத் பாகவத வைபவங்களேப் பரக்க உபபாதியா நின்றுல், *ப்ரவக்ஷ்யாம்யந ஸூயவே* என்னும்படி அதிலஸூயையற்றிருக்கை. அன்றிக்கே, ஆசார்யனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் ஸப்ரமஹ்மசாரிகளுடைய உத்கர்ஷத்தையுங் கண்டால் அதிலஸூயை யற்றிருக்கை யென்னவுமாம். *அஸூயாப்ரஸவபூ:* என்கிற விதுக்கு, "ஹிதம் சொன்னவனுடைய உத்கர்ஷமேயாய்த்துப் பொருதது" என்றிறே பூர்வர்க ளருளிச்செய்தது. பகவத் விஷயத்திலுட்பட அஸூயைபண்ணு நின்றுல் ததீய விஷயத்தில் சொல்லவேணுமோ, *இதந்து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம் யநஸூயவே* என்றுனிறே. ஆக, இப்படியிருந்துள்ள ஸத்குண ஸம்பந்நனேயாய்த்து நேரே சிஷ்யனென்பது.

(அவ) இப்படி உக்தலக்ஷணயுக்தனை சிஷ்யனுக்கு ஸ்வாசார்ய விஷயத்திலுண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தை விதிக்கிறுர்மேல் (மந்த்ரமும்) என்று தொடங்கி.

322) மந்த்ரமும் உவெதையும் ஃபலமும் ஃபலாநுவந்யிகளும் ஃபலஸாயநமும் ஐஹிகஆரெகமுமெல்லா மாசார்யனே யென்று நினேக்கக்கடவன்.

(வ்யா) அதாவது *மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர:* என்கிறபடியே அநுஸந்தாத்ரு ரக்ஷகமாயிருந்துள்ள திருமந்த்ரமும், தத்ப்ரதிபாத்ய பரதேவதையும், தத்ப்ரஸாத லப்யமான கைங்கர்யரூப மஹாபலமும், தததுபந்திகளான அவித்யாதி நிவ்ருத்தி பூர்வகமான ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப்பாவமும் ஸாலோக்யாதிகளுமாகிற விவையும், ததாவித பலப்ரதமான ஸாதநமும், புத்ர தார க்ருஹ க்ஷேத்ர பச்வந்நாத் யநுபவ ரூபமான இஹலோகத்தில் போக்யமாகிற இவையெல்லாம் நமக்கு நம்முடைய ஆசார்யனே யென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவனென்கை. *குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம குருரேவ பராகதி:, குருரேவ பராவித்யா குருரேவ பராயணம், குருரேவ பர:காமோ குருரேவ பரந்தனம், யஸ்மாத் ததுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருத்ரோ குரு:* என்றும்

ஐஹிகாமுஷ்மிகம் ஸர்வம் ஸசாஷ்டாக்ஷரதோ குரு:, இத்யேவம் யே ந மந்யந்தே த்யக்தவ்யாஸ் தே மநீஷிபி: என்றும், இப்படி சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகையாலே, (நினைக்கக்கடவன்) என்று விதிரூபேண அருளிச்செய்கிறார்.

(அவ) இப்படி தாமருளிச்செய்த இவ்வர்த்தத்தி லாப்திக்குடலாக இது பரமாசார்ய வசந ஸித்தமுமென் றருளிச்செய்கிறார் (மாதா) என்று தொடங்கி.

323) "மாதா பிதா யுவதய:" என்கிற ஶ்லோகத்திலே இவ்வர்யத்தைப் பரமாசார்யரு மருளிச்செய்தார்.

(வ்யா) அதாவது "மாதாபிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி:" என்று, ஐஹிகபோகங் களையும், "ஸர்வம்" என்று, அநுக்த ஸகலகதநத்தாலே மந்த்ர தேவதா பலாதி களையு மெடுத்து, இத்தனையும் ஆழ்வார் திருவடிகளேயென் றருளிச்செய்கையாலே, அந்த ச்லோகத்திலெ யிவ்வர்த்தத்தை பரமாசார்யரான ஆளவந்தாரு மருளிச் செய்தாரென்கை.

(அவ) இப்படி யெல்லாமிவனே யென்றநுஸந்திக்கைக்கடியேதென்ன அருளிச் செய்கிறார் (இதுக்கடி உபகாரஸ்ம்ருதி) என்று.

324) இதுக்கடி உபகாரஸ்ம்ருதி.

(வ்யா) அதாவது – இப்படி ஆசார்யனே நமக்கு ஸகலமும் என்றநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது, நித்ய ஸம்ஸாரியாய்க்கிடந்த தன்னை உபதேசாதிகளாலே திருத்தி நித்ய ஸூரிகளுடைய அநுபவத்துக்கு அர்ஹனும்படிபண்ணின உபகாராநுஸந்தாந மென்கை.

(அவ) இவ்வுபகாரஸ்ம்ருதி ப்ரஸங்கத்திலே அதினுடைய ப்ரதம சரமாவதிகளை தர்சிப்பிக்கிறார் (உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு) என்று தொடங்கி.

325) உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை; முடிந்தநிலம் ஈஶ்வரன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை.

(வ்யா) இச்சேதநன் முந்துற அநுஸந்திப்பது, அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகத்தாலே தனக்கு அகிலத்தையு மறிவித்து பகவத்விஷயத்தைக் கைப்படுத்தின வாசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தையாகையாலே, (உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது. க்ருதஜ்ஞதையு முபகாரஸ்ம்ருதியும் பர்யாயம். ஆசார்ய கௌரவம் நெஞ்சில் படப்பட அவ்விஷயத்தில் தன்னைக்கொண்டுவந்து சேர்த்த வீச்வரன் பண்ணின க்ருஷிபரம்பரையைப் பின்னை யநுஸந்திக்கையாலே (முடிந்தநில மீச்வரன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது. இதுவு மீச்வரன்பக்க லுபகாரஸ்ம்ருதி யென்றபடி. இத்தால் – பகவத் விஷயத்தை யுபகரித்த வாசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்திக்க விழிந்தால், அவனுடைய வைபவம் நெஞ்சிலே

ஊற்றிருந்தவாறே, இப்படி யிருக்கிற விஷயத்தை நாம்பெற்றது எம்பெருமானுலேயன்றே வென்று தத்க்ருதோபகாராநுஸந்தாநத்திலே சென்று தலைக்கட்டு மென்றதாய்த்து.

(அவ) இனி, இந்த ஸதாசார்ய ஸச்சிஷ்யர்களுடைய பரிமாற்றமிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறுர் மேல் (சிஷ்யனுமாசார்யனும்) என்று தொடங்கி.

326) ஶிஷ்யனு மாசார்யனும் அந்யோந்யம் ப்ரிய ஹிதங்களை நடத்தக் கடவர்கள்.

(வ்யா) (அந்யோந்யம் ப்ரியஹிதங்களை நடத்துகையாவது) – சிஷ்ய ஞசார்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்க ளிரண்டையும் நடத்துகையும், ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்க ளிரண்டையும் நடத்துகையும் (நடத்தக் கடவர்கள்) என்றது – இதினுடைய அவச்ய கரணீயத்வம் தோற்றுகைக்காக.

(அவ) இருவரு மிரண்டையும் அந்யோந்யம் நடத்தும் க்ரம்மென்னென்ன அருளிச் செய்கிறுர் (சிஷ்யன்) என்று தொடங்கி.

327) சிஷ்யன் தான் ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவன்; ஈஶ்வரனைக்கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவன்; ஆசார்யன் மாருடி நடத்தக்கடவன்.

(வ்யா) அதாவது – சிஷ்யஞசார்யனுக் கிரண்டையும் நடத்துமிடத்தில், தன் ஸ்வரூபா நுகுணமாக ஆசார்ய முகோல்லாஸமே புருஷார்த்தமென்று நினைத்து தன்னுடைய கிஞ்சித்காராதிகளாலே தாஞசார்யனுக்கு ஸர்வகாலமும் ப்ரியத்தை நடத்திப் போரக் கடவன்; மங்களாசாஸநபரனுகையாலே இவ்விபூதிஸ்வபாவத்தால் திருவுள்ளத்தி லொருகலக்கம் வாராதொழியவேணுமென்றும், அப்படி யேதேனுமொன்று வந்த காலத்தில் இத்தைப் போக்கித்தந்தருளவேணுமென்றும் ப்ரார்த்தித்து ஈச்வரனைக் கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவனென்கை. (ஆசார்யன் மாருடி நடத்துகையாவது) - ஹிதைகபரனுகையாலே இவனுக்கு ஸ்வரூபஹாநி வாராதபடி ஹேயோபாதேயங் களினுடைய ஹாநோபாதாநங்களில் ஸ்காலித்யம் பிறவாமல் நியமித்து, ஸர்வ காலமும் நல்வழி நடத்திக்கொண்டு போருகையாகிற ஹிதத்தைத் தான்நடத்தி, த்ருஷ்டத்தில் ஸங்கோசத்தால் இவன் மிகவும் நலங்குமளவில் இருந்த நாளைக்கு இவன் நலங்காமல் இவையுமவனுக்குண்டாம்படி திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணு மென்றர்த்தித்து, ஈச்வரனைக்கொண்டு ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவனென்கை.

(அவ) இப்படி செய்து போருமிடத்தி லிருவர்க்குமிரண்டும் ஸமப்ரதாநமா யிருக்குமோ வென்கிற சங்கையிலே யருளிச் செய்கிறுர் (சிஷ்யனுகப்பிலே) என்று தொடங்கி.

328) ஶிஷ்யன் உகப்பிலேயூன்றிப்போரும், ஆசார்யன் உஜ்ஜீவனத்திலே யூன்றிப் போரும்.

(வ்யா) அதாவது - சிஷ்யன் சேஷபூதனுகையாலே சேஷியான ஆசார்யனுடைய ப்ரீதியிலே யூற்றமாய்ப்போரும்; ஆசார்யன் பரமக்ருபாவானுகையாலே தன்னுடைய சிஷ்யனுனவிவன் ஸம்ஸாரா துத்தீர்ணனுய் உஜ்ஜீவிக்கையிலே யூற்றமாய்ப்

போருமென்கை. ஆகையால், சிஷ்யனுக்கு ப்ரியகரணமும் ஆசார்யனுக்கு ஹிதகரணமுமே ப்ரதாநமென்று கருத்து.

(அவ) கீழ்ச்சொன்னவற்றால் பலிக்குமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

329) ஆகையால் ஶிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய ஹர்ஷத்துக்கு இலக்காகையொழிய ரோஷத்துக்கு இலக்காகைக் கவகாசமில்லை.

(வ்யா) அதாவது – சிஷ்யனுசார்யனுடைய ப்ரியகரணமும் ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஹிதகரணமும் ப்ரதாநமாக நடத்திப்போருகையாலே, சிஷ்யனுனவிவ னுசார்ய னுடைய ப்ரீதிக்கு விஷயமாய்ப் போருகையொழிய அநிஷ்டகரணுதிகளாலே நிக்ரஹத்துக்கு விஷயமாகைக்கு இடந்தான் முதலிலே யில்லையென்கை. (ஆகையால்) என்று, உகப்பிலே யூன்றிப் போருமென்று சொன்ன தொன்றையும் அநுவதிக்கிறதாகவுமாம்.

(அவ) ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தோடேயிருக்கிற விவனுக்கு எப்போது மொருபடிப்பட்டி ருக்குமோ, காலுஷ்யங்களுண்டாகாதோ, அதடியாக நிக்ரஹபாத்ரமாம்போது அந்த நிக்ரஹம் இரண்டு தலைக்கு மெங்ஙனேயாகக் கடவதென்ன அருளிச் செய்கிறார் (நிக்ரஹத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

330) நிகீரஹத்துக்கு பாத்ரமாம்போது அது ஹிதரூபமாகையாலே யிருவர்க்கு முபாஉயெம்.

(வ்யா) அதாவது – அநிஷ்டகரணுதிகளடியாக ஆசார்ய நிக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமாம் தசையில் அந்த நிக்ரஹம் சிஷ்யனுனவிவனை அபதேப்ரவ்ருத்தனுகாதபடி நியமித்து நல்வழி நடத்துக்கைக் குறுப்பாய்க்கொண்டு ஹிதரூபமாயிருப்பதொன்றாகையாலே, இப்படி நம்மை நிக்ரஹிப்பதே என்று இவன் நெஞ்சுளைதல், இவனை யிப்படி நிக்ரஹிக்க வேண்டுகிறதேயென்று ஆசார்யன் நெஞ்சுளைதல் செய்கை யன்றிக்கே, நிக்ரஹ விஷயமான விவனுக்கும் நிக்ரஹாச்ரயமான வாசார்யனுக்கும் அங்கீகார்ய மென்கை.

(அவ) நிக்ரஹ முபாதேயமாகில் நிக்ரஹகாரணமு முபாதேயமாகாதோ வென்ன? (சிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹ காரணம் த்யாஜ்யம்) என்கிறார்.

331) ஶிஷ்யனுக்கு நிகீரஹகாரணம் த்யாஜ்யம்.

(வ்யா) அதாவது – நிக்ரஹ முபாதேயமென்று நினைத்து மீளவும் தத்காரணத்தைச் செய்யவொண்ணுது, யாதொரு காரணத்தாலே நீரிலே நெருப்பெழுமாப்போலே தன் விஷயத்தில் குளிர்ந்து தெளிந்திருக்கிற வாசார்ய ஹ்ருதயத்திலே நிக்ரஹமெழுந் திருந்தது, அந்த காரணத்தை மறுவலிடாதபடி விடவேணு மென்கை.

(அவ) கீழ்ச்சொன்ன வாசார்ய நிக்ரஹம் ஹிதரூபமென்று வைதமாக உபாதேயமா மளவன்றிக்கே, இவனுக்கு ப்ராப்ய கோடி கடிதமாயிருக்கு மென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (நிக்ரஹந்தான்) என்று தொடங்கி.

332) நிக்ரஹந்தான் ஹமவந் நிக்ரஹம்போலே ப்ராப்யாந்தர்க்கதம்.

(வ்யா) அதாவது – ஸ்வாசார்யன் ஸ்வவிஷயத்தில் ஹிதரூபேணபண்ணுகிற நிக்ர ஹந்தான், ஸ்வவிரோதி நிவ்ருத்திக் குறுப்பாகையாலே, “கொண்ட சீற்றமொன்றுண்டு” “செய்யேல் தீவினை” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற பகவந் நிக்ரஹம் போலே புருஷார்த்த கோடியிலே அந்தர்பூதமென்கை. “ஆசார்ய னர்த்த காமங்களில் நசை யற்றவனாகையாலே அவை ஹேதுவாகப் பொறுக்கவும் வெறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லை, இனி இவனுடைய ஹிதரூபமாக வெறுத்தானாகில் அதுவும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக் கடவது” என்று இதுதன்னை மாணிக்கமாலையிலே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்தாரிறே.

(அவ) கீழிருவர்க்கும் ப்ரதாந க்ருத்யங்களாகச் சொன்ன ஹிதகரண ப்ரியகரணங் களின் வேஷத்தை விசதமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி.

333) ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணக்கடவன், ஶிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய உஹெத்தைப் பேணக்கடவன்.

(வ்யா) அதாவது – உஜ்ஜீவநபரனான ஆசார்யன், உஜ்ஜிஜீவிஷுவாய் வந்து உபஸத்தி பண்ணி உகப்பிலே யூன்றிப்போருகிற சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ராமாதிகமாகவும் ஒரு பழுது வாராதபடி ஏகாக்ரசித்தனாய்க்கொண்டு உபதேசாதிகளாலே நோக்கிக் கொண்டு போரக்கடவன், ப்ரியபரனான சிஷ்யன், தன்னுடைய உஜ்ஜீவநபரனாய் தன் ஸ்வரூப ரக்ஷணமே பண்ணிக்கொண்டுபோருகிற ஆசார்யனுடைய திருமேனியை உசித கைங்கர்யங்களாலே ஸர்வகாலமு மேகாக்ரசித்தனாய் நோக்கிக்கொண்டு போரக் கடவனென்கை.

(அவ) இப்படி யிருவருமிரண்டையும் பேணினா லிரண்டு தலைக்கும் பலிக்குமத்தை அருளிச் செய்கிறார் (இரண்டும்) என்று தொடங்கி.

334) இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபமாய் ஹமவத்கைங்கர்யமுமாயிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – ஆசார்யனானால் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணுகையும் சிஷ்யனானலாசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணுகையும் ஸ்வஸ்வாஸாதாரணாகாரங் களாகையாலே, இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய்; *அஹமந்நம்* என்கிறபடியே அவனுக்கு போக்யமாகைக்கு யோக்யமாய்வைத்து அநாதிகால மப்படி விநியோகப் படப் பெறாமல் கிடந்த விவன் ஸ்வரூபம் தாத்ருச விநியோகார்ஹமாகத் திருந்தும்படி பேணிக்கொண்டு போருகையும், “நன்கென்னுடலங் கைவிடான்” என்கிறபடியே, அவனுக்கு விட்டுப்பிடிக்க ஸஹியாதபடி போக்யமாயிருக்கிற ஆசார்ய

விக்ரஹத்தைப் பேணிக்கொண்டு போருகையும், பகவானுக்கு மிகவு முகப்பாகை யாலே, இவைதான் வஸ்துகத்யா பகவத் கைங்கர்யமுமா யிருக்குமென்கை.

(அவ) இப்படி வ்யவஸ்திததமாகவேணுமோ, ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தேஹ ரக்ஷணத்திலும் சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரக்ஷணத்திலு மந்வய முண்டானுல் வருமதேதென்ன அருளிச்செய்கிருர் (ஆசார்யனுக்கு) என்று தொடங்கி.

335) ஆசார்யனுக்கு உஹெரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி, ஶிஷ்யனுக்கு ஆத்மரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி.

(வ்யா) அதாவது – தன்னுடைய தேஹயாத்ரையில் தானுபேக்ஷகனுயிருக்க சிஷ்ய னுனவன் இதுவே நமக்கு ஸ்வரூபம் என்று தன்னுடைய தேஹத்தைப் பேணிக்கொண்டு போருகையொழிய, தன்னுடைய தேஹத்தைத் தான் ரக்ஷிக்கையாகிற விது ஆசார்யனுக்கு ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநி, தானுசார்யன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனுன பின்பு தன் ஸ்வரூபத்தை அவன் பேணிக்கொண்டுபோரக் கண்டிருக்கை யொழிய தான் தன்னுத்மரக்ஷணம் பண்ணுகையாகிற விது, சிஷ்யனுக்கு சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநியென்கை. ஆகையால் மறந்தும் சிஷ்யனுக் குத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரக்ஷணமும், ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தேஹரக்ஷண மும் கர்த்தவ்யமன்றென்றதாய்த்து.

(அவ) இனி, ஆசார்யனும் சிஷ்யனு மிப்படி தந்தாமுக்கு வ்யவஸ்திதங்களான ஆத்ம ரக்ஷண தேஹரக்ஷணங்களைப் பண்ணுமிடத்தில், அவச்யம் பரிஹரணீயங்களான விரோதிகளை அருளிச்செய்கிருர் (ஆசார்ய னுத்மரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில்) என்று தொடங்கி.

336) ஆசார்யன் ஆத்மரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தி லஹங்காரம் விரோயி; ஶிஷ்யன் உஹெரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில் மமகாரம் விரோயி.

(வ்யா) அதாவது – ஹிதபரனுன ஆசார்யன் ஸ்வோபதேசாதிகளாலே சிஷ்யாத்ம ரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில், நான் ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன் என்கிற வஹங்காரம், ஆசார்ய பாரதந்த்ர்யமாகிற தன்னதிகார விரோதி, ப்ரியபரனுன சிஷ்யன் த்ரவ்யாதிகளாலே ஆசார்ய தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில், என்னுடைய த்ரவ்யங்களாலும் <u>கரணங்களாலும்</u> இப்படி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன் என்கிற மமகாரம், சரீரார்த்த ப்ராணுதிகளெல்லா மாசார்யசேஷமென்றிருக்கக்கடவ தன்ன திகார விரோதியென்கை.

(அவ) ஆசார்யனுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் தந்தாமுடைய தேஹரக்ஷண தசையில் ப்ரதிபத்தி விசேஷங்களை வகுத் தருளிச் செய்கிருர் மேல் (ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி.

337) ஆசார்யன் தன்னுடைய உஹெரக்ஷணம் தன்வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக் கடவன்; ஶிஷ்யன் ஸ்வஉஹெரக்ஷணம் ஆசார்யவஸ்துவைக் கொண்டு பண்ணக் கடவன்.

(வ்யா) (ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக் கடவன்) என்றது - *சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்* என்கிறபடியே சிஷ்ய ஸர்வஸ்வமும் அடியிலே ஸமர்ப்பிதமாகையாலே ஸ்வதேஹரக்ஷணத்துக் குறுப்பாக வவன் காலோசிதமாக கிஞ்சித்கரிக்குமவற்றை, அவனதென்னும் நினைவின்றிக்கே தன்னதென்று வாங்கி விநியோகங் கொள்ளக்கடவ னென்கை.

(சிஷ்யன் ஸ்வதேஹரக்ஷண மாசார்யன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக் கடவன்) என்றது – தனக்கோருடைமை யின்றிக்கே ஸகலமுமாசார்ய சேஷமாகை யாலே, ஸ்வதேஹரக்ஷணத்துக் குறுப்பாக விநியோகங் கொள்ளுமவற்றை ஆசார்ய னுடைமை யென்று ப்ரதிபத்திபண்ணி விநியோகங் கொள்ளக்கடவனென்கை.

(அவ) ஆசார்யன் தேஹரக்ஷணத்தில் வந்தால், சிஷ்யன் தனக்குள்ள தெல்லா மங்குத்தை யுடைமையென்னும் நினைவாலே கொடுக்கையும், ஆசார்யனும் தாத்ருச வஸ்துவை வாங்குகையுமொழிய, சிஷ்யனுடைய மமதா தூஷிதமான வஸ்துவை யிருவரும் கொள்ளவும் கொடுக்கவும் கடவர்களல்ல ரென்கிறுர் (ஆசார்யன் சிஷ்யன் வஸ்துவை) என்று தொடங்கி.

338) ஆசார்யன் ஶிஷ்யன்வஸ்துவைக் கொள்ளக்கடவனல்லன், ஶிஷ்யன் தன் வஸ்துவைக் கொடுக்கக் கடவனல்லன்.

(வ்யா) (சிஷ்யன் வஸ்துவைக் கொள்ளக்கடவ னல்லன்) என்றது – இவன் மதியம் என்றபிமாநித்திருக்கும் வஸ்துவை மறந்தும் அங்கீகரிக்கக் கடவனல்ல னென்கை. (சிஷ்யன் தன் வஸ்துவைக் கொடுக்கக் கடவனல்லன்) என்றது – ஸ்வகீயம் என்றபிமாநித்திருக்கும் வஸ்துவை, அஹங்கார மமகார ஸ்பர்சமுள்ளவை விஷம் என்று வெருவியிருக்கும் ம்ருது ப்ரக்ருதியான வாசார்யனுக்கு, விஷத்தை யிடுமாப் போலே ஸமர்ப்பிக்கக்கடவனல்ல னென்கை.

(அவ) அப்படி கொள்ளுதல் கொடுத்தல் செய்தால் வருவதென்னென்ன வருளிச் செய்கிறுர் (கொள்ளில்) என்று தொடங்கி.

339) கொள்ளில் மிடியனும், கொடுக்கில் கள்ளனும்.

(வ்யா) அதாவது – சிஷ்யன் என்னது என்றிருக்கும் வஸ்துவை சாபலத்தாலே ஸ்வீகரிக்கில், ஈச்வரன் அகிலபர நிர்வாஹகனுய்ப் போருகையாலே நமக்கென்ன குறையுண்டு என்றிருக்கும் பரிபூர்ணனுன தான் தேஹ யாத்ரைக்குங்கூட முதலற்ற தரித்ரனுய்விடும்; என்னது என்று புத்திபண்ணி ஒன்றை யாசார்யனுக்குக்கொடுக்கில் *சரீரமர்த்தம்* இத்யாதிப்படியே அடியிலே ஸமர்ப்பிதமாகையாலே ததீயமா யிருக்கிற வதிலே மதீயத்வ புத்தி பண்ணுகையாலே ஆசார்ய ஸ்வாபஹாரியாய் விடுமென்கை.

(அவ) இவ்வளவேயன்று, ஸம்பந்த ஹாநியும் வருமென்கிறுர் (கொள்கொடை) என்று தொடங்கி.

340) கொள் கொடையுண்டானுல் ஸம்பந்யம் குலேயும்.

(வ்யா) அதாவது – சிஷ்யாசார்யத்வமாகிற ஸம்பந்தமுண்டானுல், சேஷபூதனுன சிஷ்யன் *சரீரமர்த்தம்* இத்யாதிப்படியே ஸர்வமு மங்குத்தைய தென்னும் நினைவாலே ஸமர்ப்பிக்கையும், அப்படி ஸமர்ப்பித்தவற்றை சேஷியான வாசார்ய னங்கீகரிக்கையும் முறையாயிருக்க, இவன் தன்னது என்றபிமாநித்தவற்றை ஆசார்யன் ஸ்வீகரிக்கையும், இவன் என்னது என்றபிமாநித்ததொன்றை ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கையுமாகிற முறைகேடான கொள்கொடை யுண்டானபோது, சிஷ்யா சார்யத்வரூப ஸம்பந்தம் குலேந்தேவிடு மென்கை.

(அவ) இப்படி தாரித்ர்யத்ரவ்யாபஹாரங்கள் வருவதும் ஸம்பந்தங் குலேவதும் கொள் கொடைதானுண்டாகிலிறே, அதுதானிவர்கள் செய்யார்களென்னுமிடத்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறுர் (இவன்) என்று தொடங்கி.

341) இவன் மிடியனுகையாலே கொடான், அவன் பூர்ணனுகையாலே கொள்ளான்.

(வ்யா) அதாவது – சிஷ்யனுன இவன், "ஸகலமு மாசார்ய ஸ்வம், நம்மதென்று ஸமர்ப்பிக்கலாவ தொன்றுமில்லே" என்றிருக்கும் மிடியனுகையாலே, நாம் அங்குத்தைக் கொன்றைக் கொடுக்கிறேம் என்று கொடான், ஆசார்யனுனவன், "ஈச்வரன் ஸகலபர நிர்வாஹகனுய் நடத்திக்கொண்டு போருகையாலே நமக்கினியென்ன குறையுண்டு" என்றிருக்கும் பரிபூர்ணனு யிருக்கையாலே, இவனபிமாந துஷ்டமானவை யொன்றையு மங்கீகரியா னென்கை.

(அவ) இந்த பூர்த்தி தாரித்ர்யங்களா லிருவர்க்கும் பலித்தவற்றை யருளிச் செய்கிறுர் (அவனுக்கு) என்று தொடங்கி.

342) அவனுக்கு பூர்த்தியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது, இவனுக்கு மிடியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது.

(வ்யா) அதாவது – ஆசார்யனுக்கு, இவனபிமாந துஷ்டமானவை யொன்றையும் கொள்ளாமைக் குடலான பூர்த்தியாலே ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது; சிஷ்யனுன இவனுக்கு, ஸ்வகீயத்வ புத்த்யா ஒன்றையும் ஸமர்ப்பிக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத ஸகல ததீயத்வ ப்ரதிபத்தி ஸித்த தாரித்ர்யத்தாலே சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்ததென்கை.

(அவ) இனி, சிஷ்யனுசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகார மின்னதென்றருளிச் செய்வதாக, தத்விஷய ப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறுர் (ஆனுல் சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகாரம் ஒன்றுமில்லேயோ வென்னில்) என்று.

343) ஆனால் ஶிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகாரம் ஒன்றுமில்லையோ வென்னில்.

(வ்யா) அதாவது – இப்படி கொள்கொடைகளுக்கு யோக்யதை இல்லையாகிலும், உபகார ஸ்ம்ருதியுடைய சிஷ்யன் மஹோபகாரனான ஆசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகாரமொன்று மில்லையோவென்னி லென்கை.

(அவ) அதுக் குத்தர மருளிச் செய்கிறார் (ஆசார்யன் நினைவாலேயுண்டு) என்று.
344) ஆசார்யன் நினைவாலே உண்டு.

(வ்யா) அதாவது – ஸ்வரூபஜ்ஞனான சிஷ்யன் நினைவா லொருக்காலு மொன்றுமில்லை; ஸ்வக்ருஷிபல ஸந்துஷ்டனான ஆசார்யன் நினைவாலே யுண்டென்கை.

(அவ) அதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதாவது) என்று தொடங்கி.
345) அதாவது ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்கள்.

(வ்யா) (ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்களாவன) ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநமும், ததநுரூபங்களான உபாய வ்யவஸாயமும், உபேயப்ரேமமும், இவை மூன்றுக்கு மநுரூபமான ஸம்யகநுஷ்டாநமும். இத்தால், திருமந்த்ரத்தில் பத த்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களில் ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேமங்களையும், ததநுரூபாநுஷ்டாநங்களையுஞ் சொல்லுகிறது.

(அவ) ஆசார்யனுக் குகப்பாக இவன்பண்ணும் கைங்கர்யந்தான் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமா யிருக்கையாலே, ப்ரவ்ருத்தி ரூபமானவற்றை அருளிச்செய்த அநந்தரம், நிவ்ருத்திரூபமானவற்றை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஆசார்ய ப்ரீத்யர்த்தமாக இவனுக்குத் தவிர வேண்டுவது) என்று தொடங்கி.
346) ஆசார்யப்ரீத்யர்யமாக இவனுக்குத் தவிரவேண்டுவது, ஹமவஜ்ஜீரவ்யத்தை யபஹரிக்கையும், ஹமவஜ்ஹரௌஜநத்தை விலக்குகையும் ஶுருமந்த்ரஉவெதா பரிஹவமும்.

(வ்யா) (பகவத் த்ரவ்யத்தை) இத்யாதியாலே, அவைதன்னை உத்தேசிக்கிறார்.

(அவ) இப்படி யுத்தேசித்தவற்றின் ப்ரகாரங்களை யடைவே விசதீகரிக்கிறார் மேல் (பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது) என்று தொடங்கி.
347) ஹமவஜ்ஜீரவ்யாவஹாரமாவது ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அந்யஶஷேத்வமும்; ஹமவஜ்ஹரௌஜநத்தை விலக்குகையாவது அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகை.

(வ்யா) (பகவத் த்ரவ்யம்) என்கிறது, "பிறர் நன்பொருள்" என்னும்படி ஸ்ரீகௌஸ்துபம் போலே ஈச்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹநீயமான ஆத்மத்ரவ்யத்தை (ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது),

சேஷத்வைக நிரூபணீயமானவற்றைத் தனக்குரித்தாக நினைத்திருக்கை. (அந்ய சேஷத்வமாவது), பகவதேக சேஷமானவற்றை ததிதரசேஷமாக நினைத்திருக்கை. இதுதான் மாதா பித்ராதி தேவதாந்தரபர்யந்தமா யிருக்கும். இவையிரண்டும் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியாலும் மத்யமாக்ஷரத்தாலும், கழிக்கப்படுகிறவையிறே.

இது தன்னை *கிந்தேந நக்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா* என்று, ஸகல பாப மூலமாகச் சொல்லாநின்றதிறே. (பகவத்போஜநம்) இத்யாதி. ரக்ஷணத்தை பகவத் போஜநமென்கிறது, ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷண மவனுக்கு பசித்தவனுக் குணவு போலே தாரகமாயிருக்கையாலே "மண்ணும் விண்ணுமெல்லா முடனுண்ட" என்கிற விடத்தில், "ரக்ஷண மவனுக்கு தாரகமாகையாலே 'உண்ட' என்கிறது, இல்லையாகில் காக்கும் என்னவமையும்" என்றிறே நம்பிள்ளை யருளிச்செய்தது. ஏவம் பூதமான வவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகையாவது, *அவ-ரக்ஷணே* என்கிற தாதுவாலே நிருபாதிக ஸர்வரக்ஷகனாகச் சொல்லப்படுகிற வவனுக்கு ரக்ஷிக்க விடமறும்படி ஸ்வ யத்நத்தாலேயாதல் பிறராலேயாதல் தன்னை ரக்ஷிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தனாகை. இதுதான், பகவதேகரக்ஷ்யத்வ ப்ரதிபாதகமான நமஸ்ஸாலே கழிக்கப்படுகிறதிறே.

(அவ) அவன் ரக்ஷித்தருளும் க்ரமந்தா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய) என்று தொடங்கி.

348) அவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமம் ப்ரபந்ந பரித்ராணத்திலே சொன்னோம். ஶுருபரிஹவமாவது கேட்டவர்த்தத்தின்படி யனுஷ்஠ியா தொழிகையும் அநயிகாரிகளுக்கு உப஡ெஶிக்கையும், மந்த்ர பரிஹவமாவது அர்யத்தில் விஸ்ம்ருதியும் விபரீதார்ய ப்ரதிபத்தியும்; உவெதாபரிஹவமாவது கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையும், தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்கா தொழிகையும்.

(வ்யா) அதாவது - ஸர்வரக்ஷகனான அவனுடைய ரக்ஷகத்வ க்ரமம், ப்ரபந்ந பரித்ராண மென்கிற ப்ரபந்தத்திலே விசதமாகச்சொன்னோம், அங்கே கண்டுகொள்வ தென்கை.

அதிலே அவனையொழிந்தா ரடங்கலும் அரக்ஷக ரென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்த வநந்தரம் "ஈச்வரன் மாதாபிதாக்கள் கைவிட்ட வவஸ்தையிலும் *பின்னும் நின் றடியேனுக் குற்றானாய் வளர்த்து* என்கிறபடியே தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு தாய்முகங்காட்டி இன்சொல்சொல்லியும்" என்று தொடங்கி "இவனே யெல்லார்க்கும் ரக்ஷகன்" என்கிறதளவாக, அவனுடைய ரக்ஷகத்வ க்ரமத்தை ஸுவ்யக்தமாக வருளிச்செய்தாரிறே.

(குருபரிபவம்) இத்யாதி (கேட்டவர்த்தத்தின்படி அநுஷ்டியா தொழிகையாவது), ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமாக அவனருளிச்செய்யக்கேட்ட த்யாஜ்யோபாதேய ரூபமான வர்த்தவிசேஷங்களுக்குத் தகுதியா யிருந்துள்ள த்யாகஸ்வீகார ரூபமான வநுஷ்டாநத்தைப் பண்ணாதொழிகை. (அநதிகாரிகளுக் குபதேசிக்கையாவது), தனக்குத் தஞ்சமாக அவனுபதேசித்த ஸாரார்த்தங்களை நாஸ்திக்யாதிகளாலே யிதுக்கதிகாரிக ளல்லாதவர்களுக்கு க்யாதிலாபாதிகளை நச்சி உபதேசிக்கை.

(மந்த்ர பரிபவம்) இத்யாதி. (அர்த்தத்தில் விஸ்ம்ருதியாவது) ஆசார்யன் அந்த மந்த்ரத்துக்கருளிச்செய்த யதார்த்தங்களைப் பலகாலு மநுஸந்தித்து நோக்கிக் கொண்டு போருகை யன்றிக்கே ஔதாஸீந்யத்தாலே மறந்துவிடுகை. (விபரீதார்த்த ப்ரதிபத்தியாவது), ஆசார்ய னருளிச்செய்த ப்ரகார மன்றிக்கே, மந்த்ரத்துக்கு விபரீதமாயிருக்கு மர்த்தங்களை இதுக்கர்த்தமென்று ப்ராந்தியாலே ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருக்கை. (தேவதா பரிபவம்) இத்யாதி. (கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையாவது) – *விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தி ரீச்வராய நிவேதிதும்* *மாயவன்றன்னை வணங்கவைத்த கரணமிவை* என்கிறபடியே – பகவத் பரிசர்யார்த்தமாக ஸ்ருஷ்டங்களாய், *உன்சின்னமுந் திருமூர்த்தியுஞ் சிந்தித் தேத்திக் கைதொழவே* என்கிறபடியே – அவனை நினைக்கைக்கும் ஸ்துதிக்கைக்கும் வணங்குகைக்கு முறுப்பான மநோவாக்காயங்களை, ஸ்வரூப ப்ராப்தமல்லாத ஹேயவிஷயங்களிலே, மேட்டில் நீர் பள்ளத்தில் விழுமாப்போலே ப்ரவணமாம்படி பண்ணுகை. (தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்கா தொழிகையாவது) – *மால்கொள் சிந்தையராய்* *நாத்தழும்பெழ நாரணவென் றழைத்து மெய்தழும்பத் தொழுது* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே – ஸ்வரூபப்ராப்தமான வவ்விஷயத்தில் மண்டிவிழும்படி பண்ணுவியாதொழிகை. ஆக, *மந்த்ரே தத் தேவதாயாஞ்ச ததா மந்த்ர ப்ரதே குரௌ, த்ரிஷு பக்திஸ் ஸதாகார்யா* என்றும் *மந்த்ரநாதம் குரும் மந்த்ரம் ஸமத்வேநாநுபாவயேத்* என்றும் – பூஜ்யமாகச் சொல்லப்படுகிற இம்மூன்று விஷயத்தையும் பரிபவிக்கையாவ திவையாய்த்து.

(அவ) ஆக, இப்படி ஆசார்ய ப்ரீத்யர்த்தமாகச் செய்யவேண்டுமவையும், தவிர வேண்டுமவையு மருளிச்செய்தாராய் நின்றார் கீழ், இன்னமு மிவனுக் கபேக்ஷிதமா யிருப்பதொன்றை அருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவனுக்கு) என்று தொடங்கி.

349) இவனுக்கு ஶரீரவஸாநத்தளவும் ஆசார்யவிஷயத்தில் "என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்" "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்று உபகாரஸ்ம்ருதி நடக்க வேணும்.

(வ்யா) அதாவது – இவ்வதிகாரிக்கு, சரீரத்தோடிருக்குங் காலமித்தனையும் மஹோ பகாரகனான வாசார்யன் பக்கலில், என்னுடைய தீயமனஸ்ஸைப் போக்கினாய், அநந்ய ப்ரயோஜநமாக வநுகூல வ்ருத்திகளைப் பண்ணும் மநஸ்ஸைத் தந்தாய் என்று உபகார ஸ்ம்ருதி யநுவர்த்திக்க வேணுமென்கை.

(அவ) மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவ தேதென்னு மாகாங்க்ஷயிலே யருளிச் செய்கிறார் மேல் (மநஸ்ஸுக்கு) என்று தொடங்கி.

350) மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது ஸ்வகுணத்தையும் ஆசார்யனுடைய தோஷத்தையும் நினைக்கை.

(வ்யா) (ஸ்வகுணத்தை நினைக்கையாவது) – சமதமாத் யாத்ம குணங்கள் தனக்குண் டானாலும் *நிறைவொன்றுமிலேன்* *நலந் தானொன்றுமிலேன்* என்கிறபடியே –

நமக்கோ ராத்மகுணமுமில்லை என்று தன் வெறுமையை யநுஸந்திக்க வேண்டி யிருக்க, இவையெல்லாம் நமக்கிப்போதுண்டென்று தனக்குண்டான ஸத்குணங்களைப் போரப்பொலிய நினைக்கை. (பகவானுடைய தோஷத்தை நினைக்கையாவது), தனக்குப் பரதந்த்ரமான இவ்வாத்ம வஸ்துவைத் தன்னுபேக்ஷையாலே அநாதிகாலம் கர்மத்தை வியாஜமாக்கிக் கைவிட்டிருந்தவன், அவ்வளவு மன்றிக்கே நிர்தயரைப்போலே யதாகர்ம பலதாயியாய் நிரயங்களிலே தள்ளி யறுத்தறுத்துத் தீத்துமவன் கைக்கொண்டாலும் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே இன்னபோதின்னபடி செய்யும் என்று விச்வஸிக்கவொண்ணாதவன் என்றுப்போலவும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்வைர விஹாரங்களையிட்டு தர்ம ஸம்ஸ்தாபநம் பண்ணப் பிறந்தவனுக்கு இங்ஙன் செய்கை முறைமையா யிருந்ததில்லையீ! என்றுப்போலவும் நினைக்கை. அல்லது, ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகமான விஷயத்தில் நினைக்கலாவதொரு தோஷமில்லையிறே.

இனி, (பாகவத தோஷத்தை நினைக்கையாவது), திருமேனியோடே இருக்கையாலே மேலெழத் தோற்றுகிற வாகாரங்களையிட்டு, ப்ரக்ருதிவச்யர், அஹங்காரக்ரஸ்தர் என்றுப்போலே நினைக்கை. ஆக, இது ஸ்வகுணத்தையும் பகவத் பாகவத தோஷத்தையும் நினைக்கையாவது.

(அவ) ஆனால், தனக்குச் சில குணமுண்டாயிருக்க அது நினைக்கலாகா தென்கிறுப் போலே, அத்தலைக்கும் சில தோஷமுண்டாயிருக்க நினைக்கலாகாதென்கிறதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தோஷம் நினையா தொழிகிறது) என்று தொடங்கி.

351) உஷம் நினையாதொழிகிறது ஐுணம்போலேயுண்டாயிருக்கவன்று, இல்லாமையாலே.

(வ்யா) அதாவது – பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷம் நினையாதொழிகிறது, தனக்கு குணமுண்டாயிருக்க அது நினையாதொழிகிறுப்போலே உண்டாயிருக்க நினையாதொழிகிறதன்று. முதலிலே இவ்விஷயங்களிலே அதில்லாமையாலே யென்கை. எங்ஙனேயென்னில்? ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வாராதபடி தானிட்ட கட்டளையிலே அங்கீகரிக்கைக்காக, “ஒன்றி யொன்றி யுலகம் படைத்தான்” என்றும், “எதிர் சூழல்புக்கு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸகலாத்மாக்களுடையவு முஜ்ஜீவநத்துக்கு ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலே க்ருஷி பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே, அநாதிகால முபேக்ஷகனாய்க் கைவிட்டிருந்தா னென்னவொண்ணாது, நிர்தயரைப்போலே கர்மாநுகுணமாக தண்டிக்கிறதும், மண்தின்ற ப்ரஜையை நாக்கிலே குறியிட்டு அஞ்சப்பண்ணும் மாதாவைப்போலே ஹிதபரனாய்ச் செய்கையாலே உஜ்ஜீவநத்துக் குடலாமித்தனை, நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யம் பூர்வம் பந்தஹேதுவாய்ப் போந்ததேயாகிலும், க்ருபா பரதந்த்ரனாய் அங்கீகரித்த பின்பு, நித்யஸம்ஸாரியை நித்யஸூரிகளோடு ஸமாந போகபாகியாக்குமளவில் நிவாரகரறச் செய்கைக் குறுப்பா மித்தனை ஆகையாலே, ச்லாக்யமாமித்தனை; க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்வைர விஹாரம் *யதி மே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸ்யாத்* என்கிறபடியே தனக்கிந்த போகத்தி லொட்டில்லாமையை வெளியிடுகைக்காகவும், “கோப்ய: காமாத்” என்கிறபடியே அவ்வழியாலே யவர்களைத் தன்பக்கல் ப்ரவணராக்கி உத்தரிப்பிக்கைக்காகவும்

செய்ததாகையாலே, குணமித்தனையல்லது குற்றமன்று. இனி, பாகவதர்களும் "குற்றரமின்றிக் குணம் பெருக்கி" என்கிறபடியே, நிர்த்தோஷராய் நிரவதிககுணரா யிருக்கையாலே உள்ளூற வாராய்ந்து பார்த்தால், அவர்கள் பக்கலிலுங் காணலாவதொரு தோஷமில்லையிறே. மற்றுமிப்புடைகளிலே பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷங்கள் தோற்றிற்றுகில் பரிஹாரங்கள் கண்டுகொள்வது. இத்தையெல்லாம் திருவுள்ளம் பற்றியாய்த்து (இல்லாமையாலே) என்றிவரருளிச் செய்தது.

(அவ) தோஷமில்லை என்று ஸ்வபக்ஷத்தாலே ஸாதித்தார் கீழ், இனி பர பக்ஷத்தாலே தோஷஸத்பாவத்தை அங்கீகரித்துக்கொண்டு தத்பரிஹாரத்தை அருளிச்செய்கிறுர் மேல் (தோஷமுண்டு) என்று தொடங்கி.

352) தோஷமுண்டென்று நினைக்கில் அது பரதோஷமன்று, ஸ்வதோஷம்.

(வ்யா) அதாவது, கீழ்ச் சொன்னபடியன்றிக்கே பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷமுண்டென்று நினைக்கில், அவர்கள் பக்கல் தனக்குத் தோற்றுகிற தோஷம் அவர்கள் தோஷமன்று; தத் த்ரஷ்டாவான தன்னுடைய தோஷமென்கை.

(அவ) அது ஸ்வதோஷமானபடியை ஸாதிக்கைக்காக தத்விஷய ப்ரச்நத்தை அநுவதிக்கிறுர் (ஸ்வதோஷமானபடி யென்னென்னில்) என்று.

353) ஸ்வதோஷமானபடி யென்னென்னில்,

(வ்யா) பரகதமாய்த் தோற்றுகிறவது ஸ்வதோஷமானபடி யெங்ஙனேயென்னிலென்றபடி.

(அவ) அதுக் குத்தர மருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்வதோஷத்தாலும்) இத்யாதியாலே.

354) ஸ்வதோஷத்தாலும் ஸம்பந்தத்தாலும்.

(வ்யா) அதாவது – காசாதிதுஷ்ட த்ருஷ்டிமானுக்கு, சந்திர த்விதவாதிகள் தோற்றுமாப்போலே, நிர்தோஷமான விஷயங்களிலே தோஷம் தோன்றும்படியான துர்வாஸநா துஷ்ட சித்ததையாகிற ஸ்வதோஷத்தாலும், பித்ராதிகள் தோஷம் புத்ராதிகளாமாப் போலே அவர்களுக்குண்டான தோஷம் தன்னதாம்படி அவர்களோடு தனக்குண்டான பந்த விசேஷத்தாலு மென்கை. (ஸ்வதோஷத்தாலும்) என்கிறவிது, அத்தலையில் தோஷாபாவத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. மற்றையது, தோஷவத்தையை அங்கீகரித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறது.

(அவ) ஸ்வ தோஷத்தாலே என்னலாவது தோஷந்தானுண்டானலன்றோ வென்ன அருளிச் செய்கிறுர் (ஸ்வதோஷமில்லையாகில்) என்று தொடங்கி.

355) ஸ்வதோஷமில்லையாகில் குணப்ரதிபத்தி நடக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – சந்திர த்வித்வ தர்சநஹேதுவான சக்ஷுர்தோஷமில்லாதபோது சந்த்ரைகத்வமே தோற்றுமாப்போலே, தோஷதர்சந ஹேதுவான ஸ்வசித்த தோஷமில்லாதபோது பகவத் பாகவத விஷயங்களில் குணப்ரதிபத்தியே நடக்குமென்கை. அது நடவாமையால் தோஷமுண்டென்று கொள்ளவேணுமென்று கருத்து.

(அவ) நடந்ததில்லையாகில் வரும் தோஷமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நடந்ததில்லையாகில்) என்று தொடங்கி.

356) நடந்ததில்லையாகில் உறுஷஜ்ஞாநமே உறுஷமாம்.

(வ்யா) அதாவது – குணப்ரதிபத்தி நடவாதொழிந்தால் தோஷ ப்ரதிபத்தியிறே நடப்பது, அந்த தோஷஜ்ஞாநந்தானே இவனுக்கு பகவந் நிக்ரஹஹேதுவான தோஷமாம்; இதடியாக வேறொரு தோஷமுண்டாமென்ன வேண்டாவென்கை. இத்தால், இது அவச்யம் பரிஹரணீய மென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து.

(அவ) இதுதானெல்லாம் சொல்லவேண்டுவது இதுதனக்கு அவகாசமிவனுக் குண்டானாலிறே யென்கிறார் மேல் (இதுதனக் கவஸரமில்லை) என்று.

357) இதுதனக்கு அவஸரமில்லை.

(வ்யா) அதாவது – பகவத் பாகவத தோஷசிந்தநமாகிறவிதுதனக்கு அவஸரந்தானி வனுக்கு முதலிலே யில்லையென்கை.

(அவ) அதெத்தாலேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வதோஷத்துக்கும்) என்று தொடங்கி.

358) ஸ்வஉறுஷத்துக்கும் ஊமவத் ஊாமவத ஶுணங்களுக்குமே காலம் போருகையாலே.

(வ்யா) அதாவது – "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பு, மிந்நின்ற நீர்மை" "அமர்யாத: க்ஷுத்ர:" "வித்வேஷமாநமதராக விலோப மோஹாத்யஜ்ஞாநபூமி:" *அதிக்ராமந் நாஜ்ஞாந்தவ விதிநிஷேதேஷு பவதேப்யபித்ருஹ்யந் வாக்த்தீக்ருதிபிரபி பக்தாயஸததம்। அஜாநந்ஜாநந் வாபவதஸஹநீயாகஸிரத:* *ஸ்ரீரங்கேசத்வத்குணநாமிவாஸ்மத் தோஷாணுங்க: பாரத்ருச்வாயதோஹம்* இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே அநவதிகமான தன்னுடைய தோஷாநுஸந்தாநத்துக்கும், அந்த தோஷத்தைப் பாராம லங்கீகரித்தருளின பகவானுடையவும், "வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு" என்றும் *போதயந்த: பரஸ்பர* என்றும் "அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னையாண்டா ரிங்கே திரிய, நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல் உறுமோ" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, புருஷகாரமும் உசாத்துணையும் ப்ராப்யருமான பாகவதர்களுடையவும், *ஸமஸ்த கல்யாண குணாம்ருதோததி:* *அஸங்க்யேய கல்யாண குணகணௌகமஹார்ணவ*

யதா ரத்நாநி ஜலதே ரஸங்க்யேயாநி புத்ரக, ததா குணஹ் யநந்தஸ்ய அஸங்யேயா மஹாத்மந: என்றும், *நாஹம் ஸ்மர்த்தோ பகவத் ப்ரியாணும் வக்தும் குணநபத்ம புவோப்ய கம்யாந்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அஸங்யேயமாயிருந்துள்ள குணநுஸந்த்தாநங்களுக்குமே காலம் போந்து மற்றென்றுக் கவகாசமில்லாமையாலே யென்கை.

(இவற்றுக்கே காலம் போருகையாலே) என்கையாலே, ஸ்வகுண ஸ்மரணத்துக்கு அவகாசமில்லை யென்னுமிடமும் அர்த்தாத்ஸித்தமிறே.

(அவ) ஆக, (மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவும் – பகவத் பாகவத தோஷஸ்மரண மாகா தென்னுமிடமும், அவர்களுடைய நைர்தோஷ்யமும்; தோஷமுண்டென்று நினைக்கில் அது தத்தோஷமன்று ஸ்வதோஷமென்றும், அது ஸ்வதோஷமாகைக்கு நிதாநங்களும், ஸ்வதோஷாபாவ சங்கைக்குத்தரமும், தோஷ ப்ரதிபத்தி நடக்கிலதுதானே இவனுக்கு மஹாதோஷமாமென்றும், ஸ்வதோஷ பகவத் பாகவத குணநுஸந்தாநத்துக்கே காலம் போருகையால் இதுதனக்கு இவனுக் கவஸரமில்லை யென்றும் அருளிச்செய்தார் கீழ், இப்படி தனக்கு உத்தேச்யமான பகவத்பாகவத விஷயங்களில் தோஷம் நினையாமலும் நினைத்தாலுகிலுமது தன்னுடைய தோஷமாக நினைத்திருக்கவேணுமென்றருளிச் செய்த ப்ரஸங்கத்திலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷவிஷயாநுஸந்தாநமு மின்னபடியாகவேணு மென்கிறார்மேல் (ஸம்ஸாரிகள்) என்று தொடங்கி.

259) ஸம்ஸாரிகள்தோஷம் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கக் கடவன்.

(வ்யா) அதாவது – ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான பகவத் வைமுக்க்யம், அநாத்மந்யாத்ம புத்தி அஸ்வேஸ்வபுத்தி முதலான தோஷங்கண்டால் அந்த தோஷங்களையிட்டு அவர்களை யிகழ்ந்து இவர்களுக்கும் நமக்கும் பணியென்னென்றிராதே அவர்களுடைய தோஷமும் தன்னுடைய தோஷமென்றநுஸந்தித்திருக்கக் கடவனென்கை.

(அவ) அதுக்கு ஹேது வென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கு ஹேது பந்தஜ்ஞாநம்) என்று.

260) அதுக்கு ஹேது பந்தஜ்ஞாநம்.

(வ்யா) அதாவது – தனக்கு சேஷிகளான பகவத்பாகவதர்கள் தோஷம் ஸ்வதோஷ மாக வநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது அவர்களோடு தனக்குண்டான ஸம்பந்தஜ்ஞாந மானப்போலே, ஸம்ஸாரிகளுடைய தோஷத்தைத் தன்னுடைய தோஷமாக அநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸம்பந்தஜ்ஞாநமென்கை.
எல்லார்க்கு மீச்வரனோடு ஸம்பந்த மொத்திருக்கையாலே அவ்வழியாலே தனக்கு மவர்களுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே, தனக்கு அவர்ஜநீயரான ப்ரக்ருதி பந்துக்களுக்கு வந்த தோஷம் தனக்கு வந்ததாக நினைத்திருக்குமோபாதி, ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான தோஷம் தன்னுடைய தோஷமென்றே நினைக்கக் குறையில்லையிறே.

(அவ) இதுதான் வேண்டுவது அவர்கள் தோஷந்தா னிவனுக்குத் தோன்றிலிறே. அதுதான் முதலிலே யிவனுக்குத் தோன்றுதென்கிறுர் மேல் (இறைப்பொழுதும் மெண்ணேம்) என்று தொடங்கி.

261) "இறைப்பொழுதும் எண்ணேம்" என்கையாலே அதுதான் தோன்றுது.

(வ்யா) அதாவது – *கடல் மல்லைத் தலசயனத் துறைவாரை எண்ணுதே யிருப்பாரை இறைப்பொழுது மெண்ணேம்* என்று, பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகள் பரிந்து பரிசர்யை பண்ண விருக்கும் பெருமையை யுடையனுய் வைத்து திருக்கடல் மல்லையிலே வந்து தங்களைப் பெறுகைக்குத் தறைக்கிடைகிடக்கிற நீர்மையை யுடையவனை, இதொருநீர்மை யிருக்கும்படியென்! என்று அந்நீர்மையிலே தோற்று அநவரதாநுஸந்தாநம் பண்ணவேண்டியிருக்க, அவனிடையாட்டங்கொண்டு காரியமற்று கேவல தேஹபோஷணுதி பரராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளை க்ஷணகாலமும் நினையோமென்கையாலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷந்தா னிவ்வதிகாரிக்குத் தோன்று தென்கை. திருமங்கை யாழ்வாரருளிச்செய்தவிது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லார்க்கு மொக்குமிறே.

(அவ) (தோன்றுது) என்னப்போமோ, *சொன்னுல் விரோதம்* *ஒருநாயகம்* *கொண்ட பெண்டிர்* இத்யாதியிலே ஆழ்வாருக்குமுட்பட ஸம்ஸாரிகள் குற்றம் தோன்றிற்றில்லையோ வென்ன அருளிச்செய்கிறுர் (தோன்றுவது) என்று தொடங்கி.

362) தோன்றுவது நிவர்த்தநார்யமாக.

(வ்யா) அதாவது – ஸம்ஸாரிகள் தோஷம் தோன்றுவது அந்த தோஷங்களினின்று மவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக வென்கை. *சொன்னுல் விரோதம்* முதலான வற்றுல் ஆழ்வாருமதில் திருவுள்ளம்வைத்தது அஸேவ்ய ஸேவாதிகளினின்று மவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காகவிறே, அதெல்லார்க்கு மொக்குமென்று கருத்து.

(அவ) ஆக, இவ்வதிகாரி ஸம்ஸாரிகள் தோஷங்கண்டா லநுஸந்திக்கும் ப்ரகாரமும், தத்தோஷந்தா னிவனுக்குத் தோன்று தென்னுமிடமும், தோன்றுவ தின்னதுக்காக வென்று மருளிச்செய்தார் கீழ், இப்படி காதாசித்கமாகத் தோன்றும் ஸம்ஸாரிகள் தோஷங்களை ஸ்வதோஷமாக நினைத்தும் தந்நிவர்த்தகனுயும் போருமளவன்றிக்கே, ஸ்வவிஷயத்திலே குற்றங்களைச் செய்தால் இவனிருக்க வடுக்கும்படி யருளிச் செய்கிறுர் மேல் (பிராட்டி) என்று தொடங்கி.

363) பிராட்டி, ராக்ஷஸிகள் குற்றம் பெருமாளுக்கும் திருவடிக்கும் அறிவியாதாப் போலே தனக்குப் பிறர்செய்த குற்றங்களை ஊமவஜீஊாமவத விஷயங்களில் அறிவிக்கக் கடவனல்லன்.

(வ்யா) அதாவது – ஏகாக்ஷீ ஏககர்ணி முதலான எழுநூறு ராக்ஷஸிகள் ஏகதிவஸம் போலே பத்து மாஸம் தர்ஜந பர்த்ஸநம் பண்ணவிருந்த பிராட்டி, இவர்களப்படி செய்த

குற்றத்தை பகவத் விஷயமான பெருமாளுக்கும் பாகவத விஷயமான திருவடிக்கு மறிவியாதாப்போலே, தன்விஷயமாகப் பிறர்செய்த குற்றங்களை பகவத் விஷயத்திலாதல் பாகவத விஷயத்திலாதல் மறந்தும் விண்ணப்பஞ்செய்யக் கடவனல்லனென்கை. (அறிவிக்கக்கடவ னல்லன்) என்கிறது, அவர்கள் திருவுள்ளத்திலே புண்பட்டால் பண்டே யழிந்துகிடக்கிற இவர்களுக்கு மிகவும் விநாச ஹேதுவாமென்று நினைத்து.

(அவ) இது கிம்புநர்ந்யாய ஸித்தமாம்படி ஈச்வரன்படியை அருளிச்செய்கிறார் (அறிவிக்க வுரியவன்) என்று தொடங்கி.

364) அறிவிக்க வுரியவனகப்பட வாய்திறவாதே ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்கு மென்றுநின்றதிறே.

(வ்யா) அதாவது – "எதிர்சூழல்புக்கு" என்கிறபடியே தம்முடைய சீலஸௌலப்யாதிகளைக்காட்டி ஸம்ஸாரி சேதநரைத் தப்பாம லகப்படுத்திக்கொள்ளுவதாக வந்தவதரித்து தமக்கடியார் வேணுமென்றபேக்ஷித்தால் அவர்கள் அப்படி அநுகூலராய்த் தோன்றுதொழிந்தாலும், "இவர்கள் செய்தபடி செய்கிறார்கள், நாமிவர்களுக் குறுப்பாகப் பெற்றோமிறே" என்று அதுதானே போக்யமாக விருப்பர், அதுக்குமேல் அவர்கள் வைமுக்க்யம் பண்ணினார்கள் என்று அவர்கள் குற்றத்தைத் தனியிருப்பிலே பிராட்டிக்கும் அருளிச்செய்யாரென்கிற "சூழ்ந்தடியார்" என்கிற பாட்டிலே, சேதநர் செய்த குற்றங்களைத் தன் திருவுள்ளத்துக் குகந்தவர்களுட னறிவிக்கைக்கு ப்ராப்தனான ஸர்வேச்வரனுட்படத் தன் திருப்பவளம் திறந்தருளிச் செய்யாதே, தானருளிச் செய்யா தொழிந்தாலும் அறியவல்ல ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்று சொல்லா நின்றதிறே யென்கை. இத்தால், அவனுட்பட விப்படி மறையாநின்ரு லிவனுக்குப் பின்னைச் சொல்லவேணுமோ வென்றபடி.

(அவ) இப்படி உத்தேச்ய விஷயங்களி லறிவியாதிருக்கும் மாத்ரமும் போராது, குற்றஞ் செய்தவர்கள் விஷயமாக க்ஷமாதயாதிகளும் நடக்கவேணு மென்கிறார் மேல் (குற்றஞ் செய்தவர்கள் பக்கல்) என்று தொடங்கி.

365) குற்றம் செய்தவர்கள்பக்கல், பொறையும் க்ருபையும் சிரிப்பும் உகப்பும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்.

(வ்யா) (பொறையாவது), அவர்கள் செய்த குற்றத்துக்குத் தாமொரு ப்ரதிக்ரியை பண்ணுதல் நெஞ்சிலே கன்றியிருத்தல் செய்யாமையாகிற அபராத ஸஹத்வம். (க்ருபையாவது), நாம் பொறுத்திருந்தோமாகிலு மெம்பெருமானுசிததண்டம் பண்ணவன்றோ புகுகிறான், ஐயோ! இனி யிதுக்கென் செய்வோம்! என்கிற பரது:க்காஸஹிஷ்ணுத்வம். (சிரிப்பாவது), அத்ருஷ்ட விரோதமாக விவர்களால் செய்யலாவதொன்றில்லையிறே, பாருஷ்யாதி முகத்தாலே க்க்யாதிலாபாதித்ருஷ்ட விரோதங்களிறே இவர்களால் செய்யலாவது, அப்படி சிலவற்றைச் செய்தால்

தங்களோபாதி நாமுமிவற்றிலே சபலராய் இவற்றினுடைய ஹாநியைப்பற்ற நெஞ்சாறல் பட்டுத்தளர்வுதோமென் றிருந்தார்களாகாதே, இவர்க ளறிவிலித்தன மிருந்தபடியென்! என்று பண்ணும் ஹாஸம். (உகப்பாவது), அவர்கள் பண்ணும் பரிபவாதிகளுக்கு விஷயமான சரீரத்தைத் தனக்கு சத்ருவாகவும், அவர்கள் ஹாநிபண்ணும் த்ருஷ்ட பதார்த்தங்கள் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களாகவும் நினைத்திருக்கையாலே, தன்னுடைய சத்ரு விஷயமாக வொருவன் பரிபவாதிகளைப் பண்ணுதல் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களா னவற்றைப் போக்குதல் செய்தா லுகக்குமாப்போலே, அவர்க ளளவில் பிறக்கும் ப்ரீதி. (உபகார ஸ்ம்ருதியாவது), நம்முடைய தோஷங்களை நாம் மறந்திருக்கும் தசைகளிலே உணர்த்தியும், நமக்கிவ்விருப்பில் நசையறும்படியான செறுப்புக்களைச் செய்தும், இவர்கள் நமக்குப்பண்ணுகிற உபகாரமென்றுன்! என்றிருக்கும் க்ருதஜ்ஞதை (நடக்கவேணும்) என்றது, இவை இத்தனையும் குற்றஞ் செய்தவர் விஷயத்திலே இவனுக்கவச்யமுண்டாய்ப் போரவேணுமென்று தோற்றுகைக்காக.

ஆக இப் ப்ரகரணத்தால், ஹிதோபதேசஸமயத்தில் விப்ரதிபத்தி விசேஷங்களும், தத்ரஹிதமாக உபதேசிக்கவேணு மென்னுமிடமும், உபதேச ஸாக்ஷாத் பலமும் உபதேஷ்டாவி ஞசார்யத்ம் ஸித்திக்கும் வழிகளும், விப்ரதிபத்தி யுடனுபதேசிக்கில் உபயர்க்கும் ஸ்வரூப ஸித்தியில்லாமையும், உபதேஷ்டாவான ஆசார்யனுக்கு அவச்யாபேக்ஷித குணத்வயமும், ஸாக்ஷாதாசார்யத்வ மின்ன மந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனுக் கென்றும் சொல்லுகையாலே, ஸதாசார்ய லக்ஷணத்தையும்; ததநந்தரம் ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணத்தையும், ததுபயருடைய பரிமாற்றங்களையும், சிஷ்யனுக் காசார்ய விஷயத்தில் "தீமனங் கெடுத்தாய்" இத்யாதிப்படியே யாவச்சரீரபாதமுபகார ஸ்ம்ருதி நடக்கவேணுமென்னு மத்தையும், மனஸ்ஸுக்குத்தீமை யின்னதென்னுமிடத்தையும், அதிலுபபாதநீயாம்சத்தி னுபபாத நத்தையும், தத்ப்ரஸங்கத்திலே மற்று மிவனுக் கபேக்ஷிதமான அர்த்த விசேஷங்களை _யும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, கீழ்ச் சொல்லிவந்த த்வயநிஷ்ட்டனை அதிகாரிக்கு ததுபதேஷ்டாவான ஆசார்ய விஷயத்தி லுண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபத்த் யநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களும் சொல்லப்பட்டது.

ஆறு ப்ரகரணங்களில் நான்காவதான ஸதாசார்யாநுவர்த்தந ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஆறு ப்ரகரணங்களில் ஐந்தாவதான

பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவ ப்ரகரணம்

(அவ) இனி, (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது, பகவத் குணாநுஸந்தாநம் அபயஹேது) என்று தொடங்கி, (நிவர்த்யஜ்ஞாநம் பயஹேது, நிவர்த்தகஜ்ஞாநமபய ஹேது) என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிக் கநாதிகாலார்ஜித கர்மவிநாசகாரணமாய் அத்வேஷம் முதலாக ப்ராப்திபர்யந்தமாக நடுவுள்ளபேறுகளுக்கெல்லாம் ப்ரதாந ஹேதுவான பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபாவைபவம் சொல்லப்படுகிறது. ஸம்ஸாரிகள் தோஷமும் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கை முதலாக ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாய் வந்த அர்த்தவிசேஷங்களை ப்ரதிபாதித்துத்தலைக்கட்டின அநந்தரம், கீழ் (ஸ்வ தோஷத்துக்கும்) இத்யாதி வாக்யத்திலே இவனுக்கு அநவரதகர்த்தவ்யமாகச் சொன்ன ஸ்வதோஷ பகவத்பாகவத குணாநுஸந்தாநங்களில் வைத்துக்கொண்டு, பாகவத குணாநுஸந்தாநம் ப்ரதிபாத்யாம்சத்துக் குபயுக்தமல்லாமையாலே அத்தை விட்டு, அதுக்குபயுக்தமான ஸ்வதோஷ பகவத் குணாநுஸசந்தாநங்களை அங்கீகரித்துக் கொண்டு அவை இரண்டுக்கும் ப்ரயோஜநமின்ன தென்கிறார்மேல் (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம்) என்று தொடங்கி.

366) ஸ்வஉரஷாநுஸந்யாநம் ஹயஹேது; ஹமவத் ஶுணாநுஸசந்யாநம் அஹயஹேது.

(வ்யா) (ஸ்வதோஷமாவது) – அநாத்ம குணதிகளும்; அதுக்கு மூலமாய் அநாதி காலமே பிடித்துக் காழ்ப்பேறிக்கிடக்கிற அவித்யாதிகளும்; ஏததநுஸசந்தாநம், இது விதுவாக இன்னம் ஸம்ஸரணம் வரில் செய்வதென்! என்னும் பயத்துக்கு ஹேது. (பகவத்குணமாவது), இத்தோஷத்தைப் பார்த்திகழாம லங்கீகரித்து இவற்றைப் பொறுத்து இவ்வாத்மாவைத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்குடலான அவனுடைய தயாக்ஷாந்த்யாதிகள்; ஏததநுஸசந்தாநம், அநாதிகாலம் ஸம்ஸார ஹேதுவாய்ப்போந்த ஸ்வதோஷபலத்தைப் பார்த்து இன்னமு மப்படியாகில் செய்வதென் என்கிற பயத்தினுடைய நிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவென்கை. *துரந்தஸ்யாநாதே ரபரிஹரணீயஸ்யமஹதோ நிஹீநாசாரோஹம் ந்ருபசு ரசுபஸ் யாஸ்பதமபி, தயாஸிந்தோ பந்தோ நிரவதிக வாத்ஸ்ஸ்ய ஜலதே தவஸ்மாரம் ஸ்மாரம் குணகண மிதீச்சாமி கதபீ:* என்னக்கடவதிறே.

(அவ) இப்படி இவ்விடத்திலே பயாபயஹேதுக்களான ஸகலதோஷ ஸகல குணங்களையும் சேரச் சொல்லியிருக்கச்செய்தே, (இழவுக்கடி கர்மம், பேற்றுக்கடி க்ருபை) என்றும், (கர்ம பலம்போலே க்ருபாபலமு மநுபவித்தேயறவேணும்) என்றும், கர்மத்தையும் க்ருபையையுமே இழவுபேறுகளுக்கு ஹேதுவாகச் சொல்லிக் கொண்டு போய், (பயஹேது கர்மம், அபயஹேது காருண்யம்) என்று நிகமித்தது இவை யெல்லாவற்றிலு மிவனுக்கு ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்கு ப்ரதாநஹேதுக்களவை

யாகையாலே, இவை இரண்டையும் பின்செல்லும் மற்றுள்ளவையும் இவை புக்கவிடத்தே தானே வந்து விடுமிறே. இங்ஙனன்றிக்கே, அவன்படியை நினைத்து பயமும், தன்படியைநினைத்து அபயமுமாமளவில் அறிவிலித்தனமே பலிக்குமென்கிறார் (பயாபயங்க ளிரண்டும்) என்று தொடங்கி.

367) ஶயாஶயங்களிரண்டும் மாறுடில் அஜ்ஞதையே ஸிஜீயிக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – கீழ்ச்சொன்னபடியன்றிக்கே, அநாதிகாலம் தனக்குப் பரதந்த்ரமான ஆத்மவஸ்துவை கர்மவ்யாஜத்தாலே ஸம்ஸரிப்பித்துப் போந்தவனன்றோ! நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனனவவ னின்னமும் ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்; என்று அவன்படியை நினைத்து பயப்படுகையும், முன்புபோலன்றிக்கே நமக்கிப்போ தாத்மகுணங்களுண்டா கையால் பேற்றில் கண்ணழிவில்லையென்று தன்படியை நினைத்து பயங்கெடுகையுமா மளவில், தான் தனக்கு நாசகனென்று பயப்படுகையும், ஈச்வரனே ரக்ஷகனென்று பயங் கெடுகையுமாகிற ஜ்ஞாத்ருத்வவேஷ மில்லாமையாலே அஜ்ஞதையே ஸித்தித்து விடுமென்கை.

(அவ) (அஜ்ஞதையே ஸித்திக்கும்) என்ற வித்தைத் தள்ளுகைக்காக, ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களைக்கொண்டு பரத்யவஸ்தாநம் பண்ணினவர்கள் சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (ஆனால்) என்று தொடங்கி.

368) ஆனால் "நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்" "ஆற்றங்கரைவாழ் மரம் போலஞ்சுகின்றேன்" என்கிற பாசுரங்களுக்கு அடியென்னென்னில்.

(வ்யா) அதாவது – இப்படியாகில், தத்வவிதக்ரேஸரரானவாழ்வார்கள் "உண்ணிலா விய வைவரால் குமைதீற்றி என்னையுன் பாதபங்கயம், நண்ணிலா வகையே நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்" என்று, "காட்டிப்படுப்பாயோ" என்கிறபடியே விஷயங்களைக் காணில் முடியும்படியான வென்னை, உள்ளே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகையாலே ஆந்த்ரசத்ருக்களாயிருக்கிற இந்த்ரியங்களைந்தாலும் நலிவுண்ணும்படி பண்ணி ப்ராப்தமுமாய் போக்யுமுமான உன்திருவடிகளைக் கிட்டாதபடியாகவே, சரணாகதனை பின்பும் ஸம்ஸாரத்திலே வைத்து நலிய வெண்ணாநின்றாயென்றும்; "மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொ லென்றின்ன மாற்றங்கரைவாழ் மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்" என்று – மநுஷ்யர்களுடைய கர்ப்பஸ்தாநத்திலே என்னுடைய கர்மாநு குணமாக வின்னம் ஸம்ஸரிப்பிக்கிறாயோவென்றும், இப்போதிப்போது போய்த்து என்னும்படி பயஸ்தாநமான ஆற்றங்கரையிலே வர்த்திக்கிற மரம்போலே உன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நினைத்தஞ்சாநின்றேன் என்றும் அருளிச்செய்த பாசுரங்களுக்கு நிதான மென்னென்னிலென்கை.

(அவ) அதுக்குத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (பந்தாநுஸந்தாநம்) என்று.

369) ஶந்யாநுஸந்யாநம்.

(வ்யா) அதாவது – பேறிழவுகளிரண்டு மவனுலே யென்னலாம்படி நிருபாதிக ரக்ஷக னுனவனேடு தங்களுக்குண்டான ஸம்பந்தத்தினுடைய அநுஸந்தாந மென்கை.

(அவ) பந்தாநுஸந்தாநத்தாலே இப்படி தன்னுல் வருமவற்றை அவன் குறையாகச் சொல்லலாமோ வென்ன; ஆமென்னு மிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச் செய்கிருர் (ப்ரஜை) என்று தொடங்கி.

370) ப்ரஜை தெருவிலே யிடறித் தாய்முதுகிலே குத்துமாபோலே, நிருபாயிக ஙந்யூுவாய் ஶக்தனுயிருக்கிறவன் விலக்காதொழிந்தால் அப்படிச் சொல்லாமிறே.

(வ்யா) அதாவது – க்ரீடார்த்தமாகத் தெருவிலே ஓடித்திரிகிற ப்ரஜை, அங்கே யிடறிக் கால் நொந்தவாறே அழுதுகொண்டு அகத்திலே வந்து, தனக்கிவ்வேதனே வந்தது தாயாலேயாக நினேத்து, அவள் முதுகிலே குத்துமாப்போலே, ஒருபாதி ப்ரயுக்த மல்லாமையாலே ஒழிக்க ஒழியாத பந்தத்தையுடையவனுமாய், இச்சேதநனுடைய கர்மத்தோடு ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களோடு வாசியற ஸர்வமும் ஸ்வாதீநமாகையாலே கர்மாநுகுணமாக ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களாலே யிவன்படுகிற நலிவைத் தவிர்க் கைக்கு சக்தனுமா யிருக்கிறவன், நலிவுபடவிட்டு விலக்காதொழிந்தால், அவனி வற்றையிட்டு நலிவிக்கிரு னென்னலாமிறே யென்கை.

(அவ) விலக்காதமாத்ரங்கொண்டு அவனே செய்தா னென்னலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிருர் (ப்ரஜையை) என்று தொடங்கி.

371) ப்ரஜையைக் கிணற்றின் கரையினின்றும் வாங்காதொழிந்தால் தாயே தள்ளினு ளென்னக்கடவதிறே.

(வ்யா) அதாவது – கிணற்றின் கரையிலே ப்ரஜை யிருக்கிறபடியைக் கண்ட மாதா வானவள் அப்போதே யோடிச்சென்று கிணற்றின் கரையினின்றும் வாங்காதொழிந்தால், அக்கிணற்றிலே ப்ரஜை விழுந்தவளவில், “தாயப்போதே சென்றெடுத்தாளாகில் ப்ரஜை விழுமோ, கிணற்றின் கரையிலிருப்பை யிவளநுமதி பண்ணியிருக்கையாலேயன்றே விழுந்தது. ஆனபின்பிவளன்றே தள்ளினுள்” என்று லோகஞ் சொல்லக் கடவதிறே யென்கை.

(அவ்) ஆனுல் *அப்ரதிஷித்தமநுமதம்* என்கிற ந்யாயத்தாலே, விலக்காமையாவது அநுமதியாய்த்தபின்பு, அவனநுமதியோ பின்னே இவனிழவுக்கு ஹேது வென்ன அருளிச்செய்கிருர் மேல் (இவனுடைய) என்று தொடங்கி.

372) இவனுடைய அநுமதி பேற்றுக்கு ஹேதுவல்லாதாப்போலே அவனுடைய அநுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று.

(வ்யா) அதாவது – ரக்ஷ்யபூதனுன இவனுடைய ரக்ஷ்யத்வாநுமதி அசித்வ்யாவ்ருத்தி வேஷமாகையாலே பகவல்லாபத்துக்கு ஹேதுவல்லாதவோபாதி, ரக்ஷகனுன அவனுடைய ஸம்ஸாராநுமதியும் ஸ்வாஜ்ஞாரூப சாஸ்த்ரமர்யாதை ஜீவிக்கைக்காக

க்ரமேணுங்கீகரிக்கிறே மென்று இவன் ருசிபார்த்திருக்கிற விருப்பாகையாலே ததலா பத்துக்கு ஹேதுவன்றென்கை.

(அவ) இவ்வநுமதி த்வயமும் பின்னை யேதாவதென்ன அருளிச்செய்கிறுர் (இரண்டும்) என்று தொடங்கி.

373) இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபம்.

(வ்யா) (இருவர்க்கும் ஸ்வரூபம்) என்றது, பரதந்த்ரராயும் ஸ்வதந்த்ரராயு மிருக்கிற இருவர்க்கும் ஸ்வஸாதாரணுகார மென்றபடி. அதாவது, பரதந்த்ரனுன இவனுக்கு ஸ்வரக்ஷயத்வாநுமதி ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாலே ஸ்வரூபம்; ஸ்வதந்த்ரனுன அவனுக்கு ஸ்வரக்ஷயவஸ்து ரக்ஷணத்தில் ஸ்வாஜ்ஞாரூப சாஸ்த்ராநுகுண நிர்வஹணுர்த்தமான ஸம்ஸாராநுமதி ஸ்வாதந்த்ர்ய வேஷமாகையாலே ஸ்வரூப மென்கை.

(அவ) ஆனுல் இழவு பேறுகளுக் கடி யெவையென்ன அருளிச்செய்கிறுர் (இழவுக்கடி) என்று தொடங்கி.

374) இழவுக்கடி கர்மம்; பேற்றுக்கடி க்ருபை.

(வ்யா) அதாவது - பகவத் விஷயத்தை அநாதிகால மிழக்கைக்கு ஹேது, “முன் செய்த முழுவினை” என்னும்படி அநாதிகால ஸஞ்சிதமான இவனுடைய கர்மம்; இப்படி இழந்துகிடந்தவிவ னவ்விஷயத்தை பெறுகைக்கு ஹேது, “விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்” என்னும்படி இருகரையுமழியப் பெருகும் பகவத் க்ருபையென்கை.

(அவ) இங்ஙனன்றிக்கே மாறிச் சொல்லுமளவில் வருமநர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறுர் மேல் (மற்றைப்படி சொல்லில்) என்று தொடங்கி.

375) மற்றைப்படி சொல்லில் இழவுக்குறுப்பாம்.

(வ்யா) அதாவது – இப்படியன்றிக்கே, (பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறுடில்) என்கிற விடத்திற்போலே, “இழவுக்கடி ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யம், பேற்றுக்கடி சேதந ஸத் குணம்” என்று இழவு பேறுகளுக்கு ஹேதுவை மாற்றிச் சொல்லில் ஈச்வரன் கை வாங்குகையாலே அவன் திருவடிகளைப் பெறும லிழந்து போகைக் குடலாமென்கை. அதவா, (மற்றைப்படி) இத்யாதிக்கு, “இழவுக்கடி சேதந கர்மம், பேற்றுக்கடி ஈச்வர க்ருபை” என்று இழவிவனுலும் பேறவனுலுமாகச் சொன்னபடி யன்றிக்கே, இழவு பேறுக ளிரண்டுக்குமடி யீச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யமென்று அநாதிகால மிழந்ததுக்கு மடி அவனுகச் சொல்லில் அவன் கைவாங்குகையாலே ஒருகாலமு மவனைப் பெறும லிழந்து போகைக் குடலாய்விடு மென்னவுமாம்.

(அவ) இப்படி சொல்லுமளவில் ஈச்வரன் கைவாங்கு மென்னுமத்தை, லௌகிக ந்யாயத்தை யுபஜீவித்துக்கொண்டு தர்சிப்பிக்கிறுர் (எடுக்க நினைக்கிறவனை) என்று தொடங்கி.

376) எடுக்க நினைக்கிறவனைத் தள்ளினுயென்கை எடாமைக்குறுப்பிறே.

(வ்யா) அதாவது – ஆழ்ந்த கிணற்றில் தன் கர்மாநுகுணமாக அநவதாநத்தாலே விழுந்தவனை அருகினின்ற ஒருவன் க்ருபாவானுனவ னெடுப்பதாக யத்நிக்கிறவளவிலே, தான் விழுகிறபோது அவனுஸந்நனென்கிறமாத்ரத்தைக்கொண்டு அவன் தன்னைத் தள்ளினுனுக நினைத்து, "இக்கிணற்றிலே யென்னைத் தள்ளினுயும் நீயன்ருே" என்ருல், "நான் செய்யாத காரியத்தை இவன் சொல்லுவதே!" என்று சீற்றமெழுந்திருந்து எடாமல் கைவாங்குகைக் குறுப்பாமாப்போலே, ஸ்வகர்மத்தாலே ஸம்ஸாரமாகிற படுகுழியிலே விழுந்துகிடக்கிற தன்னை யெடுக்க நினைக்கிற க்ருபாவானுன வீச்வரனை, "இத்தனை காலமுமென்னை ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளிவிட்டு வைத்ததாயும் நீயே" என்ருல், சீறிக் கைவாங்கி பட்டது படுகின்ருன் என்றிருந்து விடுகைக்குறுப்பாமிறே யென்கை.

(அவ) இப்படி சொல்லுகை ஈச்வரனுக்குச் சீற்றத்துக் குடலென்னுமிது லௌகிக ந்யாயத்தைக்கொண்டு சொல்லவேணுமோ, தத்வ தர்சிகளான திருமங்கையாழ்வார் பூர்வோக்திக் கநந்தரத்திலே தாமே அருளிச்செய்தாரிறே யென்கிறுர் (சீற்றமுள) என்று தொடங்கி.

377) சீற்றமுளவென்ற வநந்தரத்திலே யிவ்வர்யத்தைத் தாமே அருளிச்செய்தாரிறே.

(வ்யா) அதாவது – "இன்னம், மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொல்" என்று, ஈச்வரன் தன் ஸ்வதந்த்ர்யத்தாலே ஸம்ஸரிப்பிக்கிறுனுகச் சொன்னவிது, கர்மாநு குணமாக ஸம்ஸரிக்கிற ஆத்மாவை ஸம்ஸாரத்தினின்று மெடுக்கைக்கு க்ருஷி பண்ணிப்போருமவன் திருவுள்ளம் சீறுகைக் குடலென்று நினைத்து, கீழ் விண்ணப்பஞ் செய்த வார்த்தையாலே திருவுள்ளத்துக்குச் சீற்றமுண்டென்ற முதல் வார்த்தைக் கநந்தரத்திலே, இழவுக்கடி யவனுகச் சொல்லுகை நிக்ரஹ ஜநகமென்னு மிவ் வர்த்தத்தை முன்பப்படி அருளிச்செய்த தாமே அருளிச்செய்தாரிறே யென்கை.

(அவ) "சீற்றமுள" என்ற பின்பும் "ஆகிலும் செப்புவன்" என்று முன்பு சொன்னது தன்னையே சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை, ப்ரச்நோத்தரரூபேண ப்ரகாசிப்பிக்கிறுர் (சீற்றம்) என்று தொடங்கி.

378) சீற்றமுண்டென்றறிந்தால் சொல்லும்படியென்னென்னில், அருளும் ஆர்த்தியும் அநந்யமதித்வமும் சொல்லப்பண்ணும்.

(வ்யா) அதாவது – கீழ்ச்சொன்ன வித்தாலே ஈச்வரன் திருவுள்ளத்துக்குச் சீற்ற முண்டென்றறிந்தால் பின்னையு மிவ்வார்த்தையைக் கூசாமல் திருமுன்பே சொல்லும்படி யெங்ஙனே யென்னில்? அவன் சீற்றத்தைத் தன் ஸந்நிதியில் ஜீவிக்க வொட்டாத பரது:க்காஸஹிஷ்ணுத்வரூபையான க்ருபையும், சீற்றங்கண்டஞ்சி வாய் மூடவொட்டாதபடி கரையழிந்து செல்லுகிற ஸம்ஸாரார்த்தியும், சீறியெடுத் தெறியிலும் வேறு புகலில்லாமையாகிற அநந்யகதித்வமும் சொல்லும்படி பண்ணுமென்கை. இத்திருமொழியிலே, “அடைய வருளா யெனக்குன்றனருளே” “துணியேனினி நின்னருளல்ல தெனக்கு” “தொண்டரானவர்க் கின்னருள் செய்வாய்” என்று பலவிடங்களிலுமவனருளையும், “ஆற்றங்கரை வாழ் மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்” “காற்றத்திடைப்பட்ட கலவர் மனம்போ லாற்றத் துளங்காநிற்பன்” “பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்ருப்போல் தாங்காதுள்ளந் தள்ளும்” “இருபாடெரி கொள்ளியினுள் ளெறும்பேபோ லுருகா நிற்கு மென்னுள்ளம்” “வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம் போலே யுள்ளந் துளங்கா நிற்பன்” என்று பல த்ருஷ்டாந்தங்களாலும் தம்முடைய ஆர்த் யநந்யகதித்வங்களையு மருளிச் செய்தாரிறே.

(அவ) இப்படி அநந்யகதித்வாதிக ளுண்டானுலும் அவனுக்குச் சீற்றம் பிறக்கும்படி சிலவற்றைச் சொல்லலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிருர் (சீறினுலும்) என்று தொடங்கி.

380) சீறினுலும் காலைக் கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பானெருவனைப் பெற்ருல் எல்லாம் சொல்லலாமிறே.

(வ்யா) அதாவது – சீறின காலத்திலும் சீற்றத்துக்கு விஷயமானவர்களுக்குச் சென்று திருவடிகளைப் பூண்டுகொள்ளலாம்படி பரமக்ருபாவானு யிருப்பானெருவனைப் பெற்ருல் நினைத்தபடியெல்லாம் சொல்லலாமிறே யென்கை.

(அவ) சீறின தசையிலும் காலைக்கட்டிக் கொளலாலாயிருக்கும்படிக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிருர் (*க்ருபயா பர்யபாலயத்* “அரிசினத்தால்”) என்று.

380) “க்ருபயா பர்யபாலயத்” “அரிசினத்தால்”.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

(வ்யா) அதாவது – *ஸதம்நிபதி தம்பூமௌ சரண்யச்ச ரணுகதம்। வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த்த: க்ருபயாபர்யபாலயத்* என்றபராதத்தைத் தீரக்கழியச்செய்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கிலக்காய் புறம்புபுகலற்றவாறேவந்து திருவடிகளிலே விழுந்த காகத்தை, க்ருபையாலே ரஷித்தாராகையாலும்; “அரிசினத்தாலீன்றதா யகற்றிடினும் மற்றவள் தன்னருள் நினைந்தேயழுங்குழவியதுவே போன்றிருந்தேனே” என்று பெறுகைக்கு வருந்தி வரங்கிடந்து பெற்ற தாயானவள், இது செய்த தீம்பைக்கண்டு அரிந்துபொகடவேண்டும் சீற்றத்தை யுடையளாய்க் கொண்டு கிட்ட வரவொட்டாமல் தள்ளிவிட்டாலும், வேறு போக்கடியற்று, சீறியெடுத்தெறிகிற அவளுடைய முகத்திரக்கத்தையே நினைத்து அழுது காலைத் தழுவிக்கொள்ளும் குழவி போலே, என்னபராதத்தைக்கண்டு அருகுவாராதபடி தேவர் தள்ளிவிடப் பார்க்கிலும்

திருவடிகளல்லது வேறு போக்கடி யற்றிருந்தேன் என்று ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமா ளருளிச்செய்கையாலும்; (சீறிலும் காலைக் கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பா னொருவன்) என்னுமிடம் ஸித்தமென்கை. இப்படி, ஆழ்வா ரருளிச்செய்த இவ்வர்த்தத்தை, *நிராஸகஸ்யாபி நதாவதுத்ஸஹே மஹேசஹாதும் தவபாத பங்கஜம், ருஷா நிரஸ்தோபி சிசுஸ்ஸநந்தயோ நஜாதுமாதுச் சரணௌ ஜிஹாஸதி* என்று ஆளவந்தா ரருளிச்செய்தாரிறே. ஆக இவ்வளவும், (பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறுடில் அஜ்ஞதையே ஸித்திக்கும்) என்றதின்மேல் வந்த சங்கா பரிஹாரங்கள் பண்ணப்பட்டது.

த்ருதீய ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

மங்களாசாஸந ப்ரகரணமான த்ருதீய ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

சதுர்த்த ப்ரகரணம்

த்ரிபாத் விபூதி ப்ரகரணம்

ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தி லீச்வரன் பண்ணும் க்ருஷி பரம்பரை

(அவ) இனி, (பகவத் குணாநுஸந்தாந மபயஹேது [366]) என்று கீழருளிச் செய்தத்தை விசதீகரிகைக்காக ஈச்வரனிவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்குப் பண்ணும் க்ருஷிபரம்பரையை யருளிச்செய்கிறார் (த்ரிபாத் விபூதியிலே) என்று தொடங்கி.

381) த்ரிபாத்விபூதியிலே பரிபூர்ணாநுபவம் நடவாநிற்க அதுண்ட துருக்காட்டாதே, உபாந்தரமதனை புத்ரன்பக்கலிலே பித்ருஹ்ருதயங் கிடக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரி கள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடிபோய், இவர்களைப் பிரிந்தாலாற்ற மாட்டாதே, இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்குக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து, அவற்றைக் கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான ஶக்திவிஶேஷங்களையுங் கொடுத்து, கண்காணநிற்கிலாணையிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத்தோற்றாதபடி, உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய்முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாப்போலே தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே யகவாயிலே யணைத்துக்கொண்டு, ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்றென்று விடாதே ஸத்தையை நோக்கி யுடன்கேடனாய், இவர்கள் அஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே யநுமதிதாநத்தைப் பண்ணி உதாஸீநரைப் போலேயிருந்து மீட்கைக் கிடம்பார்த்து, நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையுங்காணாதே, நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தா லொரு வழியாலும் பசைகாணாதொழிந்தால் அப்ராப்யமென்று கண்ணநீரோடே மீளுவது; தனக்கேற விடம்பெற்றவளவிலே, என்னூரைச்சொன்னாய் என்பேரைச்சொன்னாய் என்னடியாரை நோக்கினாய் அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய் அவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாய் என்றாப்போலே சிலவற்றையேறிட்டு, மடிமாங்காயிட்டு, பொன் வாணியன் பொன்னை யுரைகல்லிலேயுரைத்து மெழுகாலேயெடுத்துக் கால்கழஞ்சென்று திரட்டுமாப்போலே, ஜந்மபரம்பரைகள்தோறும், யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் ஆநுஷங்கிக மென்கிற ஸுக்ருத விஶேஷங்களைக் கல்பித்து தானேயவற்றை யொன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்.

(வ்யா) *த்ரிபாதஸ் யாம்ருதம் திவி* என்கையாலே, நித்ய விபூதியை த்ரிபாத் விபூதி யென்னக்கடவதிறே. இதினுடைய த்ரிபாத்த்வந்தான் பலபடியாக நிர்வஹிக்கலா யிருக்கும். எங்ஙனேயென்னில் *பாதோஸ்ய விச்வா பூதாநி த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி* என்று – இந்த விபூதியி லெல்லா பூதங்களு மிவனுக்கு நாலத்தொன் றென்னும்படி அல்பமா யிருக்கும்; பரமாகாசத்தில் இவனுடைய நித்யமான விபூதி த்ரிபாத்தென்னும் படி மும்மடங்கா யிருக்கும். “இந்த விபூதி த்வய விஷயமான பாதசப்தமும் த்ரிபாச்

சப்தமும் அல்பத்வ மஹத்வங்களுக் குபலக்ஷணமித்தனையொழிய பரிச்தேதபர மன்று, லீலா விபூதியி லண்டங்கள்தானே அஸங்யாதங்களாயிறே யிருப்பது” என்று தீப ப்ரகாசத்திலே ஜீயரருளிச்செய்கையாலே, இவ் விபூதியில் கார்யரூப ப்ரதேசத்தைப் பற்ற பரமாகாசத்தில் நித்ய விபூதி மும்மடங்கா யிருக்கு மென்னவுமாம். அன்றிக்கே, *‘திவி’ இதி அப்ராக்ருதம் ஸ்தாநமுச்யதே; த்ரிபாத்த்வஞ்ச, அப்ராக்ருதைர் போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாந விசேஷைர்வா, பூஷணாஸ்த்ராதிருபேண ஜகதந்தர்கத வஸ்த்வமாநிபிர்நித்யை: பகவதநுபவமாத்ரபரைச்ச நித்யஸித்தைர் முக்தைச்சாத்மா பிர்வாஸம்பவதி* என்று ச்ருதப்ரகாசிகையிலே பட்டரருளிச் செய்தபடியே அப்ராக்ருதமாயிருந்துள்ள போக்யவிசேஷங்கள் போகோபகரண விசேஷங்கள் போகஸ்தாநவிசேஷங்களாகிற மூன்றம்சங்களோடே யிருக்கையாலே யாதல், அஸ்த்ரபூஷணத்யாயத்தில்படியே பூஷணாஸ்த்ராதிரூபத்தாலே ஜகதந்தர்கத வச்தபிமாநிகளான நித்யரும், கேவல பகவதநுபவபரரா யிருக்கும் நித்யரும் முக்தருமா யிப்படி மூன்றம்சமா யிருக்கு மாத்மாக்களை உடைத்தாயாகையாலே யாதல் த்ரிபாத்தென்னவுமாம். ஆக, இப்படி லீலா விபூதியில் அத்யந்த வ்யாவ்ருத்தை யாகையாலே நிரதிசய ஸுகாவஹையான நித்ய விபூதியிலே.

(பரிபூர்ணநுபவம் நடவாநிற்க) நித்யமுக்தரோடே கூடியிருந்து ஓரொன்றே நிரதிசயாநந்த ஜநகமான ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளெல்லாவற்றையும் யுகபவதே வாநுபவிக்கையாகிற பரிபூர்ணநுபவம் அவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லாநிற்க வென்கை.

(அது உண்டதுருக்காட்டாதே) அதாவது – அப்போதப்போது வடிவு இட்டு மாறினுப்போலே புதுக்கணித்து வரப்பண்ணு மந்த வநுபவமொன்றும் வடிவில் தோற்றுதே யென்கை.

(தேசாந்தரகதனை புத்ரன் பக்கலிலே பித்ரு ஹ்ருதயங் கிடக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடி போய்) அதாவது – அநேக புத்ரர்களில் வைத்துக்கொண்டு ஒருவன் ஸ்வகர்மாநுகுணமாக தேசாந்தரமே போனல், மற்றுண் டான புத்ரர்களும் தானுமாயிருந்து ஜீவியாநிற்கச்செய்தேயும், “இவர்களோபாதி அவனுங் கூடவிருந்து வாழுகைக் கிட்டுப்பிறந்து வைத்தும் இத்தை யிழந்து கிடக்கிறனே!” என்று, தேசாந்தரகதனை வந்த புத்ரன்பக்கலிலே பிதாவினுடைய ஹ்ருதயங் கிடக்குமாப்போலே, நித்யமுக்தரும் தானுங் கூடியிருந்து வாழச்செய்தே “இப்போகத்தில் ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க இச்சேதந ரித்தை யிழந்து கிடப்பதே!” என்று தேசாந்தரஸ்தரான ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் நேராகப்போயென்கை.

(இவர்களைப் பிரிந்தால் ஆற்றமாட்டாதே) அதாவது – ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்தில் [ப்ராப்தி யுண்டாயிருக்க] நித்ய விபூதியிலே இஸ்ஸம்ஸாரி சேதநரைப் பிரிந்து தானிருக்குமளவில், புத்ரபௌத்ராதிகளோடே ஜீவித்தவன் அவர்களை யிழந்து தனியனுனுப்போலே, *ஸஏகாகீ நரமேத* என்கிறபடியே அவ்விழவு ஸஹிக்க மாட்டாதே யென்கை. ஸம்ஹ்ருதரா யிருக்குமளவிலும் இவர்களை சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியா யிருக்கச்செய்தேயும், அத்தையொரு கலவியாக நினையாதே, கரண களேபர ஸஹிதராய் அவர்கள் வர்த்திக்கிற காலத்தில் அந்தராத்மதயா ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளை நிர்வஹித்துக்கொண்டிருக்கை முதலானவற்றை இவர்களோட்டைக் கலவியாகவும், இவர்கள் கரணகளேபர விதுரராய், அசிதவிசேஷிதராய்க் கிடக்க

தான் நித்யவிபூதியிலே யிருக்குமிருப்பு இவர்களைப் பிரிந்திருக்கிற விருப்பாகவும் அவன் நினைத்திருக்கையாலே (இவர்களைப் பிரிந்தால்) என்றருளிச்செய்கிறார்.

(இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்கு கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து) அதாவது – அந்தராத்மதையாலும் அவதாரார்ச் சாவதாரங்களாலும் இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுக்கைக் குறுப்பாக, *விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி:* இத்யாதிப்படியே, ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயணோபகரணங்களான கரணகளேபரங்களை *தயமாந மநாவாய்க் கொடுத்தென்கை.

(அவற்றைக்கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான சக்திவிசேஷங்களையுங் கொடுத்து) அதாவது - அந்த கரணகளேபரங்களைக் கொண்டு அறியவேண்டுமவற்றை அறிந்து செய்யவேண்டுமவற்றைச் செய்து தவிரவேண்டுமவற்றைத் தவிர்ந்து இப்படி வ்யாபரிக்கைக் கீடான சிச்சக்தி ப்ரவ்ருத்திசக்தி நிவ்ருத்திசக்திகளாகிற சக்தி விசேஷங்களையுங் கொடுத்தென்கை.

(கண்காணநிற்கில் ஆணையிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத் தோற்றுதபடி) அதாவது – இத்தனையுஞ்செய்து ஸ்வாமித்வ ப்ராப்திதோற்ற இவர்கள் கண்ணுக்கு விஷயமாய் நிற்கில், *த்வம்மே* என்றால் ஸஹியாமல், *அஹம்மே* என்னும் ஸ்வதந்த்ரராகையாலே, எங்கள் கண்முகப்பிலே நீயொருக்காலும் நிற்கக் கடவை யல்லை என்று திருவாணையிட்டு நிஷேதிப்பர்களென்று நினைத்து, *நசக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம்* *கட்கிலீ* என்கிறபடியே இவர்கள் கண்ணுக்கு ஒருகாலமும் விஷயமாகாதபடி யென்கை. (உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய்முதுகிலே யணைத்துக் கொண்டு கிடக்குமாப்போலே, தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே அகவாயிலே யணைத்து) அதாவது – தன்னையும் தாயையுமறியாதே கிடந்து உறங்குகிற ப்ரஜையை வத்ஸலையான மாதாவானவள் தானறிந்த ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்தமடியாக முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாப்போலே, அநாதிமாயயா ஸுப்தராய் ஸ்வ பரஸ்வரூபங்களி லொன்றையு மறியாமல் கிடக்கிற விச்சேதநரை சேஷியான தானறிந்த ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விட க்ஷமனன்றிக்கே, *ஆத்மநி திஷ்ட்டந்* என்கிறபடியே அந்தராத்மத்வேந இவற்றை ஸ்பர்சித்துக்கொண்டென்கை.

(ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்றென்றுவிடாதே ஸத்தையை நோக்கி) அதாவது – ஒருவனுடைமையை யொருவனபஹரித் தாளாநிற்க உடையவனாய் வைத்து உடைமையை யிழந்தவன் தன்னதென்னு மிடந்தோற்ற பலநாளும் தொடர்ந்து போந்தால் பின்பு வ்யவஹாரத்தில் விஜயஹேதுவாகா நிற்குமிறே. அப்படியே, “அநுபவ விபவாத்” என்கிற சேதநருடைய ஆட்சியிலும் நம்மதென்னுமிடந் தோற்ற ஒருதலை பற்றிக்கொண்டு போருகிற தொடர்ச்சி ப்ரபலமென்று நினைத்து, அந்தராத்மதயா அவஸ்திதனான தானிவர்களை யொருக்காலும் கைவிடாதே தாரகனாய்க்கொண்டு தார்யபூதரான இவர்கள் ஸத்தை யழியாமல் நோக்கி யென்கை. (உடன் கேடனாய்) அதாவது – இப்படி ஸத்தாதாரகதயா ஸ்வர்க்க நரக ப்ரேவேசாதி ஸர்வாவஸ்தையிலு மிவர்களுக்குத் துணையாய்ப் போருகை. (உடன்கேடன்) என்பது, இவன்கேடு தன்கேடாயிருக்குமவனையிறே.

(இவர்கள ஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே யநுமதிதாநத்தைப் பண்ணி உதாசீநரைப் போலேயிருந்து மீட்கைக் கிடம்பார்த்து)

அதாவது - *ஆதாவீச்வர தத்தயைவ புருஷஸ் ஸ்வாதந்த்ர்ய சக்த்யா ஸ்வயம் தத்தத் ஜ்ஞாந சிகீர்ஷண ப்ரயத்நாந் யுத்பாதயந் வர்த்ததே* என்கிறபடியே, அடியிலே தான் கொடுத்த ஜ்ஞாத்ருத்வரூப ஸ்வாதந்த்ர்ய சக்தியாலே ஸ்வருச்யநுகுணமாக ப்ரவ்ருத்திகளைப் பண்ணிக்கொண்டு போருகைக்கு யோக்யரான இச்சேதநர் துர்வாஸநாபலத்தாலே பாபகர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்குமளவிலும் அந்தர்யாமியான தான் நினைத்தால் மீட்கலா யிருக்கச் செய்தேயும், அப்படி செய்யுமளவில் ஸ்வாஜ்ஞா ரூப சாஸ்த்ர விநியோகமறு மென்னுமத்தைப்பற்றவும், ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வருமென்னுமத்தைப் பற்றவும் மீட்கமாட்டாதே அநுமதி தாநத்தைப்பண்ணி, உதாஸீநனன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே இவர்க ளென்பட்டால் நல்லதென்றிருக்கு முதாஸீநரைப் போலே யிருந்தும், அதில் நின்று மவர்களை மீட்கைக் குறுப்பாகச் சொல்லிக் கொள்ளத்தக்கதொரு நன்மையாகிற அவகாசம் பார்த்தென்கை.

(நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையுங் காணுதே) அதாவது – இப்படி இடம் பார்த்துப் போருமளவில் சாஸ்த்ர மர்யாதாநுகுணமாகவாதல் தானறிந்ததாக வாரோபித்துக்கொண்டாதல் இவர்களை அஸத் கர்மத்தினின்றும் மீட்கைக் கவகாசமா யிருப்பதொரு நன்மை காணுதவளவன்றிக்கே, அவ் வஸத்கர்மங்கள் தன்னிலே நன்மையென்று பேரிட்டுக் கொள்ளலாவதொரு தீமைதானு முட்படக் காணப்பெருதே யென்கை. (நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையாவது), பரஹிம்ஸை செய்து கொண்டு திரியாநிற்கச் செய்தே பகவத் பாகவத விரோதிகளாயிருப்பாரை யாத்ருச்சிகமாக ஹிம்ஸிக்கை. விஷய ப்ரவணனுய் பகவத் தாஸிகளைப் பின்பற்றிப் பலகாலும் கோயில்களிலேபுக்குப் புறப்படுகை, பயிர்தின்ற பசுவைத் தொடர்ந்தவாறே அதொரு கோயிலை வளைய வருமாகில் அத்தை அடிக்கையிலுண்டான ஆக்ரஹத்தாலே தானுமத்தை வளையவருகை, நிந்தார்த்தமாகத் திருநாமங்களைச் சொல்லுகை முதலானவை. (நெற்றியைக் கொத்திப் பார்த்தா லொருவழியாலும் பசை காணுதொழிந்தால் அப்ராப்யமென்று கண்ண நீரோடே மீளுவது) அதாவது – ஸர்ப்பதஷ்டராய் ம்ருதகல்பரானவர்களை மந்த்ராதிகளாலே யெழுப்புகைக்கு ப்ராண ஸ்திதிபரீக்ஷார்த்தமாக நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தால் ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் ரக்தப் பசை காணுதவளவில், இவ்விஷயம் நமக்கினி கைபுகுராதென்று இழவோடே கைவாங்கும் பந்துக்களைப்போலே, நன்மை காணுதவளவில் விடாதே நன்மை யென்று பேரிடலாவதொரு தீமை தானுண்டோ வென்னுமளவாகப் பார்த்தவளவிலும் ஒரு ப்ரகாரத்தாலு மிவர்கள்பக்கல் பசைகாணுவிட்டால், இவ்விஷயம் நமக்கு ப்ராபிக்கப் படுமதல்ல, இத்தை யிழந்தோமென் றழுது கண்ண நீரோடே மீளுவதென்கை. அன்றிக்கே, (நன்மையென்று பேரிட லாவதொரு தீமை) என்கிறது, *ச்யேநேநாபிசரந் யஜேத* என்று ஆஸ்திக்ய ஜநகமாக விஹிதமாகையாலே நன்மையென்று பேரிடலா யிருக்குமதாய், பரஹிம்சையாகையாலே தீமையாயிருக்கிற ச்யேநவித்யநுஷ்டா நத்தையாய், அங்கீகாரத்துக்குடலானதொரு நன்மை காணுதவளவன்றிக்கே சாஸ்த்ர மர்யாதையாலே மேல் தானுகிலு மாக்கிக்கொள்ளுகைக்கு யோக்யமான சாஸ்த்ராதிக் யத்துக்குடலான அதுதானுமுட்பட இவர்கள்பக்கல் காணப்பெருதே யென்னவுமாம்.

அப்போதைக்கு, (நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தால்) இத்யாதியாலே, ஜ்ஞாத ஸுக்ருதயோக்யதை யில்லாமையாலே அஜ்ஞாத ஸுக்ருதந்தா னுண்டோவென்

ஞராய்ந்து, அதுவுமில்லாமையாலே ஒருவழியாலு மங்கீகார யோக்யதையற்று இழவோடே மீளும்படி சொல்லுகிறது.

(தனக்கேற இடம்பெற்றவளவிலே) அதாவது – இப்படி மீண்டாப்போலே மீண்டு விடுகையன்றிக்கே இவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலுண்டான சாபலத்தாலே, பின்னையு மங்கீகரிக்கைக் கவகாசம் பார்த்துத் திரியும் தனக்கேற அவகாசம் பெற்ற வளவிலே யென்கை.

(என்னூரைச் சொன்னாய் இத்யாதி, என்றாப்போலே சிலவற்றை யேறிட்டு) அதாவது – அவ்வூர் இவ்வூர் என்று இவன் பல ஊர்களையுஞ் சொல்லா நிற்க, கோயில் திருமலை முதலாகத் தானுகந்த ஊர்களிலே யேதேனுமொன்றைச் சொன்னால், அம் மாத்ரமே பற்றாசாக, என்னுடைய ஊரைச் சொன்னாய் என்றும், அவர் இவர் என்றாப் போலே சொல்லா நிற்க, ஒருவன் பேரைச் சொல்லுகிறதாக திருநாமங்களிலே யொன்றைச் சொன்னால், அவ்வளவே கொண்டு, என் பேரைச் சொன்னாய் என்றும்; சில பாகவதர்கள் காட்டிலே வழி போகா நிற்க அவர்களை ஹிம்ஸித்துக் கையிலுள்ளது பறிப்பதாக வழி பறிக்கார ருத்யோகிக்கிறவள்வில், ஸ்வகார்யத்திலே போகிறானொரு சேவகன் அவர்கள் பின்னே தோன்ற, அவனை தத்ரக்ஷணார்த்தமாக வருகிறானாக நினைத்து அவர்கள் பயப்பட்டுப் பறியாதொழிய, அது பற்றாசாக அந்த சேவகனை, என்னடியாரை நோக்கினாய் என்றும், ஒருவன் கர்மகாலத்தில் தன் வயல் தீயப்புக்க வாறே நீருள்ளவிடத்தே நின்றும் வயலிலே வர நெடுந்தூரத்திலே துலையிட் டிறையா நிற்க, மருபூமியிலே நெடுந்தூரம் நடந்து, இத்தனை ஜலம்பெறில் நம் ப்ராணன் தரிக்கும் என்னும்படி யிளைத்து வருகிறார்கள் சில பாகவதர் அவனறியாமல் அந்த நீரிலே தங்கள் ஸ்ரீபாதம் முதலானவற்றை விளக்கி இளைப்பாறிப் போனால், அதடியாக என்னடியார் விடாயைத் தீர்த்தாய் என்றும்; ஒருவன் தனக்குச் சூதுசதுரங்கம் பொருகைக்கும் காற்றபேக்ஷிதமானபோது வந்திருக்கைக்கும் இவற்றுக்காகப் புறந் திண்ணை கட்டிவைக்க, வர்ஷபீடிதராய் அங்கே யொதுங்குவோமென்று வருகிறார் சில பாகவதர் அங்கே யொதுங்கி இருந்துபோக, தாவநமாத்ரத்தாலே, என்னடியார்க்கு ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய் என்றும், இப்புடைகளிலே சிலவற்றை அவர்க ளறியாதிருக்கத் தானே யாரோபித்தென்கை.

(மடிமாங்காயிட்டு) மடிமாங்கா யிடுகையாவது – மாங்கா யெடாமல் வெறுமனே வழி போகிறவன் மடியிலே மாங்காயை மறைத்துக்கொண்டு சென்றிட்டு, மாங்காயைக் களவுகண்டா யென்கை. இது வலிய ஆரோபிக்குமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்.

(பொன் வாணியன் இத்யாதி, ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்) அதாவது, பொன் வாணியம் செய்வானொருவன் ஆரேனும் பரீக்ஷிக்கைக்குக் காட்டின பொன்னை உரை கல்லிலே யுரைத்து ஒன்றும் சோராதபடி மெழுகாலே யொத்தி யெடுத்து நாளோட்டத்துடனே கால் பொன்னாய்த்து, கழஞ்சு பொன்னாய்த்து என்று திரட்டுமாப்போலே, ஒரு ஜந்ம மிரண்டு ஜந்மத்தள வன்றிக்கே சேதநருடைய ஜந்ம பரம்பரைகள்தோறும், விடாயைத் தீர்த்தாய், ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய் என்றாப் போல யுண்டாம் யாத்ருச்சிகம், ஊரைச் சொன்னாய், பேரைச் சொன்னாய் என்றாப் போலே வரும் ப்ராஸங்கிகம், அடியாரை நோக்கினாய் என்றாப் போலேயுண்டா மாநுஷங்கிகம் என்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களை, சாஸ்த்ர விஹிதமும் சேதந

விதிதமுமன்றியேயிருக்கத் தானே கல்ப்பித்து, கல்பிதமானவைதன்னை ஒன்றை அநேகமாக்கி நடத்திக்கொண்டு போருமென்கை.

(அவ) இவ்வஜ்ஞாத ஸுக்ருத மடியாக ஈச்வர னங்கீகரிக்குமென்னுமது காணலாமிட முண்டோ வென்ன (லலிதா சரிதாதிகளிலே இவ்வர்த்தம் சுருக்கமொழியக் காணலாம்) என்கிறுர்.

382) லலிதா சரிதாதிகளிலே இவ்வர்த்தம் சுருக்கமொழியக் காணலாம்.

(வ்யா) அதாவது – விதர்ப்பராஜ ஸுதையாய் காசீராஜ மஹிஷியான லலிதை, ஸபத் நிகளான முந்நூறு ஸ்த்ரீகளிலுங் காட்டில் ஆபிரூப்யம் அதிவச்ய பர்த்ருமத்தை தேஹதேஜஸ்ஸு ஸர்வகுண ஸம்பந்நதை இவை யுடையளாய் அஹோராத்ர விபாக மற பகவத் ஸந்நிதியிலே அநேகந் திருவிளக்கேற்றி அதிலே நிரதையாய்ப் போருகிற படியைக் கண்டு, “உனக் கிவ்வாபிரூப்யாதிகளுக்கும் தீபாரோபண கைங்கர்ய ப்ரா வண்யத்துக்குங் காரணமென்” என்று ஸபத்நிகள் கேட்க, அவள் ஜாதி ஸ்ம்ருதி யோடே பிறந்தவளாகையாலே, *ததேஷா கதயாம்யேதத் யத் வ்ருத்தம் மம சோபநா:!* என்று தொடங்கி, *ஸௌவீர ராஜஸ்ய புரா மைத்ரேயோபூத் புரோஹித:। தேந சாயதநம் விஷ்ணோ: காரிதம் தேவிகாதடே॥ அஹந்யஹநிசிச்ரூஷாம் புஷ்பதூபாம் புலேபநை:। தீபாதாநாதிபிச்சைவ சக்ரேதத்ர வசந்த்விஜ:॥* என்று ஸௌவீரராஜ புரோஹிதனுன மைத்ரேயன், தேவியாற்றங்கரையிலே ஓரெம்பெருமான் கோயிலை யுண்டாக்கி அங்கே நாள்தோறும் ஸகல கைங்கர்யங்களையும் பண்ணி வர்த்தித்த படியையும்; *கார்த்திகேதீபிதோதீப உபாத்தஸ்தேநசைகதா। ஆஸீந்நிர்வாண பூயிஷ்ட்டோ தேவஸ்யபுரதோநிசி॥ தேவதாயதநேசாஸம் தத்ராஹமபிமூஷிகா। ப்ரதீ பவர்த்திக்ரஹணே க்ருதபுத்த்திர்வராந்நா:॥ க்ருஹீதாசமயாவர்த்தீ ப்ரூஷதம் சோரராவச। நஷ்டாசாஹம் ததஸ்தஸ்ய மார்ஜாலஸ்யபயாநுகா॥ வக்த்ர ப்ராந்தேந நச்யந்த்யா ஸதீப:ப்ரேரிதோமயா। ஜஜ்வால பூர்வ்வத்தீப்த்யா தஸ்மிந்நாயதநேபுந:* என்று கார்த்திகை மாஸத்திலே அவனந்த வெம்பெருமான் ஸந்நிதியிலேற்றின திருவிளக்கவியத் தேடுகிறவளவிலே, அக்கோயிலிலே ஒருபெண்ணெலியாய்க் கொண்டு வர்த்திக்கிற தான் அத்திருவிளக்கில் திரியைக்கவ்விக்கொண்டு போவதாக நினைத்துச் சென்று கவ்வினவளவிலே, ஒருபூனை கத்தின குரலைக்கேட்டஞ்சி மரணத்தை யடையாநிற்க, அப்போது பயத்தாலே நடுங்குகிற தன் மூஞ்சியாலே யத்திரி தூண்டப்பட்டு முன்புபோலே யத்திருவிளக்கு பளபளத்தெரிந்தபடி யையும், *ம்ருதாசாஹம்ததோஜாதா வைதர்ப்பீராஜகந்யகா। ஜாதிஸ் மரா காந்திமதீ பவதீநாம் பராகுணை:* என்றநந்தரம் தான் மரித்து விதர்ப்பராஜனுக்கு புத்ரியாய் ஜாதிஸ்ம்ருத் யாதிகளோடே பிறந்தபடியையும், *ஏஷ ப்ரபாவோ தீபஸ்ய கார்த்திகே மாஸி சோபநா:। தத்தஸ்ய விஷ்ண்வாயத்நே யஸ்யேயம் வ்யுஷ்டிருத்தமா, அஸங்கல்பிதம பயஸ்ய ப்ரேரணம் யத்க்ருதம் மயா, விஷ்ண்வாயத்ந தீபஸ்ய தஸ்யைதத் புஜ்யதே பலம். ததோ ஜாதிஸ்ம்ருதிர்ஜந்ம மாநுஷ்யம் சோபநம் வபு:, வச்ய: பதிர் மே ஸர்வாஸாம் கிம் புநர் தீபதாயிநாம்* என்று, அந்த அஜ்ஞாதஸுக்ருதபலமாக

தனக்கிந்த வேற்றங்களெல்லா முண்டான படியையும் சொன்னுளென்று, ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மத்திலே லலிதாசரிதம் விஸ்தரேண சொல்லப்பட்டதிறே.

இனி, ஆதிசப்தத்தாலே, தத்வவித்தாயிருப்பா னொரு ப்ராஹ்மணனுடைய புத்ரியான ஸுவ்ரதை அதிபால்யத்திலே மாத்ருஹீநையாய், அது தோற்றுதபடி பரம தயாளுவான பிதா வளர்த்துக்கொண்டுபோக வளர்ந்துகொண்டு, இனி ஒருவர் கையிலே ப்ரதாநம் பண்ண ப்ராப்தமென்னுமளவிலே அந்தபிதாவும் மரிக்கையாலே அதீவ சோகார்த்தையாய், *யேந ஸம்வர்த்திதா பாலா யேநாஸ்மி பரிரக்ஷிதா, தேந பித்ரா வியுக்தாஹம் நஜீவேயம் கதஞ்சந நத்யாம்வா நிபதிஷ்யாமி ஸமித்தேவா ஹுதாசநே, பர்வதாத்வா பதிஷ்யாமி பித்ருஹீநா நிராச்ரயா* என்று தேஹாத்யாகோத் யுக்தையான வளவிலே, *ஆகத்ய கருணுவிஷ்டோ யமஸ் ஸர்வஹிதேரத:, ஸத்விரோ ப்ராஹ்மணோ பூத்வா ப்ரோவா சேதம் வசஸ் ததா* என்கிறபடியே, ஸர்வப்ராணிகளு டையவும் ஹிதத்திலே நிரதனுயிருக்கும் யமன் க்ருபாவிஷ்டனுய் ஒரு வ்ருத்த ப்ராஹ்மண வேஷத்தைக்கொண்டுவந்து, *அலம் பாலே! விசாலாக்ஷி ரோதநேநாதி விஹ்வலே, நபூய: ப்ராப்யதே தாதஸ் தஸ்மாந் நார்ஹஸி சோசிதும்* இத்யாதியாலே இவளுடைய சோகாபநோதநத்தைப்பண்ணி. *தஸ்மாத் த்வம் துக்க முத்ஸ்ருஜ்ய ச்ரோதுமர்ஹஸி ஸுவ்ரதே, பித்ருப்யாம் விப்ரயோகோயம் யேநாபூதகர்மணு தவ* என்று, ஆகையாலுன்னுடைய துக்கத்தை விட்டு இந்த மாதா பித்ரு வியோகம் உன்னுடைய யாதொரு கர்மத்தாலே யுண்டாய்த்து, அத்தைச் சொல்லக் கேளென்று தானே சொல்லி, *புரா த்வம் ஸுந்தரி நாம வேச்யா பரம ஸுந்தரீ, ந்ருத்த கீதாதி நிபுணு வீணு வேணு விசக்ஷணு* என்று தொடங்கி "நீ பூர்வஜந்மத்தில் ஸுந்தரி யென்பாளொரு வேச்யை, உன்னுலே வசீக்ருதனுய் உன்னுடனே ஸம்ஸர்கித்துப் போருவானொரு ப்ராஹ்மண புத்ரனை உன்நிமித்தமாக ஸ்பர்த்தையாலே யொரு சூத்ரன் வதிக்க, அவனுடைய மாதாபிதாக்கள், "எங்கள் புத்ரனைக் கொல்லுவித்தநீ இனியொரு ஜந்மத்தில் மாதாபிதாக்களை இழந்து மறுகிப் பரிதவிப்பாய்" என்று சபித்தபடியாலேகா ணுனக்கிந்த சோகம்வந்ததென்ன, "ஆனுல் இந்தபாபிநியான நானுத்தம ஜந்மத்திலே பிறக்கைக்கு ஹேதுவென்" என்று கேட்க; *ச்ருணு தஸ்ய மஹாப்ராஜ்ஞேநிமித்தம் கததோமம், யேந த்வம் ப்ராஹ்மணஸ்யாஸ்ய குலே ஜாதா மஹாத்மந:* என்று தொடங்கி, ஜ்ஞாநாதிகனுய் ஒன்றிலும் பற்றற்று ஸர்வத்ர ஸம தர்சியாய் பகவத்த்யாநபரனுய் க்ராமைக்ராத்ர ந்யாயத்தாலே யெங்கும் ஸஞ்சரிப்பா னொரு பாகவதன் ஒருராத்ரி உன்வாசல் புறத்திண்ணையிலே யொதுங்கினவளவிலே தலாரிக்காரர் அவனைக் கள்ளனென்று பிடித்துக் கட்ட, அவ்வளவிலே நீயோடிச் சென்று அக்கட்டை விடுவித்து அந்த பாகவதனை உன் க்ருஹத்திலே கொண்டுபோய் ஆச்வஸிப்பித்தாய், அத்தாலே யிது உனக்குண்டாய்த்து என்று இதிஹாஸ ஸமுச்சயத்திலே சொல்லப்பட்ட ஸுவ்ரதோபாக்க்யாநமும்; இன்னமும் ஒருஸ்த்ரீ யமபடராலே அத்யந்த பீடிதையாய் ஆகாசத்திலே ரக்ஷகாபேக்ஷ தோற்றக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு வாராநிற்க, அச்வத்த தீர்த்தத்திலே சிரகாலம் தபஸ்ஸு பண்ணியிருந்த மாதலி அத்தைக்கண்டு க்ருபை பண்ணி, தானொரு நாள் செய்த தப:ப் பலத்தை அவளுக்குக் கொடுக்க, அப்போதே யமபடரும் பந்து பூதராய், யாம்ய மார்க்கமும் ஸுகோத்தரமாய், யாதநா சரீரமும் போய் விலக்ஷண சரீரமாய்,

இவளேயுங் கொண்டு அவர்கள் யமன் ஸந்நிதியிலே சென்றவளவிலே, *பிதேவ தர்ம ராஜோபூத் தஸ்யாஸ் தத் ப்ரியதர்சந:, ஸாந்தவ்யந் ஸ மஹாதேஜா வ்யாஜஹாரச தாம்பரதி* என்று, பித்ருவத் ப்ரஸந்நவதநனுய் இவளேக்குறித்து இன்சொல்லுச் சொல்லுகிற யமன், *பத்ரே! த்வையா ஸுஷ்டு க்ருதம் நகிஞ்சிதிஹவித்யதே, இதோ த்வாதச ஜந்மாந்தே த்வாம்கச்சித் ஸித்த ஆவிசத்॥ விஷ்ணுபக்தோ நிவாஸார்த்தம் ராத்ர்யாந்து தவவேச்மநி। தத்ஸந்நிதாநப்ரபவ ஸ்தவஸாதுஸமாகம:॥ ஸாஹிவை ப்ரஹ்மவிதுஷீ ஸ்ரீமத்ரங்கமுபாச்ரிதா। தத்ர தீர்த்தோத்தமம் ஸ்ரீமதச்வத்தம் நாம ஸம்ச்ரிதா॥ தர்மஜ்ஞாதர்மபரமா யஸ்யாஸ்தே ஸங்கமோ பவத்* என்று, மாதலி யினுடைய வங்கீகார முனக்கு வருகைக் குறுப்பாக நீயறியச் செய்த தொரு நன்மை யில்லே, இஜ் ஜந்மத்துக்கு பன்னிரண்டாம் ஜந்மத்திலே யொரு ராத்ரி உன்னுடைய க்ருஹத்திலே தங்கிப் போகைக்காக ஒரு பாகவதன் வந்துன்னேக் கிட்டி யிருந்து போனுன், தத்ஸந்நிதாநத்தாலே யுண்டானது காணுனக்கிந்த ஸாதுஸமாகமம் என்று முன்பே யுண்டானதோர் அஜ்ஞாத ஸுக்ருதத்தை இவள் பேற்றுக்கடியாகச் சொன்ன னென்கிற காருடபுராணத்தில் கோயில் மாஹாத்ம்யத்தில் கதையும் முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. (சுருக்கமொழியக் காணலாம்) என்றது, விஸ்தரேண காணலா மென்றபடி. இவ்வஜ்ஞாதஸுக்ருதங்க ளடியான பகவத் கடாக்ஷமே இவர்களுக் கிவ்வோ பலங்கள் வருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே, அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களேப் பற்ருசாகக் கொண்டு ஈச்வரனங்கீகரிக்கு மென்னுமிதுக்கு இவை உதாஹரண மாகலாமிறே.

(அவ) ஆக, ஸர்வேச்வரன் தன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே ஸம்ஸாரி சேதநரை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலே உத்யுக்தனுய் கரணகளேபர ப்ரதாநாதிகளேப் பண்ணி ஸ்வா ஜ்ஞாரூப சாஸ்த்ராநுகுணமாக இவர்கள் பக்கலிலே சில ஸுக்ருத விசேஷங் கண்டு அங்கீகரிக்கலாம் வழியுண்டோவென்று பார்த்து, ததலாபத்தில் ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கமும் வைஷம்ய நைர்க்ருண்யமும் வாராமைக்காக அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங் களேத் தானே கல்பித்து, அவை தன்னே ஜந்ம பரம்பரைகள் தோறுமொன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போகும்படியை விஸ்தரேண அருளிச்செய்து, அஜ்ஞாதஸுக்ருத மங்கீகார ஹேதுவாம்படியையும் தர்சிப்பித்தாராய் நின்ருர் கீழ்; இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார வாசி அறியாதவர்கள் இதுக்கிசைந்து வைத்தே ஏததநுஸந்தாநேந வித்தராகாம லிருப்பர்களென்கிருர் மேல் (அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள்) என்று தொடங்கி.

383) அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள் வாளா தந்தானென்றிருப்பர்கள்.

(வ்யா) அஜ்ஞராகிருர் – நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவ மறியாதவர்கள். (வாளா தந்தா னென்றிருப்பர்கள்) என்றது, 'இப்படி உபகரித்தருளுவதே' என்று தலே சீய்த்து ஈடுபட வேண்டியிருக்க அது செய்யாமல், வெறுமனே, உபகரித்தா னென்கிற மாத்ரத்தை யநுஸந்தித்திருந்து விடுவர்களென்றபடி.

(அவ) இதில் வாசி அறிந்தவர்க ளீடுபடும்படியை அருளிச்செய்கிருர் (ஜ்ஞாநவான் கள்) என்று தொடங்கி.

384) ஜ்ஞானவான்கள் "இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தான்" "எந்நன்றி செய்தேனு வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" "நடுவே வந்துய்யக்கொள்கின்ற நாதன்" "அறியாதன வறிவித்த வத்தா நீ செய்தன வடியேனறியேனே" "பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கி அடிமை கொண்டாய்" "என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்" "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்று ஈடுபடா நிற்பர்கள்.

(வ்யா) ஜ்ஞாநவான்களாகிறுர், நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவத்தை உள்ளபடி அறியுமவர்கள். ("இன்றென்னைப் பொருளாக்கி தன்னை யென்னுள் வைத்தான்" இத்யாதி) அநாதிகால மவஸ்துவாய்க் கிடந்தவென்னை இன்று வஸ்துவாக்கி நித்ய ஸூரிகளுக்கு மவ்வருகான தன்னை நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கு மிவ்வருகான வென்னுடைய ஹேயமான நெஞ்கிலேவைத்தான்; பெரிய வுடையாரைப்போலே தலை யோடே முடிந்தேனே, திருவடியைப்போலே *த்ருஷ்டா ஸீதா* என்று வந்தேனே, அன்றிக்கே தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம் பண்ணினேனும்படி விஹித கர்மங்களை அநுஷ்டித்தேனே, என்ன நன்மை செய்தேனுக வென்னெஞ்சிலே புகுந்து பெருப்பேறு பெற்றுனுய் விளங்குகிறது, விஷய ப்ரவணனுய்ப் போகா நிற்க நடுவே வந்து உஜ்ஜீவிப்பியாநின்ற ஸ்வாமி, எனக்கஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநத்தைப் பண்ணி ஸ்வாமியான நீ சேஷபூதனுன வென்பக்கல் பண்ணின உபகாரம் உபகரித்த நீயறியிலறியுமித்தனை, என்னுல் சொல்லித் தலைக்கட்டப்போமோ; *அஸந்நேவ* என்கிறபடியே அஸத் கல்பனுய்க் கிடந்தவென்னை *ஸந்தமேநம்* என்கிறபடியே ஸத்தாவானுய் ஒரு வஸ்து வாம்படி பண்ணி, அந்த ஸத்தை நிலைநிற்கும்படி கைங்கர்யத்தையும் கொண்டருளி னுய், அம்ருதத்தையும் விஷத்தையுமொக்க விரும்புவாரைப்போலே உன்னையுமுகந்து க்ஷுத்ர விஷயங்களையுமுகக்கும் பொல்லாத நெஞ்சைப் போக்கினுய்; அநந்யப்ரயோ ஜநமாய்க்கொண்டு உன்னையே அநுபவிக்கும் மநஸ்ஸைத் தந்தாயென்று அவன் நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணின உபகார விசேஷங்களை அநுஸந்தித்துத் தலைசீய்த்து ஈடுபடா நிற்பர்களென்கை.

அன்றிக்கே, (அஜ்ஞர்) இத்யாதிக்கு (வாளார் தந்தார்) என்று பாடமாகில், இப்படி ஸர்வேச்வரன் தன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தங்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்க க்ருஷி பண்ணிக்கொண்டு வரும் ப்ரகாரத்தை அறியாத மநுஷ்யர், வாள்வலியாலே ஜீவித்துத் திரிவார் தங்களுக்கு வந்ததொரு ஸம்ருத்தியை நம்முடைய வாளார்தந்தாரென்று நினைத்திருக்குமாபோலே, நிர்ஹேதுகமாகவந்த பகவதங்கீகாரத்தை தங்கள் ஸுக்ருத பலத்தாலே வந்ததாக நினைத்திருப்பர்களென்று பொருளாகக்கடவது. அப்போதைக்கு, ஸகலமுமவனருளாலே வந்ததென்று தெளியக்கண்டவர்கள் அவன் நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணின உபகார விசேஷங்களை அநுஸந்தித்தீடுபடும்படியை அருளிச்செய்கிறு ரென்று மேலே வாக்யத்துக்கு ஸங்கதி.

(அவ) இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார ஸ்தாபகமானதொரு ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறுர் (பாஷ்யகாரர் காலத்திலே) என்று தொடங்கி.

385) ஹாஷ்யகாரர்காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுந்தனையும் பார்த்துப் பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாக முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்த வளவிலே இவ்வர்யம் ப்ரஸ்துதமாக, பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது.

(வ்யா) அதாவது – ஸகல வேதாந்த தாத்பர்யார்த்தங்களெல்லாம் ஸம்சய விபர்யயமற நடந்து செல்லாநிற்கிற நல்லடிக்காலமான பாஷ்யகாரர் காலத்திலே, ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுந்தனையும் பார்த்துப் பெரியதிருமண்டபத்துக்குக்கீழாக ஜ்ஞாநாதிகரான முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், "இதுநெடுங்கால மார்வாசலிலே அவர்கள் புறப்பாடு பார்த்திருந்தோமோவென்று தெரியாது, இன்று வகுத்த சேஷியான பெருமாள் புறப்பாடு பார்த்து வந்திருக்க என்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினேம்!" என்ன, தத்ப்ரஸங்கத்திலே "நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு பகவத் விஷயத்தில் ருசிபிறக்கைக் கடியென்" என்று விசாரிக்கச் செய்தே, யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமென்ன அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமென்னப் பிறந்ததாய், அவ்வளவிலே கிடாம்பிப்பெருமாளிருந்தவர் "நமக்கு பகவத் விஷயம்போலே ஸுக்ருத தேவரென்று மொருவருண்டோ வாச்ரயநீயர்" என்ன, பிள்ளைதிருநறையூ ரரையர், "ஸுக்ருதமென்று சொல்லுகிறதும் நினைக்கிற விஷயந் தன்னையே காண்" என்றருளிச்செய்ய, ஆக இப்படி பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை இவ்விடத்திலே நினைப்பதென்றபடி. இக்கதைதான் "தருதுயரந்தடாயேல்" என்கிற பாட்டின் வ்யாக்க்யாநத்திலே ஸங்க்ரஹேண பூர்வர்களருளிச்செய்து வைத்தார்களிறே. இத்தால் அஜ்ஞாத ஸுக்ருத முண்டாய்த்தாகிலும் அது பலஹேதுவன்று, அத்தை வ்யாஜமாக்கி அங்கீகரிக்கு மீச்வரனே பலஹேது என்றதாய்த்து.

(அவ) கீழுக்தமான அர்த்தத்தை நிகமிக்கிறுர் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

386) ஆகையால் அஜ்ஞாதமான நன்மைகளையே பற்றுசாகக்கொண்டு கடாக்ஷியா நிற்கும்.

(வ்யா) அதாவது – கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்தாலே ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்காதிகள் வாராமைக்காக இச்சேதநனறியாமலே விளையுமவையான சிலஸுக்ருத விசேஷங்களையே இவனை அங்கீகரிக்கைக்குப் பற்றுசாகப் பிடித்துக்கொண்டு விசேஷ கடாக்ஷத்தைப் பண்ணுநிற்குமென்கை.

(அவ) இப்படி அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களையாகிலும் ஹேதுவாகக்கொண்டு கடாக்ஷிக்கு மளவில் அங்கீகாரம் ஸஹேதுகமாகாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறுர் (இவையுங்கூட) என்று தொடங்கி.

387) இவையுங்கூட இவனுக்கு விளையும்படியிறே இவன்தன்னை முதலில் அவன் ஸ்ருஷ்டித்தது.

(வ்யா) அதாவது – இந்த யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களுமுட்பட இவனுக் குண்டாம் படியிறே இவற்றுக்கும் யோக்யதையில்லாதபடி கரணகளேபர விதுரனய்க் கிடந்த

இவன்றன்னை ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே கரணுதிகளைக்கொடுத்து அவ னுண்டாக்கிற் றென்கை. இத்தால், கடாக்ஷ ஹேதுவாகச் சொன்ன யாத்ருச்சாதிகளு மவனுடைய க்ருஷிபல மென்கை. சசப்தத்தாலே, துல்யந்யாயாத் ஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களுக்கு மடி அவன்க்ருஷி யென்கிறது. அன்றிக்கே, வக்ஷ்யமாண நிரூபண விசேஷங்களை ஸமுச்சயிக்கிறதாகவுமாம். ஸ்ருஷ்டிதான் சேதநகர்மாநுகுணமாகவன்றோ வென்னில்? ஸ்ருஷ்டிப்பது கர்மத்தைக் கடாக்ஷித்தேயாகிலும் யௌகபத்ய மநுக்ரஹ கார்யமிறே.

(அவ) தந்நிரூபணத்தி லிவனுக்கு ஸம்பவிக்குமத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (அதுதன்னை) என்று தொடங்கி.

388) அதுதன்னை நிரூபித்தால் இவன்தனக்கு ஒன்றும் செய்யவேண்டாத படியா யிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – அசிதவிசேஷிதமாய்க் கிடக்கிற தசையிலே உஜ்ஜீவநோபயோகி யான கரண களேபரங்களை பரமதயையாலே அவன் தந்தபடியை அநுஸந்தித்தால், தததீந ஸத்தாதிகனுன இவன்றனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநாம்சத்திலவன் செய்தபடி கண்டி ருக்கையொழிய தாஞெரு ப்ரவருத்தி பண்ணவேண்டாதபடியா யிருக்குமென்கை.

(அவ) ஈச்வர ஸ்ருஷ்டியா லிவனுக்கு விளையு மங்கீகார பற்ருசுகள் யாத்ருச்சிகாதிகள் மாத்ரமேயன்று, இன்னமும் சிலவுண்டென்று தர்சிப்பிக்கைகாகவாதல், கீழ்ச்சொன்ன இவைதா னுண்டாம் ப்ரகாரத்தை யுபபாதிக்கைக்காகவாதல் அருளிச் செய்கிறுர் மேல் (பழையதாக) என்று தொடங்கி.

389) பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாய்ப்போரும் க்ஷேத்ரத்திலே உதிரி முளைத்து ஃலபர்யந்தமாமாபோலே, இவைதான் தன்னடையே விளையும்படியாயிற்று பத்தியுழவன் பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்தகட்டளை.

(வ்யா) அதாவது - புதியதாகத் தரிசு திருத்தினதன்றிக்கே பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாய்க்கொண்டு செய்காலாய்ப் போரும் க்ஷேத்ரத்திலே கர்ஷகன் அதுக்கென்ன வொரு க்ருஷியும் பண்ணுதிருக்க உதிரியானது முளைத்து விளைந்து தலைக்கட்டுமாப்போலே, மேற்சொல்லப்புகுகிற நிரூபண விசேஷங்களாதல் கீழ்ச் சொன்ன யாத்ருச்சிகாதிகளாதல் இதுக்கென்ன வொரு க்ருஷி செய்யவேண்டாதே இச் சேதநர் பக்கலிலே தன்னடையே விளையும்படியாய்த்து, பக்திக்கு கர்ஷகனுன ஈச்வரன் ப்ரவாஹரூபேண நடக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் திருத்து மென்றபடி.

(அவ) (இவை) என்று கீழருளிச்செய்தவத்தை விசதீகரிக்கைக்காக தத்விஷய ப்ரச்நத்தை அநுவதிக்கிறுர் (அவைதானெவை யென்றுல்) என்று.

390) அவைதானெவை யென்றுல்;

(அவ) அதுக்கு உத்தரமருளிச் செய்கிறுர் (பூர்வக்ருத) இத்யாதியாலே.

391) பூர்வக்ருத புண்யாபுண்ய ஃபலன்களை சிரகாலம் ஃபுஜித்து, உத்தர காலத்தில் வாஸனைகொண்டு ப்ரவர்த்திக்கு மத்தனை யென்னும்படி கையொழிந்த தசையிலே, நாமார்? நாம் நின்ற நிலையேது? நமக்கினிமேல் போக்கடியேது? என்று பிறப்பன சில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு, அவையாதல், முன்பு சொன்னவையாதல்.

(வ்யா) அதாவது – முன்பு செய்யப்பட்ட புண்யபாபரூப கர்மத்வயத்தினுடையவும் பலங்களை ஸ்வர்க்க நரகாதிகளிலே நெடுங்கால மநுபவித்து மேலுள்ள காலத்தில் பூர்வகர்ம வாஸனைகொண்டு புண்யபாபரூப கர்மங்களில் ப்ரவர்த்திக்குமத்தனை யென்று சொல்லத்தக்கதாம்படி *அச்சகர்மாவாய் கர்ம பலாநுபவத்தில் கையொழிந்து நின்ற தசையிலே காண்கிற தேஹமோ தேஹாதிரிக்தரோ ஸ்வதந்த்ரரோ பரதந்த்ரரோ நாமாரென்றும், நசிக்கும்படி நின்றோமோ பிழைக்கும்படி நின்றோமோ? நாம் நின்றநிலை யேதென்றும்; இப்படி நின்ற நமக்கினிமே லீடேறுகைக்கீடான போக்கடி யேதென்றும் தன்னடையே யுண்டாவான சில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு, அந்நிரூபண விசேஷங்களாதல், பூர்வோக்தங்களான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களாத லென்கை.

(அவ) இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார க்ரமம் சாஸ்த்ரத்திலெங்கே சொல்லிற்றென்ன அருளிச்செய்கிறுர் (யதாஹி) என்று தொடங்கி.

392) “யயாஹி மோக்ஷகா: பாந்யெ” என்று தொடங்கி இதனுடைய க்ரமத்தை ஃபவச் சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்று.

(வ்யா) பகவச் சாஸ்திரம் நூற்றெட்டு ஸம்ஹிதையாயிறே யிருப்பது; அதிலே யொன்றிறே அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை. *பஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயண:ஸ்வயம்* என்கிறபடியே ஸகலத்துக்கு மாதிவக்தா பகவானு யிருக்கச் செய்தே தத்தத் ஸம்ஹிதைகள்தோறும் அவாந்தர வக்தாக்களுமுண்டிறே; அதிலிந்த ஸம்ஹிதைக்கு அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஜ்ஞினை ருத்ரன் வக்தாவாகையாலே இத்தை அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை என்கிறது; இந்த ஸம்ஹிதையிலே, “நுண்ணுணர்வின் நீலார் கண்டத்தம்மான்” என்கிறபடியே ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது ஸூக்ஷமதர்சியா யிருக்கும் ருத்ரனை, தேவர்ஷியாய் ப்ரஹ்ம வித்தமனை ஸ்ரீநாரதபகவான் சென்றநுவர்த்தித்து ஸ்வ ஸம்சயங்களையெல்லாம் கேட்க, அவன் நிர்ணயித்துக் கொண்டு வாராநிற்க, பதினுலாமத்யாயத்தில் இவன் பண்ணின ப்ரச்நத்துக்கு உத்தரமாக ஸம்ஸார மோக்ஷஹேதுக்களாக நிக்ரஹசக்தி அநுக்ரஹசக்தி யென்று ஸர்வேச்வரனுக் கிரண்டு சக்தி யுண்டென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, அதில் *திரோதா நகரீ சக்திஸ் ஸா நிக்ரஹஸமாஹ்வயா। புமாம்ஸம்ஜீவஸம்ஜ்ஞும்ஸா திரோபாவயதி ஸ்வயம்* என்று துடங்கி நிஹ்ரகாத்மிகையானசக்தியிலே திரோஹித ஸ்வ ஸ்வரூபாதிகனுய் ஜீவாத்மாஸம்ஸரிக்கும்படியை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்து, அநந்தர மநுக்ரஹாத்மிகையான சக்தியாலே ஸம்ஸாராந் முக்தனும்படியை ப்ரதிபாதிப்பதாக, *ஏவம் ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி:। ஜீவே து:க்காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபாகாப்யுபஜாயதே॥ ஸமீக்ஷிதஸ்து தாஸோயம் கருணுவர்ஷரூபயா। கர்ம ஸாம்யம் பஜத்யேவ ஜீவோவிஷ்ணு ஸமீக்ஷயா॥ சக்தி பாவஸ் ஸவைஜீவை

முத்தாரயதி ஸம்ஸ்ருதே:। கர்மாணிஸமேதத்ர தூஷ்ணீம்ப்பாவ முபாகதே॥* என்று, ஸம்ஸார சக்ரஸ்தனுய் து:காகுலானுன் ஜீவன் விஷயமாக ஸர்வேச்வரனுக்கொரு க்ருபை ஜநிக்கும்படியையும், அந்த க்ருபையடியாக உண்டானவவன் கடாக்ஷத்துக்கு விஷயபூதனுய்க்கொண்டு இவன் கர்ம ஸாம்யத்தை பஜிக்குமென்னுமத்தையும், அந்த அநுக்ரஹாத்மிகையான சக்தியினுடைய ஸத்பாவமிவனே ஸம்ஸாரத்தினின்று முத்தரிப்பிக்கு மென்னு மிடத்தையும், கீழ் கர்ம ஸாம்யமென்றதின் கருத்தையும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லி, *யதாஹி மோக்ஷகா பாந்தே பரிபர்ஹ முபேயுஷி। நிவ்ருத்த மோக்ஷஞ்ஜேத்யோகா ஸ்ததாஸந்த உபாஸதே॥ அநுக்ரஹாத்மிகாயாஸ்து சக்தே:பாதக்ஷணே ததா। உதாஸாதேஸமீபூய கர்மணீதேசு பாசுபே॥ தத்பாதாநந்தரம் ஜந்துர் யுக்தோமோக்ஷ ஸமீக்ஷயா। ப்ரவர்த்தமாந வைராக்யோ விசேஷேZபிநிவேசவான்॥ ஆகமாநநு ஸஞ்சிந்த்ய குருநப்யுபஸர்வ்யச। லப்த்தஸத்த: ப்ரகாரைஸ்தை: ப்ரபுத்தோ போத பாலந:॥* இத்யாத்யத்தாய சேஷத்தாலே வழிபோகிறவன் ஸம்பாரத்தை வைத்து மறைய நின்றவளவிலே அவனுடைய ஸம்பாரத்தை அபஹரிப்பதாக உத்யோகிக்கிற தஸ்கரர், அந்த ஸம்பாரத்தை அவன்வந்து கைப்பற்றினவளவில், யாதொருபடி நிவ்ருத்த மோக்ஷஞ்ஜேத்யோக ராகாநின்றுகொண்டு எப்போது முதாஸீநரா யிருந்து விடுவர்கள் அப்படியே, பகவதநுக்ரஹ சக்தி இவன் பக்கலிலே வந்த க்ஷணத்திலே, இவ்வாத்மாவைத் தன் வழியே இழுப்பதாக நின்ற புண்யபாப கர்மங்களிரண்டுமிவனே வந்து மேலிடாமல் உதாஸீநித்திருந்துவிடும்; அந்த அநுக்ரஹாத்மிகையான சக்தி தன்பக்கல்வந்த வநந்தரம் இச்சேதநன் மோக்ஷஸமீக்ஷாயுக்தனுய் ப்ரவர்த்தமாந வைராக்யனுய் விவேகாபிநிவேசியாய் சாஸ்த்ர ப்ரவணனுய் ஸதாசார்ய ஸமாச்ரயணம் பண்ணி லப்தஸத்தாகனுய் லப்தஜ்ஞாநனுய் அந்த ஜ்ஞாநத்தை ரக்ஷித்துக்கொண்டு ஸாரக்ராஹியாய் ஸமுசிதோபாய பரிக்ரஹத்தாலே ஸம்ஸாராதுத்தீர்ணனுய் பரமபதத்தை ப்ராபிக்குமென்று சொன்னுனிறே. ஆகையாலே *யதாஹி மோக்ஷகா: பாந்தே* என்று தொடங்கி இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தினுடைய க்ரமத்தை ஆப்த ப்ரமாணமான பகவச் சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற் றென்கிருர்.

(அவ) இப்படி சாஸ்த்ரம் சொன்னவளவன்றிக்கே, நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்துக்கு நேரே பாத்ரபூதராய் ஆப்ததமாக்ரேஸரரான ஆழ்வார் இவ்வர்த்தத்தைத் தெளிய வருளிச் செய்தாரென்கிருர் மேல் (வெறிதே) என்று தொடங்கி.

393) “வெறிதே யருள்செய்வர்” என்று இவ்வர்யத்தை ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்தாரிறே.

(வ்யா) (வெறிதே யருள்செய்வர்) என்றது – நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுவரென்றபடி. (இவ்வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தார்) என்றது, இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார மாகிற ரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸம்சய விபர்யயமற ஸகலரு மறியும்படி ப்ரகாசமாக வருளிச்செய்தா ரென்கை.

(அவ) அந்த திவ்யஸூக்திக் கநந்தரோக்தியி லபிப்ராய மறியாதார் சங்கையை யநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிருர் (செய்வார்கட்கு) என்று தொடங்கி.

394) "செய்வார்கட்கு" என்று அருளுக்கு ஹேது ஸுக்ருத மென்னுநின்றதே யென்னில்; அப்போது "வெறிதே" என்கிற விடம் சேராது.

(வ்யா) அதாவது – "அருள்செய்வர்" என்ற வநந்தரம், ஆர்க்குத் தானென்னு மபேக்ஷையிலே, "செய்வார்கட்கு" என்று, அருளுகுகைக் குறுப்பாகத் திருவுள்ள முகக்கும்படி சிலவற்றைச் செய்யுமவர்களுக் கென்கையாலே, அவன் க்ருபை பண்ணுகைக்கு ஹேது சேதந ஸுக்ருத மென்னுநின்றதே யென்னில்? அப்படி சொல்லும் போது நிர்ஹேதுக வாசகமான "வெறிதே" என்கிறவிடம் ஸங்கதமாகா தென்கை. ஆகையால், "செய்வார்கட்கு" என்றது, தான்செய்ய நினைத்தவர்களுக் கென்றபடி.

(அவ) ஆபிமுக்க்யத்துக்கு பகவத் க்ருபை காரணம். அத்வேஷத்துக்கு ஸுக்ருதம் காரணமென்று நினைத்துச் சொல்லுவார் வசநத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு பரிஹரிக்கிருர் (பகவதாபிமுக்க்யம்) என்று தொடங்கி.

395) ஶமஶாஷிவீயம் ஸுக்ருதத்தாலன்றிக்கே ஶமவத் க்ருபையாலே பிறக்கிறது. அஜீவஷெம் ஸுக்ருதத்தாலே யென்னில், இந்த ஷலவிஶஷெத்துக்கு அத்தை ஸாஊநமாக்க வொண்ணுது.

(வ்யா) அதாவது – அநாதிகாலம் விமுகனுய்ப்போந்த இச்சேதநனுக்கு பகவத் விஷயத்தில் பிறக்கிற வாபிமுக்க்யம், இவனுடைய ஸுக்ருத நிபந்தநமாகவன்றிக்கே கேவல பகவத் க்ருபையாலே பிறக்கிறது; தத்பூர்வபாவியான அத்வேஷம் ஸுக்ருதமடியாகப் பிறக்கிறதென்று சொல்லப்பார்க்கில், அகிலாத்மகுணுதியாய் ஆத்மோஜ்ஜீவ நாங்குரமா யிருந்துள்ள பகவதத்வேஷமாகிற இப்பலவிசேஷத்துக்கு அதிக்ஷுத்ரமான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதத்தைக் காரணமென்று சொல்லவொண்ணு தென்கை. ஆகையால் அத்வேஷத்துக்கும் பகவத்க்ருபையே காரணமென்று சொல்லவேணு மென்று கருத்து.

(அவ) சாஸ்திராவிஹிதமுமாய் சேதநாவிதிதமுமான இந்த யாத்ருச்சிகாதிகளுக்கு ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டாரின்னுரென்னுமிடத்தை சங்காபரிஹாரரூபேண அருளிச் செய்கிருர் (சாஸ்த்ரமும்) என்று தொடங்கி.

396) ஶாஸ்த்ரமும் விஷியாதே நாமுமறியாதே யிருக்கிற இத்தை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடி யென்னென்னில், நாமன்று, ஈஶீவரனென்று கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – "இதம் குர்யாத்" என்று சாஸ்த்ர விஹிதமுமாய் கர்த்ருபூதரான சேதநராலே புத்திபூர்வேண அநுஷ்டிதமுமானதொன்றையிறே ஸுக்ருதமென்பது; அப்படியே, இத்தைச் செய்வானென்று சாஸ்த்ரமும் விதியாதே இன்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினேமென்று தத்கர்த்தாக்களான நாமு மறியாதேயிருக்கிற விந்த யாத்ருச்சி காதியை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடி எங்ஙனே என்னில்? "இதுக்கு ஸுக்ருத

மென்று பேரிடுகிறோம் நாமன்று, ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வாராமைக்காக ஸர்வஜ்ஞுன வீச்வரன் ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டு வைத்தான்" என்று தத்வதர்சிகளான ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கு மென்கை. ஆக, கீழ் "வெறிதே யருள்செய்வர்" என்று மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவர்களில் தலைவரான நம்மாழ்வார் நிர்ஹேதுக விஷயீகாராமாகிற இவ்வர்த்தத்தை விசதமாக அருளிச்செய்தபடியை தர்சிப்பித்து, அதின்மேல்வந்த சங்காபரிஹாரங்களும் பண்ணி யருளினராய்த்து.

(அவ) இனி, இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் அந்யோந்ய விருத்தம்போலே தோற்றுமவற்றுக்குப் பரிஹாரமும், இவ்வர்த்த ஸ்தாபகமாக மற்றுஞ் சொல்லவேண்டும் ப்ரமாண தர்க்கங்களும் இவ்விடத்தில் தாமருளிச் செய்யாமைக்கு ஹேது இன்னதென்கிறர் (இவ்வர்த்த விஷயமாக) என்று தொடங்கி.

397) இவ்வர்ய விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் பரஸ்பர விருஜீயம் போலே தோற்றுமவற்றில் சொல்லுகிற பரிஹாரமும், மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களும் விஸ்தர ஶயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்.

(வ்யா) அதாவது – நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற இவ்வர்த்த விஷயமாக, இவ் விஷயீகாரத்துக் கிலக்காய் மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுடைய பகவதங்கீகார ப்ரகாசகங்களான பாசுரங்களில், "வெறிதே யருள்செய்வர்" "எந்நன்றி செய்தேனோ வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" என்றும், "திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்ன" "மாதவனென்றதேகொண்டு" என்றும், "நல்லதோரறஞ் செய்து மிலேன்" என்றும், "நோற்றேன் பல்பிறவி" என்றும், "யானெத்தவத்தாற் காண்பன்கொ லின்று" என்றும், "யானே தவஞ்செய்தேன்" என்றும், இத்யாதிகளாலே பகவதங்கீகார ஹேதுக்களொன்றும் தங்கள்பக்கல் இல்லையென்பது உண்டானுற்போலே சொல்லுவ தாகையாலே கருத்தறியாதவர்களுக்கு பரஸ்பரவிருத்தம்போலே ப்ரதிபாஸிக்கு மென்கை. அவற்றில் சொல்லும் பரிஹாரங்களாவன, "மாதவன்" "மலை" என்கிறவை வ்யாவ்ருத்த்யுக்தி மாத்ரமாகையாலே அவற்றை ஆரோபித்துவந்து மேல்விழுகிற பகவத்க்ருபையே அங்கீகாரஹேது, அவை ஹேது வன்றென்னுமிடம் ஸித்தம்; "நோற்றேன் பல்பிறவி" என்றது, எனக்குப் பல ஜந்மங்களுண்டாகும்படியாகவாய்த்து நான் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணிற்றென்று ஸ்வநிகர்ஷம் சொன்னவித்தனை, அநேக ஜந்மம் உன்னைப் பெறுகைக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணினேனென்றபடி யன்று; "யானே தவஞ்செய்தேன்" என்றது, "இருந்தமிழ்நன்மாலை யிணையடிக்கே சொல்லப்பெற்ற ப்ரீத்யதிசயத்தாலே என்னைப்போலே பாக்யம் பண்ணினரில்லையென்று இப்பேறுபெற்ற தம்மை ச்லாக்கித்தமாத்ர மென்றிப்புடைகளிலே நிர்ஹேதுகவசந விரோதம் வாராதபடி ஸஹேதுகம்போலத் தோற்றுமவற்றுக்குச் சொல்லும் பரிஹாரங்கள் (மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களாவன), மற்றுமிந் நிர்ஹேதுக ஸ்தாபநார்த்தமாகச் சொல்ல வேண்டுமவையாவன *ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணே ஸ்வ கர்மபி:। ஜீவே து:க்காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே॥*, *நிர்ஹேதுக கடாக்ஷேண மதீயேந மஹாமதே। ஆசார்ய விஷயீகாராத் ப்ராப்நுவந்தி பராங்கதிம்॥

நாஸௌ புருஷகாரேண நசாப்யந்யேநஹேதுநா। கேவலம்ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷேகஞ்சித்கதாசந॥* இத்யாதி ப்ரமாணங்களும், ஏததநுக்ராஹகதர்க்கங்களும். (விஸ்தரபயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்) என்றது, இவையெல்லாஞ் சொல்லப்பார்க்கு மளவில் க்ரந்தப்பரப்பு வருமென்றஞ்சிச் சொல்லுகிறேமில்லை யென்றபடி.

(அவ) ஆக, கீழ் (பகவத் குணநுஸந்தாந மபயஹேது) என்ற ப்ரதிஜ்ஞைக்கு உபபாதகமாக, (த்ரிபாத் விபூதியிலே) என்று தொடங்கி இவ்வளவும், ஈச்வரன் இவ் வாத்மோஜ் ஜீவநார்த்தமாக விமுகதசையே பிடித்து க்ருஷிபண்ணிப் போரும்படியை விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார், அதுதன்னை நிகமிக்கிறர் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

398) ஆகையால் இவன் விமுகனை உஸயெிலுங்கூட உஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷி பண்ணின ஈஸீவரனை யநுஸந்யித்தால் எப்போதும் நிர்ஹரனுயேயிருக்கு மத்தனை.

(வ்யா) அதாவது – ஈச்வர னிவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணும் கட்டளை யிது வாகையாலே, இப்படி யிச்சேதநன்தன்பக்கல் விமுகனை அவஸ்தையிலுமுட்பட இவனுஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷி பண்ணிப்போந்த குணதிகனை அவனை அநுஸந்தித் தால், ஏவம்பூத னைவவ னிவ்வஸ்த்தாபந்நராக்கின நம்மை கர்மாநுகுணமாக ஸம் ஸரிக்கவிடானென்று தத்குணவிச்வாஸத்தாலே ஸர்வகாலமும் நிர்ப்பரனுயே யிருக்கு மித்தனை, பயப்ரஸங்கமில்லை யென்றபடி.

(அவ) "விமுகனை தசையிலுங்கூட உஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷி பண்ணின ஈச்வரனை யநுஸந்தித்தால்" என்று தாம் கீழருளிச்செய்த வர்த்தத்தி லாப்திக்குடலாக ஜ்ஞாநாதிகருடைய அனுஸந்தாந விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறர் (எதிர்சூழல்புக்கு) என்று.

399) "எதிர் சூழல் புக்கு."

(வ்யா) "எதிர்சூழல்புக்கு" என்றது, எனக்குத் தப்பவொண்ணதபடி பார்த்தவிடமெங்கும் தானேயாம்படியான வ்யாப்தியிலே உள்புக் கென்றபடி. "எதிர்சூழல்" என்கிறது, அவதாரபரமாக மற்றுள்ளாராலே வ்யாக்க்யாதமாய்த்தாகிலும், இப்போது இவரிவ் விடத்தில் வ்யாப்திபரமாக வருளிச்செய்கிறர். அநேகயோஜநைக ளுண்டாயிறே யிருப்பது.

(அவ) அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் அருளிச்செய்கிறர் (ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து ஊரை வளைவாரைப் போலே) என்று.

400) ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து ஊரைவளைவாரைப் போலே வ்யாப்தியும்.

(வ்யா) அதாவது – ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்தவன் அவனைத்தப்பாமல் பிடிக்கவேணு மென்னு மபிநிவேசத்தாலே அவ்வூரைச் சேர வளையுமாப்போலேயாய்த்து ஓராத்மாவை யகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்காக ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் வ்யாபித்து

நிற்கும்படி; ஆகையால், வ்யாப்தியும் ஸ்வார்த்தமாகவென்றிறே ஜ்ஞாநாதிகரநுஸந்திப் பதென்கிருர். (வ்யாப்தியும்) என்றது, ஸர்வஸத்தாஹேதுவானவதுவு முட்பட வென்றபடி.

(அவ) ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளை ஸ்வார்த்தமாக வநுஸந்திக்கையை ஸித்தவத் கரித்து, இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்கிருர் (ஸ்ருஷ்ட் யவதாராதிகளைப் போலே) என்று.

401) ஸ்ருட்யவதாராஜிகளைப் போலே ஸ்வார்யமாக என்றிறே ஜ்ஞாநாயிக ரநுஸந்யிப்பது.

(வ்யா) *முந்நீர் ஞாலத்தில் முதற்பாட்டிலே, ஸ்ருஷ்டியை ஸ்வார்த்தமாகவும், இரண் டாம் பாட்டிலும் மூன்றம் பாட்டிலும், அவதாரங்களை ஸ்வார்த்தமாகவும் இவர்தாமே யநுஸந்தித்தருளினுரிறே. (அவதாராதிகள்) என்கிறவிடத்தில், ஆதிசப்தத்தாலே, குண சேஷ்டிதாதிகளைச் சொல்லுகிறது.

(அவ) இப்படி இவன் விமுகனுனதசையிலும் ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலே யிவனுடைய வுஜ்ஜீவநத்துக் கவன் க்ருஷிபண்ணிப்போருகிறது தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலேயிறே, தாத்ருச க்ருபாபலமிவனுக்கு அவச்யாநுபாவ்யமென்னு மிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, கீழ், (நிர்ப்பரனு யிருக்கு மித்தனை) என்றவத்தை ஸ்திரீகரிக்கிருர் மேல் (கர்மபலம்போலே) என்று தொடங்கி.

402) கர்மஃலம்போலே க்ருபாஃலமு மநுஃவித்தே யறவேணும்.

(வ்யா) அதாவது - தான் செய்த புண்யபாபரூப கர்மபலம், *அவச்ய மநுபோக்தவ்யம்* என்கிறபடியே அநுபவித்தேயறவேண்டுமோபாதி, நித்யஸம்ஸார ஹேதுவான கர்மத்தைத் தள்ளி நித்யஸூரிகளோடு ஸமாநபோக பாகியாக்குகைக்கு ஹேதுவான அவனுடைய க்ருபாபலமும் இவனுக்கு இச்சையில்லையாகிலும் அவச்ய மநுபவித்தே விடவேணுமென்கை.

(அவ) ஏவம்பூதக்ருபை அநாதியாயிருக்கச்செய்தே, கர்மகர்த்தாவான சேதநனுடை யவும் தத்பலதாதாவானவீச்வரனுடையவும் ஸ்வாதந்த்ர்யங்களாலே தகையப்பட் டன்றே கிடந்துபோந்தது, இன்னுமுமப்படியானுலோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (க்ருபை பெருகப்புக்கால்) என்று தொடங்கி.

403) க்ருபை பெருகப்புக்கால் இருவர் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் தகைய வொண்ணுதபடி இருகரையுமழியப் பெருகும்.

(வ்யா) அதாவது – க்ருபாகுணம் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனுன வீச்வரன் தானிட்ட கட்டளையிலே வந்தவாறே யங்கீகரிக்கக்கடவோமென்று இச்சேதநனை கர்மாநு குணமாக நிர்வஹிக்குமளவில், இருவர் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் தகையப்பட்டு நிற்குமதொழிய, அக்கட்டளையில் வாராமையாலே துர்கதியேபற்ருசாக விவனை யவன்தானே மேல் விழுந்தங்கீ கரிக்கைக்குடலாம்படி பெருகுமளவில்,

ஸ்வாச்ரயமான வீச்வரனுடைய சேதநகர்மாநுகுணமாகவே நிர்வஹிக்கக்கடவோ மென்றிருக்கிற ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும், ஸ்வவிஷயமான சேதநனுடைய *ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முல்லங்க்யவர்த்ததே* என்கிறபடியே ஈச்வராஜ்ஞையை அதிலங்கித்து நடக்கைக் கடியான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் நிரோதிக்கவொண்ணுதபடி "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்" என்கிறபடியே உபய ஸ்வாதந்த்ர்யரூபமான விரண்டு கரையுமுடைந்தழியும்படி ஒருமட்டில் நில்லாமை மேன்மேலும் பெருகாநிற்கு மென்கை.

(அவ) ப்ரகரணுதியில் பயாபயஹேதுக்களாகச் சொன்ன ஸ்வதோஷ பகவத் குணங்களில் வைத்துக்கொண்டு, கர்ம காருண்யங்கள் ப்ரதாநங்களாகையாலே அவற்றை யுபபாதித்துக்கொண்டு வந்தார் கீழ்; அது தன்னை நிகமித்தருளுகிருர் மேல் (பயஹேது) என்று தொடங்கி.

404) ஹயஹேது கர்மம்; அஹயஹேது காருண்யம்.

(வ்யா) அதாவது – ஈச்வரனே உபாயமென்றிருக்கிற இவ்வதிகாரிக்கு இன்னமும் ஸம்ஸாரமநுவர்த்திக்கில் செய்வதென்? என்கிற பயத்துக்கு ஹேது, அநாதிகாலம் ஸம்ஸரிக்கைக்கு காரணமாய்ப்போந்த ஸ்வகர்ம ஸ்மரணம், "சூழ்பிறப்பு மருங்கே வரப்பெறுமே" என்கிறபடியே, ஸம்ஸாரம் நம்மருகும் வரமாட்டாது, சரீராவஸாநத் திலே பகவத் ப்ராப்திக்கும் கண்ணழிவில்லை என்று நிர்ப்பயனு யிருக்கைக்கு ஹேது, கர்மத்தைப் பாராமலங்கீகரித்து ஸம்ஸாரத்தை யடியறுத்துத் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகைக் குறுப்பான அவனுடைய நிர்ஹேதுக காருண்ய ஸ்மரண மென்கை. (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம், பகவத் குணுநுஸந்தாநம்) என்று தொடங்கி னத்தை நிகமிக்கிற விடமாகையாலே (கர்மம், காருண்யம்) என்கிறவிடத்தில் ஸ்மரண பர்யந்தம் விவக்ஷிதம்.

(அவ) இப்பயாபயங்க ளிரண்டு மிவனுக் கெவ்வளவாக நடக்குமென்ன அருளிச் செய்கிருர் (பயாபயங்க ளிரண்டும்) என்று தொடங்கி.

405) ஹயாஹயங்களிரண்டும் மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – பகவத் க்ருபா விஷயமாய் ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கையாலே அநாதி காலம் ஸம்ஸரண ஹேதுவாய்ப்போந்த ஸ்வகர்மத்தை அநுஸந்திப்பது அத்தைப் பாராதே அங்கீகரித்த பகவத் காருண்யத்தை அநுஸந்திப்பதாய்க்கொண்டிறே இவ் வதிகாரி யிருப்பது; அதில், கர்மத்தை அநுஸந்தித்தபோது பயமும், காருண்யத்தை யநுஸந்தித்தபோது அபயமுமாய், இரண்டும் மாறிமாறி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்று பகவத் ப்ராப்தி பண்ணுமளவும் நடக்குமென்கை.

(அவ) இப்படி உபயமும் மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடக்கிறதென்? தத்குண விச்வாஸத்தாலே யெப்போதுமொக்க நிர்ப்பயனு யிருக்கவொண்ணுதோ வென்ன அருளிச்செய்கிருர் (நிவர்த்ய ஜ்ஞாநம்) என்று தொடங்கி.

406) நிவர்த்யஜ்ஞானம் ஸயஹேது, நிவர்த்தக ஜ்ஞானம் அஸயஹேது.

(வ்யா) அதாவது – அவனுடைய காருண்யத்தாலே நிவர்த்திக்கப்படுமதான அவித்யா கர்மவாஸநா ருசி ப்ரகிருதி ஸம்பந்த விஷய ஜ்ஞானம், இவை கிடக்கையாலே இன்னமும் ஸம்ஸாரம் மேலிடில் செய்வதென்? என்கிற பயஹேது, *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்று, ஸர்வேச்வர னிவற்றைத் தள்ளிப்பொகடும்படி பண்ணுகையாலே இவற்றுக்கு நிவர்த்தகமான அவனுடைய காருண்யவிஷய ஜ்ஞானம், தத்பய ராஹித்ய ஹேதுவென்கை. நிவர்த்தக பலமறிந்தாலும் நிவர்த்யம் கிடக்குமளவும் பயமும் நடு நடுவே கலசிச்செல்லுமென்று கருத்து.

ஆக, இப் ப்ரகரணத்தால் இவனுக்கு பயாபய ஹேதுக்களும், ததுபய விபர்யயத்தில் ஸித்திக்குமதுவும், தந்நிபந்தந சங்காபரிஹாரங்களும், ஸர்வேச்வரன் ஸம்ஸாரிகளுக் குஜ்ஜீவநத்தில் க்ருஷி பண்ணும்படியும், அஜ்ஞாத ஸுக்ருத பகவதங்கீகார ஹேதுத்வமும், இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவாநபிஜ்ஞர் படியும், ஏதத் வைபவாபிஜ்ஞர் படியும், இவ்வர்த்த மபியுக்த வசநஸித்தமென்னுமதுவும், அஜ்ஞாத ஸுக்ருத வ்யாஜேந அவனங்கீகரிக்கும்படியும், அங்கீகார ஹேதுவாக்கு மஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களின் தத்க்ருஷி பலத்வமும், தந்நிரூபண பலிதமும், அங்கீகாரப் பற்ருசாமவை காதாசித்கமாக ஸ்வயமேவ விளைகைக் கடியும், அவற்றின் த்வைவித்யமும், ஏவம்பூத விஷயீகார சாஸ்த்ரஸித்தத்வமும், இவ்விஷயீகாரம் பெற்றவர் இத்தை வெளியாகப் பேசினபடியும், ஏததநபிஜ்ஞவசந பரிஹாரமும், ஆபிமுக்யவத் த்வேஷஸ்யாபிதத்க்ருபாஜநித்வமும், யாத்ருச்சிகாதிகளில் ஸுக்ருதநாம்மீச்வர க்ருதமென்னுமதுவும், ஏததர்த்த விஷயாபியுக்தவசந பரஸ்பர விரோத பரிஹாராத்யநுகதிஹேதுவும், கீழ்ப்பரக்க உபபாதித்து வந்ததின் பலிதமும், ததாப்திஹேதுதயா ஜ்ஞாநாதிகரநுஸந்தாநமும், நிர்ஹேதுக க்ருபாபலாவச்யாநுபாவ்யத்வமும், ஈத்ருச க்ருபா ப்ரவாஹ துர்நிவாரத்வமும், ப்ரகரணாதி ப்ரதிஜ்ஞாதார்த்த நிகமநமும், பயாபயாநுவர்த்தந காலாவதியும், ஏததுபய ஹேதுபூத ஜ்ஞாந விசேஷங்களும் சொல்லுகையாலே, இவ்வதிகாரிக்கு அத்வேஷாதி மோக்ஷபர்யந்த அகிலலாப ஹேதுவான பகவதாகஸ்மிக க்ருபா ப்ரபாவம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. இத்தால், த்வயோபதேஷ்டருபூத - ஆசார்யோபஸத்யாதிகளுக்கும் ததுபதிஷ்டத்வயார்த்த ஜ்ஞாநாதிகளுக்கும் ஹேதுவான பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருபா வைபவம் சொல்லப்பட்டது.

ஆறு ப்ரகரணங்களில் ஐந்தாவதான பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபா ப்ரபாவம் முற்றிற்று.

ஆறு ப்ரகரணங்களில் ஆருவதான

சரம பர்வ நிஷ்டா பிரகரணம்

(அவ) இப்ப்ரபந்தத்தில் உபக்ரமமே பிடித்து இவ்வளவாக, ஸித்தோபாயபூதனை ஸர்வேச்வரனே சேதனர்க்கு பரமபுருஷார்த்த லஷண மோக்ஷ ஸித்திக்கு நிரபேக்ஷ ஸாதநமென்றருளிச்செய்து, உபாயபூதனை ஸர்வேச்வரன் கர்மநிபந்தநமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யநிபந்தநமாக முக்தனுக்கவும் வல்ல நிரங்குச ஸ்வ தந்த்ரனுகையாலே அவனை உபாயமாகப்பற்றி யிருக்குமவர்களுக்கு, ஸ்வகர்மாநு ஸந்தானத்தாலும் தத் காருண்யாநுஸந்தாநத்தாலும் வரும் பயாபயங்கள் யாவத் ப்ராப்தி மாறி மாறி நடக்கும்படியையும் தர்சிப்பித்தார் கீழ்; இனிமேல், *ஸாக்ஷாந் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும்* என்றும் "திருமாமகள் கொழுநன் தானே குருவாகி" என்றுஞ் சொல்லுகையாலே அந்த ஸித்தோபாய பஹிர்ப்பூத மன்றியே தச்சரமாவதியாய், பந்த மோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கை யன்றிக்கே மோக்ஷைக ஹேதுவா யிருக்கையாலே தந்நிஷ்டர்க்கு பயப்ரஸங்கமின்றியே எப்போதுமொக்க நிர்ப்பயராய்க் கொண்டிருக்கலாம்படியாய், சரமாவதியான ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களுக்கு அநுரூபமான சரமோபாயம் ஸதாசார்யாபிமாநமேயென்று ஸகல வேதாந்தஸார வித்தமரான பூர்வாசார்யர்கள் தங்களுக்குத் தஞ்சமாகவநுஸந்தித்தும் உபதேசித்தும் போந்த ரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸகலருமறிந்துஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரபந்த சேஷத்தாலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்கிருர். அதில் இப்படி பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறிமாறி யநுவர்த்தியாமல் எப்போது மொக்க நிர்ப்பயனுயிருக்கலாவ தொரு வழியில்லையோ வென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிருர் (ஸ்வதந்த்ரனை) என்று தொடங்கி.

407) ஸ்வதந்த்ரனை உபாயமாகத்தான் பற்றினபோதிறே இப்ரஸங்கந்தா னுள்ளது.

(வ்யா) அதாவது – கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யாநுகுணமாக ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியைப்பண்ணித் திருவடிகளில் சேர்த்துக்கொள்ளவும் வல்ல நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனை வீச்வரனை இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்திபரிஹாரங்களுக்கு உபாயமாகப் பற்றினபோதிறே, யாவத்ப்ராப்தி பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி நடக்கு மென்னுமிப்ப்ரஸங்கந்தானுள்ளதென்கை. பரதந்த்ரஸ்வரூபனுய் மோக்ஷைக ஹேதுவான ஸ்வாசார்யனை உபாயமாகப்பற்றினு லிப்ப்ரஸங்கமில்லை, ஸததநிர்பயனு யிருக்கலாமென்றுகருத்து. (உபாயமாகத்தான்) என்று ஒரு முழுச்சொல்லித்தனை.

(அவ) ப்ரமாணுத் ப்ரமேயநிச்சயம் பண்ணவேணுமிறே; இவ்வர்த்தமென் கொண்டு நிர்ணயிக்கக்கடவோமென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிருர் (உண்டபோது) என்று தொடங்கி.

408) உண்டபோ தொருவார்த்தையு முண்ணுதபோ தொருவார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப்பேருண்டிறே, அவர்கள் பாஶுரங்கொண்டன்று இவ்வர்த மறுதியிடுவது.

(வ்யா) *மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்று பகவதநுபவைகதாரகராயிருக்கும் ஆழ்வார் களுக்கு உண்டபோது முண்ணுதபோதுமாவன, பகவதநுபவ ததலாப காலாங்கள். அதில், பகவதநுபவம்பண்ணி ஹ்ருஷ்டரானபோது, தத்தாஸ்யவிவ்ருத்திகாமதயா ததீயதாஸ்யத்திலேயூன்றி, “பயிலும் பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளும் பரமர்” “நாளும் பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளுடை நாதர்” “வருமையுமிம்மையும் நம்மையளிக்கும் பிராக்கள்” “சலிப்பின்றியாண்டெம்மைச் சன்மசன்மாந்தரங்காப்பர்” “நன்மை பெறுத்தெம்மை நாளுய்யக்கொள்கின்ற நம்பர்” “எம் பல்பிறப்பிடைதோறு எந்தொழு குலந்தாங்கள்” “அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னை யாண்டாரிங்கே திரிய, செந்தாமரைக் கண்திருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல், உறுமோ பாவியேனுக்கு” என்றும், “ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவ ரெம்மையாள்வாரே” “ஞானத்தினொளியுருவை நினைவாரென் னுயகரே” “நச்சித்தொழுவாரை நச்சென்றன் நன்னெஞ்சே” “பேராளன்பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேனே”, “கண்ணாரக் கண்டுருகிக் கையாரத் தொழுவாரைக் கருதுங் கால், உண்ணுது வெங் கூற்றமோவாது பாவங்கள்சேரா” என்றும், “ஈட்டங்கண்டிடக் கூடுமே லதுகாணும் கண்பயனுவதே”, “தொண்டரடிப்பொடியாட நாம்பெறில் கங்கைநீர் குடைந்தாடும் வேட்கையென்னுவதே”, “இன்புறுந்தொண்டர் சேவடியேத்தி வாழ்த்து மென்னெஞ்சமே” என்றும், இத்யாதிகளாலே தத்விஷயத்திலுங் காட்டில் ததீயரே நமக்கு சேஷிகளுமுபாயோபேய பூதருமென்று அத்யாதரம் பண்ணிப்பேசுவது, பகவதநுபவா லாப க்லிஷ்டரானபோது, அப்படிபரம சேஷிகளும் பரம ப்ராப்யப்ராபக பூதருமான ததீயர் ஸந்நிஹிதராயிருந்தாலும் அவர்கள்பக்கல் நெஞ்சு செல்லாமல் பகவத் விஷயமே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாய் நினைத்து, “காணவாராய்”, “காணுமாறருளாய்” “வரிகொள் வெஞ்சிலைவளைவித்த மைந்தனும் வந்திலனென் செய்கேன்”, “வெஞ்சமத்தடுசரந்துரந்த வெம்மடிகளும் வாரானுல்”, “வாசுதேவா வுன் வரவு பார்த்து, வார்மணற் குன்றில் புலரநின்றேன்” என்று இத்யாதிகளாலே ஆர்த்தி பரவசராயலற்றுவது ஊடுவது, “வெஞ்சிறைப்புள்” “உங்களோடெங்களிடையில்லை” என்று இத்யாதிகளாலே, வெறுப்பது உதறுவதாகையாலே, (உண்டபோ தொருவார்த்தை யும், உண்ணுதபோதொரு வார்த்தையும் சொல்லுவார்) என்கிருர். ஆழ்வார்க ளெல்லாரு மேக ப்ரக்ருதிகளாய் ஏககண்டரா யிருக்கையாலே, (பத்துப்பேருண்டிறே) என்கிருர். (அவர்கள் பாசுரங்கொண்டன்று இவ்வர்த்தமறுதியிடுவது) என்றது, மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவர்களாகையாலே ப்ரதமபர்வத்திற் காட்டில் சரமபர்வத்துக் குள்ள தன்னேற்றமடையத் தெளியக்கண்டு பேசினுர்களே யாகிலும், சரமபர்வைக நிஷ்டரன்றியே ப்ரதமபர்வத்திலே மண்டி ததநுபவ ஹ்ருஷ்டரானபோதொன்றைச் சொல்லுவது, ததலாப க்லிஷ்டரானபோதொன்றைச் சொல்லுவதாய், ஒருபடிப்பாட ரல்லாதவர்கள் பாசுரங்கொண்டன்று ஆசார்யனே உபாயமென் றிவ்வர்த்த நிச்சயம் பண்ணுவதென்கை.

(அவ) பின்னை ஆர்பாசுரங்கொண் டறுதியிடுவதென்ன அருளிச்செய்கிறுர், (அவர்களை) என்று தொடங்கி.

409) அவர்களைச் சிரித்திருப்பாரொருவ ருண்டிறே, அவர் பாஸுரங்கொண்டு இவ்வர்ய மறுதியிடக்கடவோம்.

(வ்யா) அதாவது – "மேவினேனவன் பொன்னடி, தேவுமற்றறியேன்" என்று, ஸ்வாசார்ய ரான நம்மாழ்வார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாய்ப் புரையறப் பற்றி அவிதிதா ந்யதைவதராய் "நாவினுல்நவிற்றின்பமெய்தினேன்" என்று தத் ஸங்கீர்த்தநாநந்த நிர்ப்பரராய், "அடியேன் சதிர்த்தேன்" என்று, உறுவதறிந்து பற்றின சதுரராயிருக்கை யாலே சரமபர்வத்திலேற்றமறிந்து பேசாநிற்கச்செய்தே ததேகநிஷ்டரன்றியே ப்ரதம பர்வத்திலே மண்டி தத்வைலக்ஷண்யபரவசராய் உண்டபோதொருவார்த்தையு முண்ணுதபோதொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லுகிற ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் அடியிலே ஓராசார்யன் திருவடிகளைப்பற்றி அநவரதஸூகிகளாயிருக்கப் பெருதே ஸ்வ வைலக்ஷண்யத்தாலே பிச்சேற்றும் பகவத் விஷயத்திலே முந்துற முன்னமிழிந்து ததநுபவதசையி லொன்றைச் சொல்லுவது ததலாபதசையில் ஒன்றைச் சொல்லுவதாய் இவர்கள் படுகிறபாடென்! என்று பரிஹஸித்திருக்கும் ஸ்ரீமதுரகவி யாழ்வாரொருவருண்டிறே; சரமபர்வநிஷ்டராய் ஸதைகரூப வசநரான இவருடைய பாசுரமான கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பைக் கொண்டு இவ்வர்த்தத்தை ஸம்சயவிபர்யய கந்தமற நிச்சயிக்கக் கடவோமென்கை. அதவா, (உண்டபோது) இத்யாதிக்கு, பகவ தநுபவம் பண்ணினபோது "உண்டு களித்தேற் கும்பரென்குறை" "யாவர் நிகரகல் வானத்தே" "மாறுளதோ விம்மண்ணின்மிசை" என்று இப்படி அநுபவ ஜநித ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷ கர்விதமானதொரு வார்த்தையும், ததநுபவம் பெருதபோது "மதியெல்லா முள்கலங்கி மயங்குமால்" "சாயலொடுமணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்" "காணவாரா யென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து" "தீயோடுடன் சேர்மெழுகா யுலகில் திரிவேனே" என்று இப்படி சோகவேக ஜநிதமானதொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லுவா ரொருவரிருவருமன்றிக்கே பத்துப் பேருண்டிறே; ததீயரே சேஷிகளும் உபாயோபேய பூதருமென்றறிந்திருக்கச் செய்தே, ததநுகுணமாக நிற்கமாட்டாமல் பகவத் விஷய வைலக்ஷண்ய பரவசராய் இப்படி உண்டபோதொரு வார்த்தை சொல்லுகிறவர்க ளுக்திகொண்டன்று ஸ்வாசார்ய சரணயுகளமே யுபாயோபேயமென்கிற இப்பரமார்த்த நிர்ணயம் பண்ணுவது, ஆழ்வார் திருவடிகளையே தமக்குத் தஞ்சமாகப்பற்றி "தேவுமற் றறியேன்" என்றிருக்கையாலே ப்ரதம பர்வதத்திலேமண்டி ஹர்ஷசோக பரவசராய்ப் பேசுகிறவர்களை பரிஹசித்திருப்பா ரொருவருண்டிறே; அப்படியிருந்துள்ள ஸ்ரீமதுர கவிகள் திவ்யஸூக்தியைக் கொண்டிவ்வர்த்த நிச்சயம் பண்ணக்கடவோமென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

(அவ) இப்படி ப்ரமாணஸித்தமான அர்த்தத்தை உபபத்தியாலே ஸ்திரீகரிக்கிறுர் மேல் (ஸ்வரூபத்துக்கும்) என்று தொடங்கி.

410) ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே ப்ராபகம்.

(வ்யா) ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களை நிஷ்கர்ஷிக்குமளவில், ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி நிஷ்கர்ஷித்து, அநந்தரம் ப்ராப்யத்தை தததுரூபமாக நிஷ்கர்ஷித்து ப்ராபகத்தை தததுபயாநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷிக்கவேணுமிறே; வ்யுத்பத்தி தசையில் உபேயமுற்பட்டு உபாயம் பிற்பட்டிருக்கும், அநுஷ்டாநதசையில் மாருடி யிருக்கும்; ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேராமையாலேயிறே உபாயாந்தரத்தை பரித்யஜித்தது; ஆகையாலே (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே) என்கிருர். இனி, ஸ்வரூபந்தன்னை நிரூபித்தால் ஜ்ஞாநாநந்தங்களும் புறவிதழென்னும்படி பகவதநந்யார்ஹ சேஷத்வமே வடிவாய், அதினுடைய யாதாத்ம்யம் தச்சேஷத்வமும் புறவிதழென்னும்படி ததீயசேஷத்வமே வடிவாயிறே யிருப்பது, ஏவம்பூத ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை நிரூபித்தால் தத் கைங்கர்யம் ப்ரதமாவதியாய் ததீயகைங்கர்யம் சரமாவதியா யிருக்கும்; ஸ்வரூபப்ராப்ய வேஷமிது வாகையாலே தததுபயாநுகுணமான ப்ராபகம் ததீயரேயாகவேண்டியிறே யிருப்பது; இனி அந்த ததீயரில் வைத்துக்கொண்டு, முதலடியிலே தன்னையங்கீகரித்து தத்வஜ்ஞாந ப்ரதாநத்தைப் பண்ணின மஹோபகாரகனை ஸ்வாசார்யனுக்கு சேஷமாயிருக்கை ஸமஸ்த பாகவதருடைய உகப்புமாய், தன் ஸ்வரூபத்தினுடைய எல்லை நிலமுமா யிருக்கும்; இந்த ஸ்வரூபத்துக் கநுரூபமான ப்ராப்யமும் ஸ்வாசார்யன் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமா யிருக்கும். இப்படி ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களாய் அத்தால் இவை யிரண்டுக்கும் ஸத்ருசமான ப்ராபகம் ஸ்வாசார்யசரணயுகள மாகவேணுமென்கை. இதுவே ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களுக்குச் சேர்ந்த உபாயமென்கையால், ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்ய பீத்யா நிர்ப்பரத்வத்தைப்பற்ற இதில்போந்தவளவல்ல, முக்யோபாய மிதுவேயென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நமிறே.

(அவ) இவ்வர்த்த விஷயமாக ஓரைதிஹ்யத்தை யருளிச்செய்கிருர் மேல் (வடுகநம்பி) என்று தொடங்கி.

411) வடுகநம்பி ஆழ்வானையு மாண்டானையு மிருகரைய ரென்பர்.

(வ்யா) அதாவது – ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸ்ரீமதுரகவிக ளிருந்தாப்போலே, ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டு மெம்பெருமானுர் திருவடிகளே என்று ப்ரதிபத்திபண்ணி “தேவுமற்ற றியேன்” என்றிருக்கும் வடுகநம்பி; எம்பெருமானுருக்கு நிழலுமடிதாறும் போலே அவிநாபூதராய் *ராமானுஜஸ்ய சரணௌசரணம் ப்ரபத்யே* *ராமாநுஜார்யவசக: பரிவர்த்திஷீய* என்று உபாயோபேயங்க ளவர்திருவடிகளும் அத்திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமென் றிருக்கும் கூரத்தாழ்வானையும், தாத்ருசரான முதலி யாண்டானையும், ஸம்ஸாரத்தி லிருப்பி லடிக்கொதிப்பாலேவந்த ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே கலங்கி காதாசித்கமாகப் பெருமாள் பக்கலிலும் சென்று பல்காட்டுவது, தத்வைலக்ஷண்யங் கண்டவாறே ப்ரவணராய்ப்போருவதா மிவ்வளவைக்கொண்டு எம்பெருமானுர் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமானுல் “தேவுமற்றறியேன்” என்றிருக்கவேண்டாவோ, அங்ஙனன்றிக்கே சரமாவதியிலும் ப்ரதமாவதியிலும் கைவைத்து நிற்கிறவிவர்க ளிருகரையரென்றருளிச்செய்வ ரென்றபடி.

(அவ) (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே) என்றவிடத்தில், ஸ்வரூபத்தை யொருவழியாலிசைந்து பகவத் கைங்கர்யமன்றோ ப்ராப்யம், ப்ராப்யத் துக்கு ஸத்ருசமாகவேணுமென்றபடி யெங்ஙனே? என்பாருடைய சங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காக ப்ரதமம் ப்ராப்யவேஷத்தை ஓடவைத்துக் காட்டுகிருர் (ப்ராப்யத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

412) ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரயமபர்வம் ஆசார்யகைங்கர்யம்; மயீயமபர்வம் ஊமவத் கைங்கர்யம், சரமபர்வம் ஹாமவதகைங்கர்யம்.

(வ்யா) (ப்ராப்யமாவது) – சேஷத்வைக நிரூபணீயமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு புருஷார்த்தமான கைங்கர்யம் பர்வசப்தம், அம்சவாசி. இங்கு, ப்ரதமபர்வமாகச் சொல்லுகிற ஆசார்ய கைங்கர்யமாவது, “திருத்தித்திருமகள் கேள்வனுக்காக்கிய பின்” என்கிறபடியே முதலடியிலே தன்னையங்கீகரித்து பகவத் விஷயத்துக் காளாம்படி திருத்தின ஆசார்யனுக்கு உகப்பாகப் பண்ணும் பகவத் கைங்கர்யம், மத்யம பர்வமாகச் சொல்லுகிற பகவத் கைங்கர்யமாவது “அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்” என்கிறபடியே தானுகந்தாரைத் தன்னடியார்க்கடிமைப்படுத்தும் பகவானுக் குகப்பாகப் பண்ணும் பாகவத கைங்கர்யம், சரமபர்வமாகச் சொல்லுகிற பாகவத கைங்கர்யமாவது, ஆசார்யவானென் றுகக்குமவர்களாய், ஆசார்யாவைபவ ஜ்ஞாபகராய் ஆசார்ய கைங்கர்யத்தினேற்ற மறியுமவர்களான பாகவதர்க ளெல்லார்க்கு முகப்பாகப்பண்ணு மாசார்ய கைங்கர்யம். ஆக, ஆசார்ய ப்ரீதி விஷயமான பகவத் கைங்கர்யத்தை ஆசார்ய கைங்கர்யமென்றும், பகவத் ப்ரீதி விஷயமான பாகவத கைங்கர்யத்தை பகவத்கைங்கர்ய மென்றும், பாகவத ப்ரீதி விஷயமான வாசார்ய கைங்கர்யத்தை பாகவத கைங்கர்யமென்றும் சொல்லிற்றுய்த்து. ஆகையால், ஆசார்ய கைங்கர்யம் ப்ராப்யமென்று சொன்னவிதில் குறையில்லையென்று கருத்து.

(அவ) இப்படி ஆசார்ய கைங்கர்யமே சரமபர்வமென்று சாஸ்த்ரஞ் சொல்லா திருக்கச் செய்தே, இது வருகிறவழிதானென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிருர் (ஸ்வரூப ப்ராப்தியை) என்று தொடங்கி.

413) ஸ்வரூப ப்ராப்தியை ஶாஸ்த்ரம் புருஷார்யமாகச் சொல்லாநிற்க, ப்ராப்தி ஃலமாய்க்கொண்டு கைங்கர்யம் வருகிறுப்போலே ஸாயீயவிவ்ருஜீயியாய்க் கொண்டு சரமபர்வம் வரக்கடவது.

(வ்யா) அதாவது – *பரஞ்ஜ்யோதி ரூபஸம்பத்ய ஸ்வேநரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே* என்று – பரப்ராப்தி பூர்விகையாய் அநாதிகர்மநிபந்த நாசித் ஸம்பந்தத்தாலே மலா வகுண்டித மணிப்ரபைபோலே திரோஹிதமான ஸ்வாஸாதாரணுகாரத்தினுடைய ஆவிர்ப்பாவ ரூபையான ப்ராப்தியை வேதாந்த சாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லா நிற்க, இப்படி ஆவிர்ப்பூதமான ஸ்வரூபத்தையுடைய வாத்மா, சேஷத்

வைக நிரூபணீயதயா சேஷிவிஷய கிஞ்சித்காரத்தாலல்லது செல்லாதபடியாய் இருக்கையாலே, அந்த ஸ்வரூப ப்ராப்தி பலமாய்க்கொண்டு பகவதநுபவ ஜநிதப்ரீதி காரித கைங்கர்யம் வருகிறுப்போலே, சேஷியானபகவானுக்கு ஸ்வவிஷய கிஞ்சித்காரத்திலும் ஸ்வகீய கிஞ்சித்கார முகப்பாகையாலே, அந்த பகவத் கைங்கர்யமாகிற ஸாத்தியத்தின் வ்ருத்திரூபமாய்க்கொண்டு மத்யமபர்வமான பாகவத கைங்கர்யம் வரக்கடவதாய், அந்த பாகவதர்க ளெல்லார்க்கும் ஸ்வவிஷய கிஞ்சித்காரத்திலும் தனக்குபகாரகனுன வாசார்ய விஷயத்தில் கிஞ்சித்காரமே யுகப்பாகையாலே அந்த ஸாத்யத்தினுடைய விசேஷ வ்ருத்தியாய்க்கொண்டு சரம பர்வமான வாசார்ய கைங்கர்யம் வரக் கடவதென்கை.

(அவ) இந்த சரமபர்வ லாபத்தி னருமையை தர்சிப்பிக்கிறுர் மேல் (இதுதான் துர்லபம்) என்று.

414) இதுதான் துர்லஹம்.

(அவ) இதுதன்னை விவரிக்கிறுர் மேல் (விஷய ப்ரவணனுக்கு) என்று தொடங்கி.

415) விஷயப்ரவணனுக்கு அத்தைவிட்டு ஹமவத் விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள அருமைபோலன்று, ப்ரயம பர்வத்தைவிட்டு சரமபர்வத்திலே வருகைக்குள்ள அருமை.

(வ்யா) அதாவது - க்ஷுத்ர விஷயங்களின் புறப்பூச்சான வைலக்ஷண்யத்திலே யீடுபட்டு மீட்கவொண்ணுதபடி அவற்றிலே ப்ரவணனுய் நின்றவனுக்கு, அவற்றைக் கைவிட்டு வகுத்த விஷயமான பகவத் விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள அருமைபோலன்று, *பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான பகவத்விஷய ப்ரவணனுய் தத் கைங்கர்ய நிரதனுனவனுக்கு ப்ரதம பர்வமானவத்தைவிட்டு சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்யத்திலே வருகைக்குள்ள அருமை என்றபடி.

(அவ) அதெங்ஙனே யென்னுமாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறுர் (அங்கு) என்று தொடங்கி.

416) அங்கு உஹ்ரேஷஉர்ஶசநத்தாலே மீளலாம், இங்கு அது செய்யவொண்ணுது.

(வ்யா) அதாவது – க்ஷுத்ர விஷயங்களின் தேஹதோஷாதிகளும் அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷங்களு முண்டாயிருக்கையாலே அவற்றை தர்சிக்கவே அருவருத்து மீளலா யிருக்கும்; விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தமாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணுத்மகமாய் நித்யமாய் அபரிச்சேத்யமான இவ்விஷயத்தில் தோஷகந்த மில்லாமையாலே தோஷ தர்சநம் பண்ணி மீளப்போகாதென்கை. *ஸங்க்யாதும் நைவ சக்யந்தே குணு தோஷச்ச சார்ங்கிண:, ஆநந்த்யாத் ப்ரதமோ ராசி ரபாவாதேவ பச்சிம:* என்னக்கடவதிறே.

(அவ) க்ஷுத்ர விஷயங்களுக்குச் சொல்லுகிற தோஷமொன்று மிங்குச்சொல்ல லாவதில்லையேயாகிலும், ஸ்வவிஷய பக்திபரவசர்க்கு ஸ்வஸம்ச்லேஷஸுகத்தை

உருவ நடத்தாதே விச்லேஷித்து துக்கத்தை விளைக்கையாலே “கடியன் கொடியன்” இத்யாதிப்படியே சொல்லலாம்படி தோற்றுவன சில தோஷமுண்டே, அதுதான் மீளுகைக்குடலானுலோவென்ன அருளிச்செய்கிறுர் (தோஷமுண்டானுலும்) என்று தொடங்கி.

417) உஜ்ரஷமுண்டானுலும் ஜுணம்போலே உபாதேயமா யிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – அப்படி ஆற்ருமையாலே, தோற்றுவன சில தோஷமுண்டானுலும், “கொடிய வென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும்” என்று அவைதன்னையே விரும்பி மேல்விழும்படி இருக்கையாலே ஹேயமாயிராது, விஷயத்தை விரும்பி மேல் விழுகைக்குடலான குணம்போலே உபாதேயமா யிருக்குமென்கை.

(அவ) லோகத்தில் தோஷம் ஹேயமாய் குணமுபாதேயமாயன்ருே இருப்பது தோஷம் குணம்போலே உபாதேயமாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறுர் (லோகவிபரீதம்) என்று தொடங்கி.

418) லோகவிபரீதமாயிறே இங்கிருப்பது.

அதாவது – தோஷம் விடுகைக்குடலாய் குணம் பற்றுகைக் குறுப்பாயிருக்கும் லோக ப்ரக்ரியை யன்றியே, தோஷமும் குணம்போலே உபாதேயமாயிறே இவ்விஷயத்தி லிருப்பதென்கை.

(அவ) எல்லாஞ் செய்தாலும் தோஷம் குணம்போலே உபாதேயமாகக்கூடுமோ வென்னு மாகாங்க்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறுர் (குண முபாதேயமாகைக்கு) என்று தொடங்கி.

419) ஜுணம் உபாதேயமாகைக்கீடான ஹேது உஜ்ரஷத்துக்குமுண்டிறே.

(வ்யா) அதாவது – பகவத்குணம் தத்ப்ரவணர்க்கு உபாதேயமாகைக்கீடான ப்ராப்த சேஷிகதத்வமாகிற ஹேது, அவ்விஷயத்தில் தோற்றுகிற தோஷத்துக்கு முண்டிறே யென்கை. இத்தால், அவன் பக்கலுள்ள தென்னுமத்தாலே குணமுபாதேயமாகிறவோ பாதி, அவன் பக்கலுள்ள தென்னுமத்தைப்பற்ற தோஷமுமுபாதேயமாகக் குறையில்லை என்றதாய்த்து. இப்படியாகையாலே தோஷமுண்டானுலுமது மீளுகைக்குடலாகாதென்று கருத்து.

(அவ) விச்லேஷ தசையில் தோற்றும் நைர்க்ருண்யாதி தோஷத்தை அங்கீகரித்து, அதுதான் குணவதுபாதேயமாயிருக்கும்படியை அருளிச்செய்தார்கீழ், அந்த நைர்க்ருண்யாதி தோஷந்தான் முதலிலே இவ்விஷயத்தி லில்லையென்னுமிடத்தை அபியுக்த வசநங்களாலே தர்சிப்பிக்கிறுர் மேல். அதில் முதலிலே, ஆழ்வாருடைய வசநத்தை தர்சிப்பிக்கிறுர் (நிர்க்ருணன்) என்று தொடங்கி.

420) நிர்வூணனென்று வாய் மூடுவதற்கு முன்னே வூணுவானென்று சொல்லும்படியா யிருந்ததிறே.

(வ்யா) அதாவது – "என தவளவண்ணர் தகவுகளே" என்று எங்ஙனே யிருந்தன சுத்த ஸ்வபாவரான உம்முடைய க்ருபைகள், நாட்டிலே இப்படி ருஜுக்களுமாய் பர:துக்கா ஸஹிஷ்ணுக்களுமா யிருப்பார் சில தார்மிகர் நடையாட அபலைகளுக்கு அழகிதாகக் குடிக்கிடக்கலா யிருந்ததென்று, பெண்பிள்ளை யாற்றாமைக் குதவாதது கொண்டு திருத்தாயார் நிர்க்ருணனென்று வாய் மூடுவதற்கு முன்னே, அவள் வாயைப் புதைத்தாப்போலே "தகவுடையவனே" என்று, கெடுவாய்! ஆகரத்தில் தகவு மறுக்குமோ, அது நங்குற்றங்காண் என்று க்ருணுவத்தையைச் சொல்லும்படியா யிருந்த்திறே யென்றபடி.

(அவ) இவ்வுக்திதான் தாயார்சொன்ன குணஹாநிக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணின மாத்ரமோ ஸஹ்ருதயமாகச் சொன்னதோ வென்கிற சங்கையிலே, இதின் ஸஹ்ருதயத் வத்தை மூதலிக்கிருர் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

421) இப்படி சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலேயென்று ஸ்நேஹமும் உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே.

(வ்யா) அதாவது – குணஹாநி சொன்னத்தைத் தள்ளி குணம் சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலே யென்று, "மிக விரும்பும்" என்று ஸ்நேஹமும், "பிரான்" என்று உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே, ஆகையால் "தகவுடையவனே" என்றவிது ஸஹ்ருதயோக்தி யென்கை.

(அவ) அநந்தரம், பிராட்டியுடைய வசநத்தை தர்சிப்பிக்கிருர் (நிர்க்ருணஞக) என்று தொடங்கி.

422) நிர்வூருணஞக ஶங்கித்துச் சொல்லுமவஸ்஥யெிலும் காரணத்தை ஸ்வமதமாக விறே சொல்லிற்று.

(வ்யா) அதாவது – பிரிவாற்றுமையாலே பெருகக் கலங்கின ஶ்ரீஜநகராஜன் திருமகள், பெருமாள் தன்னுற்றுமைக்குதவ வந்து முகங் காட்டப்பெருத இன்னுப்பாலே, *க்க்யாத: ப்ராஜ்ஞ: க்ருதஜ்ஞச்ச ஸாநுக்ரோசச்ச ராகவ:। ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோசச்சங்கே* என்று பெருமாளை நிர்க்ருணராக சங்கித்துச் சொல்லுகிற அவஸ்தையிலும், *மத்பாக்ய ஸங்க்ஷயாத்* என்று, இப்படி சங்கிக்கைக்கடி யென்னுடைய பாக்யஹாநி யென்கையாலே, சங்கா காரணத்தை ஸ்வகதமாகவிறே சொல்லிற்றென்கை.

(அவ) (ப்ரதமபர்வத்தை விட்டு) என்கிறவிடத்திலே, அர்த்தாதுக்தமான பகவத் ஸம்ச்லேஷமும், (தோஷமுண்டானுலும்) என்கிறவிடத்தில், அர்த்தாதுக்தமான தத்விச்லேஷமுமாகிற இவையிரண்டும் செய்யுமத்தை அருளிச்செய்கிருர் (குண தோஷங்க ளிரண்டும்) என்று தொடங்கி.

423) ஶுணஉஶ்ரேஷங்களிரண்டும் க்ஷுஊஶ்ரபுருஷார்யத்தையும் புருஷார்ய காஷ்ஂடியையும் குலைக்கும்.

(வ்யா) குணமாவது – ஸ்வஸௌந்த்ர்யாதிகளை ஆச்ரிதர்க்கு முற்றூட்டாக அநுபவிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்குங் கலவி, தோஷமாவது – அவ்வநுபவா லாபத்தாலே அவர்கள் கண்ணுஞ்சுழலை யிட்டுத் துடிக்கத் தான் முகங்காட்டாதே யிருக்கையாகிற பிரிவு. இவை யிரண்டும், (க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கையாவது), ஓரொன்றே யிரண்டையும் குலைக்கை. இதில் குணமிரண்டையும் குலைக்கையாவது, "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கை விட்டு" என்றும், "மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாந் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்" என்றும் தத்விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலே க்ஷுத்ர விஷய வைராக்யத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே, க்ஷுத்ர புருஷார்த்தாந்வயத்தை குலைக்கையும், *பயிலுஞ் சுடரொளியிலே ததீயசேஷத்வத்திலே ஊன்றிநின்ற ஆழ்வாரை, அந்த ததீயருடைய ஸ்வரூப நிரூபகத்வேந ப்ரஸ்துதமான தத்ஸௌந்த்ர்ய சீலாதிகளாலே ததீயதாஸ்யரஸத்தை மறந்து அவனை அநுபவிக்கையிலாசை கரை புரண்டு அநந்தரந் திருவாய்மொழியிலே தாமும் தம்முடைய கரண க்ராமங்களும் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிடும்படி பண்ணினுப்போலே, வேறொன்றுக்காகப் புகுந்தாலும் தன்னை யொழியப் புறம்பொன்றுக் காளாகாதபடி பண்ணும் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியான அவன் பக்கலிலே சுழியாறுபடுத்தி புருஷார்த்த காஷ்டையான ததீய சேஷத்வத்தில் நிலையைக் குலைக்கையும் தோஷமிரண்டையும் குலைக்கையாவது, அநுபவலாப க்லேசத்தாலே ஸர்வகாலமும் தன்பக்கலிலே மநஸ்ஸாய், "உண்டறியாளுறக்கம் பேணாள்" "பந்தொடு கழல் மருவாள் பைங்கிளியும் பாலூட்டாள் பாவைபேணாள்" என்கிறபடியே, முன்பநுபவித்துப்போந்த ப்ராக்ருத போகங்களாகிற க்ஷுத்ர புருஷார்த்தங்களில் பொருந்தாமையை விளைக்கையும்; "அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னையாண்டாரிங்கே திரிய, செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண் மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல், உறுமோ பாவியேனுக்கு" என்றும், "தனிமாத் தெய்வத் தளிரடிக் கீழ் புகுதலன்றி யவனடியார், நனிமாக் கலவியின்பமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கு" என்றும் இப்படி தத்விஷய ஸம்ச்லேஷ ரஸம் வேண்டாதபடி ததீயவிஷய ஸம்ச்லேஷ ரஸமே அமையுமென்றிருக்குமவர்களையும், அந்த ததீயருடனே கூடியிருந்தாலு மவர்கள் பக்கல் நெஞ்சற்று அவனை அநுபவிக்கை யிலாசையாலே, "காணவாராய்", "காணுமாறருளாய்" என்று கூப்பிடுவது, "வெஞ்சிறைப்புள்" இத்யாதிகளாலே அவர்கள் தங்களோடே வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவதாம்படி பண்ணுகையாலே, புருஷார்த்த காஷ்டையில் நெஞ்சுபற்றுதபடி பண்ணுகையும்.

(அவ) இதில், க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்குமென்றவிது தன்பக்கலிலே அகப்பட்டாரைப் புறம்பொருவிஷய மறியாதபடிபண்ணும் இவ்விஷயத்தின் ஸ்வபாவம் சொல்லுகைக்காகக் கூட்டிக்கொண்டவித்தனை, புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்குமென்னுமதுவே இவ்விடத்தில் அபேக்ஷிதம், ஆனபின்பு க்ஷுத்ர புருஷார்த்த பஞ்ஜகத்வம் ப்ராஸங்கிக மாகையாலே அத்தைவிட்டு ப்ராகரணிகமான சரம புருஷார்த்த பஞ்ஜகத்வத்தை மூதலிக்கிறுர் (நித்ய சத்ருவாயிறே யிருப்பது) என்று.

424) நித்யஶத்ருவாயிறே யிருப்பது.

(வ்யா) அதாவது – “சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்ந:” என்று, பெருமாளுக்கு அபிமத விஷயமான ஸ்ரீபரதாழ்வானையே தனக்கு உத்தேச்யமாகப்பற்றி அவனையல்ல தறியாதே யிருக்கும் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பரதாநுவ்ருத்திக்கு விரோதியான ராமஸௌந்தர்ய மாகிற நித்யசத்ருவை ஜயித்திருக்கு மென்கையாலே ததீயகைங்கர்ய நிஷ்டனுக்கு நித்ய சத்ருவாயிறே பகவத் ஸௌந்தர்ய மிருப்பதென்கை. ஆகையால், இப்படி விலக்ஷணமான விஷயத்தில் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களிரண்டும் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்குமென்னக் குறையில்லை என்று கருத்து.

அன்றிக்கே, கீழ்ச் சொன்ன குணதோஷங்களிரண்டும் செய்யுமத்தை யருளிச் செய்கிறார் (குணதோஷங்க ளிரண்டும்) என்று தொடங்கி. குணமாவது, (இங்கு அது செய்யவொண்ணாது) என்கிறவிடத்திற் சொன்ன பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியான ஸௌந்தர்ய சீலாதிகள்; தோஷமாவது, (குணம்போலே யுபாதேயமா யிருக்கும்) என்கிற விடத்திற் சொன்ன “கடியன் கொடியன்” இத்யாதிகள் (இரண்டும் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையுங் குலைக்கும்) என்றது, ஓரொன்றே யிரண்டையும் செய்யுமென்றபடி. குணமிரண்டையும் செய்கையாவது, “மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாந் துறந்தார் தொழுதா ரத்தோள்” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கையும், ஸ்வ வைலக்ஷண்யத்தால் ஆழங்கால்படுத்தி புருஷார்த்த காஷ்டையான ததீய சேஷத்வ நிஷ்டையைக் குலைக்கையும்; தோஷமிரண்டையுங் குலைக்கையாவது, குணம்போலே உபாதேயமாய், அவனென்றே கிடக்கும்படி பண்ணுகையாலே ஊணுறக்கம் பந்து கழல் முதலானவற்றில் பொருந்தாமையை விளைத்து க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கையும், “சிறுமா மனிசரா யென்னை யாண்டாரிங்கே திரிய, நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ் புகுதல், உறுமோ” என்னும்படியான புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கையும் என்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். இந்த யோஜனைக்கு, (நித்யசத்ரு) என்கிறவிது, ஸௌந்தர்யாதி குணவிசிஷ்ட வஸ்து விஷயமாகக் கடவது. அங்ஙனுமன்றிக்கே, குணம் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கும், தோஷம் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கும் என்று இங்ஙனே விபஜித்து யோஜிப்பாரு முண்டு. அப்போதைக்கும், குணம் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்குமென்னு மதுக்கும், தோஷம் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்குமென்னுமதுக்கும் பூர்வ யோஜனைகளிற் சொன்னபடியே பொருளாகக் கடவது. இவ்விஷய ஸ்வாப மிதுவாகையாலே சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற இதுதான் துர்லபமென்று ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயத்தாலே கீழோடே யந்வயம்.

(அவ) (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே ப்ராபகம்) என்ற விதில், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யம் சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்யமென்று நிர்ணயித்தாராய் நின்றார் கீழ், இந்த ப்ராப்யாநுரூபமான ப்ராபக நிர்ணயம் பண்ணுகிறார்மேல் (இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டால்) என்று தொடங்கி.

425) இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டால் அதுக்கு ஸத்ருசமாக வேணுமிறே ப்ராபகம்.

(வ்யா) அதாவது – இப்படி ஆசார்ய கைங்கர்யமே ப்ராப்யமென்றறுதியிட்டால், இந்த ப்ராப்யத்துக்குத் தகுதியாகவேணுமிறே, ஏதத் ப்ராபகமென்கை. இத்தால், ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற சரம ப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ப்ராபகனுகவேணு மென்றபடி.

(அவ) இப்படி யல்லாதபோது வரும் ஹாநியேதென்ன அருளிச்செய்கிருர் (அல்லாத போது) என்று தொடங்கி.

426) அல்லாதபோது ப்ராப்ய ப்ராபகங்களுக்கு ஐக்யமில்லே.

அதாவது – இப்படி ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்ருசமாம்படி ஆசார்யனே ப்ராபகமாகக் கொள்ளாதே ஈச்வரனே ப்ராபகமாகக் கொள்ளும்போது, ப்ராப்யத்துக்கும் ப்ராபகத் துக்கும் தன்னிலேக்யமில்லே யென்கை. ப்ரதம பர்வத்துக்குண்டான ப்ராப்ய ப்ராபகைக்யம், சரமபர்வதத்துக்கு மொக்குமிறே. ஆகையாலேயிறே பிள்ளே யமுதனுர், "பேறென்றுமற்றில்லே நின்சரணன்றி அப்பேறளித்தற் காறென்றுமில்லே மற்றச் சரணன்றி" என்று ப்ராப்ய ப்ராபகங்க ளிரண்டு மேகவிஷயமாகவே அருளிச்செய்தது.

(அவ) இப்ப்ரபந்தத்தி லுபக்ரமமே பிடித்து (ஸ்வதந்த்ரனே) இத்யாதி வாக்யத்தளவும், ஸித்தோபாயதயா ஸகல சாஸ்த்ர ஸித்தனுன வீச்வரனே பரமோபாயமாகவும், ஆசார்ய னஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகேந உபகாரகனுகவுமிறே சொல்லிப் போந்தது; இப்போது, ஈச்வரனேவிட்டு ஆசார்யனே யுபாயமென்னுமளவில் சாஸ்த்ர விரோதமும் ஸ்வோக்தி விரோதமும் ஸம்பவியாதோ, ஈச்வரனே யுபாயமாகப் பற்றுமதிற் காட்டில் ஆசார்யனே யுபாயமாகப் பற்றினுல் வருமேற்றந்தானேதோ வென்கிற சங்கையின் மேலே யருளிச் செய்கிருர் (ஈச்வரனே பற்றுகை) என்று தொடங்கி.

427) ஈஶ்வரனேப் பற்றுகை கையைப்பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி, ஆசார்யனேப் பற்றுகை காலேப் பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோபாதி.

(வ்யா) அதாவது – ஈச்வரனேப் பற்றுகை, அவன் கையைப் பிடித்துக் காரியங்கொள் ளுமோபாதி, ஆசார்யனேப் பற்றுகை, அவன் காலேப்பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோ பாதி யென்கை. இங்ஙனருளிச் செய்தது, ஈச்வர விஷயத்தோடு ஆசார்ய விஷயத்துக் குண்டான அநந்யத்வமும், அவ்விஷயத்தைப் பற்றுமதி லிவ் விஷயத்தைப் பற்று மதுக் குண்டான கார்ய ஸித்தியில் அமோகத்வமும் தோற்றுகைக்காக. அதெங்ஙனே யென்னில்? சரணத்வோக்தியாலே ததநந்யத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். (ஈச்வரனேப் பற்றுகை அவன் கையைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே – மஹாப்ரபுவா யிருப்பானெருவனே வசீகரித்துக் காரியங் கொள்ளுவா னெருவன் அவன் கையைப் பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு காரியங்கொள்ளப் பார்க்குமளவில், நீர்மையாலே நெஞ்சிளகிக் காரியஞ் செய்யவுமாய், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே உதறி விடவுமா யிருக்கையாலே இன்னபடியென்று அறுதியிட வொண்ணுதாப்போலே, ஆச்ரிதனுன விவனுடைய வபேக்ஷிதம் தன்னுடைய க்ருபையாலே நெஞ்சிளகிக் காரியஞ்செய்யில் பலிக்கும்படியாய், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே முறுகிச் செய்யாதொழியில் விபலிக்கும்

படியாயிருக்கையாலும்; (ஆசார்யனைப் பற்றுகை அவன் காலைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே – அப்படி ப்ரபுவானவன்றன்னையே காலைப் பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு காரியங்கொள்ளுமளவில் தயாபரவசனாய் காரியஞ் செய்தல்லது நில்லாமையாலே தப்பாமல் காரியஞ் ஸித்திக்குமாப்போலே, ஆச்ரிதனுடைய விவனுடைய வபேக்ஷித மறுதியாக பலிக்கும்படி யிருக்கையாலும் அமோகத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

(அவ) ஆக, ப்ராப்ய நிர்ணயத்தைப்பண்ணி, (இதுக்கு ஸத்ருசமாக வேணுமிறே ப்ராபகம்) என்றவித்தாலே – ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற சரமப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ஸத்ருசோபாய மென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்து, அப்படியன்றிக்கே ஈஶ்வரனை யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் வரும் விரோதங் காட்டி, ஆசார்யனுக்கு ப்ராப்யத்வ மீச்வரனோ டந்வயத்தாலேயாமோபாதி ப்ராபகத்வமும் ததநந்யத்வ நிபந்தந மென்னுமத்தையும் ஈச்வரனைப் பற்றுமதில் இவனைப் பற்றுமதுக்குள்ள வேற்றத்தையு மருளிச்செய்தார் கீழ், இனிமேல், பல ஹேதுக்களாலும் ஆசார்ய வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் இவ்விஷயத்தை யுபாயமாகப் பற்றுமவர்களுக்கு ருசி விச்வாஸங்கள் விளைகைக் குறுப்பாக. அதில் ப்ரதமத்திலே, ஈச்வர சேதநர்களிருவர்க்குமிவ னுபகாரகனானமையை யருளிச் செய்கிறார் (ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி.

428) ஆசார்யன் இருவர்க்கும் உபாகாரகன்.

(வ்யா) அதாவது – இப்படி யுபாயமாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட வாசார்யன், சேஷிசேஷ பூதரான வீச்வர சேதந ரிருவர்க்கும் அபிமத வஸ்துக்களைக் கொடுத்த உபகாரக னென்கை.

(அவ) இரண்டுதலைக்கு மிவனுபகரித்தவை யெவை யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வரனுக்கு) என்று தொடங்கி.

429) ஈஶ்வரனுக்கு ஶேஷவஸ்துவை யுபகரித்தான், சேதநனுக்கு ஶேஷியை யுபகரித்தான்.

(வ்யா) அதாவது – மேன்மேலும் ஸ்ருஷ்ட் யவதாராதிகளைப் பண்ணி வசீகரிக்கப் பார்த்த விடத்திலும் ஓராத்மவஸ்துவு மெட்டப்படாமையாலே இழவாளனா யிருக்கிற வீச்வரனுக்கு, சேஷமான வாத்மவஸ்துவை, அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகேந திருத்தி இஷ்ட விநியோகார்ஹமாம்படி கைப்படுத்தினான்; பகவத் ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே அநாதிகால மஸத்கல்பனாய்க் கிடந்த சேதநனுக்கு, பகவத் ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து சேஷியான வவனைக் காட்டிக்கொடுத்தா னென்கை. இத்தால், ஆசார்யனுடைய சேதநேச்வரர்க ளிருவர்க்கு முபகாரகனாகையாகிற வைபவம் சொல்லப்பட்டது.

(அவ) இன்னமொரு ப்ரகாரத்தாலே ஆசார்ய வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறுர் (ஈச்வரன்றுனும்) என்று தொடங்கி.

430) ஈஶ்வரன்தானுமாசார்யத்வத்தை ஆசைப்பட்டிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – இதுக்கிட்டுப் பிறவாத வீச்வரன்றுனும் இவ்வாசார்யத்வத்தினேற் றத்தைப்பற்ற விதில் மிகவும் ஶ்ரத்தைபண்ணி யிருக்குமென்கை.

(அவ) அதெங்கே கண்டதென்னு மபேக்ஷையிலே, அத்தை மூதலிக்கிறுர் (ஆகையிறே) என்று தொடங்கி.

431) ஆகையிறே ஶுருபரம்பரையிலே அந்வயித்ததும், ஶ்ரீகீதையுமஶயப்ரதாநமு மருளிச்செய்ததும்.

(வ்யா) அதாவது – ஆசார்யத்வத்தை யாசைப்பட்டிருக்கையாலேயிறே, *ஸசாசார்ய வம்சோ ஜ்ஞேய: ஆசார்யாணும்ஸாவஸா விதி ஆபகவத்த:* என்னும்படி குரு பரம் பரையிலே த்வயோபதேஷ்ட்ருத்வே நாந்வயித்ததும், ஆசார்ய க்ருத்யத்தை யேறிட்டுக் கொண்டு அர்ஜுநனேக் குறித்து, தத்வ விவேகாதி சரமோபாயபர்யந்தார்த்த ப்ரதிபாதி கையான ஶ்ரீகீதை யருளிச்செய்ததும், ஶ்ரீவிபீஷணுழ்வான் நிமித்தமாக, *ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதிச யாசதே, அபயம் ஸர்வபூதேப்யோததாம் யேதத் வ்ரதம் மம* என்று அபயப்ரதாந மருளிச்செய்தது மென்கை. இத்தால், ஈச்வரனு மாசைப்படும்படி யன்றே ஆசார்யத்வத்தின் பெருமை யென்று ஆசார்ய வைபவம் சொல்லிற்றுய்த்து.

(அவ) இன்னுமு மொரு வழியாலே ஆசார்ய வைபவத்தை தர்சிப்பிக்கிறுர் (ஆசார்யனுக்கு) என்று தொடங்கி.

432) ஆசார்யனுக்கு ஸஶஶ ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது விஶூதி சதுஷ்டயமும் ஈஶ்வர ஜீவயமுமுண்டாகில்.

(வ்யா) அதாவது – உபயவிபூதியையும் விபூதிமானுன வீச்வரனேயும் தானிட்டது வழக்காம்படி பண்ணிக்கொடுத்த வாசார்யன் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ஸத்ருசமாக ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது, இப்படியே இன்னமுமிரண்டு விபூதியும் விபூதிமானு யிருப்பானுே ரீச்வரனும் வேறே யுண்டாகி லென்கை. *யோதத்யாத் பகவத் ஜ்ஞாநம் குர்யாத் தர்மோபஸேவநம், க்ருத்ஸ்நாம்வா ப்ருதிவீம் தத்யாந் ந தத்துல்யம் கதஞ்சந* என்னு நின்றதிறே. இத்தால், ஆசார்யனுடைய ப்ரத்யுபகாராவகாசரஹித மஹோபகாரகாத்ருத்வமாகிற வைபவம் சொல்லிற்றுய்த்து.

(அவ) இன்னமுமொரு முகத்தாலே ஆசார்ய வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (ஈச்வர ஸம்பந்தம்) என்று தொடங்கி.

433) ஈஶ்வர ஸம்ஶந்யம் ஶந்ய மோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கும். ஆசார்ய ஸம்ஶந்யம் மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாயிருக்கும்.

(வ்யா) இவ்விடத்தில், (ஈச்வர ஸம்பந்தம்) என்கிறது, (ஈச்வரனைப் பற்றுகை) என்று கீழ்ச் சொன்ன ததாச்ரயணரூப ஸம்பந்தத்தை, அது, (பந்த மோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவாகையாவது), கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யாநுகுணமாக முக்தனுக்கவும் வல்ல நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனேடுண்டான ஸம்பந்த மாகையாலே, உபய ஸாதாரணமா யிருக்கை. ஆசார்ய ஸம்பந்தமாகிறது, (ஆசார்யனைப் பற்றுகை) என்று கீழ்ச்சொன்ன ததாச்ரயணரூப ஸம்பந்தம்; அது, (மோக்ஷத்துக்கே ஹேது வாகையாவது), கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிக்கவும்விடும் ஸ்வதந்த்ர னன்றிக்கே ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலு மிவனை யுஜ்ஜீவிப்பித்தே விடும் நிரதிசய க்ருபாவானேட்டை ஸம்பந்த மாகையாலே, ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்குப் பொதுவன்றிக்கே ஸம்ஸார விமோசநைக ஹேதுவா யிருக்கை.

இத்தால், மோக்ஷைக ஹேதுத்வ நிபந்தநமான வைபவம் சொல்லப்பட்டது.

(அவ) உத்தராகத்வத்தி லாசார்யனுடைய ஆதிக்யத்தை அருளிச்செய்தார் கீழ்; உபகாரகத்வத்தி லீச்வரனுடைய வாதிக்யத்தை யருளிச்செய்கைக்காக அடி கொண் டெழுந்திருக்கிறுர் மேல் (பகவல் லாபம்) என்று தொடங்கி.

434) ஹஹவல்லாஹம் ஆசார்யனுலே.

(வ்யா) அதாவது – நிருபாதிக சேஷியாய் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனுயிருக்கும் பகவானை லபிக்கை, தத்ஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜநனுய்க்கொண்டு மங்களாசாஸநத்துக் காளாக வேணுமென்று தன்னை யங்கீகரித்து தத் வ்யாமோஹ விஷயமாக்கின ஸ்வாசார்யனுலே யென்கை.

(அவ) ஏவம்பூதனுன வாசார்யன்றன்னை லபிக்கைக்கு ஹேது வேதென்னுமாகாங்க்ஷை யிலே அருளிச்செய்கிறுர் (ஆசார்ய லாபம்) என்று தொடங்கி.

435) ஆசார்யலாஹம் ஹகவானுலே.

(வ்யா) அதாவது – பகவல்லாப ஹேதுவாய் பரமப்ராப்யபூதனுன வாசார்யனை லபிக்கை, *ஈஶ்வரஸ்யச ஸௌஹார்த்தம்* இத்யாதிப்படியே, நிருபாதிக ஸுஹ்ருத்தாய் விசேஷகடாக்ஷப் பற்ருசுகளையும் தானே கல்பித்துக்கொண்டு விசேஷ கடாக்ஷத்தைப் பண்ணி அத்வேஷத்தைப் பிறப்பித்து ஆபிமுக்யத்தை யுண்டாக்கி ஸாத்விக ஸம்பாஷணத்திலே மூட்டி ஸதாசார்ய ப்ராப்தியைப் பண்ணுவிக்கும் நிர்ஹேதுக க்ருபாவானுன பகவானுலே யென்கை.

(அவ) ஆனுல் இருவருமுபகாரத்தில் ஸமரோவென்ன அருளிச்செய்கிறுர் மேல் (உபகார்ய வஸ்து) என்று தொடங்கி.

436) உபகார்யவஸ்து கௌரவத்தாலே ஆசார்யனிற்காட்டில் மிகவுமுபகாரகன் ஈஶ்வரன்.

(வ்யா) அதாவது – உபயருமுபகரித்த வஸ்துக்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் ஆசார்யோபகார்ய வஸ்துவான பந்தமோக்ஷோபாய ஹேதுவாய் ப்ரதம பர்வமுமா யிருக்கிற பகவத் விஷயத்திற் காட்டில் பகவதுபகார்ய வஸ்துவான மோக்ஷைக ஹேதுவாய் சரமபர்வமுமாயிருக்கிற ஆசார்ய விஷயத்தினுடைய கௌரவத்தாலே, ஈச்வரனை யுபகரித்த ஆசார்யனிற் காட்டில் ஆசார்யனை யுபகரித்த ஈச்வரன் மஹோப காரகனென்கை.

(அவ) *அசிந்த்யாத் புதாக்லிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே, அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே* என்கிறபடியே ஆசார்யன்றனக் கேற்றம் ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளாலே யிறே; அந்தஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திக ளுண்டானவனிந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை நெகிழ நின்றுகிலும் அவை பகவல்லாபத்துக் குடலாமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் மேல் (ஆசார்ய ஸம்பந்தங் குலையாதே கிடந்தால்) என்று தொடங்கி.

437) ஆசார்ய ஸம்வந்யம் குலையாதே கிடந்தால் ஜ்ஞாந ஹக்தி வைராக்யங்க ளுண்டாக்கிக் கொள்ளலாம், ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால் அவை யுண்டானாலும் ப்ரயோஜனமில்லை.

(வ்யா) அதாவது – கீழ்ச்சொன்னபடியே யுத்தாரகனுமாய் உபகாரகனுமா யிருந்துள்ள ஸ்வாசார்யன் "இவனென்னுடையவன்" என்றபிமாநிக்கும்படி அவன் திருவடிகளில் தனக்குண்டான ஸம்பந்தம் ஸ்வ விப்ரதிபத்தியாலே குலையாதபடி அத்தை நோக்கிக் கொண்டு கிடந்தால், ஆத்மாலங்காரங்களான தத்வஜ்ஞாநம் அப்ராப்த விஷய வைராக்யம் ப்ராப்த விஷயபக்தியாகிற ஆத்மகுணங்களில்லையாகிலும், அவ்வாசார்ய ப்ரஸாதிகளாலே க்ரமேண உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம், ஸர்வமங்கள ஹேதுவான அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தம் ஸ்வ விப்ரதிபத்தியாலே குலைந்தால், ஜ்ஞாநாதிக ளானவை பூர்வஸுக்ருதங்களாலே சிறிதுண்டாய்த்தாகிலும், பகவதங்கீகார ஹேது வாகாமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கை.

(அவ) ப்ரயோஜந மில்லாமையேயன்று, அவத்யகரமுமென்கிறார்.

438) தாலி கிடந்தால் ஹூஷணங்கள் பண்ணிப் பூணலாம்; தாலி போனால் ஹூஷணங்க ளெல்லாமவஜீயத்தை விளைக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – பதிவ்ரதையான ஸ்திரீக்கு பதிஸம்பந்த ஸூசகமான தாலியொன் றும் போகாமல் கிடந்தால், பூஷணங்க ளில்லையேயாகிலும் முதலுண்டானபோது பண்ணிப் பூண்டுகொள்ளலாயிருக்கும்; இத்தனை பூஷணமுண்டே! என்று நினைத்துத் தாலியை வாங்கிப்பொகட்டால், விதவாலங்காரகல்ப மாகையாலே பூண்ட பூஷணங்க ளெல்லாம் அவத்யாவஹங்களா யிருக்குமென்கை. இத்தால், ஆத்மபூஷணங்களான ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளில்லையேயாகிலும் ஆசார்ய ஸம்பந்தமாத்ரம் குலையாமல் கிடந்தால், அவன் ப்ரஸாதத்தாலே அவை க்ரமேண உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம்; ஆசார்ய ஸம்பந்த மித்தனையுங் குலைந்தால், ஆத்ம குணங்களான ஜ்ஞாந பக்தி

வைராக்யங்களெல்லா முண்டானாலும் அவை ச்லாக்யதா ஹேதுவன்றிக்கே அவத்யாவஹமாய் விடுமென்றபடி.

(அவ) ஆசார்ய ஸம்பந்தம் கிடந்தாலும் ஸ்வரூப விகாஸக னீச்வரனன்றோ, அது குலைந்ததாகிலு மித்தனை ஆத்மகுணமுடையவனுக்கு அவன் ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பண்ணுனோ என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (தாமரையை) என்று தொடங்கி.

439) தாமரையை அலர்த்தக்கடவ ஆதித்யன்தானே நீரைப் பிரிந்தால் அத்தை யுலர்த்துமா போலே, ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பண்ணுமீஶ்வரன்தானே, ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால் அத்தை வாடப்பண்ணும்.

(வ்யா) அதாவது, ஜலஜமென்னும்படி ஜலத்திலே பிறந்து ஜலைக தாரகமாயிருக்கும் தாமரைக்கு, செங்கமல மந்தரஞ்சேர் வெங்கதிரோற் கல்லாலலராவால்" என்னும்படி நியமேந விகாஸகனுய்ப் போரு மாதித்யன்றனே, ஸ்வதாரகமான ஜலத்தை விச்லே ஷித்தால் அந்த தாமரையை விகஸிப்பியாதமாத்ர மன்றிக்கே சோஷிப்பிக்குமாப் போலே, ஆசார்யாந்வயத்தாலே ஸத்தைபெற்று ஸ்வஸத்தாதாரகமான தத்ஸம்பந்தம் குலையாதே நிற்குமளவில், இவனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞாந விகாஸமுகேந "உள்ள உலகளவும் யானு முளனுவன்" என்னும்படி விகஸிப்பிக்கு மீச்வரன்றனே, ஸ்வஸத்தா தாரகமான ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை ஸ்வவிப்ரதிபத்தியாலே இவன் குலைத்துக் கொண்ட காலத்தில் தான் விகஸிப்பிக்கக்கடவ அந்த ஸ்வரூபத்தை விகஸிப்பியாத மாத்ரமன்றிக்கே நாளுக்கு நாளும் நஷ்ட ப்ரஜ்ஞுமாய் ஸங்கோசித்துப் போம்படி பண்ணுமென்கை. *நாராயணோபி விக்ருதிம் யாதி குரோ: ப்ரச்யுத்ஸ்ய துர்ப்புத்தே:, கமலம் ஜலாதபேதம் சோஷயதி ரவிர்ந தோஷயதி* என்னக்கடவதிறே.

(அவ) இங்ஙன் சொல்லுகிறதென்? இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்ததாகிலும் "ஒழிக்க வொழியாது" என்கிற பகவத் ஸம்பந்த முஜ்ஜீவநத்துக் குடலாகாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இத்தையொழிய) என்று தொடங்கி.

440) இத்தையொழிய ஜுஷவத் ஸம்பந்தம் துர்லபம்.

(வ்யா) அதாவது – அநாதி ஸித்தமா யிருக்கச்செய்தேயும், ஆசார்ய னுணர்த்துவதற்கு முன்பு அஸத்கல்பமாய் அவனுணர்த்தின பின்பு இவனுக்கு கார்யகரமாகக் கடவதா யிருக்குமது இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தபோது இதடியாகவந்த தானும் குலைந்து போமாகையாலே, இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தத்தை யொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் இவனுக்குக் கிடையா தென்கை. ஆகையால் இது போய்த்தாகிலும் அது நமக்கு உஜ்ஜீவநத்துக் குடலென்றிருக்க விரகில்லை யென்று கருத்து.

(அவ) இப்படி ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை யொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் லபியாமையா லாத்மோஜ்ஜீவநத்துக் கிரண்டும் வேணுமென்னுமத்தை தர்சிப்பித்த அநந்தரம், பாகவத விஷயஸம்பந்தமு மவ்வோபாதி யிவனுக்கவச்யாபேக்ஷித மென்னுமத்தை

தர்சிப்பிக்கைக்காக, தத்விஷய ப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறுர் (இரண்டு மமையாதோ? நடுவிற் பெருங்குடி யென்னென்னில்) என்று.

441) இரண்டு மமையாதோ? நடுவில் பெருங்குடி யென்னென்னில்;

(வ்யா) அதாவது – ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு பகவத் ஸம்பந்த ஸ்தாபகமான ஆசார்ய ஸம்பந்தமும், தத் ஸ்தாபிதமான பகவத் ஸம்பந்தமுமாகிற உபயமும் போராதோ, ப்ராப்ய மத்யமபர்வோக்ததயா நடுவிற் பெருங்குடிபோலே யிருக்கிற பாகவதர்களோடு *ஸாத்விகைஸ்ஸம்பாஷணம்* என்கிற ஸம்பந்தமெத்தைப் பற்றவேண்டுவதென்கிற தாகிலென்கை.

(அவ) இப்ப்ரச்நத்துக் குத்தர மருளிச்செய்கிறுர் (கொடியை) என்று தொடங்கி.

422) கொடியைக் கொள்கொம்பிலே துவக்கும்போது சுள்ளிக்கால் வேண்டுமாபோலே, ஆசார்யாந்வயத்துக்கும் இது வேணும்.

(வ்யா) அதாவது – உபக்நாபேக்ஷமாய் வளருவதொரு கொடியை அதின் பரிஞுஹத்துக் கெல்லாம் இடங்கொடுக்கத்தக்க பெரியதொரு உபக்நத்திலே சேர்க்கும் போது, முதலிலே அது தன்னேடே சேர்க்கப்போகாமையாலே தறைப்படாமல் முந்துறதான் இதுக்காச்ரயமாய்க்கொண் டணுகி நின்று தன்னேட்டை யந்வயமுகேந கொள் கொம்பிலே கொழுந்துவிக்கும் சுள்ளிக்கா லபேக்ஷிதமாமாப்போலே, *கோல்தேடி யோடுங்கொழுந்துபோலே அபிமுகனுன விச்சேதநன் ஆச்ரித ரத:பதியாம லுத்தரிப் பிக்கும் மஹதாச்ரயமான ஆசார்யன் திருவடிகளில் அந்வயிக்கும்போது, முதலிலே ததந்வயம் ஸித்திக்கை அரிதாகையாலே முந்துறத் தாங்க ளாஸந்நராய் நின்று தங்களோடே யிணக்குவித்து அவ்வழியாலே ஆசார்ய விஷயத்திலே சேர்க்கும் பாகவதர்க ளோட்டை ஸம்பந்த மவச்யா பேக்ஷித மென்கை. இப்படி ஆசார்யாந் வயத்துக்கடி பாகவதர்களாகில், (ஆசார்ய லாபம் பகவானுலே) என்பானென் னென்னில்; அதுக்குக் குறையில்லே. பாகவதாந்வயந்தனக்கடி யவனுகையாலே; ஆபிமுக்ய பர்யந்தமாகத் தானே க்ருஷி பண்ணிக்கொண்டு வந்து பின்னே பாகவதர் களோடே யிணக்கி அவ்வழியாலேயிறே யவன்றுன் ஆசார்ய விஷயத்திலே சேர்ப்பது; இது இத்தனேயும் இவரருளிச் செய்த த்ருஷ்டாந்தத்திலே ஸித்தம். எங்ஙனே யென்னில்; சேதநனே கொடியினுடைய ஸ்தாநேயாகவும், ஆசார்யனே கொள் கொம்பினுடைய ஸ்தாநேயாகவும், பாகவதர்களே சுள்ளிக்காலினுடைய ஸ்தாநே யாகவுமருளிச் செய்கையாலே, கர்ஷகனுயிருப்பானெருவன் ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தமாக முதலிலே வித்தையிட்டு முளேப்பித்து கொழுந்து சரிக்குமளவும் வளர்த்துக்கொண்டு போந்ததொரு கொடியை, இதுக்கினி ஓர் உபக்நம் வேணுமென்று தானே உபக்நமும் தேடி அதிலே சென்றேறுகைக்கு சுள்ளிக்காலும் நாட்டி இவ்வழியாலே உபக்நத்திலே சேர்க்குமாப்போலே, ஸர்வசேஷியான ஸர்வேச்வரன் ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தமாக இச்சேதநனே முதலிலே ஸ்ருஷ்டித்து, *ஈச்வரஸ்யச ஸௌஹார்த்தம்* இத்யாதிப் படியே க்ரமேணுபிமுக்ய பர்யந்தமாக விளேத்து இவனுக்கோ ராசார்யனேயும் இன்னு னென்றுதானே திருவுள்ளம்பற்றி, அவனேடே சேர்க்கும் பாகவதர்களோடே முதலந்வ

யிப்பித்து, அவ்வழியாலே ஆசார்ய விஷயத்திலே அந்வயிப்பிக்குமென்னுமிடம் தோற்றுகையாலே, கொள்கொம்பிலே யேறவிட்ட கர்ஷகனுக்கே அந்தக் கொடியா லுள்ள ப்ரயோஜநமாமாப்போலே, ஆசார்ய விஷயத்தி லீச்வரன் சேர்த்த சேதநனு லுள்ள ப்ரயோஜநமு மீச்வரனதே யென்னுமிடமும் பலிதம். இனி அசேதநமான கொள்கொம்பு போலன்றியே சேதநோத்தமனுன இவ்வாசார்யன்றுனும் பரஸம்ருத்த்யேக பரனுகையாலே, ஸ்வசேஷியான வீச்வரனுடைய ப்ரயோஜநமே ஸ்வப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்குமிறே.

(அவ) இனி (ஸ்வாபிமாநத்தாலே) என்று தொடங்கி, (ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரகம்) என்னுமளவாக, இப்படி ததீயர்முன்னுகைப்பற்றப்படும் ஸதாசார்யனுடைய அபிமாநமே உஜ்ஜீவநத்துக்கு உசிதோபாயமென்று இப்ப்ரபந்த தாத்பர்யத்தை ப்ரகாசிப்பித் தருளுகிறுர். பெருவிலையனுன ஆபரணத்துக்கு நாயகக்கல் போலேயாய்த்து வசந பூஷணத்துக்கு இப்ப்ரதேசம் நாயகரத்நமாயிருக்கும்படி. இத்தனையு மருளிச் செய்கையைப்பற்ற அதிஷ்டிகையிட்டுக்கொண்டு வந்தது கீழடங்கலும்; மேலடங் கலும் இதில் நிஷ்டையை ஸ்தாபிக்கிறது. இதில் ப்ரதமத்திலே, இவ்வர்த்தம் ஸத் ஸம்ப்ரதாயஸித்தமென்று ஸர்வரும் விச்வஸிக்கைக்குடலாக இது தமக்கு ஆப்தோபதேச லப்தமென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்வாபிமாநத்தாலே) என்று தொடங்கி.

443) "ஸ்வா஭ிமாநத்தாலே ஈஶ்வரா஭ிமாநத்தைக் குலைத்துக்கொண்ட இவனுக்கு ஆசார்யா஭ிமாநமொழிய gதியில்லை" யென்று பிள்ளை பலகாலு மருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையா யிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – "அநாதிகாலம் 'நானேயெனக்கு நிர்வாஹகன்' என்றிருக்கும் தன்னுடைய துரபிமாநத்தாலே, 'இவன் நமக்குசேஷம்' இவன் கார்யம் நமக்கே பரம்" என்று தன்னை உஜ்ஜீவிப்பிகைக்குடலான ஈச்வராபிமாநத்தை அழித்துக் கொண்ட இவனுக்கு, துர்கதியேபற்றுசாக அங்கீகரித்து தன்னுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷி பண்ணிப்போரும் பரமதயாளுவான ஆசார்யன், 'இவன் நம்முடையவன்' என்றபிமாநித் திருக்கு மந்த அபிமாநமொழிய வேறு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லை' என்று, ஸகல சாஸ்த்ர ஸாரவிதக்ரேஸரரான நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே பழுக்க ஸேவித்து ததேக பரதந்த்ர ராய் ஸகல சாஸ்த்ரதாத்பர்யங்களையும் அவரருளிச் செய்யக்கேட்டு தந்நிஷ்டரா யிருக்கும் நம்முடைய ஆசார்யரானபிள்ளை, தஞ்சமாகப் பலகாலுமருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கும் மென்றபடி. ஆகையால், ஆசார்யாபிமாநமே இவ்வாத்மா வுக் குஜ்ஜீவநோபாய மென்று கருத்து.

(அவ) இப்படி, (ஆசார்யா பிமாநமொழிய கதியில்லை) என்பானென்? சாஸ்த்ர ஸித்தங்களான பக்த்யாத்யுபாய விசேஷங்களுண்டே! என்கிற சங்கையிலே, இதொழிந்தவை யெல்லா மிவனுக் குபாயமன்றிக்கே நின்றமையை அடைவேயருளிச் செய்கிறுர்மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே, பக்தி உபாயமன்றியே நின்றபடியை அருளிச் செய்கிறுர் (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய) இத்யாதியாலே.

444) ஸ்வ ஸ்வாதந்த்ர்ய ஹயத்தாலே பக்தி நழுவிற்று.

(வ்யா) அதாவது – பகவத்ப்ராப்தி ஸாதநதயா விஹிதையாய் ஸ்வயத்நஸாத்யையான பக்தி, பகவதேகபாரதந்த்ர்ய விரோதியான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யுண்டாக்கு மென்னும் பயத்தாலே இவனுக்குபாயமன்றியிலே நழுவி நின்ற தென்கை.

(அவ) அநந்தரம், ப்ரபத்தி யுபாயமன்றியே நின்றபடியை அருளிச்செய்கிறுர் (பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்ய) இத்யாதியாலே.

445) ஹமவத் ஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிற்று.

(வ்யா) அதாவது – ஸ்வபாரதந்த்ர்யாநுரூபையாய் மஹாவிச்வாஸரூபையான ப்ரபத்தி, பந்தமோக்ஷோபய நிர்வாஹகனை பகவான் தன்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே மீளவும் கர்மாநு குணமாக வைத்தசிந்தை வாங்குவித்து ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்? என்கிற மஹா பயத்தாலே இவனுக் குபாயமன்றியிலே நழுவிநின்ற தென்கை.

(அவ) அநந்தரம், ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகீய ஸ்வீகார முபாயமன்றிக்கே யொழிந்தமையை அருளிச்செய்கிறுர் (ஆசார்யனையும்) என்று தொடங்கி.

446) ஆசார்யனையும் தான் பற்றும்பற்று அஹங்கார மர்ஹமாகையாலே, காலன் கொண்டு மோஷிரமிடுமோபாதி.

(வ்யா) அதாவது - ஆசார்யனையும் உபாயமாகத் தான் ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரம், ஸ்வ பலித்வ கர்த்ருத்வரூபமாய் ஸ்வரூபநாசகமா யிருக்கிற அஹங்காரத்தையுள்ளே யுடைத்தா யிருக்கையாலே, ஸ்வ விநாசகரமான காலனை ப்ரதி க்ரஹித்து அந்தப் பொன்னுலே அங்குளீயக தாரணம் பண்ணிுல் அவத்யகரமோபாதி தன்னுடைய ஸ்வரூபத்துக் கவத்யகரமா யிருக்குமென்கை. ஆகையால் இதுவும் உபாயமன்றியே நின்றதென்று கருத்து.

(அவ) *பாரிசேஷ்யாத் கீழ் தாமருளிச்செய்ததே உபாயமென்று தலைக்கட்டுகிறுர் (ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரகம்) என்று.

447) ஆசார்யாஹிமாநமே யுத்தாரகம்.

(வ்யா) அதாவது – மோக்ஷ ஸாதநதயா சாஸ்த்ர ஸித்தங்களான பக்த்யாதிகளொன்று முபாயமன்றியிலே நின்ற பின்பு, நிரதிசய க்ருபாவானுய் நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னை யங்கீகரித்தருளி நிரபாயமாக நோக்கிக் கொண்டுபோரு மாசார்யன் 'இவன் நம்முடை யவன்' என்றிருக்கு மந்தவபிமாநமே யிவனை ஸம்ஸாரத்தினின்றும் உத்தரிப்பிக்கு மென்கை. ஆக, (ஸ்வதந்த்ரனை யுபாயமாகத்தான் பற்றின போதிறே) என்று தொடங்கி உபபாதித்துக் கொண்டுவந்த சரமோபாய ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி சோதித்து நிர்ண யித்தருளினு ராய்த்து.

(அவ) அநந்தரம், இவ்வுபாய நிஷ்டனுன வதிகாரிக்கு கர்த்தவ்யாகர்த்தவ்ய விஷயங்களை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கிருர். அதில் ப்ரதமத்திலே ஸுலபமான ஆசார்யவிஷயத்தை விட்டு துர்லபமான பகவத்விஷயத்தை யிச்சிப்பானல்ல னென்னுமிடத்தை த்ருஷ்டாந்த முகேந வருளிச்செய்கிருர் (கைப்பட்ட) இத்யாதியாலே.

448) கைப்பட்ட பொருளைக் கைவிட்டு புதைத்த பொருளைக் கணிசிக்கக் கடவனல்லன்.

(வ்யா) அதாவது – கையிலே யிருக்கிற தநம்போலே அதிஸுலபனு யிருக்கிற ஆசார்யனைக் குறைய நினைத்து அநாதரத்தாலே கைவிட்டு, பூமியிலே பிறர் புதைத்து வைத்த தநம்போலே எட்டப்படாமையாலே "அரும் பொருள்" என்னும்படி துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை ரக்ஷகமாகப் பற்ற இச்சிக்கக்கடவ னல்லனென்கை. *ஸுலபம் ஸ்வகுரும் த்யக்த்வா துர்லபம் ய உபாஸதே, லப்தம் த்யக்த்வா தநம் மூடோ குப்த மந்வேஷதி க்ஷிதௌ* என்றும் "பற்று குருவை" என்று தொடங்கி, "தன் கைப்பொருள் விட்டாரேனும் காசினியில் தாம் புதைத்த, அப்பொருள் தேடித்திரிவானற்று" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

(அவ) இன்னமும் சில த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலே, ஸுலபமான ஆசார்ய விஷயத்தை விட்டு துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை யாசைப்படுவானல்ல னென்கிருர் மேல் (விடாய் பிறந்தபோது) என்று தொடங்கி.

449) விடாய்பிறந்தபோது கரஸ்தமான உதகத்தை உபேக்ஷித்து ஜீமுத ஜலத்தையும் ஸாகரஸலிலத்தையும் ஸரித்ஸலிலத்தையும் வாபீகூப பயஸ்ஸுக்களையும் வாஞ்சிக்கக் கடவனல்லன்.

(வ்யா) அதாவது – பிபாஸை விஞ்சினபோது சடக்கென பாநம் பண்ணலாம்படி பாத்ர கதமாய்க்கொண்டு தன் கையிலிருக்கிற ஜலத்தை ஸுலபதையே ஹேதுவாக வநாதரித்து தரையிலே யுகுத்து, ஆகாசஸ்தமாய்க் கொண் டெட்டாதபடியாயும் பூமிஸ்தமா யிருக்க தூரஸ்தமாயும் ஆசந்நமா யிருக்கச்செய்தே பெருகுங்கால மொழிய வற்றின காலமின்றிக்கேயு எப்போது முண்டானுலும் அவ்வளவும் சென்று உபஜீவிக்கவேண்டியும் இருந்தவிடந்தன்னிலே யுண்டாயும் கநித்ராதிகள்கொண்டு கல்லிப் பெறவேண்டி யிருக்கும் ஜீமூதாதிகளின் ஜலத்தை யாசைப்படுமவனைப் போலே, ரக்ஷகாபேக்ஷை பிறந்த தசையிலப்போதே தனக் குதவும்படி கைபுகுந் திருக்கிற வாசார்ய விஷயத்தை ஸௌலப்யமே பற்ருசாக உபேக்ஷித்து, பரமாகாச வர்த்தியாய் துஷ்ப்ராபமா யிருக்கிற பரத்வத்தையும் பூமியிலேயாயும் க்ஷீராப்தியளவும் செல்ல வல்லவர்களுக்கன்றியே யுதவாத வ்யூஹத்தையும், ஆஸந்நமாக வந்தும் தாத்காலிகர்க்கொழிய பாச்சாத்யர்க் குதவாத விபவத்தையும், நித்யஸந்நிதி யுண்டாயும் ஸம்பாஷணுதிகளா லிவனேடு கைகலந்திராத வர்ச்சாவதாரத்தையும், இருக்கிறவிடந் தன்னிலே யுண்டாயிருந்ததேயாகிலும் யமநியமாதி க்ரமேண யத்நித்து தர்சிக்கவேண்டும் அந்தர்யாமித்வத்தையு மாசைப்படக் கடவனல்ல னென்கை,

சக்ஷுர்கம்யம்குரும் த்யக்த்வா சாஸ்த்ரகம்யந்து யஸ் மரேத், கரஸ்தமுதகம் த்யக்த்வா கநஸ்த மபிவாஞ்சதி என்றும், "எட்டவிருந்த குருவை யிறை யன்றென்று விட்டு* என்று தொடங்கி, "அம்புயத்தை பார்த்திருப்பா னற்று" என்றும் சொல்லக் கடவதிறே. இது வ்யூஹாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம்.

(அவ) இப்படி ஸுலபமான வாசார்ய விஷயம் ஸ்வ ரக்ஷணத்துக்குடலா யிருக்க இத்தை யுபேக்ஷித்து துர்லபமான பரத்வாதிகளை வாஞ்சிக்கக் கடவனல்லனே யாகிலும், ப்ராப்யத்வேநவவை யிவனுக்கு வாஞ்஛நீயங்களன்றோ வென்ன, அவை யெல்லா மாசார்யனேயென் றிருக்கக்கடவ னென்கிறுர் (பாட்டுக் கேட்குமிடமும்) என்று தொடங்கி.

450) பாட்டுக்கேட்குமிடமும், கூப்பீடுகேட்குமிடமும், குதித்தவிடமும், வளைத்த விடமும், ஊட்டுமிடமும் எல்லாம் வகுத்தவிடமே யென்றிருக்கக்கடவன்.

(வ்யா) அதாவது – *ஏதத் ஸாம காயந் நாஸ்தே* என்கிறபடியே நிரந்தரானுபவபரரான நித்யமுக்தர் அநுபவத்துக்குப் போக்குவீடாகப் பண்ணும் ஸாமகாநம் கேட்கும் ஸ்தலமான பரமபதமும் அஸுர ராக்ஷஸ பீடிதரான ப்ரஹ்மாதி தேவர்க ளார்த்த நாதம் கேட்கச் செவி கொடுத்துக்கொண்டு கண்வளரும் வ்யூஹ ஸ்தலமும், அவர்களார்த்த த்வநி கேட்டுத் துடித்துக்கொண் டெழுந்திருந்து *நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்* என்கிறபடியே திருப்பாற் கடலிலே திரு வரவணையில் நின்று மிவ்வருகே வரக் குதிப்பாரைப்போலே வந்தவதரித்த வவதார ஸ்தலமும், நினைத்தது தலைக்கட்டுமளவும் மலையாளர் வளைப்புப்போலே இட்டவடி பேரவிடாதே வளைத்துக்கொண்டிருக்கிற வர்ச்சாவதார ஸ்தலங்களும், *யேஷாமிந்தீ வர ச்யாமோ ஹ்ருதயே ஸுப்ரதிஷ்டத:* என்றும், "ஒண்சங்கதை வாளாழியா னொருவனடியே னுள்ளானே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹ்ருதய கமலத்திலே யிருந்து தானுகந்தார்க்குத் தன்னழகை புஜிப்பிக்கும் அந்தர்யாமித்வ ஸ்தலமாகிற விந்த ப்ராப்ய ஸ்தலங்களெல்லாம், தனக்கு வகுத்த ஸ்தலமாய் ப்ராப்யமா யிருக்கு மாசார்ய விஷயமேயென் றத்யவஸித் திருக்கக் கடவனென்கை. (வளைத்தவிடமாவது) பிறரறியாதபடி திரைவளைத்துக்கொண்டிருக்கிற வந்தர்யாமித்வ ஸ்தலம், (ஊட்டு மிடமாவது) சக்ஷுர் விஷயமா யிருந்து தன் வடிவழகையும் குணங்களையும் ஆச்ரிதரை புஜிப்பிக்கு மர்ச்சாவதார ஸ்தலமென்று சொல்லவுமாம். *யேநைவ குரு ணயஸ்ய ந்யாஸ வித்யா ப்ரதீயதே, தஸ்ய வைகுண்ட துக்தாபதி த்வாரகாஸ் ஸர்வ ஏவஸ:* என்றும் "வில்லார்மணி கொழிக்கும்" என்று தொடங்கி "அருளாலே வைத்தவவர்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அன்றிக்கே (பாட்டுக்கேட்குமிடம்) இத்யாதிக்கு, ரக்ஷகமாக வவற்றை யாசைப்படக் கடவனல்லனென்கிற அளவன்றிக்கே அவையெல்லாம் தனக் கிவ்விஷயமே யென்றிருக்கக்கடவ னென்கிறதென்று கீழோடேசேர யோஜிக்கவுமாம்.

(அவ) ஏவம்பூதனுன விவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபநாசகத்வ ஸ்வரூப வர்த்தகத்வ ததுபய ரஹிதத்வங்களால் ப்ரதிகூலராயும் அநுகூலராயும் அநுபயராயு மிருக்குமவர்களை தர்சிப்பிக்கிறுர் மேல் (இவனுக்கு ப்ரதிகூலர்) என்று தொடங்கி.

451) இவனுக்கு ப்ரதிகூலர் ஸ்வதந்த்ரரும் உவெதாந்தரபரரும்; அநுகூலர் ஆசார்ய பரதந்த்ரர், உபேக்ஷணீயர் ஈஶ்வர பரதந்த்ரர்.

(வ்யா) அதாவது – இப்படி ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனுய் பரத்வாதி பஞ்சகத்திலுமுள்ள ப்ராவண்யமடைய விவ்விஷயத்திலே ஒருமடை படுத்தி, "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கு மிவ்வதிகாரிக்கு, அணுகிலாத்மநாசத்தைப் பிறப்பிக்கும் ப்ரதிகூலர், ஆத்மாபஹாரிகளான ஸ்வதந்த்ரரும், பாரதந்த்ர்யத்துக்கிசைந்துவைத்தே பகவத் வ்யதிரிக்த தேவதைகளுக்கு பரதந்த்ரரா யிருக்குமவர்களும்; ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஸ்வரூபத்தை வளர்க்கு மநுகூலர், ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி யுணர்ந்து தச்சரமாவதி நிஷ்டரான ஸதாசார்ய பரத்ந்த்ரர்; இப்படி ஸ்வரூப நாசகரும் ஸ்வரூப வர்த்தகரு மல்லாமையாலே வெருவுதலுக்கும் விருப்பத்துக்கும் விஷயமல்லாத உபேக்ஷணீயர், சரமபர்வமான வாசார்ய பாரதந்த்ர்யத்தி லூற்றமன்றியிலே ப்ரதம பர்வமான ஈச்வர பாரதந்த்ர்யத்திலே யூன்றியிருக்குமவர்களென்றபடி. ப்ரதிகூலரைச் சொல்லுகிற விடத்தில் ஸ்வதந்த்ர தேவதாந்தரபரதந்த்ர ரிருவரையுஞ் சொன்னவிது, ப்ரபத்தி ப்ரகரணத்திற் சொன்ன மற்றுள்ள ப்ரதிகூலர்க்கு முபலக்ஷணம். ப்ரதமபர்வ நிஷ்டனுக்கு ப்ரதிகூலமானவர்கள் இவனுக்கு ப்ரதிகூலரல்லாமை யில்லையிறே. இத்தால், கீழ் பகவத் ப்ரபந்நாதிகாரிக்கு ஸஹவாஸ தந்நிவ்ருத்திகளுக் குறுப்பாக வநுகூல ப்ரதிகூல தர்சநம் பண்ணுவித்தாப்போலே, ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனுன விவனுக்கும் ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தி விஷயமான ப்ரதிகூலரையும் ஸஹவாஸ விஷயமான வநுகூலரையும் தர்சிப்பித்து, தததிகமாக உபேக்ஷணீய விஷயமுமிவனுக் கொன்றுண்டென்னுமிடம் தர்சிப்பித்தா ராய்த்து.

(அவ) இவ்வதிகாரிக் குண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்த்யநுஷ்டாநங்களைப் பல படியாலு மருளிச்செய்தார் கீழ். இந்த ப்ரஸங்கத்திலே அந்யோபாய நிஷ்டருடைய ஜ்ஞாநா நுஷ்டாநங்களுக்கும் இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு முண்டான விநியோக விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறுர் மேல் (ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டுக்கும்) என்று தொடங்கி.

452) ஜ்ஞாநாநுஷ்ாநங்களிரண்டும் அல்லாதார்க்கு உபாயாங்கமாயிருக்கும், இவனுக்கு உபேயாங்கமாயிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – தத்வஜ்ஞாநமும் ததநுரூபமான வநுஷ்டாநமும், ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனுன விவனையொழிந்த வதிகாரிகளுக்கு, உபாய மதிகாரிஸாபேக்ஷமாகை யாலே உபேயப்ராப்தியளவும் உபாயாதிகாரம் நழுவாமல் நடக்கைக்குறுப்பாய்க் கொண்டு அவ்வழியாலேயுபாயசேஷமா யிருக்கும்; ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரகமாகை யாலுபாயாதிகார சேஷமாக வேண்டுவதொன்றில்லாமையாலே, இவ்வதிகாரிக் குண்டான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்யன்

முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத் துக்கு சேஷமாயிருக்குமென்கை. (இவனுக் குபேயமாயிருக்கும்) என்று பாடமானபோது, ஆசார்யனுக் கபிமதமாய்க் கொண்டு இவைதானிவனுக்கு உபேயமாயிருக்கு மென்றபடி.

(அவ) இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்ய ப்ரீதி ஹேதுவாக நினைத்துக் குறிக்கொண்டு வர்த்திக்கு மிவ்வதிகாரிக்கு அவச்யம் நிவர்த்தநீயங்களை யருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் நிஷித்தாநுஷ்டாநம் த்யாஜ்ய மென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறுர் (இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்) என்று தொடங்கி.

453) இவனுக்கு நிஷிஜீயாநுஷ்ஃாநம் தன்னையும் பிறரையும் நஶிப்பிக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

(வ்யா) அதாவது – ஏவம்பூதனை விவ்வதிகாரிக்கு பரதாரபரிக்ரஹாதி நிஷித்தாநுஷ் டாநம், ஸ்வவிநாசத்தையும் ஸ்வாநுஷ்டாநம் கண்ட பரருடைய விநாசத்தையும் பண்ணுகையாலே பரித்யஜிக்கப்படுமதொன்றென்கை.

(அவ) உபயவிநாசமு மித்தாலே வருகிறபடி யெங்ஙனேயென்ன அருளிச் செய்கிறுர் (தான்நசிக்கிறது) என்று தொடங்கி.

454) தான் நஶிக்கிறது மூன்றபசாரத்திலும் அந்வயிக்கையாலே; பிறர் நஶிக்கிறது தன்னையநாஉரித்தும் தன் அனுஷ்ஃானத்தை யங்கீகரித்தும்.

(வ்யா) அதாவது – ஆசார்யாபிமாநத்திலே யொதுங்கி பகவத் பாகவதாசார்ய விஷயங் கள் மூன்றுக்கு மபிமத விஷயமா யிருக்கிற தான் நசிக்கிறது, அம்மூவர்க்கு மிது அநிஷ்டமாகையாலும் அபசாரமாவது அநிஷ்டகரணமாகையாலும், அதிக்ரூரமான அபசாரத்ரயத்திலு மந்வயிக்கையாலே, பிறர் நசிக்கிறது, சரமபர்வபர்யந்தமாக வந்து நிற்கிற பாகவதோத்தமனைதன்னை நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பண்ணினவனென்று அநாதரித்தும், தத்வவித்தான இவனிப்படி செய்கிறுன் இதில் தோஷமில்லையாகப் பட்டன்ருே! நமக்குப் பின்னையென்! என்று தன்னுடைய அநுஷ்டாநத்தைத்தாங்க ளங்கீகரித்துமென்கை. அநாதரிப்பார் பாகவத வைபவமறியாதவர்கள், அநுஷ்டா நத்தை யங்கீகரிப்பார் ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகசூந்யரானவர்கள். அநுஷ்டாநத்தை அங்கீகரிக்கிறவர்கள் நசிக்கிறுர்கள், அநாதரிக்கிறவர்கள் நசிப்பானென், தோஷங் கண்டாலநாதரிக்கலாகாதோ வென்னில், ராஜபுத்ரனுக்கு தோஷமுண்டானுல் ராஜா தான் சிக்ஷித்துக்கொள்ளுமதொழிய அவனை அநாதரித்தவர்கள் மேலே நிக்ரஹம் பண்ணி தண்டிக்குமாப்போலே, ஸ்வாபிமதனை இவனுக்கு தோஷமுண்டானுலும் ஸர்வேச்வரன்ருனே திருத்திக்கொள்ளுமதொழிய பிறரநாதரிக்கப் பொருமையாலே, அநாதரித்தவர்களுக்கு விநாசமே பலிக்கையாலே அநாதரிக்கலாகாது. *அபிசேத் ஸுதுராசாரோ பஜதேமாமநந்யபாக்। ஸாதுரேவஸமந்தவ்ய ஸ்ஸம்யக்வ்யவஹி தோஹிஸ:* என்றுபாஸகவிஷயமாக வருளிச்செய்தபடி கண்டால் எல்லைநிலத்தில் வந்துநின்ற விவ்வதிகாரி விஷயத்தி லவனிருக்கும்படி சொல்லவேண்டாவிறே;

ஆகையாலிப்படி தானும் பிறரும்நசிக்கும்படியிருக்கையாலே இவனுக்கு நிஷித்தா நுஷ்டாநம் பரித்யாஜ்யமென்ற தாய்த்து.

(அவ) இப்படி பரதாராதிபோகம் ஸ்வபரவிநாசஹேது வாகைக்கடி, சாஸ்த்ர நிஷித்தமாகையிறே, இங்ஙனன்றிக்கே, சாஸ்த்ரவிஹித விஷயமான ஸ்வதார போகத்துக்குக் குறையில்லையேயென்ன அருளிச்செய்கிறுர் மேல் (விஹிதபோகம்) என்று தொடங்கி.

455) விஹிதஹ்ரேமம் நிஷிஜீயஹ்ரேமம்போலே லோகவிருஜீயமுமன்று; நரகஹேதுவுமன்று, ஆயிருக்கச் செய்தே ஸ்வரூப விருஜீயமுமாய் வேஉாந்த விருஜீயமுமாய் ஶிஷ்ட மர்ஹிதமுமாய் ப்ராப்யப்ரதிவந்யகமுமாய் இருக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

(வ்யா) அதாவது – விசிஷ்ட வேஷவிஷயியான சாஸ்த்ரத்திலே விதிக்கப்பட்ட ஸ்வ தாரத்தில் போகம், தாத்ருச சாஸ்த்ர நிஷித்தமான பரதார பரிக்ரஹம்போலே லோக விருத்தமுமன்று, *செம்பினுலியன்ற பாவையைத்தழுவுகை முதலான கோரதுக்காநு பவம் பண்ணும் நரகஹேதுவுமன்று, இப்படி ப்ரத்யக்ஷபரோக்ஷ ஸித்தங்களான லோக விருத்தத்வ நரகஹேதுத்வங்களிரண்டு மற்றிருக்கச்செய்தே, அநந்ய போகத்வ ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமுமாய், *சாந்தோதாந்த உபரத ஸ்திதிக்ஷுஃஸ் ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யேத்* இத்யாதிகளாலும் திருமந்த்ராதிகளாலும், உபாஸகனேடு ப்ரபந்நனேடுவாசியற இருவர்க்கும் விஷயபோகமாகா தென்னு மிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதாந்தத்துக்கு விருத்தமுமாய், தோஷதர்சனத்தாலும் அப்ராப்தி தர்சநத்தாலும் விஷயபோகத்தை யருவருத்திருக்கு மாசாரப்ரதாநரான சிஷ்டர்களாலே ஹேயமென்று நிந்திக்கப்பட்டிருக்குமதுமாய், அப்ராப்தவிஷய விரக்தி ப்ரியனுன வாசார்யனுக் கநபிதமாகையாலே ஆசார்ய முககமல விகாஸாநுபவரூப ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமுமாய், இப்படி அநேகாநர்த்தாவஹமாயிருக்கையாலே இவ்வதிகாரிக்கு பரித்யாஜ்யமென்றபடி.

(அவ) போக்யதா புத்தியைவிட்டு தர்மபுத்யா ப்ரவர்த்திக்குமளவில் இவை யொன்றுமில்லையேயென்ன அருளிச்செய்கிறுர் மேல் (போக்யதாபுத்தி குலைந்து) என்று தொடங்கி.

456) ஹ்ரேமீயதாஃஜீயி குலைந்து யர்மஃஜீயீயா ப்ரவர்த்தித்தாலும் ஸ்வரூபம் குலையும்.

(வ்யா) அதாவது – விஹித விஷயப்ரவ்ருத்தியில் காமுகதயாவரும் போக்யதா புத்தியை விட்டு, உபாஸகரான மகர்ஷிகள் தொடக்கமான சிஷ்டர் பைத்ருகருண மோசக ப்ரஜோத்பாதநார்த்தமாகவும் ஸ்நாந திவஸத்தி லங்கீகரியாவிடில் ப்ரூணஹத்யாதி தோஷமுண்டென்னுமத்தைப் பற்றவும் தர்மபுத்யா ப்ரவர்த்திக்கு மாப்போலே இவனுமப்படி தர்மபுத்யா ப்ரவர்த்தித்தாலும், ஸித்ததர்மநிஷ்டனுன

இவனுக்கு அந்யதர்மாந்வயம் விரோதியாகையாலே அநந்யோபாயத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையுமென்கை. இத்தால், போக்யதா புத்த்யா ப்ரவர்த்திக்கில் அநந்ய போகத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையுமோபாதி, தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்திக்கில் அநந்யோபாயத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையும், ஆனபின்பு ஒருபடியாலு மிவ் வதிகாரிக்கு விஹித விஷய ப்ரவ்ருத்தி யாகாதென்றதாய்த்து. ஆகையால் ஏதேனுமொருபடி யந்வயித்தாலும் ஸ்வரூபஹாநி தப்பாது, ஆனபின்பு பரித்யஜிக்க வேணு மென்னுமிடம் நிச்சிதமிறே.

(அவ) இப்படி ஸ்வரூபஹாநி வருமென்னும் பயத்தாலே விடுகிறவளவு போராது, ப்ராப்த விஷயப்ரவண சித்ததையாலே ப்ராக்ருத ஸகல போகய வஸ்துக்களும் ப்ரதிகூலமாய்த் தோற்று மவஸ்தை பிறக்கவும்வேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக் கென்கிறுர்மேல் (க்ஷேத்ராணி) என்று தொடங்கி.

457) "க்ஷேத்ராணி மித்ராணி" என்கிற ஶ்லோகத்திலவஸ்யூெ பிறக்கவேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கு.

(வ்யா) அதாவது – *க்ஷேத்ராணி மித்ராணி தநாநி நாத புத்ராச்ச தாரா: பசவோ க்ருஹாணி, த்வத் பாதபத்ம ப்ரவணுத்ம வ்ருத்தோ பவந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூல ரூபா:* என்று பேரருளாளரான பெருமாளைக் குறித்து ப்ரஹ்மா விஜ்ஞாபித்த ச்லோகத்திற் சொல்லுகிற க்ஷேத்ரமித்ர தநாதிகளான ஸமஸ்தவஸ்த்துக்களு மக்நி கல்பமாய்த் தோற்றும்படியான அவஸ்தை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூப ப்ரச்யுதி பிறவாமைக்கென்கை. இந்தச்லோகார்த்தத்தை "நல்ல புதல்வர்" இத்யாதியாலே அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானுருமருளிச் செய்தாரிறே.

(அவ) இனிமேல் ப்ராப்ய பூமியில் ப்ராவண்யாதித்ரயமு மிவனுக் கவச்யாபேக்ஷித மென்னுமத்தை அறிவிக்கைக்காக, அவற்றினுடைய உபாய சதுஷ்டய ஸாதாரண்யத்தை அருளிச் செய்கிறுர் (ப்ராப்ய பூமியில்) என்று தொடங்கி.

458) ப்ராப்யஜூமியில் ப்ராவண்யமும், த்யாஜ்யஜூமியில் ஜிஹாஸையும், அநுஜவா லாஜத்தில் ஆத்மயாரணு யோஶியதையும்; உபாயசதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும்.

(வ்யா) (ப்ராப்ய பூமியாவது) – தனக்கு வகுத்த சேஷியான விஷய மெழுந்தருளி யிருக்கிற தேசம்; (தத்ப்ராவண்யமாவது), அத்தேசத்தைக் கிட்டியல்லது தரியாத அதிமாத்ரமான வாசை (த்யாஜ்ய பூமியாவது), அவ்விஷயத்தை அகன்றிருக்கைக் குடலான தேசம்; (தஜ்ஜிஹாஸையாவது), இத்தைவிட்டே நிற்கவேணுமென்னு மிச்சை. (அநுபவாலாபத்தி லாத்ம தாரணுயோக்யதையாவது), வகுத்த சேஷியான விஷயத்தி னுடைய விக்ரஹாத்யநுபவம் பெருதபோது, தேஹதாரணமான போஜந மில்லாவிடில் தேஹம் தரியாதாப்போலே தான் தரித்திருக்கைக்கு யோக்யனன்றிக்கே யிருக்கை. (உபாய சதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும்) என்றது, இவையித்தனையும், உபாய சதுஷ்டயாதி காரிகளுக்கும் அதிகாராநுகுணமாக வேணுமென்றபடி. (உபாய சதுஷ்டயமாவது), (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே) என்று தொடங்கி கீழருளிச்செய்த பக்தி ப்ரபத்திக

ளும், ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகதபரகத ஸ்வீகாரங்களும். பகவத் விஷயத்தில் ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரங்களுமாகவுமாம். இதிலும் முற்பட்ட யோஜநைக் கௌசித்ய முண்டு; கீழே நாலுபாயத்தையும் சேர இவர்தாமே யருளிச்செய்ததுக்குச் சேருகை யாலே. இதில் பக்தி ப்ரபத்தி நிஷ்டரிருவர்க்கும், “மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணும்” என்கிற ப்ராப்ய பூமியான பரமபதத்திலே ப்ராவண்யமும், *வரம் ஹுதவஜ்வாலா பஞ்சராந்தர் வ்யவஸ்திதி:, ந சௌரிசிந்தா விமுக ஜந ஸம்வாஸ வைசஸம்* “கொடுவுலகம் காட்டேல்” என்னும்படி, ப்ராப்ய வஸ்துவை யிழந்து ப்ராக்ருதமத்யே யிருக்கைக்குடலான ஸம்ஸாரமாகிற த்யாஜ்ய பூமியில் ஜிஹாஸையும், “உன்னைவிட்டொன்று மாற்றகிற்கின்றிலேன்” என்கிறபடியே, பகவத நுபவாலாபத்தி லாத்ம தாரணுயோக்யதையு மவச்யமுண்டாக வேணும். ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகார நிஷ்டரான விருவருக்கும் (எல்லாம் வகுத்த விடமே) என்றிருக்கையாலே, ஆசார்ய னெழுந்தருளி யிருந்த தேசம் ப்ராப்ய பூமியாய், அவனைப் பிரிந்திருக்கிற விடம் த்யாஜ்ய பூமியாய், அவனுடைய விக்ரஹாதிகளே அநுபவ விஷயமு மாகையாலே, ப்ராப்ய பூமியில் ப்ராவண்யாதிகள் மூன்று மிதுக்கநு குணமாக அவச்ய முண்டாக வேணுமென்று, அதிகாராநுகுணம் விபஜித்துச் சொல்லக் கடவது. அன்றிக்கே, “மதுரகவி சொன்ன சொல் நம்புவார்பதி வைகுந்தம்” என்று, தாமருளிச் செய்த ப்ரபந்தத்தை அப்யஸித்தவர்களுக்கு வாஸஸ்தாநம் ததீய வைபவமே நடக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டமென்று ஸ்ரீமதுரகவி யாழ்வா ரருளிச்செய்கை யாலும், சரமபர்வ நிஷ்டரானவர்களுக்கும் ஸ்வாசார்யனுகந்த பகவத் விஷயத்தில் பரிபூர்ணுநுபவாதிகள் ஸித்திப்ப தவ்விபூதியிலேயாகையாலும் ப்ராப்ய பூமி பரமபதம்; இருள்தருமா ஞாலமாகையாலே அதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்ய பூமி. (அநுபவாலாபத்திலாத்ம தாரணுயோக்யதையாவது), ஸ்வாசார்ய விஷயத்திலும் அவனுகந்த பகவத் விஷயத்திலு முண்டான வநுபவம் பெறுதவளவில் தான் தரித்திருக்கமாட்டாமை என்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

(அவ) உக்தோபாய சதுஷ்டயத்திலும் பகவத் விஷயத்தை யவலம்பித்திருக்கிற பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற உபாய த்வயமு மிவ்வதிகாரிக்கு நழுவிநின்ற ப்ரகாரத்தைக் கீழருளிச்செய்த வநந்தரம், (ஆசார்யனையும் தான் பற்றும் பற்று) என்றும் (ஆசார் யாபிமாநமே யுத்தாரகம்) என்று மருளிச்செய்த ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரரூபோபாய த்வத்துக்கும் ப்ரமாண தர்சநம் பண்ணுவிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் ஸ்வகத ஸ்வீகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறுர் (பழுதாகாது) என்று தொடங்கி.

459) “பழுதாகா தொன்றறிந்தேன்” என்கிற பாட்டைப் பூர்வோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்யிப்பது.

(வ்யா) அதாவது – அமோகமா யிருப்பதோ ருபாயமறிந்தேன், ஆச்ரயிப்பார்க்கு ஸமாச்ரய ணீயனுய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளுகிற வவனுடைய திருவடிகளைத் தப்பாத ப்ரகாரத்தை நினைத்து நாடோறு மநுகூல வ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொண்டு போரும் ஜ்ஞாநாதிகரைக் கண்டு தங்களுக்

குத்தாரகராக வாச்ரயித்துஜ்ஜீவிக்குமவர்கள், ஆத்மாவோடவிநாபூதமான பாபத்தைப் போக்கி ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் திருவாசல் திறந்து அங்கே ஸம்ருத்தமான ஜ்ஞாநாதிகளை யுடையராய் ததீய கைங்கர்ய நிரதராய்க்கொண்டு வ்யாவ்ருத்தரா யிருப்பார் என்று பரமாப்தரான திருமழிசைப்பிரா னருளிச்செய்த "பழுதாகாதொன் றறிந்தேன்" என்கிற பாட்டை ஆசார்ய விஷயத்தில் முற்படச்சொன்ன ஸ்வகத ஸ்வீகாரமாகிற வுபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்ப தென்கை.

இத்தால், ஸ்வகத ஸ்வீகார மஹங்காரகர்ப்பதயா அவத்யகரமா யிருந்ததே யாகிலும் பலஸித்தியில் வந்தால் பழுதுபோகாதென்னுமிடம் சொல்லிற்றுய்த்து. *குருணு யோபிமந்யேத குரும் வா யோபிமந்யதே, தாவுபௌ பரமாம் ஸித்திம் நியமா துபகச்சத:" என்று, பரகத ஸ்வீகாரத்தோபாதி ஸ்வகத ஸ்வீகாரத்துக்கும் பலம் தப்பாதென்னுமிடம் பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதிறே.

(அவ) இனிமேல், பரகத ஸ்வீகாரமாகிற பரமோபாயத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் பலவற்றையும் தர்சிப்பித்தருளுகிறுர் (நல்ல வென்தோழீ) என்று தொடங்கி.

460) "நல்லவென் தோழி" "மாருய தானவனை" என்கிற பாட்டுக்களையும் ஸ்தோத்ரத் திலே முடிந்த ஶ்லோகத்தையும் "பஶூர் மநுஷ்ய:" என்கிற ஶ்லோகத்தையுமிதுக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்யிப்பது.

(வ்யா) அதாவது – தோழியானவள் இவள் தனக்குப் பேற்றுக் குடலாக நினைத்திருப்பது, அவன் *நத்யஜேயம்* என்ற வார்த்தையையும், பெரியாழ்வார் வயிற்றிற் பிறப்பையு மாய்த்து, இப்போ தவன் வார்த்தை தனக்குப் பலியாத மாத்ரத்தைக் கொண்டு இது தன்னிலு மதிசங்கை பண்ணு நின்ருள், இனி இவளெங்ஙனே ஜீவித்துத் தலைக்கட்டப் புகுகிருளென்னு மிழவுதோற்றவிருக்க, அவளைப் பார்த்து, என்னிலு மென்னிழவுக்கு நோவுபடும்படி ஸ்நிக்தையான வென்னுடைய தோழி! அநந்தசாயியாய் அதஏவ ஸர்வ ஸ்மாத்பரரா யிருக்கிறவர், அதுக்குமேல் ச்ரிய:பதிகளாய் ஒருவர்க்கு மெட்ட வொண்ணுத பெருமையை யுடையரா யிருப்பா ரொருவர், தேவயோநியிலே பிறந்து சிறிதணைய நிற்கையு மன்றிக்கே அவர்க்கும் நமக்கும் பர்வத பரமாணுக்களோட்டை வாசிபோரும்படி க்ஷுத்ரரான மநுஷ்யர் நாம், ஆனபின்பு நம்மால் செய்யலாவ துண்டோ, அவரொரு வார்த்தை முன்பே சொல்லிவைத்தா ரென்றத்தைக்கொண்டு நம்மால் அவரை வளைக்கப்போமோ, அது கிடக்கிடும், நமக்குப் பேற்றுக்கு வழி யுண்டுகாண், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே யவதரித்த வேற்றத்தையுடைய ஸர்வ வ்யாபக வஸ்துவைத் தன்திருவுள்ளத்திலே யடக்கிக் கொண்டிருக்கிற பெரியாழ்வார், *ஆசார்யதேவோபவ* என்கிறபடியே நமக்குத் தேவரான தமக்குத் தேவராயிருக்கிற அவரை ஓரிசையைச்சொல்லி யிசைக்கவுமாம், கிழியை அறுத்து வரப் பண்ணவுமாம், திருமஞ்சனத்தை சேர்த்துவைத் தழைக்கவுமாம், திருக்குழல் பணியை சமைத்துவைத் தழைக்கவுமாம், திருவந்திக்காப்பிட வழைக்கவுமாம். அன்றிக்கே நாம் தம்மை முன்னிட்டாப்போலே தமக்குப் புருஷகாரமாவாரை முன்னிட்டு வரப் பண்ணவுமாம், வல்லதொரு ப்ரகாரம் வருவித்தாராகில் அத்தைக் கண்டிருக்கக் கடவோம், நாம் மேல்விழக் கடவோமல்லோம் என்றுண்டா ளருளிச்செய்த

“நல்லவென்தோழி” என்கிற பாட்டையும்; ஈச்வரனென்றுபாராதே, தனக்கெதிரியான ஹிரண்யாஸுரனைக் கூரிய திருவுகிராலே, வரபலங்களாலே பூண்கட்டியிருக்கிற மார்வை பொன்மலை பிளந்தாப்போலே யிரண்டுகூரும்படி அநாயாஸேந கிழித்துப் பொகட்ட மிடுக்கையுடைய நரஸிம்ஹத்தை, “அந்தியம் போதிலரியுருவாகி யரியை யழித்தவனைப் பல்லாண்டு பாடுதும்” என்று, அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணியிருப்பாரை ஜயிக்குமே, வ்யாவ்ருத்தராயிருக்கிற அவர்கள் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராய் அவர்களபிமாநத்திலே யொதுங்கி யிருப்பாருடைய ஸுக்ருதம் – என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த ‘மாறுய தானவனை’ என்கிற பாட்டையும், *அக்ருத்ரிம* என்று தொடங்கி, ஸ்வாபாவிகமாய் தேவருடைய ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான திருவடிகளிலுண்டான ப்ரேமத்தினுடைய அதிசயத் துக்கெல்லைநிலமா யிருப்பாராய், அந்தப்ரேம ப்ரகர்ஷத்துக் கடியான ஆத்மயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தை யுடையராய், வித்யையாலும் ஜந்மத்தாலும் அடியேனுக்குப் பிதாமஹரா யிருக்கிற நாதமுநிகளைப்பார்த்து, “அடியேனுடைய வ்ருத்தத்தைப் பாராதே ப்ரஸந்நரா யருளவேணும்” என்று பரமாசார்யரான ஆளவந்தா ரருளிச்செய்த வேதாந்த தாத் பர்யமான ஸ்தோத்ரத்தில் சரமமான ச்லோகத்தையும்; ஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத பசுபக்ஷிகளாகவுமாம், ஜ்ஞாநயோக்யதையுள்ள மநுஷ்யரு கவுமாம், யாவர் சிலர் பகவத் ஸம்பந்தமே நிரூபகமாம்படி யிருப்பாரொரு ததீயரோடே ஸம்பந்தித்திருக்கிறுர்கள், அவர்களந்த வைஷ்ணவருலே ப்ராப்ய பூமியான பரம பதத்தை ப்ராபிப்பர்க ளென்கையாலே, ஜ்ஞாநமுண்டாகவுமாம் இல்லையாகவுமாம், ததீயாபிமாநமே உத்தாரக மென்னுமிடத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிற, *பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்ச்ரயா:, தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணோ: பரமம்பதம்* என்கிற பௌராணிக ச்லோகத்தையும்; ஆசார்யாபிமாநமாகிற இந்த பரகதஸ்வீகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்ப தென்றபடி.

(அவ) கீழ்ச்சொன்ன ப்ரபத்தி நிஷ்டனுன வதிகாரிக்கு உபாயாதிகாரத்தில் குறை யுண்டாகிலும், அது பாராம லீச்வரன் கார்யஞ்செய்கைக்குடலாய்க் கொண்டு அவ்வுபாய சேஷமாயிருந்துள்ள ஆசார்யாபிமாநத்தை இப்போது ஸ்வதந்த்ரோபாய மாகச் சொல்லுவானென்? ஒன்றுக்கே உபயாகாரமும் கூடுமோவென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறுர் மேல் (ஆசார்யாபிமாநந்தான்) என்று தொடங்கி.

461) ஆசார்யாபிமாநந்தான் ப்ரபத்திபோலே உபாயாந்தரங்களுக் கங்கமுமாய் ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கும்.

(வ்யா) அதாவது – ஆசார்யாபிமாநமாகிற விதுதான், *தமேவசாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே* *தமேவ சரணம் கச்ச* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே விரோதி பாப க்ஷயத்துக்கும் பக்திவிவ்ருத்திக்கு முடலாய்க்கொண்டு உபாயந்தரமான பக்திக்கங் கமுமாய்; தத்த்யாக பூர்வகமாக *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்று விதிக்கும்படி இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்க ளிரண்டுக்கும் ஸ்வயமேவ உபாயமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரோபாயமுமா யிருக்கும் ப்ரபத்திபோலே, உபாயாதிகார மாந்த்யத்தைப் பார்த்து ஈச்வர னுபேக்ஷியாமல் கார்யம் செய்கைக் குறுப்பாகையாலே ஸ்வேதரோ

பாயமான ப்ரபத்திக்கு ஸாபல்யத்தை யுண்டாக்காநின்றுகொண்டு அவ்வழியாலே அதுக்கங்கமுமாய், அத்தையொழியத் தன்னையே யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் அநிஷ்ட நிவ்ருத்த்யாதிகளுக்குத் தானே உபாயமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமுமா யிருக்குமென்கை. அன்றிக்கே, அநாசார்யோபலப்தா ஹி வித்யேயம் நச்யதி த்ருவம்* என்றும் *சாஸ்த்ராதிஷூ ஸுத்ருஷ்டாபி ஸாங்கா ஸஹபலோதயா, நப்ரஸித்த்யதி வை வித்யா விநா ஸதுபதேசத:* என்றும் சொல்லுகையாலே ஏதேனுமொரு வித்யையை யவலம்பிக்குமவனுக்கும் அதுக்கோ ராசார்யோபதேசம் வேண்டுகையாலே ஆசார்யாபிமாநம் ஸகலோபாயாங்கமாயிருக்க, *தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி* என்று ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச் சொல்லுவானென்னென்ன, (ஆசார்யாபிமாநந்தான்) என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறுராகவுமாம். அதாவது, ப்ரபத்திதான் கர்மஜ்ஞாநபக்திக ளாகிற உபாயாந்தரங்களுக்கு உத்பத்தி விவ்ருத்தி விரோதி பரிஹாரார்த்தமாக விஹிதமாய்க்கொண்டு ததங்கமுமாய், *அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிச் வாஸ பூர்வகம், ததேகோபாயதா யாச்ஞா ப்ரபத்திச் சரணுகதி:* என்கிறபடியே அந்யோபாயங்களை யொழிந்து தன்னையே யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வகேஷ்ட ப்ராப்திக்கு ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமாயிருக்குமாப்போலே ஆசார்யாபிமாநமாகிற விதுதான் ஏதேனுமொரு உபாயத்துக்கு மாசார்யோபதேச மவச்யாபேக்ஷிதமாகையாலே அவ்வழியாலே யுபாயாந்தரங்களுக்கு அங்கமா யிருந்ததேயாகிலும், *பாலமூக ஜடாந்தாச்ச பங்கவோ பதிராஸ் ததா, ஸதாசார்யேண ஸமத்ருஷ்டா: ப்ராப்நுவந்தி பராங்கதிம்* *பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீவா* இத்யாதிப்படியே ஸ்வயமே வோத்தாரகமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரோபாயமுமா யிருக்குமென்கை.

(அவ) இப்படி ஸ்வதந்த்ரமான இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரி யின்னுரென்றருளிச் செய்கிறுர் (பக்தியில் அசக்தனுக்கு) என்று தொடங்கி.

462) ஊக்தியிலஶக்தனுக்கு ப்ரபத்தி; ப்ரபத்தியிலஶக்தனுக்கு இது.

(வ்யா) அதாவது – "உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய" என்கிறபடியே ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர ஸித்த கர்ம ஜ்ஞாந ஸம்ஸ்க்ருதாந்த: கரணனுக்கு ஜநிக்குமதாய் ஸ்வ பாரதந்த்ர்ய விரோதியான ஸ்வயத்நரூபமா யிருக்கும் பக்த் யுபாயத்தில், துஷ்கரத்வ புத்தியாலும் ஸ்வரூப விரோதித்வ புத்தியாலும் நாமிதுக்கு சக்தரல்லரென்று கை வாங்கினவனுக்கு, நிவ்ருத்தி ஸாத்யதயா ஸுகரமுமாய் பகவத் பாரதந்த்ர்ய ரூப ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரபத்த்யுபாயம்; அத்யவஸாய ஜ்ஞாநரூபமான ப்ரபத்த் யுபாயத்தில் மகாவிஸ்வாஸ முண்டாகை அரிதாகையாலும் பந்தமோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவான ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலும் நாமிதுக்கு சக்தரல்ல ரென்று தேங்கினவனுக்கும் பச்வாதிகளுக்கும் கார்யகரமாகையாலே விச்வாஸ ஸாபேக்ஷமுமன்றிக்கே மோக்ஷைக ஹேதுவுமா யிருக்கும். பரதந்த்ர ஸ்வரூபனுன ஸதாசார்யனுடைய அபிமாந ரூபமான விந்த சரமோபாயமென்கை. பக்தியி லசக்தனுக்கு துஷ்கரத்வ ஸ்வரூபவிரோதித்வங்க ளிரண்டும் ஹேதுவாகிலும் இவ்விடத்தில் ஸ்வரூப விரோதித்வமே ப்ரதாந ஹேது, ப்ரபத்தியி லசக்தனுக்கும்

விச்வாஸமாந்த்ய பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்யபயரூப ஹேது த்வயமுண்டேயாகிலும் பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்யபயமே ப்ரதாந ஹேது, (ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய பயத்தாலே பக்தி நழுவிற்று; பகவத் ஸ்வாதந்தர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிற்று) என்றிறே இவர் தாம் கீழருளிச் செய்தது. இத்தால், அந்யோபாயாசக்ததயா அநந்யகதியானவனே ப்ரபத்த்யதிகாரி யாமோபாதி, இவ்வுபாயாதிகாரியும் அந்யோபாயா சக்ததயா அநந்யகதியானவ னென்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, இதின் ஸ்வதந்த்ரவத்தை (பக்தியி லசக்தனுக்கு) இத்யாதியாலே ஸ்திரீகரிக்கிருராகவுமாம். வாக்யார்த்த யோஜனையில் பேதமில்லை. பக்தியி லசக்தனைக் குறித்து விஹிதமான ப்ரபத்த்யுபாயம் ஸ்வதந்த்ரமானுப்போலே, ப்ரபத்தியி லசக்தனைக் குறித்து விஹிதமானவிதுவும் ஸ்வதந்த்ரமாகக் குறையில்லை யென்று கருத்து.

(அவ) இவ்வாசார்யாபிமாந மிவனுக் குண்டாக்கும் பல பரம்பரையை யருளிச் செய்து, இவ்வர்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிருர் (இது) என்று தொடங்கி.

463) இது ப்ரயமம் ஸ்வரூபத்தைப் பல்லவிதமாக்கும், பின்பு புஷ்பிதமாக்கும், அநந்தரம் ஙலபர்யந்தமாக்கும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.

(வ்யா) அதாவது - இப்படி கீழ்ச்சொன்ன ஆசார்யாபிமாநமாகிற விது, ப்ரதமத்திலே இச்சேதநனுக்கு ப்ரணவோக்த பகவதநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தைச் சரமபர்வ பர்யந்தமாக உணர்த்தி, அநாதிகாலம் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற அழலிலே மண்டிச் சருகெழுந்து கிடந்த ஸ்வரூபத்தைப் துளிர்த்தெழும் படியாக்கும்; இப்படி பல்லவித மான பின்பு, மத்யமபதோக்தாநந்ய சரணத்வத்தை சரமபர்வ பர்யந்தமாக உணர்த்திப் பலஸூசகமான உபாயாத்யவஸாய யோகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை புஷ்பிதமாம்படி யாக்கும்; இப்படி புஷ்பிதமான வநந்தரம், சரமபதோக்தாநந்ய போகத்வத்தையும் சரமபர்வ பர்யந்தமாக உணர்த்தி, நித்ய கைங்கர்ய போகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை பலபர்யந்தமாம்படியாக்கு மென்றபடி. ப்ரதம ரஹஸ்யமான திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரய ப்ரதிபாத்யமான அநந்யார்ஹ சேஷத்வாத்யாகார த்ரயமு மாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாய், அதுதான் சரமபர்வ பர்யந்தமாயிறே யிருப்பது; இவைதான் ஆசார்யோபதேசாதி களாலே லப்தங்களாகையாலும், அவ்வுபதேசாதிகளுக்கடி இவன் நம்முடையவ னென்கிற ஆசார்யாபிமாந மாகையாலும், ஆசார்யாபிமாந மிவற்றை யுண்டாக்கு மென்கிறது. ஆக, இப்படி யிருந்துள்ள பதத்ரயார்த்த நிஷ்டையை இவ்வாசார்யாபி மாந மிவனுக்குண்டாக்கி யுஜ்ஜீவிப்பித்தேவிடும்படி சொல்லிற்றுய்த்து. அதவா, இப்படி ஸ்வதந்த்ரோபாயமான விது இவன் ஸ்வரூபத்தை பர்வக்ரமேண உஜ்ஜீவிக் கும்படியை ப்ரகாசிப்பியா நின்றுகொண்டு, இவ்வர்த்தத்தை நிகமித் தருளுகிருர் (இது) இத்யாதியாலே. அதாவது, ஆசார்யாபிமாநமாகிற விது, ப்ரதமம் பகவத் விஷயத் திலே அந்வயிப்பித்து, அநாதிகாலம் ததந்வய ராஹித்யத்தாலே “வாடினேன்” என்னும்படி உருவிக்கிடந்த ஸ்வரூபத்தை பல்லவிதமாக்கும்; பின்பு, பாகவத விஷயத்திலே யூன்றுவித்து பலாந்வய யோக்யமாக்குகையாலே பல்லவிதமா யிருந்தவத்தை புஷ்பிதமாக்கும்; அநந்தரம், “நின்று தன் புகழேத்த” என்கிறபடியே

சரமபர்வத்தில் நிலைபெறுத்தி புஷ்பிதமா யிருந்தவத்தை பலபர்யந்தமாக்கு மென்னவுமாம்.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால், ஆசார்யனை உபாயமாகப் பற்றினுர்க்கு பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறி மாறி நடக்குமென்னும் ப்ரஸங்கமில்லாமையும், இவ்வர்த்த நிர்ணயக ப்ரமாண மின்னதென்னுமதும் இவ்வர்த்த ஸ்தாபநத்துக்கீடான உபபத்தியும், ஐதிஹ்ய மும், இவ்வர்த்தோபபாதநார்த்தமாக ப்ராப்ய நிர்ணயமும், இப்படி ப்ராப்ய நிர்ணயம் பண்ணினுல் இதுக்கு ஸத்ருசமாக கொள்ள வேணும் ப்ராபகமென்னுமதும், அல்லாதபோது வரும் தூஷணமும் ஈச்வரவிஷயத்திலிவனுக்குள்ள சரணவத் பாரதந்த்ர்யாநந்யத்வங்களை ஸூசிப்பித்துக் கொண்டு ஈச்வரனைப் பற்றுமதில் இவனைப் பற்றுமதுக்குள்ள விசேஷமும், ஈச்வர சேதநர்க ளிருவர்க்கு மிவனுபகாரக னென்றும், ஈச்வரனு மாசைப்படும் பதத்தை யுடையவனென்றும், இவன்பண்ணு முபகாரத்துக்கு ஸத்ருச ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்றும், இவனேட்டை ஸம்பந்தம் மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவா யிருக்குமென்றும், ஈச்வரனை யுபகரித்த விவனிலும் இவனையுபகரித்த வீச்வரனே மஹோபகாரக னென்றும், இவ்வாசார்ய வைபவமும், ஆத்மகுண முண்டானுலும் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை நெகிழில் அந்தப்ரயோஜநமும் அவத்ய கரமும் ஈச்வர நிக்ரஹஹேதுவுமாம்படியும், ஆசார்ய ஸம்பந்த விச்சேதத்தில் பகவத் ஸம்பந்த தௌர்லப்யமும், ஆசார்யாந்வயத்துக்கும் பாகவத ஸம்பந்த மபேக்ஷித மென்னுமதும், ஆசார்யாபிமாந மொழிய உஜ்ஜீவநோபாயமில்லை யென்னுமிடத்தில் ஆப்தோபதேசமும், இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஸ்திரீகரணமும், இவ்வாசார்யாபிமாந நிஷ்டனுனவன் ஸுலபமான இவ்விஷயத்தைவிட்டு துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை ரக்ஷகமாக இச்சிக்கக் கடவனல்லனென்றும், பரத்வாதி ப்ராப்ய ஸ்தலங்களெல்லா மிவ்விஷயமே யென்றிருக்கக்கடவனென்றும், இவனுக்கு ப்ரதிகூலாநுகூலாநுபய ரின்னுரென்றும், இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு விநியோகமும், இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநமும் விஹிதபோகாதிகளும் த்யாஜ்யமென்னுமிடமும், ஸ்வரூப ப்ரச்யுதி வாராமைக்கு வேண்டுமவஸ்தையும், ப்ராப்யபூமி ப்ராவண்யாதித்ரயமு மிவனுக்கவச்யாபேக்ஷிதமென்னுமதும், ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகா ரோபாயத்வய ப்ரமாணங்களும், ஆசார்யாபிமாநத்தின் ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வமும், தததிகாரி நிர்ணயமும், இவ்வாசார்யாபிமாந மிச்சேதநனுக் குண்டாக்கும் பலபரம் பரையும் சொல்லுகையாலே, ஸதாசார்யாபிமாநமே ஸர்வர்க்கு முத்தாரக மென்னு மிடமும் சொல்லப்பட்டது. ஆக, இத்தால் வாக்ய த்வயோக்தோபாயோபேய சரமாவதியை அருளிச் செய்தாராய்த்து.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.
ஸ்ரீவசனபூஷண வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

கோதிலுலகாசிரியன் கூரகுலோத்தமதாதர்
தீதில்திருமலையாழ்வார் செழுங்குரவைமணவாளர்
ஓதரியபுகழ்த் திருநாவுடையபிரான்தாதருடன்
போதமணவாளமுனி பொன்னடிகள்போற்றுவனே.

வாழி யுலகாசிரியன் வாழியவன் மன்னுகுலம்*
வாழி முடும்பையென்னும் மாநகரம் - *வாழி
மனஞ்சூழ்ந்த பேரின்ப நல்குமிகு நல்லார்*
இனஞ்சூழ்ந் திருக்கு மிருப்பு.

ஓது முடும்பை யுலகாசிரிய னருள்
ஏது மறவாதவெம் பெருமான் – நீதி
வழுவாச் சிறுநல்லூர் மாமறையோன் பாதம்
தொழுவார்க்கு வாரா துயர்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.